New York Times Çoksatan Yazarı

OLIVIE BLAKE

SADECE BENİM OL.

DÜŞMANIM İÇİN

MARTI

Olay yerimiz modern zamanların Manhattan'ı.
Birbirine rakip iki cadı ailesi,
kendi suç imparatorluklarını korumak
için amansızca mücadele ediyordu.

Çatışmanın bir tarafında güzellikleri, kurnazlıkları ve acımasızlıklarıyla tanınan Antonova kardeşler vardı. Onların yanında da Baba Yaga olarak bilinen, ele geçirilmesi neredeyse imkânsız ve birinci kalite sarhoş edici madde tedarikçisi anneleri yer alıyordu.

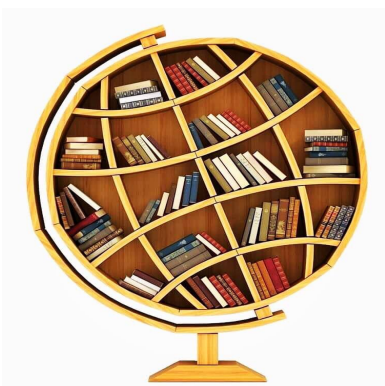
Diğer tarafta ise nüfuzlu Fedorov kardeşler vardı. Büyülü Manhattan'ın gölgelerine hükmeden ve toplu gasp girişimleriyle ünlü suç patronu babaları Ölümsüz Koschei'ye hizmet ediyorlardı.

On iki yıllık zayıf ittifakın ardından ailelerden birinin çıkarlarındaki değişiklik, bulundukları mevcut çıkmazda çatlağa neden olmuştu. Düşmanlık her iki aileyi de felaketin eşiğine getirdiğinde, kader tesadüfi bir karşılaşmayla araya girdi ve yeniden dirilen çatışmanın artçı sarsıntılarında herkes bir seçim yapmak zorunda kaldı. Kardeşlerin her biri kendi iddiasını ortaya koymak için mücadele ederken yıpranan sadakat her iki tarafı da içten dışa çürümekle tehdit ediyordu.

Tabii, imparatorluklar arasındaki düşmanlık her iki aileyi de yok etmezse...

Ninova
Library

Kitap Kurdu

OLIVIE BLAKE

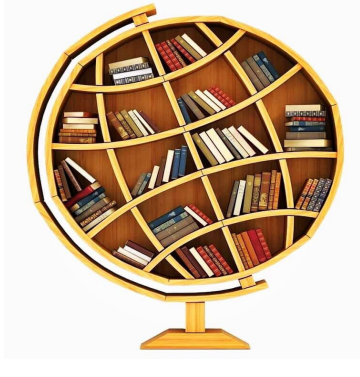
DÜŞMANIM İÇİN

Duzenleme
Ny.Ozlem

Çeviren: Yasemin Büte

MARTI

Ninova
Library

Hayallerimi hayata geçiren LITTLE CHMURA için
Paylaşmaya hevesli olduğun ender hünerin
ve bana sunduğun sihir karşılığında
Bu kitap senindir.

zm

İÇİNDEKİLER

Karakterler	9
Giriş	11
PERDE I : En Akıllıca Çılgınlık	15
Sahne	67
PERDE II : Cennetin Yüzü	71
Envanter Listesi	148
PERDE III : Acılar Hizmet Edecek	151
Antonova Kardeşler, Dün	249
PERDE IV : Sadece Benim Ol	259
PERDE V : Öldür Mutluluğunu	345
Son Söz	475
Yazar Notu	483

KARAKTERLER

FEDOROVLAR

ÖLÜMSÜZ KOSCHEI, *bazen* Lazar *olarak da adlandırılır, Fedorov Ailesi'nin reisidir,*

DIMITRI, Dima *olarak bilinir, Fedorov kardeşlerin en büyüğüdür,*

ROMAN, Roma *ya da* Romik *olarak anılır, Fedorov kardeşlerin ikincisidir,*

LEV, *bazen* Leva, Lyova *ya da bazen* Solnyshko* *olarak anılır, Fedorov kardeşlerin en küçüğüdür.*

ANTONOVALAR

BABA YAGA, *bazen Marya olarak da anılır, Antonova Ailesi'nin maderşahidir (reisidir),*

MARYA, *annesinin adını taşır ve* Masha *ya da bazen* Mashenka *olarak adlandırılır, Antonova kardeşlerin en büyüğüdür,*

EKATERINA, Katya *olarak adlandırılır,* Irina *'nın ikiz kız kardeşidir, Antonova kardeşlerin ikincisidir,*

IRINA, *bazen* Irka *olarak adlandırılır,* Ekaterina *'nın ikiz kız kardeşidir, Antonova kız kardeşlerin ikincisidir,*

* Rusça'da Güneşcik veya güneşim anlamına gelen sevgi sözcüğü. (e.n.)

YELENA, Lena *ya da bazen* Lenochka *olarak anılır, Antonova kardeşlerin dördüncüsüdür,*

LILIYA, *bazen* Lilenka *olarak da adlandırılır, Antonova kardeşlerin beşincisidir,*

GALINA, Galya *ya da bazen* Galinka *olarak anılır, Antonova kardeşlerin altıncısıdır,*

ALEXANDRA, *sadece* Sasha *ya da bazen* Sashenka *olarak anılır, Antonova kardeşlerin en küçüğüdür.*

DİĞERLERİ

IVAN, *Marya Antonova'nın koruması,*

ERIC TAYLOR, *Sasha Antonova'nın sınıf arkadaşı,*

LUKA, *Katya Antonova'nın oğlu,*

STAS MAKSIMOV, *Genç Marya Antonova'nın kocası,*

TAQRIAQSUIT, *Koschei tarafından kontrol edilen gölge yaratıklar,*

ANTONOV, *Baba Yaga'nın merhum kocası,*

BRYNMOR ATTAWAY, *genellikle Köprü olarak adlandırılır, Marya Antonova'nın yarı peri muhbiri,*

ANNA FEDOROV, *Ölümsüz Koschei'in merhum eşi,*

RAPHAEL SANTOS, *Koschei'in yanında çalışan bir mülk yöneticisi,*

JONATHAN MORONOE, Brooklyn'den etkili bir Borough cadısı,

ve CADI KASABALARI, *büyülü New York'un yönetim organı.*

SAHNE: New York; Günümüz.

GİRİŞ

Pek çok şey göründüğü gibi değildir. Yine de bazı şeyler daha çok çaba gerektirir.

Baba Yaga'nın Aktarı, Aşağı Manhattan'da mükemmel (çoğunlukla feminen) Yelp yorumlarına ve çekici, cazip bir vitrine sahip küçük bir dükkândı. Zarif bir şekilde arkadan aydınlatılmış bir *sans serif* fontuyla yazılmadığından kendisi de bir mucize olan tabela, içerideki parlak renkli banyo tuzları ve lüks serumlardan farklı olarak hayali bir tuhaflık duygusu taşıyordu. "Baba Yaga" kelimeleri, Eski Dünya karakterinin kendisini taklit etme çabasıyla havan ve tokmağının oyulmuş şekli üzerine yayılan bir yazıyla yazılmıştı.

Bu durumda, mağazanın göründüğü gibi olmadığını söylemek yetersiz kalır.

Yelp yorumlarından biri, *Buraya bayıldım*, diye haykırıyordu. *Ürünlerin hepsi harika. Mağazanın kendisi küçük ve ürünleri düzenli olarak değişiyor ancak hepsi mükemmel. Tipik eczane ürünlerini arıyorsanız Duane Reade'de daha fazlası var fakat*

mükemmel el yapımı kokulu mum ya da bir arkadaşınız veya iş arkadaşınız için benzersiz bir hediye arıyorsanız, gideceğiniz yer burası olacaktır.

Saç ve tırnak takviyelerinin zavallı saç tellerimi bir yıldan kısa bir sürede iki kat uzattı, diyordu başka bir yorumcu. *Yemin ederim, burası sihirli!*

Manhattan'da çok nadir görülen müşteri hizmetleri hakkını veriyor, diye belirtiyordu başka bir yorumcu. *Dükkân sahibiyle hiç tanışmadım ama kızları (bir ya da iki tanesi genellikle soruları yanıtlamak için etrafta oluyor) tanışabileceğiniz en güzel ve yardımsever genç kadınlar.*

Mağaza hiçbir zaman çok dolu değil, diyordu bir yorumda, *oldukça iyi iş yaptığı düşünüldüğünde bu garip...*

Bu mağaza tam bir mücevher, diyordu bir başkası, *iyi korunan bir sır.*

Ve bu bir *sırdı.*

Aslında sır içinde bir sır.

Başka bir yerde, Bowery'de Yaga'nın eczanesinin güneydoğusunda, Koscheilar adında bir antika mobilya mağazası vardı. Bu dükkân, Baba Yaga'nınkinin aksine, sadece randevu ile çalışıyordu.

Vitrin her zaman çok havalı görünüyor, ancak mekân hiç açık değil, diye şikâyet eden bir yorumcu, mağazaya üç yıldız vermişti. *Bir hevesle, vitrindeki ürünlerden birini görmek için bir zaman ayarlamaya çalıştım ama haftalarca kimseye ulaşamadım. Sonunda genç bir adam (sanırım mağaza sahibinin oğullarından biri) beni yaklaşık yirmi dakikalığına içeri aldı ancak mağazadaki neredeyse her şey özel müşteriler için ayrılmıştı. Bu sorun değil, elbette, yine de önceden bilmek iyi olurdu. Küçük bir vintage sandığa âşık oldum ama satılık olmadığı söylendi.*

GERÇEKTEN PAHALI, diye belirtiyordu başka bir yorumcu. *Ikea ya da CB2'ye gitmeniz daha iyi olur.*

Bu mağaza biraz ürkütücü görünüyor, diyordu bir başkası. *İçeride ve dışarıda her zaman bir şeyler taşıyan tuhaf tipler var. Tüm eşyalar gerçekten harika görünüyor fakat mağazanın bir elden geçmesi şart.*

Sanki müşteri istemiyor gibiler, diye yakınıyordu bir başka yorumcu.

Haklıydılar da, Koschei müşteri istemiyordu.

En azından Yelp'te onu arayan türden bir müşteri değil.

PERDE I

EN AKILLICA ÇILGINLIK

İç çekişlerin buğusuyla yükselen bir dumandır sevgi,
Duman dağılınca, tutuşan bir ateş olur âşıkların gözlerinde,
Keder indi mi bir kez, âşıkların gözyaşlarıyla beslenen bir deniz oluverir,
Başka ne olabilir? En akıllıca çılgınlık,
Soluk kesen bir zehir ve bir panzehir ölümden kurtaran.

Romeo'dan Benvolio'ya,
Romeo ve Juliet (1.1.47)*

* Bu kısım Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi *Romeo ve Juliet* kitabından alıntılanmıştır. (ç.n.)

I.1

(Federov Oğulları Girer)

Fedorov oğullarının ikizkenar üçgenin noktaları gibi durmak gibi bir alışkanlığı vardı.

En ileride, bir ömür boyu ticaret ve servet hanedanına hizmet etmiş veliaht prens; tartışmasız vâris olan Dimitri dururdu. Genellikle çenesi havada, görünmez tacının ağırlığını üzerinde taşırmış gibi bir havaya sahipti ve omuzlarını geriye atıp göğsünü tehditkâr olmayan bir şekilde açma alışkanlığı bulunuyordu. Ne de olsa onu kim tehdit edebilirdi ki? Uzun bir hayat yaşamak isteyen hiç kimse, bu kesindi. Dimitri'nin boynunun çizgisi sabit ve kırılmazdı, kendisi de arkasına ihtiyatla bakmak için hiçbir zaman bir nedene sahip olmamıştı. Dimitri Fedorov, bakışlarını düşmana sabitler ve dünyanın arkasından devam etmesine izin verirdi.

Dimitri'nin arkasında, sağ tarafında Fedorov kardeşlerden ikincisi, Roman, yani Roma duruyordu. Dimitri, Fedorov'un güneşiyse, Roman da yörüngedeki ay gibiydi; kara gözleri ağabeyinin etrafında bir uyarı çemberi çiziyordu. Bir adamın tereddüt, tedirginlik ve korku içinde geri adım atması için yeterliydi. Roman'ın şimşek gibi bir omurgası, gök gürültüsü gibi ayak sesleri vardı. Keskin, kanlı bir bıçağın ucuydu adeta.

Roman'ın yanında en küçükleri Lev duruyordu. Eğer kardeşleri gökcisimleri ise, Lev bir okyanus dalgasıydı. Sürekli hare-

ket halindeydi, dalgalar bir yükselip bir alçalıyordu. Şu anda bile Dimitri'nin arkasında dururken parmakları refleks olarak iki yanında kıvrılıp açılıyor, başparmağı uyluğuna vuruyordu. Lev'in tehlike sezgisi keskindi. Tam şu anda böyle bir hissiyata kapılarak havadaki kokusunu aldı ve omuzlarının keskin bıçaklarının arasından süzülmesine izin verdi. Derisinin, kemiklerinin altına girmiş ve ona bir ürperti armağan etmişti.

Lev'in tehlike sezgisi keskindi ve onun az önce odaya girdiğinden emindi.

"Dimitri Fedorov," dedi kadın, dudaklarından dökülen bu isim, düşman hatlarının ötesine yöneltilmiş ya da ipek çarşaflar arasında fısıldanmış olsa aynı derecede tehditkâr olabilirdi. "Hâlâ kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Lev kardeşinin her zamanki gibi irkilmeyişini izledi.

"Elbette seni biliyorum, Marya," dedi Dimitri. "Sen de beni biliyorsun, değil mi? Şimdi bile."

"Kesinlikle öyle sanıyordum," dedi Marya.

Dimitri'den bir yaş büyüktü ya da Lev'in hayal meyal hatırladığı kadarıyla otuz yaşının biraz üzerindeydi. Daha doğrusu, hiç de öyle görünmüyordu. Lev'in çocukluğundan beri Fedorov kardeşlerden hiçbirinin görmediği Marya Antonova, Tribeca'daki çatı katlarının önündeki *Maybelline* reklam panosuna olduğu kadar, ölçülü ilgi ifadesine de uyan genç, dolgun dudaklarını korumuştu. Doğal olarak yaşlılığın kurbanı olan yüz coğrafyası -gözlerinin ya da ağzının etrafından taşmış çizgiler, alnı boyunca ortaya çıkmış olabilecek çatallaşmış vadiler- zamanın en ince belirtilerinden bile kaçmıştı. Elbisesinin özel dikim hatlarından ayakkabılarının cilalı derisine kadar Marya'nın görünüşünün her ayrıntısı özenle belirlenmiş, ütülenmiş, lekesiz ve düzgündü.

Koyu renk saçları 1940'ların titiz dalgaları halinde, köprücükkemiğinin keskin çizgisinin hemen altına düşüyordu.

Marya, bir anlık duraksamadan sonra paltosunu çıkardı, giysiyi yanındaki adama uzatarak oda ve içindekiler üzerinde hâkimiyetini kurdu.

"Ivan," dedi ona. "Ben eski dostum Dima'yı ziyaret ederken bunu tutar mısın?"

"Dima," diye yineledi Dimitri, Marya Antonova'nın yanındaki iri yarı adam, işvereni kadar titiz bir şekilde paltosunu dikkatle kolunun üzerine katlarken sevecen bir ifadeyle oynuyordu. "Bu bir dost ziyareti mi, Masha?"

"Duruma göre değişir," diye cevap verdi Marya, Dimitri'nin kendi küçültme adını kullanmasından etkilenmemişti ve belli ki detaylandırmak için acelesi yoktu. Bunun yerine, odanın etrafına uzun uzun ve dikkatle baktı; dikkati Roman'ın üzerinden kayarak geçtikten sonra biraz da şaşkınlıkla Lev'in üzerinde toplandı.

"Vay, vay," diye mırıldandı. "Küçük Lev büyümüş de adam olmuş, ha?"

Ne kadar yanıltıcı bir yumuşaklıkla olsa da cilveli dudaklarının bükülüşünün onu aşağılamak için olduğuna şüphe yoktu.

"Evet, büyüdüm," dedi Lev uyarırcasına fakat Dimitri elini kaldırarak sessizlik istedi.

"Otur, Masha." Dimitri, Masha'ya sandalyeyi işaret etti ve Masha da onu gülümseyerek ödüllendirdi, eteğini düzelterek sandalyenin kenarına yerleşti. Bu arada Dimitri, onun karşısındaki deri koltuğa oturdu, Roman ve Lev ise ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra her biri koltuğun arkasında durdu ve iki vârisi kendi taraflarının çıkarları için arabuluculuk yapmaya bıraktı.

Önce Dimitri konuştu. "Sana ne ikram edeyim?"

"Hiçbir şey, teşekkür ederim," dedi Marya.

"Uzun zaman oldu," diye belirtti Dimitri.

Aralarında geçen kısa duraklama, ne yüksek sesle ifade edilen ne de açıklama gerektiren şeylerle doluydu. Aradan zaman geçtiği Lev için bile çok açıktı.

Sessizce boğazlar temizlendi.

"Stas nasıl?" diye sordu Dimitri gelişigüzel bir tavırla ya da başka bir gözlemciye gelişigüzel gelebilecek bir tonla. Lev'e göre, ağabeyinin tedirgin gevezeliği, Marya Antonova'nın kutsallık taslayarak vaktini boşa harcayacağı fikri kadar uygunsuzdu.

"Yakışıklı ve uzun boylu, tıpkı on iki yıl önce olduğu gibi," diye yanıt verdi Marya. Başını kaldırıp Lev'e rahatsız edici bir bakış fırlatan Roman'a baktı ve ona gülümsedi. Bir kasaba cadısı olan Stas Maksimov ve görünürde tartışma konusu olan bu konu, Boorugh cadıları gibi fazlasıyla yersiz görünüyordu. Genel olarak konuşmak gerekirse üç Fedorov'dan hiçbiri Cadı Kasabaları'nı pek fazla düşünmemişti, babalarının mesleği göz önüne alındığında, çoğu zaten onlarca yıldır ailenin elindeydi.

Lev buna bir anlam veremeden Marya, "İşler nasıl, Dima?" diye sordu.

"Ah, hadi ama Masha," diye içini çeken Dimitri, sırtını koltuğun yastığına yasladı. Eğer Marya çocukluk ismiyle çağrılmaktan rahatsız olduysa (ya da herhangi bir şeyle, gerçekten) belli etmedi. "Elbette, buraya kadar sadece iş konuşmak için gelmedin, değil mi?"

Marya bu soruyu hoş ya da en azından incitici bulmamış gibiydi. "Haklısın," dedi bir süre sonra. "Sadece iş konuşmak için gelmedim, hayır. Ivan." Omzunun üzerinden iş arkadaşına el etti. "Yanımda getirdiğim paketi alabilir miyim?"

Ivan bir adım öne çıktı ve Lev'in dikkatini çekmeyecek kadar özenle paketlenmiş ince bir dikdörtgen paketi uzattı. Marya bir

kez göz gezdirerek bilmediği bir şey olduğunu anladıktan sonra Dimitri'ye dönüp ince kolunu uzattı.

Roman onu durdurmak üzere öne doğru hamle yaptı ama Dimitri elini tekrar kaldırarak Roman'ı uzaklaştırdı ve paketi almak için öne doğru eğildi.

Dimitri'nin başparmağı Marya'nın parmaklarının üzerinde kısa bir süre gezindikten sonra geri çekildi.

"Bu nedir?" diye sorarak paketi inceledi, Dimitri ve kadının gülümsemesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Yeni bir ürün," dedi Marya, Dimitri kalın parşömeni kaydırarak açıp plastik kılıf içinde, her biri canlı renkli aspirinlere benzeyen bir dizi dar tableti ortaya çıkarmıştı. "*Euphoria** hissi için tasarlandı. Diğer ürünlerimizden farklı değil fakat bu biraz daha az hassas; saf yanılsamadan biraz daha keskin. Yine de bir miktar halüsinasyon ile... yenilik, eğer istersen. Elbette, mevcut ürünlerimizin doğasına uygun. Markalaşma," diye omuz silkerek yarım yamalak bir açıklama yaptı. "Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Dimitri konuşmadan önce uzun bir süre elindeki tablete baktı.

"Aslında bilmiyorum," diye yanıtladı Dimitri ve Lev kardeşinin çenesine yakın bir kasın kıpırdadığını gördü; ses tonundaki teslimiyetle birlikte, alışılmadık bir huzursuzluk seğirmesi daha. "Koschei'nin özel olarak görevlendirilmediği sürece hiçbir büyülü sarhoş edici maddeye bulaşmadığını biliyorsun. Bu bizim işimiz değil."

"İlginç," dedi Marya usulca. "Çok ilginç."

"Öyle mi?"

"Ah, evet, hem de çok. Aslında bunu söylediğini duymak beni rahatlattı Dima," dedi Marya. "Ailenin son girişimleri hakkında bazı şeyler, çok korkunç söylentiler duymuştum..." Lev şaşırarak gözlerini kırpıştırdı ve Roman'a baktı, o da uyarıcı bir baş

* Euphoria, zevk veya heyecan ve yoğun refah ve mutluluk duygularının, coşku hissinin deneyimi veya etkisidir. İçki, uyuşturucu, sigara gibi özdeklerin içinde bulunan kimyasallar bu coşkuya neden olabilir. (e.n.)

sallamasıyla cevap verdi. "Ama bunun seni ilgilendirmediğini söylüyorsan, sana inanmaktan mutluluk duyarım. Ne de olsa ailelerimiz geçmişte akıllıca davranarak kendi yollarına gittiler, değil mi? Bence böylesi herkes için daha iyi."

"Evet," diye basitçe yanıtlayan Dimitri, tabletleri yere bıraktı. "Hepsi bu kadar mı, Masha? Annenin son başarıları hakkında biraz övünmek mi istedin?"

"Övünmek mi, Dima, gerçekten mi? Asla," dedi Marya. "Gerçi ben buradayken ilk senin denemeni isterim, tabii. İyi niyetimin bir göstergesi, doğal olarak. Ürünlerimi seninle korkmadan paylaşabilirim, değil mi? Eğer sana inanacak olursak, tabii," diye onu karşı çıkması için kışkırttı. "Ne de olsa sen ve ben eski dostuz. Değil mi?"

Dimitri'nin çenesi yeniden gerildi; Roman ve Lev bir kez daha bakıştılar. "Masha..."

"Öyle değil mi?" Marya bu kez daha keskin bir sesle yineledi ve Lev onun gözlerinde, küçük bir çocukken korktuğunu hatırladığı o bakışı, onu gördüğü ender zamanlarda bakışlarının zaman zaman takındığı o buz gibi, mesafeli bakışı gördü. Elindeki masumiyet taklidiyle keskin yanlarını gizlemeyi öğrenmişti belli ki ama bu bakış, sahte yüzlerinin aksine, asla gizlenemezdi. Lev için bu, tepesinde daireler çizen yırtıcı bir kuşla aynı etkiye sahipti.

"Dene bakalım, Dima," diye teşvik etti Marya, çıkışı olmayan, reddetmeye yer bırakmayan bir sesle. "Sanırım nasıl tüketileceğini biliyorsun?"

"Masha," dedi Dimitri tekrar, sesini en diplomatik haline indirmişti. "Masha, mantıklı ol. Beni dinle..."

"Şimdi, Dima," diye kesin bir tavırla sözünü kesti Marya, neşeli kibarlık numarası odadan kaybolmuştu.

İkisi için de oyun sona ermiş, söylenmemiş bir şeyin sonuçla-

rı konuşmayı ani bir yumuşamaya sürüklemiş gibi görünüyordu ve Lev sabırsızlıkla kardeşinin reddetmesini bekledi. Reddetmek tercih edilebilir ve mantıklı bir seçenek gibi görünüyordu. Ne de olsa Dimitri genellikle sarhoş edici şeylere katılmazdı ve böyle bir şeyi reddetmek kolay olurdu. Korkmak için bariz bir neden olmadığından reddetmek bile kolay *olmalıydı.*

(Lev, karşılarında oturan ve sertleşmiş ellerinin her birinde görünmez bir tehdit barındıran kadından başka bir neden yok, diye düşündü acımasızca.)

Sonunda -Lev'in bastırılmış dehşetine rağmen- Dimitri başıyla onayladı, lila renkli bir tablet alıp parmaklarının arasında bir süre inceledi. Lev'in yanında duran Roman, neredeyse belli belirsiz öne doğru atıldı; sonra kendini kıpırdamamaya zorladı, koyu renk gözleri endişeyle kardeşinin boyun çizgisine kaydı.

"Yap şunu," dedi Marya ve Dimitri olduğu yerde kaskatı kesildi.

"Masha, açıklamam için bana bir şans ver," dediğinde Lev, kardeşinin yalvarabileceğine inansaydı, ses tonunu yalvarma olarak adlandırabilirdi. "Onca olan bitenden sonra bana bu kadarını borçlu değil misin? Kızgın olduğunu anlıyorum..."

"Kızgın mı? Kızacak ne var ki? Sadece dene, Dima. Korkacak ne olabilir ki? Bana arkadaş olduğumuzu söylemiştin, değil mi?"

Daha çok yüz buruşturmaya benzeyen sahte bir gülümsemeyle eşleştirilen bu sözler, Marya'nın dilinden yakıcı bir şekilde döküldü. Dimitri'nin ağzı açıldı, tereddüt boğazına takıldı ve Marya öne doğru eğildi. "Öyle değil mi?" diye tekrarladı ve bu kez Dimitri açıkça irkildi.

Lev düşüncesizce, "Belki de gitsen iyi olur," diye geveledi, kardeşini kanepenin arkasından çevreleyen pozisyonundan öne doğru bir adım attı. Bunun üzerine Marya başını kaldırdı, bakışları me-

rakla onun üzerine düşerken sanki Lev'in odadaki varlığını hatırlıyormuş gibi şekil değiştirmeye ve değişmeye devam etti, daha tatlı mizacına geri döndü.

"Biliyor musun, Dima," dedi, gözleri hâlâ Lev'in üzerindeydi. "Fedorov kardeşler de Antonova kardeşler gibiyse dostluğumuz için onları eşit şekilde ödüllendirmemem çok yanlış olur. Belki de Lev ve Roma'yı da buna dahil etmeliyiz." Ardından bakışlarını yavaşça Dimitri'ye çevirdi. "Sence de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Dimitri, Lev'i yerinde durduracak kadar kararlı bir sesle. "Hayır, onların bununla hiçbir ilgisi yok. Geri çekil," dedi Lev'e, mesajı net bir şekilde iletmek için arkasını dönmüştü. "Olduğun yerde kal, Lev. Roma, onu orada tut," diye emretti veliaht prens derinleşen sesiyle ve Roma başını sallayarak Lev'e uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Dima," dedi Lev, hisleri artık tehlikeyle alevlenmişti. "Dima, gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Sessiz olun," dedi Marya, kendi sesi haricinde odadaki tüm sesler susmuştu. "Beni temin ettin," derken gözleri Dimitri'ninkilere kilitlenmişti. Onun için odada kayda değer başka birinin olmadığı açıktı. "Nedenlerini anlatmanın aşağılayıcılığımın zahmetinden kurtar beni. İkimiz de istediğimi yapacağını biliyoruz."

Dimitri ona baktı, o da Dimitri'ye bakıyordu.

Sonra Dimitri yavaşça dudaklarını araladı, tableti dilinin ortasına yerleştirdi ve yutmak için başını arkaya yatırınca Lev kimsenin duyamayacağı bir çığlık attı.

"Dediğim gibi bu yeni bir ürün," diyen Marya, eliyle eteğinde görünmeyen bir tozu silkeledi. "Eninde sonunda piyasaya çıkacak olanlardan farklı bir şey değil. Sarhoş edici maddelerimizle ilgili ilginç olan şey," dedi ve Dimitri'nin sersemlemiş bir halde hafifçe sallanmasını sessiz bir kayıtsızlıkla gözlemledi. "Keyif

almak için bazı ön koşullar var. Açıkçası kiminle uğraştığımızdan emin olmak için bazı ihtiyati tedbirler almak zorundayız, bu yüzden bazı olası yan etkiler var. Örneğin hırsızlar," diye mırıldandı usulca, gözleri hâlâ Dimitri'nin yüzündeydi. "Bazı tatsız tepkilere maruz kalacaklardır. Yalancılar da. Aslında ürünlerimize bir Antonova cadısının elinden para alışverişi yapmadan dokunan herkes onları tüketmeyi... biraz daha az keyifli bulacaktır."

Dimitri elini ağzına götürdü ve birkaç saniye boyunca avucunun içine doğru sertçe öğürdü. Kendini toparlamak için harcadığı bir anın ardından toplayabildiği kadar soğukkanlılıkla başını kaldırdı ve elinin tersini titreyerek burnunun üzerinde gezdirdi.

Bir parça kan sızarak işaretparmağının boğumuna bulaştı.

"Anlaşılır bir şekilde, satıcılarımız zaman zaman katılmak istiyorlar, bu yüzden onları korumak için gizlice takacakları bir tılsım veriyoruz. Tabii, sen bunu bilemezsin," dedi Marya, Lev'in anlayamadığı bir ilgiyle hâlâ bir şeyler anlatıyordu. "Ticari sır, değil mi? Ürünlerimizi açık iznimiz olmadan satmaya çalışmanın oldukça tehlikeli olduğunu kastediyorum. Birinin bunu önceden bilmesini istemeyiz tabii, yoksa sistemimiz pekâlâ çökebilir."

Dimitri tekrar öksürdü, öksürüğün yankısı hâlâ sessizdi. Kan yavaş yavaş burnundan serbestçe akmaya başladı, ellerine damladı ve onları yapışkan, çamurlu, siyah çizgili bir kızıl renkle kapladı. Göğsü öksürüklerle kıvranırken boğazına sıvı damlamasını engellemek için çabalıyor ve hiç ses çıkarmıyordu.

"Çok sayıda muhbirimiz olduğunu biliyorsun. Çok zekiler ve çok iyi saklanıyorlar. Ne yazık ki içlerinden birine göre, *birisi*," diye mırıldandı Marya. "Bizim maddelerimizi satıyormuş. Aslında onları bizden satın alıyor, sonra dönüp neredeyse dört katı fiyatına satıyor. Bunu kim yapar acaba, Dima?"

Dimitri, Marya'nın adı olabilecek bir kelimeyi boğuk bir şe-

kilde söyleyerek elleri ve dizleri üzerine yere düştü. Bir, sonra iki kez kasıldı, başını masanın köşesine çarpıp sendeledi ve Lev dehşetle kardeşine seslendi, sesi hâlâ Marya'nın büyüsünün etkisiyle kaybolmuştu. Marya açık ara daha iyi bir cadıydı; babaları hep öyle derdi. Gençliğinde bile Marya Antonova'dan bir tür Eski Dünya iblisiymiş, çocukların karanlıkta aramaları için uyarıldıkları türden bir kötüymüş gibi söz ederdi. Yine de Lev panikle ileri atıldı ancak kardeşi Roman'ın yakasının arkasındaki demir tutuşunu hissederek onu olduğu yere sabitledi, Dimitri, ayağa kalkmaya çabaladıktan sonra tekrar öne doğru yığıldı, yere düştüğü yerde yanağının altında kan birikiyordu.

"Bu benim canımı yaktı, Dima, gerçekten acıttı," diyen Marya, ifadesiz bir şekilde içini çekti. "Gerçekten arkadaş olduğumuzu sanıyordum, biliyorsun. Sana kesinlikle güvenebileceğimi düşünmüştüm. Çocukken hep çok dürüsttün ve evet, doğru, on yılda çok şey olabilir, yine de... bu noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim." Başını sallayarak tekrar iç çekti. "Bu sana acı verdiği kadar bana da acı veriyor, gerçekten. Belki de bu benim duyarsızlığımdır," diye düzeltti yumuşak bir sesle. Dimitri'nin soluk soluğa kalışını izliyordu; bakışları Dimitri şiddetle sarsılmaya başladığında bile hiç sekmedi. "Sana daha çok acı veriyor gibi göründüğü için."

Lev kardeşinin adının tekrar ciğerlerinden yırtıldığını hissetti, acısı boğazını tırmalıyordu, ta ki sonunda Dimitri kaskatı kesilene kadar. O zamana kadar bütün sahne bir portre gibiydi, dehşet verici bir şekilde Barok; gövdesinin buruşuk biçimsizliğinden, Dimitri'nin kollarından biri uzanmış, parmakları Marya'nın ayaklarına doğru açılmıştı.

"Eh," diye soludu Marya, sandalyeden kalkarak. "Sanırım hepsi bu kadar. Ivan, ceketimi verir misin lütfen?"

Sonunda ağabeylerinin emirleri yerine getirilince Roman, Lev'i serbest bıraktı, o da kendini Dimitri'ye doğru attı. Lev nabzını kontrol ederken, kardeşinin kanından geriye kalanları akıtmamak ve prensin ciğerlerini harekete zorlamak için çılgınca büyüler yaparken Roman çaresiz ve gergin bir şekilde izledi. Dimitri'nin solunumu sığdı, göğsünün çabası hızla azalıyordu ve Lev bir anlık umutsuzlukla bir çift siyah deri eldiven çekmekte olan Marya'ya baktı.

"Neden?" diye sorarken önceden düşünme çabasını bir kenara bırakmıştı. Sesinin nihayet kendisine bahşedilmiş olmasına şaşırma zahmetine bile katlanmamıştı ve o da benzer şekilde soruya hiç aldırış etmedi, büyük boy güneş gözlüğündeki bir lekeyi dikkatle temizledikten sonra yüzüne yerleştirdi.

"Koschei'ye Baba Yaga'nın sevgilerini gönderdiğini söyle," dedi basitçe.

Tercümesi: *Sıra sende.*

Sonra Marya Antonova, Ivan'ı da çağırarak döndü ve kapının arkasından çarpmasına izin verdi.

I.2

(İnsanların Görebildiği)

"Alexandra Ant- ah, affedersin, Anto-*no*-va?"

"Merhaba, benim," dedi Sasha hızlıca, elini havaya kaldırarak. "Adım An-*ton*-ova. Genelde Sasha olarak bilinirim."

"Ah, tamam, güzel," dedi asistan, belli ki hafızasına kaydedememişti. "Sen şeyle birlikte olacaksın, hımm." Elindeki listeyi gözden geçirdi. "Eric Taylor, John Anderson ve Nirav, ee..."

"Vemulakonda," dedi biri soğukkanlılıkla, Sasha'dan bir sıra aşağıda oturuyordu.

"Evet, o," diye onayladı asistan. "Pekâlâ, eğer bir araya gelip bu işi halletmek istiyorsanız, dersin bitmesine yaklaşık on dakika var. Herhangi bir sorunuz olursa buradayım," diye ekledi, ancak o zamana kadar sesi amfide gelişigüzel yer değiştiren öğrencilerin sesleriyle bastırılmıştı.

"Selam," dedi Sasha, adı telaffuz edilemeyen diğer öğrenci ona doğru ilerlerken başını sallayarak. Genç adamın siyah saçları alnından yukarıya doğru dramatik bir şekilde dalgalanıyordu ve uçları bir kuzgunun kanadı gibi tüylüydü. "Nirav, değil mi?"

"Doğru, sen de Sasha'sın," diye yanıtladı Nirav. "Bunu sevdim. *Sa*-sha." İsmi vurgulayarak tekrarlarken kelimenin ağzının içinde yuvarlanmasına izin vererek dişlerini hafifçe gösterdi. "Güzel isim."

"Teşekkürler. Sağlam bir marka," dedi kız alaycı bir ifadeyle. Genç adam da kıkırdayıp gruplarından iki kişi daha yaklaşırken omzunun üzerinden başıyla işaret etti.

"Eric," dedi biri, ona elini uzatarak. Sarı saçları düzgünce ayrılmıştı ve lacivert V yakalı kazağı gibi kusursuzca parlatılmıştı. "Bu John," diye ekledi, yanında genellikle birkaç sıra arkasında oturan sessiz, esmer tenli öğrenciyi işaret ederek. "Peki, buluşup detayları gözden geçirmeye ne dersiniz?"

Eric belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde kendini lider olarak görüyordu. Sasha kütüphanenin adını vererek "Yarın öğlen Bobst'a gidebilirim," diye önerdi. "Ya da yarın öğleden sonra kahve içmek isterseniz, sadece ikide dersim var ve..."

"Onun yerine bir içkiye ne dersiniz?" diye araya girdi Eric, neredeyse sadece John ve Nirav'la konuşuyordu. "Bu gece Uyum-

suz'da? İş planının üzerinden geçer, sonra da rolleri paylaştırmaya çalışırız."

"Bar mı?" diye sordu Sasha şüpheyle, Nirav ve John belli belirsiz onay sesleri çıkarırken yüz ifadesinin sertleştiğini hissetti. "Sence de bu biraz..."

"Zekice mi?" diye sordu Eric, ona sırıtarak bakıyordu. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı yakışıklı olabilirdi diye düşündü Sasha. Ancak hâl böyle olunca onu tiyatro tarzı sandalyelerin birkaç sırasından aşağı itme isteğini bastırmak zorunda kaldı. "Ne dersiniz çocuklar? Belki bu akşam sekiz civarı?"

Sasha boğazını temizledi, savunulamayacak kelimeleri yüksek sesle söylememek için kendini zor tutuyordu *ama bu bir okul gecesiydi*. "Bak, gerçekten düşünmüyorum..."

"Sekiz benim için uygun," diye araya girdi John, saatine bakarak. "Üzgünüm, gitmem gerek, dersim var..."

"Ben de" diye onaylayan Nirav, sırt çantasının askılarını omuzlarına yerleştirip Sasha'ya onu daha da sinirlendiren, özür dileyen bir bakış attı. "Harika, sekizde görüşürüz o zaman..."

"Tamam, görüşürüz..."

Sasha dehşet içinde diğer üçünün sınıftan çıkışını izlerken Eric diğer ikisine yetişmeden önce omzunun üzerinden ona göz kırptı. Genç kız yüzünü buruşturup yumruğunu sıktı (annesi bunu umursamazdı, açıkçası Sasha yirmi iki yıldır hiçbir zaman bara gidecek bir tip olmamıştı) ve yavaşça binadan dışarı çıkarken atkısını gevşekçe boynuna sarıp kendini kış soğuğuna hazırladı.

"Sasha!"

En büyük kız kardeşinin tanıdık sesini duyunca durakladı ve döndüğünde Marya'nın, iki yaşındaki yeğenleri Luka'nın eldivenli elini sıkıca kavramış halde kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Luka kız kardeşleri Katya'nın oğluydu. Öte yandan bu-

günlerde sık sık olduğu gibi Marya onun yanında yürümek için hafifçe eğilmişti, Luka'nın ısrarcı parmaklarını bırakmak istemiyordu ama aynı şekilde kendine özgü ince topuklu ayakkabılarını giymekten vazgeçmek niyetinde de değildi.

"Sasha," diye tekrar seslendi Marya, ardından küçük Luka'yı kucağına alıp kalçasına dayadı ve Sasha'ya yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Luka hemen tombul parmaklarını Sasha'nın saçlarına doladı ve Marya aldırmıyor gibi görünse de sertçe çekti. "Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm," dedi Marya, Luka'nın elini nazikçe iterek. "Mağazaya geri mi dönüyorsun?"

"Evet, elbette," diye yanıtladı Sasha, küçük Luka'ya coşkuyla selam vermeden önce bir an titreyerek. "Anlaşmayı biliyorum, dersten sonra doğruca işe..."

"Üşüyor musun?" diye sordu Marya, Sasha'nın titrek bedenine kaşlarını çatarak baktı. Ardından Luka'yı kalçasının soluna kaydırdı ve Sasha'nın elini işaret etti. "Gel bakayım, elini bana ver..."

"*Burada* büyü yapma, Masha, insanlar görebilir," diye tısladı Sasha, Marya kedi gibi uzanıp parmaklarını kaparken kız kardeşine en uygun hâliyle uyarıcı bir bakış attı. "Hayır, Masha... Masha, *kes* şunu..."

"İnsanlar sadece görmek istediklerini görür, Sashenka," dedi Marya, kaba ve gerçekçi üslubuyla. Sonra Sasha'nın inatçı ellerini kendi ellerinin arasına alıp parmak eklemlerine hafifçe üfleyerek onları sıcaklığıyla büyüledi. "İşte. Daha iyi misin?"

"Bana 'Sashenka' deme, Marya Maksimov," diye iç geçirdi Sasha, yine de kendini çok daha iyi hissediyordu, sanki avuçlarını hafifçe çıtırdayan ateşe karşı ısıtmış gibi. Bu, Marya'nın uzmanlık alanlarından biriydi; ilk başta ufak görünen o küçük büyüler, tıpkı bir elbise için doğru silueti ya da bir akşam yemeği için uy-

gun masa örtülerini seçmenin, tüm farkı yaratana kadar anlamsız bilgiler gibi görünmesine benziyordu. Marya da bunu biliyor gibiydi ve kız kardeşine kendini beğenmiş bir ifadeyle, zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"Ben de senin gibi bir Antonova'yım, *Sashenka*," diye yanıtladı Marya kaba bir tavırla. "Aslında bir Maryovna," diye açıkladı, annelerinin ve Marya'nın kendi adaşının ismine atıfta bulunarak, "kulağa aptalca gelse de."

Doğru. "İyi." Marya her zamanki tempolu yürüyüşüne devam ederken Luka'nın örme şapkasını düzeltmiş ve üçünü de annelerinin dükkânına doğru yönlendirmişti bile. Ortak varış noktalarının aniden hatırlanması Sasha'ya savaş alanlarını seçmesi gerektiğini hatırlattı çünkü, bu gece kesinlikle bir savaşa girecekti. "Galya şu an çalışıyor mu?" diye sordu Sasha. "Bu gece yerime bakması için ona ihtiyacım olacak. Sadece bir saatliğine," diye ekledi aceleyle, ancak soruşturmanın takip edilme olasılığı hiç de yabana atılacak gibi değildi. Kural olarak, Sasha bir yerlere gitmezdi. (Tabii, Sasha'nın kuralı değildi ama yine de bir kuraldı.)

"Öyle mi?" diye sordu Marya, Sasha'nın da birçok kez deneyimlediği meraklı bir ifadeyle. Marya, annelerine ait aynı keskin ve meraklı bakışlara sahipti ama yedi Antonova kızının bebeği olan Sasha'ya baktığında o gözler daha yumuşak, daha sempatik bir hâl alıyordu. "Bu gecenin özelliği ne?"

"Hiçbir şey. Sadece aptal bir grup projesi," diye mırıldandı Sasha, Marya ikna olmamış bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Okul için."

"Ah, ee, bu Galya'nın pek hoşuna gitmeyecek," dedi Marya. "Bu gece bir randevudan söz etti sanırım ama bizim Galinka'yı bilirsin." Galya için kimse ciddi değildi; Sasha'nın söyleyebildiği kadarıyla bütün bu randevu dizisi daha çok eğlence amaçlıydı. Galya'nın eski

sevgililerini zinde tutmak için yaptığı bir şeydi. "Ona sevdiği kazağı ödünç verirsen, çok geçmeden tekrar gözüne girersin."

Sasha kendi dertlerine dalmış hâlde onaylar gibi bir ses çıkardı. "Şey, sanırım üzerinde ne kadar lütuf varsa almak zorunda kalacağım çünkü bundan kurtulamıyorum." Marya'nın sorgulayan bakışlarının yanında, Sasha memnuniyetle hayal kırıklığını dile getirdi. "Sınıfımdaki çocuklardan biri, beynim olduğunu kabul etmektense fikirlerimi seve seve yolumdan çekecek o korkunç dangalaklardan biri, şimdiden belirteyim."

"Ah, bu olamaz," diye onayladı Marya, pürdikkat dinleyen yeğenlerine baktı. "Ataerkilliğin daimi üyesi olmayacaksın, değil mi?" Sorusunu Luka'ya bakarak sormuştu. "Korkunç bir hayal kırıklığına uğrarım."

Luka cevap olarak eldivenli parmaklarını ağzına götürerek anlamsızca gevelemekle yetindi.

"Luka haklı, biliyorsun. Bir büyü kullanabilirsin," diye önerdi Marya, yeğenlerine sanki yararlı bir katkıda bulunmuş gibi bilgece başını salladı. "Eminim annem ve ben bu dangalağın dinleme becerilerini geliştirecek bir şey yapabiliriz. Senin de tahmin edeceğin üzere onu lanetleyerek unuttururuz, böylece artık bir sorun olmaktan çıkar." Bu önerisi daha akla yatkındı sanki.

"Ee, çok düşüncelisin, Masha," diye iç geçirdi Sasha. "Ama nedense buna alışmam gerektiğini düşünüyorum. Dünyadaki tüm erkekleri lanetleyemeyiz, değil mi?"

"En azından bir günde değil," diye yanıtladı Marya, "ne kadar denesem de." Bir ışıkta durduklarında Sasha'ya yan gözle baktı, aceleci taksilerin geçmesini beklerken sessizce onu izliyordu. "Seni idare ederim, Sashenka, merak etme. Ama anneme okul için olduğunu söyleme, tamam mı?"

Sasha bunu denememesi gerektiğini zaten biliyordu. Galya'nın haftada birden fazla randevuya çıkmasının bir nedeni vardı, Sasha

ise sınıf ödevini tamamlamak için bir kazağını feda etmek zorundaydı. (Galya onu geri verecekti, elbette. Eninde sonunda.) Yine de kız kardeşinin cömertliği karşısında bir parça suçluluk hissetti. "Dükkândaki zamanını çoktan doldurdun, Masha, sorun değil. Galya kalamayacaksa ben biraz geç gidebilirim ve..."

"Hayır, gidemezsin," diye karşı çıktı Marya, ona aval aval bakmak için duraklayan bir adamın yanından usulca geçerek. Adamın ilgisini fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi, bunun yerine Sasha'yı her zamanki hızlı temposuyla yürütmeye devam etti. "Onu aptal yerine koymak için orada olmalısın, Sasha, yoksa seni asla affetmem. Ayrıca okul olsun ya da olmasın, onun gibi adamlarla nasıl başa çıkılacağını bilmekten zarar gelmez. Tanrı biliyor ya, annem ve ben onlarla sık sık karşılaşıyoruz."

"Sanırım bütün erkekler Stas değil," diye onayladı Sasha alaycı bir ifadeyle, Marya'nın kocası Stanislav'a atıfta bulunarak, Marya'nın görünüşüne hayranlık duyan kimseyle ilgilenmemesinin sayısız nedeninden biriydi. "Ama teşekkür ederim, Masha."

"Kız kardeşler ne içindir?" diye yanıt verdi Marya, omuz silkerek. "Zavallı Luka," diye ekledi, Luka'yı kollarının arasında kaydırarak dikkatle Sasha'ya bakmasını sağlarken küçük çocuk bir elini ona doğru uzatıyordu. "Altı kız kardeşin elbiselerini ödünç almaya çalışmasının ne demek olduğunu asla öğrenemeyecek."

"Belki de öğrenecek," diye alay etti Sasha. "Katya her zaman daha fazla bebek istediğini söyler, belki bir gün senin de yedi kızın olur."

"Lütfen bugün bana lanet etme, Sashenka," dedi Marya. "Çok yorucu bir sabah geçirdim ve şu anda böyle distopik bir geleceği hayal edecek durumda değilim."

Bunun bir şaka olduğu belliydi ama Sasha yine de kız kardeşinin yorgunluğunun sesini duyabiliyordu. Birden kaynağını fark etti. "Bugün Fedorovlarla görüştün, değil mi?"

Sasha kız kardeşinin günlük faaliyetleri hakkında çok az şey biliyordu (bu Sasha'nın ilgisizliğinden çok Marya'nın onu korumasının sonucuydu) ama ailelerinin başlıca rakiplerinden en ufak bir bahsi bile unutmak mümkün değildi. Fedorovlarla herhangi bir karşılaşma bela anlamına geliyordu; onların adı Antonovaların evinde küfürlü konuşmalar dışında nadiren anılırdı. Sasha, Fedorov oğullarından hiçbiriyle tanışmamıştı ama onları sadece annesinin hikâyelerinden tanıdığı Ölümsüz Koschei gibi yaşlı, acımasız ve vahşi biri olarak hayal ediyordu.

"Hım?" diye yanıt verdi Marya düşünceli bir ifadeyle. "Ah, iyiydi Sashenka, hallettim."

"İcabına baktığını biliyorum," dedi Sasha, gözlerini devirerek. "*Her şeyle* sen ilgileniyorsun Masha, annemden betersin. Ama iyi miydi? Kardeşlerden birini tanıdığını sanıyordum." Bunu anımsarken kaşları çatıldı. "Dima mı demiştin?"

"Dimitri," diye düzeltti Marya. "Onunla bir zamanlar, uzun zaman önce, Koschei ve annem küçük anlaşmazlıklarını yaşamadan önce tanışmıştım. O zamanlar ergenlik çağındaydık. Neredeyse çocuktuk. Sen de o zamanlar hâlâ küçüktün." Bir an için sessizleşti, ancak Luka saçlarını hışımla çekiştirince düşüncelerinden sıyrıldı. "Her hâlükârda, endişelenecek bir şey yok, Sasha. Fedorov kardeşler bizi bir daha rahatsız etmeyecek."

"Ama tam olarak ne oldu?" Bir gece önce, annesi ile kız kardeşi arasında kapalı kapılar ardında alçak sesle yapılan tartışmalar Sasha'nın teninin karıncalanmasına neden olmuştu. Fedorovlar her zaman hassas bir konuydu ama yine de Baba Yaga'nın gazabı nadiren bu kadar şiddetli olurdu. "Annem çok öfkeli görünüyordu..."

"Bir şey yok, Sashenka, bir şey yok. Tamam mı?" diyerek genç kızın lafını kesti Marya ve Sasha isteksizce de olsa yumuşadı. Marya bu ses tonunu, geçiştirme dışında hiçbir şey için kullanmazdı.

"Ama bu akşamki yokluğundan ben söz edeyim," diye ekledi Marya dikkatle. "Annemin bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum."

Sasha bu sözlerden toplantının iyi geçmediğini ve ayrıntılar için baskı yapmaması gerektiğini anlamıştı.

"Tamam," diye kabul etti. "Ama sen iyi misin?"

"Ben mi?" Marya şaşırmış görünüyordu. "Bir şey yok, yemin ederim, sadece iş. Süslü okuldaki sen olsan bile," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Arada bir anlaşmazlıkları kaldırabilirim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Marya Antonova, kalçasında tuttuğu bebekle bile heybetli bir görüntüye sahipti. Büyüsü ev büyüleriyle sınırlı değildi, anlaşmazlıkları çözme metodolojisi de öyle. Yaptığı işin ayrıntılarını gizlemek için büyük özen gösterse de doğasını bilmek zor değildi. Yine de Sasha için Marya Antonova her zaman Masha'ydı -yeğenlerinin yanağını şakacı bir şekilde ısıran kadın- ve asla adı sadece fısıltılarla söylenen cadı değildi.

Sasha küçüklüğünden beri iki şeyi kesin olarak biliyordu: Canavarlar vardı, bir de onları güvende tutan Masha vardı.

"Tamam," dedi Sasha yeniden ve Luka'nın uzattığı bukleye sevgiyle uzanarak tombul elinin büyülü parmaklarının etrafına dolanmasına izin verdi.

I.3

(Ölümsüzler Arasında Yaşam)

"En azından yaşıyor," dedi Roman, Dimitri'nin baygın bedenini babalarının deposunda derme çatma bir yatak odası hazırlayıp karyolaya yerleştirdikleri yere baktı. "Sadece komada." Kara kaşlarını ovuşturarak başını salladı. "Şanslıyız, çok daha kötüsü olabilirdi."

"Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı," diye itiraz etti Lev, ortanca kardeşinin kabul edilemez olanı açıkça kabullenmesine sinirlenerek. "*Sadece* koma mı? Dimitri hastanede olmalıydı, Roma! *Burada* değil," diye homurdandı, deponun etrafını göstererek, "babamın eserlerinden biri gibi saklanmış halde değil. Kaldı ki zaten bir *kutunun* içinde..."

"Burada daha güvende." Roman'ın ifadesinde kararlılık hâkimdi. "Babamın büyüleri onu burada herhangi bir hastane odasında olduğundan daha güvende tutacaktır. Eğer Marya Antonova ya da Yaga'nın kendisi işi bitirmek için geri gelirse..."

"İşi bitirmek mi?" diye tekrarladı Lev, dehşete düşmüş halde. "Neden?"

"Marya'yı duydun. Dima onları kandırıyordu, ilaçlarını alıp daha pahalıya satıyordu. Yine de" diye mırıldandı Roman. "Bu barbarca ve *vahşiceydi*, tıpkı o Antonova sürtükleri gibi. Sanırım Yaga'nın pis işlerini yapsın diye gençlerden birini değil de Marya'yı gönderdikleri için gurur duymalıyız."

"Hâlâ anlamıyorum. Dima'nın paraya mı ihtiyacı vardı?" diye sordu Lev, ağabeyinin sakin sakin uyuyan yüzüne bakarken Roman'ın acı sözlerini zar zor duyuyordu. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum, hiç onun yapacağı bir şey değil. Son zamanlarda babam için işler kesattı elbette ama *bu*..."

"Bunu düzeltmek zorundayız," diye sözünü kesti Roman, karanlık bakışları Lev'e doğru kaydı. "Baba Yaga ve kızlarının bu işten sıyrılmasına izin veremeyiz. Canlarının yandığı yerden karşılık vermeliyiz, Lev. Bize yapılanların aynısını onlara da yapmalıyız."

"Doğru, göze göz, bu koşullarda yapılacak en iyi şey," diye terslediği Lev, ancak bunu söyledikten sonra Roman'ın ciddi olduğunu anladı. "Ne, gerçekten mi? Marya'nın peşinden mi gitmek istiyorsun?" Lev bunu şaşkınlıkla sormuştu. Roman'ın sessizliği karşısın-

da gülse mi, yoksa kafasına darbe mi aldı diye kontrol mü etse diye düşündü. "Ama... Roma, o güçlü bir cadı ve sürekli korunuyor..."

"Hayır, onların yaptığını yapmayacağız. Biz onlar gibi canavar değiliz. *Paralarının* peşinden gideceğiz," diye açıkladı Roman. Lev'in mantığına göre daha yeni konuşmuştu ama en azından konuşma bir nebze de olsa akla yatkındı. "Kendin de söyledin, babamın işleri kesat. Yaga ve fahişeleri kasalarına ne kadar çok şey eklerlerse, babam için o kadar çok tehdit oluşturuyorlar. *Bizim* için de. Ailemiz ve bölgemiz için gelebileceklerini daha fazla hissediyorlar. Leva," dedi Roman ciddi bir sesle, elini Lev'in omzuna koyarak, "bir şeyler yapmalıyız. Yaga'ya bize neye mal olduğunu ödetmeliyiz."

"Roma," dedi Lev huzursuzca. "Bu konuda bir şey bilmiyorum. Bilmiyorum. Daha fazla kan mı dökülecek? *Emin* misin..."

Ama Roman'ın gözlerine gölgeler düştüğünde bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Peki." Lev derin bir nefes verdi, kardeşinin söyleyeceklerinden hiçbir şey duymayacağından emin olunca tereddütlerini bir kenara bıraktı. "O zaman gidip babamla konuşalım."

I.4

(İlk Tur)

"Pekâlâ," dedi Eric, Sasha'ya yanına oturmasını işaret etti. "Ne içiyorsun?"

"Hımm," dedi Sasha.

Ne demek Sasha dışarı çıkıyor?

Sasha annesinin sesinin kafasının içinde yankılandığını duydu,

Baba Yaga'nın koyu renk saçlarındaki gümüş çizgi ışıkta parlıyor gibiydi, Sasha annesinin yatak odasının önünde sessizce volta atıyor, yaramaz bir çocuk gibi ondan izin bekliyordu.

Nereye gidiyor bu kız?

Anne, Sasha yetişkin bir kadın, diye itiraz etmişti Marya. *Dışarı çıkmak istiyorsa, çıkabilir. Çok çalışıyor, biliyorsun.*

Bunu biliyorum, Masha. Kızımı tanıyorum, sence de öyle değil mi?

"İçki?" Eric beklenti içinde Sasha'ya sordu. "Bira, şarap, limonlu votka tonik, hangisi?"

"Bira iyi olur," diye cevap verdi Sasha, gerçi muhtemelen hayatı boyunca sadece bir ya da iki tane içmişti. Ne Baba Yaga ne de kızları sarhoşluktan hoşlanırdı. "Ben alırım..."

"Hayır, ilk içkiler benden," dedi Eric, ayağa kalkıp onun yanından geçerken Nirav oturdu, John da diğer delikanlının peşindeydi.

"*İlk* içkiler mi?" diye homurdandı Sasha, Eric'in yokluğunda, Nirav kıkırdayarak bir elini onun omzuna attı.

"Hadi ama, işletme okulunda başarılı olmak istiyorsak bu tür şeylere alışmalıyız," dedi. "Bana sosyalleşmenin geliştirilmeye değer bir beceri olduğu söylendi."

Lütfen. "Bu sosyalleşme değil. Bu sadece bir grup projesi."

"Evet, aynı zamanda perşembe akşamı," diye bilgilendirdi John onu, "zaten bu hafta geçmek bilmedi." Kabinde arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu ve konuşmasına devam etti. "Her neyse, içki içmek kesinlikle bir beceridir."

"Girişimci finansmanı için ihtiyacımız olan bir şey değil," diye homurdandı Sasha ama Eric elinde biralarla geldiğinde yenilgiyi çoktan geride bıraktığını görebiliyordu.

Eric, John ve Nirav'a, "Siz ikiniz ücretleri Venmo üzerinden hesabıma gönderebilirsiniz," dedi. "Sen değil," diye ekledi Sasha'ya

göz kırparak ve ona köpüklü, altın renkli bir içecek uzattı. "Ben centilmenim."

"Kendi içkimi kendim ödeyebilirim, teşekkürler," dedi Sasha sert bir sesle ve bardağı aldı. "Ne kadardı?"

"Söylemem," dedi Eric, kadeh tokuşturmak için bardağını kaldırdı. "Şerefe, takım. Profesör Steinert'in gördüğü en iyi grup projesine," diye ekledi ve Sasha isteksizce kadehini havaya kaldırırken uzun ve tatsız bir akşam olacağından emindi.

I.5

(Gölge Yaratıkları)

Çoğu zaman Koschei denen adam, adını taşıdığı Slav karaktere ait ölümün aksine, nispeten kolay bulunurdu, ancak özellikle konuşması kolay değildi. Bu daha çok kapıyı koruyan ya da arayan kişinin ruh haline bağlıydı.

Koschei bir dizi mesleki şapka takardı -en meşhuru nadir ve bazen tehlikeli büyülü nesnelerin tedarikçisine ait olan şapkaydı- ama aynı zamanda ev sahibi, tefeci, kaçakçı ve talihsizlerin sıkı merhametçisi şapkalarını da takardı. Eğer güçlü bir düşmanı sizin adınıza yatıştıracak birine ihtiyaç duyan bir cadıysanız, Koschei'ye gelirdiniz. Kendinizi tehlikeli bir kabadayının tehditleri altında bulduysanız, Koschei'ye gelirdiniz. Çevrimiçi pazar yerlerinin yükselişinin Koschei'nin imparatorluğuna iyi gelmediği doğruydu -artık görev için birini kiralamak, hiçbir kasaba cadısının yakalayamadığı bir adama değerli bir iyilik borçlu olmaktan daha kolaydı- ama öyle olsa bile, onun aşılmaz borç ağı olmasının iyi bir nedeni vardı.

Yasadışı, ahlaksız ya da sadece kaba bir şeye ihtiyacınız olduğunda Koschei'ye gelmeniz gerektiğini bilirdiniz ve hiçbir soruya cevap vermek zorunda olmadığınızdan emin olabilirsiniz. Elbette, bu size pahalıya mal olurdu, fakat sorun yeterince zor ise neredeyse kesinlikle Koschei'ye gelirdiniz ve onu genellikle yeraltında, Ölümsüzlere ait diğer yaratıkların arasında her zamanki sandalyesinde otururken bulurdunuz.

Çoğu kişi için Koschei'nin yeraltını ziyaret etmek nadir bir ayrıcalıktı. Fedorov oğulları içinse bu, pek çok ayrıcalık arasından yalnızca bir tanesiydi.

Pek çok kişinin girmek için ölebileceği bodrum katının mimari açıdan pek önemi yoktu. Merkeze yakın zamanda bir boks ringi inşa edilmişti, etrafında her zamanki gibi dağınık kutular ve Koschei'nin yakın çevresinin homurdanan varlığı vardı. Dar pencerelerden birinin hemen altında tek bir masa bulunuyordu ve yukarıdaki kaldırımdan gelen sokak lambası derme çatma bir perdeyle gizlenmişti.

"Baba," dedi Roman, Lev sessizce arkalarında durup beklerken masadaki Koschei'nin sağ tarafına oturdu. "Yaga hakkında konuşmamız gerek."

Altmışlı yaşlarında, Lazar Fedorov olarak anılmaktan çoktan vazgeçmiş, sert bir adam olan Koschei, elini sessizce kaldırarak oğlunun durmasını işaret etti. Gözlerini kısarak boks ringine baktı.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu ikinci oğluna kısık sesiyle, Lev'e göre ringde bulanık bir gölge hareketine benzeyen şeyi işaret ederek. Karşılarındaki ince üst pencerelerden birinden loş ışık sızıyor, bir fırtına bulutundan daha önemli olmayan şeyle örtülmüş ay ışığı hüzmesi, doğru ışığa her geçişinde bir insan silueti oluşturuyordu.

Lev, gözlerini kısarak bodrumun karanlığına bakarken Koschei, "Gölge yaratıklar," diye açıkladı. "Eskimolar onlara Taqriaq-

suit diyor. Bizimkine paralel bir dünyada yaşayan gölge insanlar. Ayak sesleri duyup da kimseyi göremediğinizde bu yaratıklardan biri olduğunu söylerler." Koschei ne oğullarına doğru döndü ne de yüzükten başka bir yere baktı. "Çok ilginç, değil mi?"

Lev onları kimin satın aldığını, Koschei'nin onları nasıl bulduğunu ya da Koschei'nin ortaya çıkardığı diğer yaratıklar gibi onların da şimdi onun eğlencesi için savaşmak isteyip istemediklerini sormadı. Lev'in çocukluğundan bu yana kavradığı, bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi.

"Her neyse, bir şey diyordun, Romik." Koschei işaret etti ve Roman başını sallayarak gözlerini yeniden babasına çevirdi.

Roman basit ifadeyle, "İntikam," dedi ve Koschei başını olumlu anlamda salladı; Lev her zaman babasının sadece iki büyük oğlunun anladığı bir dil konuştuğunu düşünmüştü ya da tam tersi. Lev'in söyleyebildiği kadarıyla Koschei'nin daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu ama Roman konuşmaya devam etti. "Yaga'nın, uyuşturucularını cadıların ötesine genişletmek istediğini duydum."

Bu Lev için yeniydi, gerçi Koschei'nin tökezlediği yerde Yaga'nın işlerinin geliştiğini biliyordu. Yaga'nın yaptığı hiçbir şey daha az karanlık değildi. Kasaba cadıları çoğu sarhoş edici maddenin satışını yasaklamış, onları zehir olarak sınıflandırmıştı ama o kadın ışığı daha iyi kullanıyordu. İşinin yasal kolu olan vitrini tertemizdi. Dimitri Fedorov'a düzenlenen suikastın, aşırı pahalı el sabunları üreten al yanaklı imalatçı tarafından sipariş edildiğini kimse bilmeyecekti.

"Tahmin yürütecek olursam," diye devam etti Roman, "Yaga büyü dışı tüketicilerden oluşan en belirgin grubu hedef alacak."

Koschei beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. "Halüsinojenler için mi demek istiyorsun?"

Roman başıyla onayladı. "Üniversite öğrencileri," diye açıkla-

dı ve Koschei başını sallayarak dudaklarını büktü. "Bir distribütörle önemli bir anlaşması olduğunu söyleyen kaynağım var. Satışa müdahale edebilirsek, hatta belki de onu Cadı Kasabaları'na ifşa edebilirsek, o zaman..."

Elini kaçınılmaz yıkıma doğru sallayarak sözünü bitirdi.

"Kaynağın mı?" diye sordu Koschei.

"Yaga'nın kendi satıcılarından biri."

Lev şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ama Koschei başıyla onayladı. "Cadı mı?"

"Elbette," dedi Roman ve Lev kaşlarını çattı. Yalan gibi gelmişti ama emin olamıyordu.

"Güzel," dedi Koschei, elini düşünceli bir tavırla temiz, tıraşlı yüzüne götürerek. "Hata yok, Roma. Lev'i gönderecek misin?"

"Evet, baba..."

"Ne?" Lev telaşla araya girdi. "Beni nereye göndereceksin?"

Roman sabırsızca, "Soru sorma," diye uyardı ama Koschei yine elini kaldırdı.

"Bırak sorsun, Romik." Koschei başını yavaşça çevirdi, Roman'ınkilere çok benzeyen koyu renk gözleri, yavaş ve pratik bir hesaplamayla Lev'inkilere takıldı. "Hataya yer yok, Lyovushka. Yaga çok zeki bir kadın ve şüphesiz ki tuzaklar kuracaktır. Yer ve zamandan emin olmalısın, seçtiği ortağın kimliğinden de. Sen Roma'dan daha az dikkat çekeceksin," diye ekledi, hayatı boyunca dikkat çekmemeyi hiç başaramamış olan ikinci oğlunu işaret ederek. "Doğru yaştasın. Genç görünüyorsun, tehditkâr değilsin. Uyum sağlayacaksın."

"Uyum sağlamak," dedi Lev, kaşlarını çatarak. "Neyin içine karışacağım?"

Ancak Koschei'nin buna tahammülü yoktu. Yüzünü ileriye dönüp Roman'ın dikkatini tekrar çekmek için işaret etti. "Yakın-

da olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Koschei sessizce ve Roman başını salladı.

"Bundan eminim. Onu nihayet alaşağı edebiliriz, baba. Ona bunu ödetebiliriz."

Koschei başını salladı. Ringde gölgeler bulanıklaşıyor, biri diğeriyle çarpışıyordu.

Koschei açıkça ifade ederek, "Bu gece başla," dedi ve Roman ayağa kalkarak başka bir şey söylemeden Lev'i kapıya doğru itti.

I.6

(Tetikte)

"Masha," dedi Stas, eliyle Marya'nın omzuna hafifçe vurarak. "İyi misin?"

Marya bir kez daha Dimitri'nin kanlı yüzünü görmezden gelmeye çalıştı, boğazını temizledi ve dikkatini bulaşıklara verdi.

"Bizim için gelecekler," dedi, tılsımlı tencereyi hızlıca inceleyerek. Ardından içini çekti, kocasının omzunu bilerek sıkıca kavramasıyla çabalamayı bıraktı. "Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum, Stas," diye mırıldanarak kocasına isteksiz bir bakış attı.

Kocası her zamanki destekleyici tavrıyla omuz silkti. "Sen sana söyleneni yaptın. Annen bu hakarete göz yummayacak kadar acımasız biri," diye güvence verdi, sanki bu güven verici bir düşünceymiş gibi. "Ayrıca Koschei'yi sonsuza dek ortadan kaldırmaya niyetli olduğuna eminim. Yakında her şey bitecek."

Marya yüzünü kocasına dönüp, ıslak ellerini onun kalçalarına koydu ve alnını omzuna yasladı. "Böyle şeyleri tartışmamalıyız," dedi sessizce, onun bedeninin aşinalığına bıraktı kendini, varlı-

ğının rahatlığıyla kazağının yumuşaklığına gömüldü. "Seni zor duruma sokmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

Stas yavaşça başını sallayıp onu tamamen kollarının arasına aldı. O bir Kasaba cadısıydı, bir çeşit politikacıydı. Özellikle de kasabalıların Marya'yla olan bağlantısı hakkında bildikleri düşünüldüğünde, makul bir inkâr onun geçimi için çok önemliydi. Sırlar, en azından bu evlilikte, saygı göstergesiydi.

Cadı Kasabaları büyülü New York'un yönetim organıydı, bu nedenle ideolojik olarak egemendi. Gerçekten çok basitti. Yapı, büyülü olmayan belediye ilçeleriyle aynı coğrafi hatlar boyunca bölünmüştü. Temsil nüfusa göre orantılıydı. Sorumluluklar, kamusal konularda oylama; yetkiler, yargılar, forumlar, yasalar ve dolayısıyla suç ve cezaydı. Teoride, Stas'ın bir kasaba cadısı olarak yükseltilmiş statüsü Antonova Ailesi için avantajdı. Pratikte ise en azından Marya için pek öyle değildi. Tüm bunlar acı verici derecede kısıtlayıcıydı.

Kapalı kapılar ardında yapılan toplantılar var mıydı? Evet, tabii vardı. Bu popülizm değildi, tam olarak değil. Gerçekte değildi. Bütün topluluğun işleyişini kontrol eden, kendilerine karşı gelen herkesten kolayca felç edici büyü vergisi alan ya da kara listeye ekleyen, çoğunlukla zengin ve erkeklerden oluşan bir yapı için değil. Cadılar daha önce de kanunsuz davranmış ve bu onları neredeyse yıkıma sürüklemişti, bu yüzden düzen görüntüsü kutsaldı. Bir cadının büyüsü başka bir şeydi -ayrım gözetmeyen, ölçülmesi imkânsız ve koşullar uygunsa doğması yeterince kolayama güçleri bambaşkaydı.

Stas kasaba cadısıydı ama Kâdim değildi. İsteseydi konuşmaya dahil olabilirdi ama pek de hırslı biri sayılmazdı. Büyük olasılıkla babasının yaptığı gibi diğer kasaba cadılarının arasında ömür boyu hizmet edecek ve bunu da sessizce yapacaktı. Zen-

ginlik, statü, nüfuz... bunlar başka erkeklerin ilgilenmesi gereken şeylerdi. Stas Maksimov'un amacı, sakin bir hayatla sevgi dolu bir eşti ve bildiği kadarıyla her ikisine de sahipti. Stas'ı korumak Marya'nın yükümlülükleri arasındaydı.

Aslında herkesi korumak Marya'nın göreviydi.

"Sasha'ya söyledin mi?" diye sordu Stas, parmakları yatıştırıcı dokunuşlarıyla kadının saçlarına gömülmüştü.

Marya gözlerini kapattı.

"Hayır," diye itiraf etti kocasının kazağına doğru, sesini utançla kaşmirin içine bastırmaya çalışarak.

"Masha..."

"Onun bu hayata dahil olmasını istemiyorum, Stas." O zamana kadar gereksiz bir nakarattı.

"İstemediğini biliyorum, Masha. Biliyorum. Ama o da en az senin kadar annenin kızı. Artık bebek değil ve tıpkı senin gibi koruması gereken bir ailesi var."

"Biliyorum ama sadece..." Marya derin nefes verdi. "Onu, bunun dışında bırakmak istiyorum. O daha fazlasını istiyor, Stas. Bu hayattan çok daha fazlasını istiyor ve ben..."

"Sıra Sasha'da. Bu seçimi bir kez yaptın, bilmem kaç yıl önce," diye hatırlattı Stas. "Sen kendi seçimini yaptın, şimdi de o kendi seçimini yapacak."

Marya söylemeye dilinin varmadığı pek çok şeyi yutkunarak kocasının başını yukarı kaldırmasına izin verdi.

"Kim bilir. Belki Sasha'nın yardımıyla annenin işleri için bu kadar çok şey yapmak zorunda kalmazsın. Belki o zaman kendi ailemizi kurabiliriz?" Adam ona gülümsedi, sıcak ve rahatlatıcı gülümseme kısa süreliğine de olsa kadının içini sızlattı. "Belki ikimize ait küçük bir Mashenka'mız olur? Luka için küçük bir kuzen?"

Stas bu düşünceyle mest olmuştu. Ancak Marya'nın etkilendiği söylenemezdi.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, Stas." Marya bu konuşmayı farklı biçimlerde kaç kez yapabileceklerini merak ederek durakladı. "Güvende değiliz. Güvenliğimizi asla garanti edemem, edemeyeceğim de. Şimdi bile Fedorovlar benim ve kız kardeşlerim için gelecekler. Geldiklerinde ben nasıl... nasıl...?"

Marya hayal bile edemeyeceklerini yok saymaya çalışırken biraz bocaladı.

"Çocuğumuzu tehlikeye atma düşüncesine dayanamam," diye tedirginlikle sözlerini bitirdi ve Stas yavaşça, isteksizce ama yumuşaklıkla başını salladı.

"Seni seviyorum, Marya Antonova," dedi Stas. "Doğru zaman geldiğinde, yemin ederim, birlikte ailemizi güvende tutacağız."

Marya başını salladı. Bu onların her zamanki yumuşamasıydı: *Bir gün.*

Bugün değil ama bir gün.

Stas onu kollarının arasına alırken, "Seni seviyorum," dedi ama Marya bu kez gözlerini kapatmadı. Onları açık, temkinli ve keskin kalmaya zorladı; kocasının arkasını kolluyor ve kız kardeşinin geleceği için tetikte bekliyordu.

Marya Antonova, Dimitri Fedorov'un yüzünün zihnindeki portresini göz kırparak uzaklaştırırken hissetmediği her şey olarak kalmaya zorladı kendini. Bir keresinde Dimitri başını güneşe doğru kaldırmış, genç kadının kulağına sessizce fısıldıyordu; sonra bir kez daha, yüzü kanlı zemine bastırılmış, sessiz ve yalvarırcasına ona sesleniyordu: *Masha, Masha, Masha.*

I.7

(Seni Alakadar Etmez)

"Benden tam olarak ne yapmamı bekliyorsun?" Lev sıradan bir barın dışından Roman'a homurdandı. Üniversiteye komşu tipik bir yerdi, özel yanı yoktu. Perşembe gecesi için kalabalık olmasının tek nedeni fedainin kimlikler konusunda ne yazık ki gevşek davranmasıydı. "Gerçekten de etrafta dolaşıp üniversite öğrencilerinden uyuşturucu satın almaya çalışmamı mı istiyorsun? Bu görev için donanımlı değilim," diye homurdandı, barın adının -Uyumsuz- bu noktada neredeyse acı verici bir ironi taşıdığını fark ederek, "ve sadece doğru yaşta *olduğum* için..."

"Dinle. Kardeşimiz, Yaga ve kızları yüzünden ölüm döşeğinde sayılır," diye öfkeyle araya girdi Roman, Lev'e sanki gezintilerinin koşullarını unutmuş gibi sertçe baktı. "Dima adına bir şeyler yapmanı istemek gerçekten çok mu zor? Sırf biz..." Roman, biri bardan çıkıp kaldırıma doğru tökezleyerek neredeyse Lev'in ayağına basacakken sözünü yarıda kesti. "Yani *emin* olabilir miyiz?" Roman, iki kız kardeş bara doğru yürürken sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. Kızlardan birinin Roman'ı onaylamayan bakışlarının yanında diğeri Lev'in yanında anlamlı bir şekilde durdu.

"Roma, bu saçmalık," diye mırıldandı Lev, gözlerini kaçırıp iç çekerek gökyüzüne baktı. Dimitri için, evet, Lev her şeyi yapardı, bu durumdan çok daha kötü ve endişe verici şeyler bile, ancak kardeşinin durumuna karşı modern tıptan daha etkili bir çözüm olarak intikamı düşünmek zordu. Gerçi Dimitri'nin hastalığı sıradan bir hastalık değildi ve Marya Antonova'nın sakin zalimliği Lev'in bile kana susamasına sebep olmuştu. Daha ılımlı -daha

zayıf, diyebilirdi Koschei- doğasıyla savaştı, "*Elbette*, daha iyi bir yolu var..." diye homurdandı.

Roman, Lev'i iterek, "Ama yok," diye araya girdi. "O kızı dene." Ardından barın içinde kaybolan kız öğrenci birliğini işaret ettiğinde Lev'in yüzü buruştu. "Kaynağım bu bloktan ayrılmamanı söyledi ama dikkatli ol. Yaga'nın muhbirleri buralarda dolaşıyor, dikkatleri üzerine çekme, Leva. Gölgelerden uzak dur ve kulaklarını aç."

"Harika," diye mırıldandı Lev. "Araya karış ama ayrıntıları ortaya çıkar. Ne kadar hoş ve belirsiz bir görev."

Roman, Lev'in omzunu bir kez daha iterek, "Bana küstahlık etme, kardeşim," diye uyardı. "Bir içki iç. İstersen birkaç kızla ya da erkekle sohbet et." Hafifçe sırıttı. "Sanırım bu çok zor bir görev değil."

"Peki," diye homurdandı Lev, içeri girerken omzunun üzerinden ters ters baktı, barı zaten rahatsız edici derecede gürültülü ve kalabalık bulmuştu. Saat belki de ondu -kuşkusuz kalabalık için yeterince geç ama çok da özensiz olmayacak kadar erken- ve bunun kanıtının yüzünden okunmasını engellemeyi umarak bakışlarını nefretle kaçırdı.

"Hey," diye seslendi barmene, parmak hareketlerini gizleyerek kısa bir dikkat tılsımı yaptı. "İki parmak Maker's lütfen," dedi, barmen başını sallayıp arkasını dönerken tökezlemeye başlamış olan genç bir kızın yanına kaydı. Lev nefes verip bekledi, sonra tekrar mekâna baktığı sırada bir dirsek darbesiyle hafifçe sarsıldı.

"Hey, üzgünüm dostum... Tanrım, her yerde sen varsın..."

"Bırak beni," diye net, belirgin tonda öfkeli bir kadın sesi geldi. "Eric, bir içki daha istemiyorum, *ben iyiyim*..."

Lev irkilerek gözlerini kırpıştırdığında öfkeli ve sıkıntılı kız arkasına dönmüştü. Koyu renk ve dalgalı saçları neredeyse beline

kadar iniyordu. Lev'e bakarken gri-mavi gözleri kısılmıştı, belli ki özür dilemiyordu ama öfkesini, kolu gevşekçe beline dolanmış sarışından uzaklaştırmamıştı.

"Özür dilerim," dedi genç kızın Eric diye çağırdığı adam, Lev'e. Delikanlı hafifçe omuz silkmişti. "Biz iyiyiz."

Karış, diye düşündü Lev, barmen ona içkisini uzatırken. Uyum sağlamak ne kadar zordu? Lev barın dışındaki kaldırımı neyse ki boşaltmış Roman'a baktı ve kız ciddi ciddi konuşmaya başladığında tüm bunların Dimitri için olduğunu kendine hatırlattı.

"Bak, son bir saattir projeye odaklanmanı sağlamaya çalışıyorum," diye söylendi kız sarışın delikanlıya, onun (Eric'in) erişiminden kurtuldu ve Lev'in net olarak reddettiğini düşündüğü bir şeyle döndü. "Bir bira daha istemiyorum, gitmek istiyorum. Hem de *şimdi*, sakıncası yoksa..."

"Sasha, hadi." Eric'in yeterince şakacı olan sesi, Lev'in görmemeye çalıştığı bir hareketle, kızın elini sıkıca tutmasıyla eşleşti. "Daha yeni başlıyoruz..."

Karış, diye düşündü Lev. *Bu Dimitri için.*

Sadece karış.

Sadece...

"Hey," diye araya girdi Lev, Eric'in parmaklarının kızın (Sasha'nın) bileğini nasıl sıktığını görmezden gelemiyordu. "Kız gitmek istediğini söyledi, dostum. Bırak gitsin." İşte, artık geceleri uyuyabilirdi.

Yine de hemen iki kafa da ona döndü. Uyum sağlamak buraya kadarmış.

"Hey, bak, kardeşim, sen karışma..."

"*Yardımına* ihtiyacım yok." Sasha, Lev'e ters ters bakıyordu. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim bakabilirsin," dedi Lev kibarca, Sarışın Eric'in

yapmacık itirazlarını tamamen görmezden gelmeyi tercih ederek. "Ama burada öylece durup birkaç saniyede bir bana dirsek atmana izin verirsem bu beni nasıl bir insan yapar gerçekten bilmiyorum."

Sasha sabırsızca, "Ben iyiyim," dedi, ardından Lev'in hâlâ dokunmadığı bardağı işaret etti. "İçkini al ve git. Bunu ben hallederim."

"Doğru, tabii," dedi Lev, viskisinden bir yudum alırken gözlerini devirerek. "Kesinlikle."

Genç kız ona son kez ters ters baktı, ardından arkasına dönüp köşedeki bir masaya doğru yürüdü. Sarışın Eric de onun peşinden gidiyor, bir yandan da bir şeyler içmek için ısrar etmeye devam ediyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandı Lev kendi kendine, Eric'in elinin yeniden Sasha'nın koluna uzanışını izlerken. "Seni. İlgilendirmez." Huysuzca nefesini dışarı verdi ve mevcut bar taburelerinden birine oturmak için kaykıldı. Saçına çok fazla zaman harcadığı belli olan çakırkeyif bir sarışınla kavgaya tutuşmak etkili bir uyum sağlama yöntemi değildi. Ayrıca kız onun yardımını istemiyordu. Öyle olsun.

Lev viskisinden bir yudum daha aldı ve tekrar etrafına bakındı.

Bar NYU öğrencileriyle doluydu - kampüsten uzak olmadığı için şaşırtıcı değildi. Eğer Baba Yaga'nın hedef kitlesi gerçekten de üniversite öğrencileriyse, burası kesinlikle doğru yerdi. Hiçbiri büyülü uyuşturucu satın alacak tipte görünmüyordu ama bu söz konusu bile olamazdı. Ayaklarının dibindeki bas sesleri çoğaltmak için kullanılan hoparlörler, bu ses seviyesinde anlaşılması imkânsız, sıradan bir rap müzikle gümbürdüyordu. Bardağında buz şıngırdadı ve Lev elini sallayarak titreşimi azalttıktan sonra dikkatini barda yanında duran iki öğrenciye verdi.

"...tamamen işe yaramaz değil," diyordu biri. Biri blazer ce-

ket ve pantolon giymiş, diğerinin üzerinde NYU kapüşonlu tişörtle eşofman vardı. "Bu yılın başlarında ondan biraz Adderall almıştım. LSAT*'ye çalışmak çok zor, dostum." Geleceğin avukatı yüzünü buruşturdu ve barmene bir tane daha içki işaret ederken bardağını devirdi. "Nefret ediyorum."

"Adderall, ders çalışmak için mi?" diye cevap verdi kapüşonlu olan. "Devrim niteliğinde."

"Hey, hepimiz bir sonraki büyük Amerikan romanını yazamayız," diyen blazer ceketli, gözlerini devirirken kapüşonlu olan sırıtıyordu. "Bazılarımızın sözleşmelerinize göz atması gerekiyor. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, sana soyadınla hitap ederdim ama nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum. Baksana," diye ekledi blazer ceketli, barmenin ona doğru uzattığı birayı alarak, "Eric'i kontrol etmemiz gerektiğini düşünüyor musun? Yani, Sasha haklı." Lev'in kulakları kızın adını duyunca ister istemez dikkatle kabardı. "Rolleri paylaşmadan önce iş planı için biraz daha kafa yormalıyız."

"Eh, Eric sadece sarhoş bir aptal gibi davranıyor," dedi kapüşonlu. "Ayrıca sanırım Sasha gitti."

"Onunla mı?" dedi blazer ceketli, Lev'in içinde hissettiği küçük kırmızı bayrak uyarısını bir kenara iterken birasından bir yudum aldı.

"Belki de bilmiyorum. Ne onu ne de Eric'i görebiliyorum..."

Lev yine kendi kendine, "Seni ilgilendirmez," diye homurdandı. Adderall hakkındaki yorum muhtemelen (kesinlikle) onun amaçlarıyla daha ilgiliydi. *Karış*, diye düşündü, tammadığı iki insan arasında yaşanan drama tepki vermemek için kendini zorlayarak. Kardeşleri, onunkinin aksine, şehir dışında komada yatmıyordu, bu nedenle onu ilgilendirmiyordu. "Seni ilgilendirmez, seni ilgilendirmez, seni ilgi..."

* Hukuk fakültesi giriş sınavı. (ç.n.)

Kapüşonlu gülerek, sarışın bir kafanın uzun siyah saçlı bir kıza doğru eğildiği pencereyi işaret etti. "Ne parça ama. Yani, odayı oku derdim ama kim bilir. Belki kız da bu işin içindedir."

"Sence onu kontrol etmeli miyiz?" diye sordu ceketli. (*Evet*, diye düşündü Lev hissedilir bir öfkeyle. *Evet, elbette, onu kontrol etmelisiniz, hadi ama...*) "Birkaç içki içti. Bilmiyorum." Ceketli bariz bir rahatsızlıkla bara doğru kaydı. "O kızın içki içen bir tip olduğunu sanmıyorum."

Kapüşonlu omuz silkerek, "Hayır, sorun yok," dedi. "O yetişkin bir kız. Üstesinden gelebilir."

Lev diğerinin tartışmasını bekledi. (Dimitri, diye hatırlattı kendi kendine. Bu *Dimitri* içindi ve zaten ceketlinin sezgileri güçlüydü, sadece...)

"Evet, muhtemelen haklısın," dedi geleceğin işe yaramaz avukatı.

"Lanet olsun," diye küfreden Lev, bardağı masaya sertçe çarparak iki öğrenciyi de ürküttü ve öfkeyle homurdanarak dışarı çıktı.

I.8

(İhtiyati Tedbirler)

Eric onu ikna etmeye çalışırken Sasha tekrar, "Bırak beni," diye homurdanarak başını çevirdi. Eric (bir kez daha) projelerinin önemi gibi bir konuda ısrar ediyordu ya da daha hafif bir ifadeyle, Sasha'nın sözde makul olamayacağı konusunda. "*Bırak* dedim..."

"Hey." Bu kelime Sasha'nm arkasından bir yerden, ocak soğuğunda tokat gibi çınlamıştı. Sasha net olmayan bu sesin, barda daha önce gereksiz yere kahramanlık yapan adama ait olduğunu

fark etti. "Bırakmanı söyledi, pislik. Sesi şaka yapıyor gibi mi geliyor?"

Eric hiç yoktan yere diklenirken Sasha kurtarıcısıyla yüzleşmeye zahmet etmeyerek söylendi. "Aldırma ona," diye öğüt verdi, ardından Eric'in burnuna sert bir yumruk indirdi, yüzündeki kemikler parmaklarının altında parçalanırken son anda başparmağını avucunun içine sokmamayı hatırladı (Marya'nın ona on iki yaşındayken önlem olarak öğrettiği bir şeydi bu).

Eric acıdan inleyerek iki büklüm olurken, "İşte oldu," dedi Sasha, bir yandan elini sallıyordu. "Ben eve gidiyorum. Proje için ne yapmamı istiyorsan bana e-posta ile gönder, umurumda değil, seninle işim bitti. *Sana* gelince..." Bardan gelen siyah saçlı, zayıf kalçalı, işgüzar falancayla yüzleşmek için hafifçe ona döndü. "Halledebileceğimi söyledim."

Bardaki adam, Sasha'nın rahatça uyguladığı şiddet karşısında donup kalmıştı. "Sanırım yapabilirsin," diye mırıldandı adam, o sırada Eric inleyerek elini kırık burnuna bastırarak doğruldu. Şaşırtıcıydı ama saçları briyantini cömertçe kullanmasına rağmen şeklini korumamıştı, çok yazık. Baba Yaga bunun için bir şeyler yapardı -ve morluk için de- ama beklenmedik bir yumruk attıktan sonra mütevazı bir övünmeyle devam etmek pek hoş görünmüyordu; bu yüzden Sasha hiçbir şey demeden arkasına döndü.

Eric arkasından, "Hadi Sasha," diye homurdandı. Sasha'nın açısından bakıldığında, delikanlının altdudağına doğru süzülen ince kan izi, o sallanarak sokaktan aşağı doğru yürürken anlık, ölçülebilir bir memnuniyet kaynağıydı. "Kar yağmaya başladı, burada donacaksın. En azından sana taksi çağırayım," diye sesleniyordu arkasından, sesi avucunun içinde boğuklaşıyordu, "ya da ne bileyim, seni eve bırakayım..."

"Kapa çeneni, göt herif," diye mırıldandı bardaki adam, ona

yetişmek için acele ederken ayak sesleri kaldırımı dövüyordu. "Hey, eee, Sasha," diye seslendi, kararsızdı. "Sadece... bak, en azından bana elini ver..."

"Ne? *Hayır*," diye tersledi Sasha, ona dönerek. Ardından hızlı bir rüzgâr (ya da başka bir şey) onu rotasından saptırırken derhal adamı eliyle savurdu. "Bak, ben iyiyim, tamam mı? Metro sadece birkaç blok ötede."

"Evet ama hayır," dedi adam kararlı bir tavırla. "Seninle oraya kadar yürüyeceğim. Nasıl olduğunun farkında mısın? Az önce neredeyse sokak ortasında düşüyordun... gerçi o sol kroşe *etkileyiciydi*," diye ekledi kabaca, itiraf karşısında güçsüz bir havayla. "Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim. İyi oynadın, dürüst olmak gerekirse..."

"Senden, tamamen yabancı birinden onay almak beni çok *mutlu* etse de," diye sözünü kesti Sasha, "Eric'in bana dokunmasını istemedim ve senin de bana dokunmanı kesinlikle istemiyorum, o yüzden gidebilirsin, teşekkürler..."

"Tanrım, insanı çileden çıkarıyorsun. Kıpırdama," diye talimat verdi adam ve sertçe ellerine uzanarak parmaklarının üst kısımlarına üfledi. "İşte, oldu." Eldivenlerini barda unuttuğunu o ana kadar fark etmemiş olan Sasha, parmaklarında hızlı bir karıncalanma, sihirli bir sıcaklık hissetti.

Ah, diye düşündü Sasha şaşkın bir halde. *Demek bu kadarmış*.

Şaşırması gerekip gerekmediğini merak etti ya da belki biraz daha az sarhoş olsaydı şaşırırdı. Bu yabancı her kimse, etkileyici bir hızla içki aldığını da hatırladı. Sadece buna dayanarak adam ya bir cadıydı ya da çok iyi bir yalancıydı. (Daha yakından incelediğinde, Sasha bunu göz ardı edemedi. Şu anda onu net göremeyecek kadar karanlıktı ama bardaki Kappa kız öğrenci birliğindeki kızın başından beri ona bakıyor olmasına şaşmamalıydı. Uzun

boyluydu. Oldukça, oldukça uzun. Ayrıca görünüşü de hoştu, bu Sasha'nın şu andan itibaren anladığı kadarıyla hoşlandığı biçimdi, sadece izleyici olarak.)

"İşte, bu kadar. Artık istediğin kadar hızlı ve nankörce yürüyebilirsin," diye dedi bardan gelen cadı, onu düşüncelerinden sıyırarak. "İyi geceler Sasha, çok *keyifliydi*..."

"Bunu ben de yapabilirim, biliyorsun," dedi Sasha inatla ve avucunda bir kıvılcım parıltısı yarattı. "Gördün mü?" diye sordu ve onun gözlerinin irileşmesini izledi. "Sana söyledim, kendi başımın çaresine bakabilirim..."

"Tanrım, ne yapıyorsun sen... *Hadi*," diye homurdandı adam, ardından onu köşeye doğru götürdü ve barın kalabalık kapısının dışında kalan müşterilerin görüş alanından çıkardı. "Kasaba'dan ceza mı almaya *çalışıyorsun*? Ya da köyün içinde dirgenlerle kovalanmaya mı? Bu sıradan bir perşembe mi, yoksa sadece muzır bir gece mi anlayamıyorum." Sanki daha çok kendi kendine konuşuyordu.

Sasha onu iterek, "Sadece söylüyorum," dedi. "Eric'in icabına kendim bakardım. İsteseydim onu keçiye bile çevirebilirdim, gerçekten."

"Pekâlâ, o zaman seçilmiş kişi dirgenler üzerinde." Adam (çocuk? Onun yaşında görünüyordu ama kendini çok daha güçlü taşıyordu) başını iki yana sallarken güler gibi bir ifade takındı, dudağının kenarları sanki iradesi dışında yukarı doğru kıvrılmıştı. "Bir keçi mi gerçekten? Sanırım daha küçük bir şey. Ayak altında ezilecek türden, böcek gibi."

Sasha hafifçe sallanarak, "Konuşmayı karanlık bir yere götürdün," diyerek onu bilgilendirdi. "Ayılmak için bir şey var mı?" diye sordu umutla, yüzünü buruşturarak. "Daha önce hiç böyle bir büyü kullanmak zorunda kalmamıştım."

"Üzerimde hiçbir şey yok," dedi delikanlı, üzgün bir ifadeyle. Sasha bunun hoş olduğunu düşündü. En azından sempatikti. "Bu arada ben Lev."

"Sasha," diye ekledi, gözleri kan çanağına dönmüş bir bakış atarak. Arkasındaki ay ışığı Lev'in yüzünü kısmen gizliyordu. Sasha barda gördüğü yüzü hatırlamaya çalıştı, koyu renk gözleri, alaycı gülüşü. Alnının hareketi ve ışıkta değiştiğini, gölgelerle yer değiştirdiğini görmeseydi siyah olduğunu düşüneceği saçları. Evet, Kappa kesinlikle bir şeylerin peşindeydi. Sasha dayanışma içinde sessizce o kıza iyi dileklerini sundu. "Yani sen bir cadısın, öyle mi?"

"Senin kadar bariz değil ama evet," diye itiraf etti Lev, ürpererek. "Cidden, hava soğuk. Seninle eve ya da trene kadar yürüyeyim. Her neyse."

Ah, şu erkekler! "Sana daha önce de söyledim, sana ihtiyacım yok..."

Lev homurdanarak, "Biliyorum," diye araya girdi. "Bunu açıkça belirttin, bana ihtiyacın yok ve eminim kadın haklarını savunan tüm kadınlar seninle çok gurur duyuyordur ama burada öylece durmana izin veremem. Buna şövalyelik diyebilirsin." Evet, tam da istemediği ya da ihtiyaç duymadığı şey. "Uzakta mı oturuyorsun?"

"Evet," dedi Sasha açıkça, uzaklaşmak için arkasına dönerek. "Hoşça kal, Lev," diye seslendi, yürümeden önce başını çevirip bir an gözlerini kısarak karanlığa baktı. Bloğun sonuna doğru yolu yarılamıştı ki gecenin sessizliğini yırtan bir hırıltı duydu, ardından yarı koşar adımların sesi geldi.

"Dinle, nedenini bilmiyorum ama gitmene izin veremem, tamam mı?" diye ısrar etti Lev, nefes nefese dibinde belirdi. "Vicdanımı rahatlatmama ve bir süre seninle gelmeme izin ver, olur mu?

Arkadaşlık sistemi gibi düşün. Zaten orada yapacak işlerim var," diye ekledi, az önce çıktıkları barı işaret etmek için başını sallayarak. "Yani sadece birkaç blok öteye gitmiş olacağım."

Perşembe gecesi bir barda yapılacak şeyler arasında pek fazla seçenek yoktu (Sasha belli ki bundan muaftı). "Biriyle mi buluşacaksın?" diye sordu Sasha, Lev soruyu küçümseyerek konuyu başka yöne çekti.

"Bana kız arkadaşım olup olmadığını sorma şeklin bu mu?"

"Hayır." Ah, şu *erkekler*. "İğrenç."

"İğrenç mi?" diye tekrarladı Lev. "Bu... bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi, yine kendi kendine konuşurcasına. "Umarım uygunsuz değildir ama en azından kaba olduğu kesin."

"Ah, kapa çeneni. Ben sadece..." Sasha omuz silkti. "İlgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun?" diye yanıt verdi Lev kuşkuyla ve Sasha gözlerini devirdi.

"Gerçekten bütün gece söylediğim şeyleri tekrarlayacak mısın?"

"Bu kadar incitici olmaya devam edersen mecbur kalabilirim," diye karşılık verdi Lev.

"Neden, ilgileniyor *musun*?" Sasha, onun cevabının ne olmasını istediğini merak ediyordu.

"Hayır, ilgilenmiyorum," diye ısrar etti Lev, "ama bilirsin işte." Gözleri, kızınkilerle buluştuğunda, bunun içtenlikle karışık bir ifade olduğu söylenebilirdi. Tam da gardım düşürecek cinsten. Sarsıcıydı ve zaten yeterince sarsılmıştı. "Karar vermek için zaman tanınırsa memnun olurum."

Sasha bunun çok tuhaf olup olmadığına karar veremedi ama her iki durumda da adamın bunu kastetmiş gibi göründüğü sonucuna vardı. Tatmin olmuş bir şekilde omuz silkti ve konuyu değiştirdi.

"Peki, orada ne yapıyordun? Tek başına," diyen Sasha, ona anlamlı bir bakış attı. İşte, genç adamın dudakları yine seğirdi, bir kez daha iradesi dışında gülümsüyordu.

"Yalnız olmak bu kadar tuhaf mı?"

"Barlar," dedi Sasha ona, "yalnızlık için pek de ideal yerler değildir."

Sasha ona bir bakış attı, tekrar gülümsemesini sağlayıp sağlamadığını görmek için bekledi. Bu delikanlıyı yine gülümsetmişti. Şimdi daha düzenli yağmaya başlayan kar, siyah olmayan saçlarında güzelce birikiyordu.

"Ee, önemli bir şey değildi," dedi Lev, Sasha dikkatini aceleyle yağan kara çevirip kaldırımın yeni beyazlayan parlaklığına bakarken ona bir kez daha göz atarak. "Sen ne yapıyordun?"

"Grup projesi." Sasha yüzünü buruşturdu. "Eric proje için barda çalışmamız için ısrar ettiğinde bunun bir felaket olacağını anlamalıydım ama..." Omuz silkti. "Muhtemelen her hâlükârda bir felaket olacaktı ve şimdi ona bir yumruk atmış oldum." Durakladı. "Acaba bu durum notumu etkiler mi?"

"Eminim olumlu yönde etkileyecektir. Bunu hak etti," dedi Lev hızla, sonra kaşlarını çattı. "Hem sen neden üniversitedesin? Sen bir cadısın," diye hatırlattı ona, sanki kendisi bir şekilde unutmuş gibi. "İhtiyacın olan bir şey değil ki."

"Şaşırtıcı bir şekilde, eğitim almak ve büyüye sahip olmak birbirine ters düşen şeyler değil," dedi Sasha, kaldırımdaki çatlağa takılıp tökezleyerek ona çarptı, sonra Lev onu doğrultmaya çalışırken iterek kendinden uzaklaştırdı. "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" diye sordu, şüpheli dengesizliğine yönelik genel bir jest yaparak.

"Yapabilirdim ama belli ki beni Manhattan'ın her yerinde itip kakmana izin vermek daha eğlenceli geldi."

"Pek dışarı çıkmam," diye itiraf etti Sasha, bir elini şakağına bastırmak için durdu, böyle yaparak kendini bir şekilde dengelemeyi umuyordu. "İçki içmeyi pek sevmem." Bunu homurdanarak söylemişti.

"Kesinlikle değil," diye onayladı Lev, bir taksi kavşaktan hızla geçerken onu korumak için geride tutarak. "Dikkat et," diye uyardı Lev ve bu kez dirseğini nazikçe tutan parmaklarına bakan Sasha onu itmedi. Tereddütle -hafifçe- başını sallayarak adamın kendisini sabit tutmasına izin verdi.

Yakın tehlike geçince Lev elini aşağı indirdi. Bu kez başparmağını ritmik bir şekilde kalçasına vurmak yerine hareketsiz tuttu, elinin aralarında havada sallanmasına izin verdi. Bu bir önlem gibiydi; tekrar kullanması gerekebilirdi. Ona tekrar yakın olması gerekebilirdi.

Sasha yüksek sesle öksürerek gerçekliğe geri döndü.

Caddeyi geçer geçmez Lev'e, "Buradan sonrasını ben halledeyim," dedi ve başını çevirerek belli belirsiz bir işaret yaptı. "Metro birkaç sokak ötede. Ben de gerçekten iyiyim. Yardımın için teşekkürler ya da her neyse..."

"Benim yardımım '*ya da her neyse*' mi?" diye tekrarladı Lev, alay eder bir tavırla. "Güzel, Sasha. Gerçekten hoş."

"Bak," diye iç geçirdi Sasha sabırsızca, "daha önce de söylediğim gibi, ben *iyiyim*..."

"Doğru, son derece iyisin," diye mırıldandı Lev, "az önce neredeyse bir taksi tarafından ezileceğini düşünürsek bu çok açık..."

"...ve bence bu duruma gösterdiğin çabayı gerçekten abartıyorsun," diye devam etti Sasha. "Demek istediğim, elbette, hoş ve hepsi, sanırım, sadece bana asılmaya çalışmadığını varsayarsak..."

"...gerçekten hayatını kurtarmaya çalışıyorum," diye tersledi

Lev, "ama bu hemen belli olmuyorsa, o zaman bu konuda ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum..."

"...bak, her neyse, kız kardeşim bizi birlikte görürse beni öldürür... ya da ne bileyim, en azından sekiz bin soru sorar, yani..."

"...bunu yapmayı ne kadar çok istiyor gibi göründüğünü düşünürsek, gerçekten de düşmene izin vermeliyim..."

"...çok fazla soru sorar, dürüst olmak gerekirse, buna değmez..."

"...neden hâlâ burada olduğumu bilmiyorum, gerçekten..."

"...sen gerçekten muhtemelen..."

"...*gitmelisin*," diye bitirdiler aynı anda ve Sasha başını kaldırıp bakma hatasını yaptı. Lev'in bakışlarını yakaladı, aynı hareket ve aynı derin nefesle ikisi de soğukta titriyordu. Saçları kar taneleriyle kaplanmıştı, başı hâlâ açıktı (hiç şapka takmış mıydı? Belli ki takmamıştı; ne cesur bir aptal) ve sürekli hareket ettiğini, omuzlarının seğirdiğini, yüz ifadesinin değiştiğini hatırlamasına rağmen şimdi hareketsiz duruyordu.

Lev onu sıkıca *tuttuğunu* fark etti, bir eli dikkatle ön kolunun altına girmişti ve onu kendisine doğru çeviriyordu. Sasha gözlerini kırpıştırdı ve adamın elinin paltosunun içine girdiğini hissetti.

"Üşüyor musun?" diye sordu Sasha ve adam boğazını temizledi.

"Donuyorum," diye onayladı Lev, o da ciddiyetle başını salladı ve tılsımlı parmaklarını dudaklarında gezdirmek için uzandı. Bir süre bekledi, işaretparmağının ucunu adamın dudak çizgisinde ileri geri gezdirdi, sonunda adamın dudakları aralandı, nefesi ılıktı ve viskinin dumanlı kokusu duyuluyordu.

"Bu," dedi Lev, genç kızın parmakları hâlâ dudaklarının üzerinde gezinirken, "karışık mesaj dedikleri şey bu, Sasha."

Sasha gözlerini kırpıştırdı ve irkilerek elini çekti. "Doğru." Nefes verdi. "Doğru, elbette, özür dilerim, ben sadece, ben..."

Lev usulca, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı ve Sasha cevap veremeden onu kendine çekip, kolunu beline doladı. Diğer eliyle çenesini tuttu ve yüzünü kendine doğru çevirdi. Lev, dudaklarına doğru eğildi, sonra orada kaldı, burnu nazikçe onunkinin yanında duruyordu. Sasha, adamın soluğunu yanağında bir esinti gibi hissederken kalbinin hızla attığını görebiliyordu.

İma ettiği şey açıktı; olabildiğince yaklaşmıştı. Ona hayal kurmaya, aralarındaki havada onun yakınlığını tatmaya yetecek kadar yaklaşmıştı ama daha fazla değil, bu Sasha'ya bağlıydı. Bir anlığına durdu, hareketsizlikte, olanla olabilecek arasındaki uçurumun kenarında durakladı ve bir ya da iki saniye boyunca sadece o ana odaklandı. Lev'in nefesinin sıcaklığını dudaklarında hissetti ve aptalca, beklemenin ihtişamıyla tatmin olabileceğini düşündü, ta ki elinin altında istikrarla atan genç adamın kalbi gibi artık mesafeye dayanamayacağından emin olana kadar.

Dudaklarını tereddütle adamın dudaklarının kenarına değdirdi, sonra parmak uçlarında yükselerek aradaki mesafeyi kapattı. Lev, Sasha çaresizce geriye düşmeden önce onu bir anlığına sabitledi, ardından arkasındaki binanın duvarına dayanırken kızı daha da yakınına çekti, tuğla ve taşın onları dik tutmasına yardımcı olmasından memnundu. Şu yaşadığı en büyük yüksekliklerin dramı gibiydi; öpücüğü tüm büyük operaların uvertürü, her manzaranın zirvesi, gelgitlerin, kaderin ve öfkenin telaşı gibi... Sasha onun kollarında eridi, parmaklarının ucundaki büyüden daha fazlasıyla ısındı.

Neredeyse anında (Lev sırtı duvara dayalı, parmakları kızın saçlarında, elleri belinde ve sonra o eller boynuna kadar uzanır, paltonun altında dolaşmaya başladı ve *oh oh oh*) çok, çok fazlaydı. Sasha tamamen deneyimsiz değildi; bir öpücük böyle hissettirdiğinde -sarhoşluğun kendisi gibi, delilik gibi, korkunç derecede dinsiz ve yine de çok saf, tamamen ilahi- durdurulması gerektiği-

ni biliyordu (ve kesinlikle ablaları tarafından altı kez uyarılmıştı). Buna tamamen son vermeliydi, hem de hemen, yoksa her düşüncesini ateşe verecekti.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Sasha ve Lev'in karşı çıktığını, onu bırakıp uzaklaşmasına izin vermeden önce parmaklarının kısa bir süre gerildiğini hissetti. Lev iç çekti, bir eli hâlâ ona doğru uzanıyordu, diğer elini ağzına götürdü ve onun istemediğini açıkça anladığı konuları konuşmadı.

"Eve tek başına gidebileceğinden emin misin?" diye sordu bir süre sonra, kızın gülmek istemesine neden olan bir ciddiyetle. Olmak istediğinde çok ciddi görünüyordu, ona daha yakın olma ihtiyacıyla seğirirken bile -ki gerçekten de ona daha yakın olma ihtiyacıyla acı çektiği düşünüldüğünde- bu uygun görünüyordu.

"Evet, yapabilirim, gerçekten. Ayrıca sana numaramı verebilirim?" diye önerdi Sasha ve hemen yüzünü buruşturdu, sesindeki hevesli tondan rahatsız olmuştu. "Eğer istersen yani. Ya da istemeyebilirsin tabii..."

Lev yine ölümcül bir ciddiyetle, "Evet, lütfen," dedi. El yordamıyla cebini karıştırıp cep telefonunu çıkardı ve kızın eline tutuşturdu; kız beceriksizce adını ve telefon numarasını yazarken dikkatini yüzünden hiç ayırmıyordu.

"O zaman görüşürüz belki," dedi Sasha, telefon ekranını kilitleyip uzaklaşmadan önce ona geri verdi, ikinci kez onun kollarına düşerek iki kez aptal gibi görünmek istemiyordu. "Ya da bilmiyorum, belki..."

"Sasha." Lev ileriye atılıp onu kendine çekti ve bir kez daha öptü. Genç kızın yüzünü ellerinin arasına alırken sanki daha sonra onun resmini yapmayı planlıyormuş ve gördüklerinin biçimini hatırlaması gerekecekmiş gibi kasıtlı olarak yüzünün etrafına yumuşak çizgiler çizdi; *burun, yanaklar, dudaklar.*

"Görüşürüz." Lev kendini bir adım geri atmaya zorlayarak derin nefes verdi.

Sasha karşılığında söyleyeceği her şeyin aptalca, tutarsız ve karmaşık olacağını hissetti.

Bu yüzden gülümsemesini eliyle sakladı ve arkasına bakmamak için kendini zorladı.

I.9

(Elmaslar)

"Anne, emin misin?" Marya annesinin yatak odasını arşınlarken derin bir nefes verdi. "Yani... *gerçekten* emin misin çünkü onun hazır olup olmadığını bilmiyorum. Bu genişleme sadece tehlikeli değil, *yasadışı* da Kasaba cadıları bunun arkasında kimin olduğunu öğrenirse ya da daha kötüsü Koschei müdahale etmesi için birini gönderirse..." Bir elini alnına bastırdı ya susuzluktan ya da stresin sürekli etkisinden mustaripti. "Köprü'nün, şeytanın kendisiyle bile anlaşma yapacak kadar anlaşmaları sevdiğinden bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Marya, "yeterince iyi bir ücret alması şartıyla."

"Planı onayladığını sanıyordum, Masha," dedi Yaga, kaşlarını çatarak. "Muhbirine güvenebileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet, elbette." Elbette, elbette. "Onun hem yeteneklerini hem de hilelerini biliyorum, inan bana. Bu tam da üzerinde çalıştığımız şey ama her şeyi göz önüne alırsak..." Marya sözlerini tamamlayamadı.

"Sasha'nın bunu yapabileceğini düşünmüyorsun," dedi Yaga onun yerine açıkça. "Bu mu yani?"

Sessizlik.

"Yoksa," diye belirtti Yaga, "sadece yapmasını *istemiyor* musun?"

Marya bakışlarını ondan kaçırdı. "Bunun geri dönüşü yok, anne. Bunu sen de biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama ben hiç geri dönmedim, değil mi? Sen de dönmedin." Yaga, bir eliyle sıkıca tutup Marya'nın yüzüne baktı. Marya, Baba Yaga'nın nasıl da uyumsuz ve yanlış bir isim olduğunu bir kez daha düşündü. Şık, zarif olmak yerine bitkin ve yaşlı bir cadıya zekice gönderme... Öyle ki hiç kimse bu kadar güzel ve şaşırtıcı derecede genç bir kadının böylesine hoş olmayan bir lakap seçeceğini tahmin edemezdi.

"Bunu yapacak doğru kişinin o olduğunu biliyorsun, Masha," dedi Yaga. "Ne de olsa o bir öğrenci, değil mi? Bu da bizim avantajımıza, ayrıca senin bu işe başladığından daha büyük bir yaşta. Eninde sonunda nerede duracağına karar vermek zorunda kalacak, tıpkı senin gibi. Tıpkı kızlarımdan her birinin yaptığı gibi."

Yaga bir an duraksadıktan sonra merakla, "Daha önce hiç böyle bocaladığını görmemiştim, Masha," dedi.

"Anne, o Sasha, bizim Sashenka'mız," diye yalvardı Marya usulca. "İkimiz de onu uzun zamandır koruyoruz, çok *dikkatliyiz* ve şu an pek de uygun zaman değil. Ya ona bir şey olursa? Koschei'yle, tüccarlarımızla yaşadığımız şu soruna bak..."

Ancak Yaga hiçbir şey söylemedi, yüz ifadesi değişmedi. Bu nedenle Marya, nefes alırken duraksayarak, endişelerini havaya salıverdi ve onları terk ederek, onların yok olmasının hafifliğiyle daha sert kabuğunu serbest bıraktı. Böyle anlarda annelerinin asla yumuşamayacağına ya da en ufak bir korkuya bile izin vermeyeceğine güvenebildiği için rahatlıyordu. Marya, Baba Yaga denen kadının yumuşak olmanın ne demek olduğunu bilmediğine inanıyordu, bu yüzden adaşından, annesinden ilham alıyor, korkunun

bir Antonova cadısının dudaklarında yeri olmadığını kendine hatırlatıyordu.

Yaga, Marya'nın sessizken, "Sen izin vermezsen ona hiçbir şey olmayacak, Masha," dedi. "Anlaşıldı mı?"

Marya başını salladı.

"Evet, anne," diye onayladı. "Kimsenin Sasha'ya dokunmasına izin vermeyeceğim."

Marya gözlerini kapatırken annesinin uzaklaştığını hissetti. Yaga'nın parfümünün tanıdık kokusu, zihnini ve anılarını güllerle doldururken, baktığı her yerde yapışkan ve bakırımsı tadıyla kan görüyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Yaga. "Peki, ya Dima?"

Marya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dima'ya ne olmuş?"

Yaga onu dikkatle izledi ve şüphe uyandıracak bir şey bulamayınca, "O halde Mashenka, sabah Sasha'ya bu haberi vermeni bekliyorum," dedi.

"Ben mi?" Marya şaşırmaktan çok rahatsız olmuştu. "Emin misin?"

"Evet," dedi Yaga, yavaşça dönerek. "O seni dinler," diye ekledi, ikisinin de alamayacağını bildiği bir tartışmanın nezaketsizliğine yarı işaret ederek. Buna karşılık Marya kendisine öğretildiği gibi, yetiştirildiği gibi sert bir ifadeye büründü.

Benim kızlarım elmastır, derdi Yaga sık sık. *Hiçbir şey onlardan daha güzel olamaz. Hiçbir şey daha parlak olamaz. Ve en önemlisi, hiçbir şey onları kıramaz.*

Marya bir kez başını sallayarak, "Evet anne," diye söz verdi. "Sasha'ya ne yapması gerektiğini söyleyeceğim."

I.10

(Huzursuzluk)

Lev cep telefonunu nadiren kullanırdı. Kardeşlerinden biri ya da ikisi neredeyse her zaman yanında olduğu için pek ihtiyaç duymazdı ama bir kereliğine de olsa cep telefonuna sahip olduğu için çok memnundu. Sasha'nın öpücüğünü bir kez daha tadarak gülümsemesini eliyle kapattı, sonra yaşananların rüya olmadığını kendine kanıtlamak umuduyla cebindeki telefonu yokladı.

Sasha'nm öpücüğünü bir kez daha tadarak gülümsemesini eliyle kapattı. Ardından yaşananların rüya olmadığını kendine kanıtlamak umuduyla cebindeki telefonu yokladı.

Telefona düşen birkaç damla suyu silerken parlak beyaz ana sayfa karanlık ve sisli geceye karşı sihirli bir şekilde aydınlandı. Lev ekrana gözlerini kısarak bakmaya başladı.

Aniden zihnine yavaşça işleyen bir endişe dalgası hissetti. Gördüklerine inanamayarak gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını iki yana salladı. Birden huzursuzlukla ürperdi ve en sonunda tam bir içsel rahatlama hissetti.

Ekranda *Sasha Antonova* yazıyordu. Her şey gün kadar açıktı, rüya *gördüğünü umarken* bile.

Lev Fedorov boş gözlerle ekrana bakarak, "Ah, kahretsin," diye fısıldadı.

SAHNE

FEDEROVLAR

ÖLÜMSÜZ KOSCHEI'NİN DEPOSU: *Dışarıdan bakıldığında gösterişsiz, içi hazinelerle dolu bir depo. Her zaman korunaklı ve kilitli. Koschei en değerli eşyalarını burada saklar; örneğin Dimitri Fedorov'un Marya Antonova'nın ellerinde uyuduğu yer burasıdır, çok az kişinin girme ayrıcalığına sahip olduğu mağazanın üzerinde bulunur.*

DIMITRI FEDOROV'UN DAİRESİ: *Dimitri Fedorov'un aklı her zaman başında değildir. Öyle zamanlarda prenslik özelliklerine yakışır şekilde geniş bir çatı katında yaşar. Mahremiyet için tek bir oda vardır: Yatak odası. Kapısı olan tek oda budur. Onun dışında her yer açıktır. Her şeyi görmeyi, krallığını tek bir bakışla gözlemlemeyi tercih eder.*

ROMAN ve LEV FEDOROV'UN DAİRESİ: *Gece ve gündüz kadar birbirine benzemeyen Roman ile Dimitri, bunu yapabilecekleri yaşa geldiklerinde birbirlerinden ayrılmakta gecikmezler. Ancak Lev, kardeşleriyle vakit geçirmeyi tercih eder ve Roman'la birlikte yaşamak onun için daha kolaydır. Daireleri iki katlıdır ve aynı yörüngede farklı alanlarda bulu-*

nacak şekilde yerleşmişlerdir. Tasarım teması üzerinde anlaşamadıkları için böyle bir tema yoktur.

LAZAR FEDOROV'UN EVİ: *Bazen Koschei, Koschei değildir. Olmadığı zamanlarda da evine gelir. Bu ev bir zamanlar karısının, şimdi yetişkin olan oğullarıyla birlikte yaşadığı yerdir. Evde onlarca yıldır pek bir şey değişmemiş, sadece artık boştur. Zaman geçip gittiğinde durum böyledir: Sadece boşluk.*

ANTONOVALAR

BABA YAGA'NIN EVİ: *En büyük üç kızı taşınmış olsa da Baba Yaga'nın evi hâlâ küçük kızlarına ev sahipliği yapar. Aleksandra, Yelena, Galina ve Liliya hâlâ burada annelerinin gözetiminde yaşarlar, ancak ev onların çocukluklarından farklıdır. Evdeki bazı kapılar o kadar sıkı bir şekilde kapatılmıştır ki kızları bu kapıların açıldığını ya çok nadir görmüş ya da hiç görmemiştir. Baba Yaga'nın yatak odası bu kapıların ardında bir yerde; en büyüğü dışındaki kızlarının her biri hayatları boyunca en fazla üç kez bu odaya girmişlerdir.*

MARYA ANTONOVA'NIN EVİ: *Burada Marya Antonova adlı kadın kocası Stas Maksimov ile birlikte yaşar. Marya henüz çok gençken, sadece yirmi yaşındayken taşınırlar. Stas koridorlarda küçük ayakların koşturduğunu, kahkahaların yüksek tavanlarda neşeyle çınlayarak kulaklarına ulaştığını hayal eder. Marya ise sadece geceleri duvarlardan gelen tehdit seslerini duyar, şiddet dolu sokaklardan sızan sesleri... Marya Antonova ne burada ne de başka bir yerde pek iyi uyuyamaz.*

BABA YAGA'NIN AKTARI: *Genç Antonovaların çalıştığı dükkân ve annelerinin yasal olmayan işlerinin açık paravanı. Dükkân, tıpkı Antonovaların kendisi gibi zekice bir yüz ifadesi takınıyor.*

NEW YORK ÜNİVERSİTESİ: *Sasha'ya göre burası onun yeri. Diğerlerine gelince, her iki şekilde de ikna edilebilirler.*

PERDE II

ÇENETİN YÜZÜ

Al da küçük yıldızlara böl onu;
Onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki,
Bütün dünya gönül verip geceye,
Tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe.

Juliet,
Rome ve Juliet (Perde III, Sahne 2)*

* Bu kısım Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi *Romeo ve Juliet* kitabından alıntılanmıştır. (ç.n.)

II. 1

(Anaerkil)

Marya Antonova hakkında bilinmesi gereken en önemli şey, iki kadının bedenini işgal etse bile hesaba katılması gereken tek bir güç olduğudur.

En azından yaşlı Marya Antonova ilk doğan kızını hep böyle görmüştü.

Marya'nın kocası, en büyük çocukları doğduğunda, "Bebeğe annemin adını koy, Ekaterina," demişti ama Marya bunu reddetmişti.

"Bir sonrakinin adını sen koyarsın," diye güvence vermişti Marya ona, bebeği kucağına alarak içinden şöyle geçirmişti: *Bir sonrakini ve ondan sonrakilerin hepsinin adını sen koyabilirsin ama bu bebek benim.*

Baba Yaga olmadan önce Marya Antonova daha on sekiz yaşındayken kendisi ona hiçbir zaman gerçek gelmediği için sadece soyadı olan Antonov diye hitap ettiği bir adamla evlendirilmişti. Adamın yaşı çoktan ilerlemişti (otuzlarının sonundaydı, o zamanlar kesinlikle çok yaşlı görünüyordu) ve kaba biri olmamasına rağmen pek yumuşak biri de sayılmazdı. Antonov bir iş insanı ve Manhattan Bölgesi'nde Kadim unvanına ulaşan en genç cadı olmasına rağmen boş zamanlarının çoğunu, Marya'nın ancak itaatkâr bir şekilde arka planda kaybolurken öğrenebildiği karanlık iş uygulamalarını gizleyerek geçiriyordu. O diğer cadılarla sessizce

buluşurken, genç karısı onu ne kadar dikkatle dinlediğini asla fark ettirmeden ona yemekler yapıyor, bardaklarını dolduruyor ve eşyalarını getiriyordu. Dört yıllık evliliklerinin sonuna kadar Marya'nın İngilizce konuştuğunu bile bilmiyordu.

Marya, Antonov'a hepsi kız olmak üzere yedi çocuk verdi. En büyüğü olan ve kendi adını verdiği Masha, Marya'nın dizinin dibinde sessizce oturur ve her şeyi kolayca öğrenirdi. Masha'nın gözleri iri, tetikte ve keskindi, dahası Marya gibi her hâlükârda güzeldi; belki de daha güzel, hatta çocukluğundan beri nadir yeteneklerle kutsanmış benzersiz bir cadı. Masha'dan iki yıl sonra, kurulmuş bir saat gibi, Ekaterina (Antonov'a söz verildiği gibi) ve Irina, ikizler; iki yıl sonra Yelena; iki yıl sonra Liliya; on bir ay sonra, şanssız bir şekilde Galina; en sonunda Sasha adı verilen Aleksandra bebek dünyaya geldi.

Marya, Sasha'dan sonra Antonov'a, "Daha fazla doğuramam," demişti, son doğumu sırasında içinde bir şeylerin değiştiğini ve ters gittiğini hissetmişti. Vücudunun her zaman son derece farkında olmuştu ve Sasha rahmini terk ettiği anda doğurganlığının son damlalarının da yok oluşunu hissetmişti. "Üzgünüm ama sana bir erkek çocuk verememem."

"Pekâlâ. Zaten yaşlanıyorum," demişti Antonov ve haklıydı da. On yıl içinde nihayet bir gece vakti kayda değer bir şekilde hayata veda etti - ya da hikâyeyi, her şeye rağmen kocasının son nefesinde yanında olmayan Marya bu şekilde anlatmıştı.

Antonov'un aksine Marya'nın bir oğula ihtiyacı yoktu. Antonov, eski kafalı ve modası geçmiş biri olarak (dahası yakın arkadaşı Lazar Fedorov'un erkek çocuklarını, özellikle de en büyüğü Dimitri'yi kıskanarak) bir erkek çocuk için sessizce umutsuzluğa kapılmıştı ama Marya, en büyük kızı Masha'nın tam da ihtiyacı olan vâris olduğunu biliyordu. Genç Marya Antonova kurnaz ve

esprili, dikkatli ve titizdi, ayrıca inkâr edilemez bir güzelliğe sahipti, tıpkı Marya'nın her zaman yaptığı gibi bunu akıllıca, bir maske olarak takıyordu.

Önemli olan da bu zaten: Kimse güzel bir kadından korkmaz. Ona saygı duyarlar, ona taparlar, ona övgüler düzerler ama kimse ondan korkmaz, korkmaları gerekse bile... Antonov, kendisiyle sadece itaatkâr konuşulduğunda karşılık veren genç karısının, onun tüm hareketlerini izlediğini bilemezdi. Sarhoş edici maddeler tasarlayarak kurabileceği işin puslu vaadini görmüştü, değerlerini yanlış anlayarak onları bedava dağıtmasıyla kendi kendine sessizce alay etmişti. Arkadaşı Lazar'a (her iki adamın da aptal gibi Marya'nın bilmediğine inandığı, kötü şöhretli Ölümsüz Koschei'nin diğer adı) bir gün birlikte imparatorluk kuracaklarını, hayali büyücülükle ilgili büyük bir girişim yapacaklarını söylemişti. Lazar ciddiyetle başını sallayarak onaylamıştı ama Antonov'un gözden kaçırdığını Marya görmüştü: Koschei'nin elinden gelse bunu kendisi için alacağını.

Antonov'un sağlığı bozulmaya başladığında Marya ilk müdahaleyi yaptı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi o sırada gençliğinin baharında olan Masha'ya; Marya'nın Antonov'la evlendiği yaştaydı. "Babanın iksirlerini biliyor musun?"

"Evet anne," dedi Masha itaatkâr bir tavırla.

"Onları satmamız gerekiyor," dedi Marya ve Masha'ya bir isimle malzeme listesi verdi. "Bunu annenle birlikte yapabilir misin, Masha? Bana yardım edebilir misin? Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," demişti Masha ve Marya bunun doğru olduğunu biliyordu. O ve kızı iki bedende tek ruhtu. Marya sonunda bu şekilde bir imparatorluk kurmuştu.

Marya'nm Masha'nın kendisini yüzüstü bırakabileceğinden

korktuğu tek bir an olmuştu. Masha o zamanlar genç bir kızdı ve gençliğin düşüncesizliğine maruz kalıyordu; yakışıklı, altın saçlı, geniş omuzlu bir çocuk şekline büründüklerinde Masha bile direnmekte zorlanıyordu. Marya, Dimitri Fedorov ne zaman bir odaya girse kızının dizlerinin bağının çözüldüğünü, Masha'nın dik duruşunun onun varlığıyla anında yumuşadığını görebiliyordu.

En büyük oğlu yüzünden eski dostu Lazar'ı kıskanan Antonov, Masha ile Dima arasındaki aptalca romantizmi teşvik etmiş, Marya'nın başından beri çok net bildiği şeyi kendi kızında göremeyişti. Marya, Masha'nın bir vâris, bir lütuf olduğunu biliyordu. Buna karşılık Antonov, Masha'yı sadece Dimitri'ye, yakışıklı ve zeki -evet ama biyolojik oğlu olmayan- kesinlikle Masha'ya benzemeyen küçük Dima'ya dünyayı bağışlamak için şanslı bir araç olarak görüyordu. O delikanlı Marya'nm Masha'sını hiç hak etmiyordu.

Marya, kocasının ölmesini sabırla beklerken kızının Dimitri Fedorov'a her geçen gün daha çok âşık olmasını izledi, ta ki beklemeye daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar.

Lazar Fedorov, Antonov'un cenazesinde kısık sesle ona, "Senin ne yaptığını biliyorum," dedi. "Ne yaptığını biliyorum ama kimseye söylemeyeceğim. Aslında bunun için sana saygı duyuyorum. O bir aptaldı," diye ekledi, ihtiyatlı bir şekilde tabutu işaret ederek. "Sana layık olmayan bir aptal."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Marya dikkatle, odanın öbür ucundaki Masha'yla göz göze gelerek. Masha, Dima'nın yanında duruyordu, elbette. Marya, delikanlının ellerinin kızına doğru uzandığını, onu tutamadığı için neredeyse havayı okşadığını görebiliyordu. Delikanlı, ona açıkça dokunmanın bir seçenek olmadığını bilecek kadar akıllı olsa da Marya o parmakların Masha'nm sırtının küçük kısmına sürtündüğünü ya da ön kolunda çok

uzun süre durduğunu görmüştü. Küçük şeylerdi, elbette ama Marya kızını, nabzının atışını bildiği gibi biliyordu. Masha'ya herkes dokunamazdı. Fazlasıyla sert bir kızdı; her zaman sivri köşeleri vardı, dikenlerle kaplı bir güldü. Masha izin vermediği sürece kimse ona yaklaşamazdı.

"Senin için onun işini kurabilirim," diye atıldı Lazar ve Marya ihtiyatla ona baktı. Marya, onun bunu yapabileceğini biliyordu. Lazar'ın Koschei kimliği kendisi ve ailesi dışında herkes için ustaca gizlenmiş olsa da faaliyetlerinin ne olduğu çok iyi saklanmış bir sır değildi. Ayrıca karısının en küçük çocuğu Lev'i doğururken öldüğünü ve o zamandan beri Manhattan cadılarının geri kalanından daha da uzaklaştığını biliyordu.

"Yardımına ihtiyacım yok," dedi Marya usulca, Dima eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken Masha'nın yanaklarının kızarmasını izledi.

"Elbette yok," dedi Lazar, yavaş ve acımasız gülümsemelerinden birini ondan esirgeyerek.

Marya, Antonov'un girişimciliğini onaylamadığını (muhtemelen yemeklerini pişirmesine ve çoraplarını yamamasına engel olan bir şeydi bu) ifade etmek için orada olmaması nedeniyle sonunda bir dükkân kiraladı. Pahalıydı ama Masha'yı da yanında getirdi ve ikisi sayesinde ev sahibi aylık kirasını düşürmeye ikna oldu. Ürünler de Marya tarafından Masha'nın yanında tasarlandı; ikisi gece geç saatlere kadar çalışıyor ve uykuya dalmamak için birbirlerini sertçe dürtüyorlardı.

Birkaç ay içinde mağaza ve ele geçirilmesi zor sahibinin elde ettiği başarı yetersiz kaldı. Ancak Baba Yaga'nın aktarı ne kadar başarılı olursa ve Marya ile Masha New York'un büyülü karaborsasında hatırı sayılır bir yer edinmeye ne kadar yaklaşırsa, Marya'nın, ister tehlikeli rakipler isterse feci sonuçlar doğuracak

hamleler yapmış olsun, önlerinde engeller olduğuna dair düşüncesi de o kadar netleşiyordu.

Lazar'ın onu yemeğe davet ettiği bir gece, Marya'nın elinin kendi isteği dışında zorlanması kaçınılmaz hale gelmişti. Masha henüz on dokuz yaşındaydı, Marya'nın yaşı ise sayılmayı çoktan geçmişti. Koschei'nin kendisine iş teklifinde bulunup bulunmayacağını merak ederek daveti ihtiyatla kabul etmişti.

Ya da açığa çıkacak başka şeyler için...

"Senin bir kocaya, benim de bir eşe ihtiyacım var," dedi adam ona, o akşam Ölümsüz Koschei'den çok Lazar Fedorov'a benziyordu. "Birbirimize yararımız dokunur, sence de öyle değil mi?"

"Başka çocuğum olamaz," dedi Marya, bunun onu vazgeçireceğini umarak ama Lazar omuz silkti.

"Benim üç tane oğlum var. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Marya bir an duraksadı, tehlikeli bir pozisyonda yakalanmıştı. *Bu işi kendi başıma kurdum*, demedi. *Sana ihtiyacım yok.*

"Bunu düşüneceğim," dedi ve eve geldiğinde Masha'nın yatağının boş olduğunu gördü. Yatağın kenarında bekledi, kızı sessizce içeri süzülüp Marya'yı görünce avucunu kalbine bastırarak durana kadar boş gözlerle karanlığa baktı.

"Anne," diye soludu Masha, hemen pişmanlık hissetti. "Ben sadece..."

Masha yüzünü buruştururken Marya, "Dima'yla birlikteydin," dedi. "Evet, nerede olduğunu çok iyi biliyorum, Masha ama üzgün değilim. Bu konuda değil." Bir anlık sessizlikten sonra yeniden konuşmaya başladı. "Dima sana babasının bana evlenme teklif ettiğini söyledi mi?"

Masha gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ve ağır ağır Marya'nın yanına oturdu. "Hayır," dedi sessizce, "ama belki de bilmiyordur. Bilse bana söylerdi." Kızının çenesi kesin bir ifadeyle gerilmişti ve Marya uzanıp kızının yanağına dokundu.

"Söylesene Masha," diye dikkatle söze girdi Marya. "Benim sana kıymet verdiğim gibi babası Dima'ya kıymet vermiyor mudur?"

Masha bir anlık tereddütten sonra isteksiz bir beklentiyle mırıldandı: "Hayır, Dima Koschei'ye benim sana olduğum kadar sadıktır, anne."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun, Masha?" diye sordu Marya, konuyla ilgili kendi düşüncelerini koruyarak. "Eğer Ölümsüz Koschei ile evlenirsem, sen ve ben artık bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacağız. İşi büyütmemiz için gereken parayı bize o verecek. Bizi Cadı Kasabaları'ndan gizlemeye yardım edecek." Marya, hayatta olduğu sürece o adam kendi işini bir mezar gibi kilitli tutmuştu. "Sen ve Dima eşit olurdunuz..."

"Asla eşit olamayız," diye araya girdi Masha, kaşlarını çatarak. "Koschei'ın gözünde değil. Koschei imparatorluğunu bana ya da sana teslim etmez. Biz de tüm bunları bir hiç uğruna inşa etmiş oluruz. Kararları bizim yerimize o verecek ya da daha kötüsü, bize karşı verecek; bizi gömecek. Her şeyi alacak ve öldüğünde hepsini Dima'ya bırakacak ve o zaman hiçbiri senin ya da benim olmayacak."

Marya hiçbir şey söylemedi. Zaten bu kadarını biliyordu.

"Ama Koschei'yi reddedersen," dedi Masha usulca, Marya'nın seçeneklerini onun için tartarak "...öfkelenecektir. Seni mahvetmeye çalışacak, bizi mahvedecek."

"Evet," diye onayladı Marya.

Derin bir sessizlik odaya hâkimdi.

"Dima," dedi Masha soluk soluğa, "o da öfkeyi hissedecek. Babasının tarafını tutacaktır. Öyle yapmasa bile..."

Her iki durumda da onu kaybedeceğim, diyemiyordu Masha ama Marya kızının aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu.

"Peki, neyi seçmemi istersin?" diye sordu Marya tarafsız bir

şekilde, ardından gelen duraksamada Masha'nın hangi yüzüyle karşılaşacağını merak etti. Doğduğundan beri yanında ve kelimenin tam anlamıyla kendisinden bir parça olan (kanı, adı, kalbi) *kendi* Masha'sı mı, yoksa Dimitri Fedorov'un dokunuşlarıyla meraklı bir hayranlığa kapılan, yanakları kızarmış ve şefkatli gülümsemelerle dolu Masha'sı mı?

Marya kızına, "Bizim için ne dilersen, onu senin ellerine bırakacağım," diye söz verdi ve Masha'nm bunu düşünmesini bekledi, zeki gözleri keskin bir şekilde karanlığa bakıyordu.

"Koschei'yle evlenme, anne," diye karar verdi Masha sonunda, yüz ifadesi sertti. "Onun teklifini kabul etme. Bunu biz inşa ettik. Bu bizim. Sonuna kadar gideceğiz."

"Peki Dima?" diye sordu Marya, nefesini tutarak.

Masha güçlükle yutkundu. "Dima'yla aramızdaki her şey bitti," dedi, yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Marya nezaket göstergesi olarak kızını yas tutması için yalnız bırakmıştı. Masha küçük bir kızken bile Marya'nın görebileceği bir yerde ağlayamayacak kadar gururluydu.

Marya Koschei'yi reddettiğinde, geri dönüşü olmadığını anlamıştı. Artık ne sakin bir hayat yaşayabilir ne de sessiz bir başarı elde edebilirdi; güçlü olmalıydı, görmezden gelinemeyecek kadar güçlü olmalıydı. Böylece Masha'yı da yanma alarak ününü kasaba cadısı Antonov'un sessiz, itaatkâr karısı Marya Antonova'dan Baba Yaga'ya dönüştürdü, yeni ve inkâr edilemez bir kimliğe büründü. Herkes Yaga'nın uyuşturucularının en iyisi olduğunu biliyordu, onu tercih ettiklerinde Koschei'nin kârından bir parça kesip atıyorlardı ama o ne yapabilirdi ki? En iyi ihtimalle, sadece çok uygun bir aracıydı. Koschei ürünleri tedarik ediyordu; onları üretmiyordu. O ve oğulları güçlü, kuvvetli ve cesurdular ama zeki ve yetenekli yaratıcılar olan Marya ve kızları gibi değillerdi.

Masha ve Marya bunu biliyorlardı, tıpkı Koschei'nin kendi kimliği ortaya çıkmadan onu Kasaba cadılarına teslim edemeyeceğini bildikleri gibi. Koschei'yi reddederek bir gün onu gölgede bırakacaklarından da şüphelenmişlerdi. Onu tuzağa düşürmek için ellerindeki kozu iyi oynadılar sonra da Koschei'nin kaybından pek de sessiz olmayan bir teselli buldular.

O zamana kadar Marya'nın birçok özelliği vardı ama aynı zamanda bir anneydi ve bu yüzden imparatorluğunun gerçek doğumunun servet kazanarak değil, Dimitri Fedorov'u kaybederek, kızı Masha'nın kalbinin katılaşmasıyla gerçekleştiğini anlamıştı. Masha da Marya kadar acımasızdı, her zaman öyleydi ama artık kırılganlığının gölgesi bile kalmamıştı. Daha da iyisi, Masha da Marya kadar iyi bir cadıydı, belki bir süre sonra daha da iyi oldu ve ailesine karşı son derece korumacıydı. Kasabadaki her cadı, Antonova kardeşleri şimdiye kadar gördükleri en iyi ordu haline getirenin Baba Yaga'nın teğmeni genç Marya Antonova olduğunu biliyordu ve bunun tek nedeni Masha'nın bir zamanlar Dima için olduğu kızı geçmişe gömüp eski kimliğini geride bırakmasıydı.

Marya, Masha'nın kalbindeki boşluğu kız kardeşleriyle, özellikle de Sasha'yla doldurduğunu biliyordu; en küçüğü, bebeği, Masha'nın feda ettiği şefkati hayatına yeniden getiren saf kız. Masha, kız kardeşlerini tüm odağı haline getirmişti. Öyle ki Masha'nın kendisinden yaklaşık beş yaş büyük, iyi huylu bir kasaba cadısı olan Stas Maksimov'la tanıştığı sırada kızına utangaç bir şekilde kur yapıldığını gören Marya, onun evlilik ihtimalini bile düşündüğüne şaşırdı.

"Onu seviyor musun?" Masha, Stas'ın teklifini kabul etme niyetini açıkladığında Marya ona özellikle bunu sormuştu.

"Onu tam olarak istediğim kadar seviyorum," diye cevap verdi Masha. *Ve bundan fazlası değil* diye eklemedi.

Marya anlamıştı. Masha için Dima'ya duyduğu aşk gibisi bir

daha asla olmayacaktı, pek tabii. Bu aşk onu yumuşatmıştı ve annesi gibi Masha da yumuşaklığa tahammül edemezdi. Marya Antonova'nın zayıflıktan nefret etmeyen bir versiyonu yoktu, bu yüzden Masha, Stas'ı seçerek kendine bir daha asla zayıf olmayacağına dair söz vermişti. Birkaç ay sonra genç Marya Antonova annesinin onayıyla Stas Maksimov'la evlendi ve Dimitri Fedorov'la bir daha hiç ilgilenmedi.

(Yani yakın zamana kadar ama bu daha sonra anlatılacak bir hikâye.)

Marya Antonova hakkında bilinmesi gereken başka ne kaldı? Sadece artık ona Baba Yaga diye hitap ediliyor ve sahip olduğu onca ıvır zıvır arasında kızı en büyük hazinesi.

II.2

(Bağlılık Göstermek)

Lev her ne kadar o akşam yaşananların bir şekilde gerçek dışı olmasını ummuş olsa da eve döndüğünde hiçbir şey değişmemişti. Telefonunda hâlâ anlaşılmaz bir şekilde Sasha Antonova yazıyordu ve Roman ekrana bakıp ne anlama geldiğini düşünürken Lev öylece bekliyordu.

"Ee, onu yakın zamanda yeniden görmelisin," diye karar verdi Roman sonunda. Lev duydukları karşısında gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Çok daha fevri bir tepki bekliyordu, belki de öfke ya da en azından hoşnutsuzluk belirtisi. Kaçınılmaz bir *Ne yaptın sen?* gibi.

"Ne? Roma, ben..."

Roman telefonun ekranını ondan yana tutarak kaba bir sesle, "Bu son derece yararlı bir nimet. Talihin bir cilvesi," dedi. Telefonu Lev'e geri verip hızla ayağa kalktı. "Onunla yakınlaşmalısın,

Lev. Aslında onunla olabildiğince yakınlaş. Herkesten önce sana geldiğinden emin ol."

"Ama..."

"Antonova kızlarının *hepsi*," diye hatırlattı Roman ona ısrarla, "kendi içlerine kapanık, güçlü cadılardır. Böyle bir fırsat her zaman ele geçmez, Leva. Bu cadı, Yaga'yı alt etmenin, Dima'nın intikamını almanın anahtarı olabilir... Antonovaların temelindeki çatlak o olabilir. Bir düşünsene..." Ardından karanlık bakışlarını Lev'e dikti. "Anne kontrolcü, kız kardeşler acımasız. Aşk için, romantizm için çaresiz olmalı, değil mi? Yani, kolay. Ona âşık ol."

"Roma, ben fahişe değilim," diye homurdandı Lev ama Roman umursamadı.

"Henüz değil," diye belirtti Roma, Lev'e hafifçe gülümseyerek, "ama eminim aklına koyarsan her şeyi başarabilirsin."

Lev bunun hiç yardımcı olmadığına karar verdi. "Onu *kullanmamı* istiyorsun," diye itiraz etti. "Roma, istesem bile bu çok zor olur. Eğer kız kardeşi Marya gibiyse hayır, hayır, Marya'yı unut," diye düzeltti çılgınca, elini sallayarak. "Eğer genellikle bu gece gördüğüm gibiyse..."

"O zaman ona karşı gelirsen muhtemelen seni öldürür, evet," diye kabul etti Roman. "O zaman bırak aranızdaki durumun gerçek olduğunu hissetsin. Ne kadar gerçek hissettirebiliyorsan. Bırak onu sevdiğini sansın," diye ekledi umursamazca. "Ona taptığını düşünsün. Bu zor olur mu?"

Lev tereddüt etti. Roman muhtemelen onun *çirkin* olup olmadığını öğrenmek istemişti ama mesele bu değildi. Sasha Antonova çok güzeldi. Aslında güzelden de öteydi; sevimli ve enerjikti, sinir bozucu, bıçak gibi keskin ve *acımasızdı*, hatta dehşet vericiydi. Lev ona bağlılık hissetmenin kolay olacağından emindi.

Bağlılık *numarası* yapmak ise tamamen ayrı bir konuydu.

"Bunun gerekli olduğuna emin misin, Roma?" diye sordu Lev kardeşine yüzünü buruşturarak.

Roman ona sabırsız bir bakışla *Evet, sana söylemiştim, bunu açıkça belirtmedim mi?* dedi ve Lev iç çekti.

Sasha'ya zarar verebilir miydi? Hayır, muhtemelen veremezdi.

Ama onda ne varsa *elde edebilir* miydi? Kesinlikle, ikisi birbirinden farklı olduğu sürece. Sonuçta kız kardeşi ona neredeyse kardeşine mal oluyordu. Bu adil bir ödeşme, diye düşündü Lev. Bir çeşit telafi.

"Yemin et," dedi Lev usulca, "bu sadece para için, işin içinde başka bir şey yok, değil mi?"

"Sadece para," diye söz verdi Roman. "Ona bir şey olmayacak."

Lev derin bir iç çekti. "Peki," diye karar verdi mutsuzca. "Peki. O zaman bunu Dima için yapacağım."

Roman başını olumlu anlamda sallayarak, "Dima için," diye tekrarladı ve dikkatini dükkânın deposunda titreyen kutulara verdi, içindeki yaratıkların itirazlarına rağmen babasının isteklerini yerine getirmeye devam ediyordu.

II.3

(Kabul Edilmez Saatler)

(212) 555- 0131: Günaydın

(212) 555- 0131: Beklemem gerektiğini biliyorum...

(212) 555- 0131: Kural nedir? 3 gün mü?

(212) 555- 0131: Her neyse, fark etmez çünkü ben

(212) 555- 0131: Çoğunlukla bu aptalca bir kural

(212) 555- 0131: Ama aynı zamanda uyuyamadığım için

(212) 555- 0131: Seni tekrar görene kadar dayanabileceğimden emin değilim ama bunu bana karşı kullanmamaya çalış

Sasha esnedi, ekrandaki mesajlara göz gezdirirken kapısının çalınmasıyla yerinden sıçradı. Cep telefonunu yastık kılıfının içine soktu ve yatağında doğrulmadan önce güvenli bir şekilde gözden uzak bir yere sakladı. Çok hızlıydı, kibrinin cezası hızlı ve acımasızdı. Parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırırken inlememek için kendini zor tuttu.

"Gel," diye seslendi ve kız kardeşi Marya başını içeri uzattı, saçları her zamanki parlak dalgalarına kavuşmuştu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Marya, içeri girip kız kardeşinin yatağına oturduğunda Sasha yüzünü buruşturarak elini alnından çekiyordu. "Annem eve geç geldiğini söyledi. Umarım sınıftaki o çocuk dün gece sana sorun çıkarmamıştır."

"Maalesef çıkardı," dedi Sasha. "Ama sonra yüzüne bir yumruk attım."

Sasha'nm aldığı yanıt bir gülümsemeydi. "Aferin kızıma. Sana gösterdiğim gibi mi?"

"Elbette," dedi Sasha, istemeden de olsa yeniden başını kaldırarak.

Bir an için Marya'nm kaşları çatıldı, sonra uzanıp Sasha'nm alnının ortasına başparmağıyla yavaş bir daire çizerek ovuşturdu. Bir anda genç kızın şakaklarının altındaki gerginlik azalırken sabah ışığı artık o kadar baskın değildi, pencereden gelen sıradan kuş sesleri kişisel bir saldırı olmaktan çıktı.

"Teşekkür ederim." Sasha rahat bir nefes verdi ama Marya sadece başını salladı, elini çekerken dalgın gibiydi. "Annem üzgün müydü?" Sasha kız kardeşinin ruh halindeki bozulmayı sezerek tahmin yürüttü ama Marya hemen olumsuz anlamda salladı.

"Hayır, hayır, üzgün değil. Annem bazı şeylerin yapılması ge-

rektiğini anlıyor." Bir anlık duraksamanın ardından kardeşi yeniden konuşmaya başladı. "Ama senin için bir işi var, Sashenka. Bizim," diye düzeltti Marya boğazını temizleyerek. "*Bizim* senin için bir işimiz var."

"Ah," dedi Sasha, Marya'nın yüzündeki sıcaklığın azalmasının nedenini anlayarak. "Neymiş?"

Nazik olma, demeyi düşündü ama Marya'nın, Sasha'nın iyiliği için bile olsa nazik olacağından şüpheliydi. Marya'nın pek çok farklı versiyonu vardı, bazıları diğerlerinden daha tanıdıktı ve Sasha şu an odada bulunanın Yaga'nın Marya'sı olduğunun farkındaydı. Bu Yaga'nın teğmeniydi, sağ koluydu. *Sasha'nın* Marya'sı -en sevdiği kız kardeşi Masha- aile işleriyle ilgili olmayan başka bir zamanı bekliyordu.

"Yeni uyuşturucularımız var," dedi Marya. "Bunlar cadı olmayanlar için tasarlandı, bu yüzden daha farklı ham maddelerle işlenerek büyülü olmayan ilaçlar gibi görünmeleri ve hissettirmeleri sağlandı. Reçeteli ilaçlar, amfetaminler ya da SSRI'lar* gibi." Bir an duraksadıktan sonra gerçekçi bir ifadeyle konuşmasına devam etti. "Bunları satmak istiyoruz."

"Kime?" diye sordu Sasha endişeyle gerilerek.

"Üniversite öğrencilerine," diye yanıt verdi Marya ve Sasha şüphelerinin doğrulandığını anlayarak irkildi. "Bağlantımızla buluşacak kişinin sen olmasını istiyoruz, Sasha."

Sasha. Sashenka değil. O halde bu bir geçiş töreni olacaktı.

"Zaten bir satıcı var," diye devam etti Marya. "Daha önce bizden alım yapmamıştı ama yerleşik bir müşteri kitlesi var ve artık kimden tedarik ederse etsin tercih edilen tedarikçi olduğumuzu

* 'Seçici Serotonin Gerialım İnhibitörleri (SSRI), majör depresif bozukluk, anksiyete bozuklukları ve diğer psikolojik bozuklukların tedavisinde antidepresan olarak kullanılan bir ilaç grubudur. Düşük serotonin düzeyleri depresyon gelişimini etkilediğinden SSRI'lar, alıcı hücrenin ulaşabileceği serotonin miktarını arttırarak depresyonun giderilmesine yardımcı olur. (ç.n.)

kanıtlamamız gerekecek. Önümüzdeki hafta sonu bir konserde ona tedarikte bulunacağız." Marya avucunu ikiz kez açıp kapadı, ardından yaklaşan bir gösterinin kartpostal şeklindeki el ilanı belirdi. "Buna katılman gerekecek."

"Ben mi?" diye sordu Sasha, el ilanını alarak. "O tedarikçi benim... ne olduğumu bilmesi gerekecek mi...?"

"Bir cadı mı? Hayır," dedi Marya başını sallayarak. "Aslında olmaması daha iyi. Ivan'ı yanına alacaksın." Özel korumasından bahsediyordu. "Satıcı senden fiziksel gücünle gelmeni bekleyecektir. Aslında yalnız gitsen seni meşru bulacağından şüpheliyim. Ama senin Ivan'dan çok çok daha tehlikeli olduğunu bilmesine gerek yok." Yüzünde yavan bir gülümseme belirdi. "Korkuyor musun, Sasha?"

Her Antonova kızı bu sorunun cevabını bilirdi.

"Hayır," dedi Sasha, sonunda Marya rahatladı, yatağında ona biraz daha yanaştı.

"Güzel," diye karar verdi Marya hızlıca, Sasha'ya kolunu açarak. "Korkmayacağını biliyordum."

"Sen orada olmayacak mısın?" diye sordu Sasha, Marya'nın kucağına rahatça yerleşirken. Marya başını olumsuz anlamda salladı.

"Bunun için çok yaşlıyım," diye açıkladı Marya, alaycı tavırla kendine işaret ederek. "Ben mi, Sashenka? Ben çok yaşlıyım."

Bir yalandı. Marya'nın yüzünde yaşını belli edecek tek bir çizgi ya da leke yoktu -Sasha'nın gri gözleri olmasaydı, kahverengi gözleri sayesinde Sasha'nın yerine rahatlıkla geçebilirdi- ve dünya üzerinde hiç kimse onun bu görüntüsüne itiraz etmezdi. Sasha, insanların onu tanıma ihtimalinin daha yüksek olduğunu, bu nedenle diğer kasaba cadılarından bazılarını (ya da daha kötüsü Koschei'yi) Yaga'nın anlaşma sonuçlanmadan pazarını genişlet-

tiği konusunda onu uyarabileceğini düşündü. Yaga'nın uyuşturucuları elbette rakipsizdi ama cadı olmayan hangi kadın bunu bilebilirdi ki? Herhangi bir büyülü ilaç kolayca ekstaziden daha coşkulu, ortalama bir üniversite öğrencisinin başa çıkmak için kullandığı Adderall ya da Lexapro dozundan daha etkili olabilirdi ama bunun kanıtlanması gerekiyordu. Anlaşma yapılana ve yeni müşteri listesi güvence altına alınana kadar gizlilik her şeyden önemli olacaktı.

Sasha duruma boyun eğerek iç çekti.

"Yakalanırsam okuldan atılırım," diye homurdandı. "Hatta tutuklanırım."

Marya ona, "Seni hiçbir parmaklık tutamaz," diye hatırlattı. "Ben de izin vermem. Ama en kolayı yakalanmamak, öyle değil mi?"

"Kolay mı?" Sasha kız kardeşinin yanına sokularak huysuzca yineledi ve Marya kıkırdadı.

"Ah, bizim için her şey kolay, Sashenka," dedi Marya ve durakladı. "Aslında, her şey değil," diye düzeltti, biraz yumuşayarak. "Sana yalan söylemeyeceğim, bu hayatta her şey o kadar basit değil. Ama biz Yaga'nın kızlarıyız. Başarıya ulaşma hakkımızı yaptığımız fedakârlıklarla kazanırız. En azından bu kolay."

Sasha başını olumlu anlamda sallayıp kız kardeşinin omzuna yasladı ve Marya aniden sıçradı.

"O da ne?" diye sordu telaşla ve Sasha güldü.

"Telefonum," diyerek özür diledi Sasha, telefonun titrediğini fark edip onu yastık kılıfından çıkardı. "Özür dilerim."

Marya kaşlarını çatarak, "Saat çok erken," dedi. "Sakın bana dün geceki çocuğa âşık olduğunu söyleme?"

"Ne?" diye sordu Sasha irkilerek.

"Şu zorba çocuk. Senin sınıfından."

"Ah, doğru." Sasha nefes verdi, kız kardeşinin Lev'i bir büyü sayesinde öğrenmediği için rahatlamıştı. Bu, her neyse, kendine saklaması gereken bir sır gibi görünüyordu, en azından şimdilik. "Hayır, kesinlikle değil. O korkunç biri."

Marya ayağa kalkarak, "Korkunç olması daha iyi," diye onu onayladı. "Dikkat etmen gereken muhteşem olanlardır." Eğildi ve başparmağını hafifçe Sasha'nın yanağında gezdirdi. "Senin için daha sonra başka talimatlarım olacak."

Sonra gitti ve Sasha hemen telefonuna uzanıp son mesajı okudu.

(212) 555- 0131: Bu arada ben Lev

Genç kız gözlerini devirerek telefonundaki adını değiştirdi.

SASHA: Daha önce hiç telefon kullanmadın mı? Bir prosedür var. Selamlama, tanışma, kabul edilebilir bir saate kadar bekleme nezaketi...

Sasha onun cevap yazmasını izledi. Belli ki Lev de onun cevabını bekliyordu.

LEV: Kabul edilebilir bir saat mi? Neredeyse öğlen oldu.

Saati kontrol etti.

SASHA: Saat 7.45

LEV: Bak, neredeyse dedim.

LEV: Net bir şey söylemedim.

SASHA: Normalde bu kadar net değil misin?

LEV: Hayır, aslında. Genelde doğruculuğumla övülürüm.

"Sasha," diye araya girdi Galina, bir anda odaya dalınca Sasha'yı korkutarak telefonunu yere düşürmesine neden olmuştu. "Kırmızı bluz sende mi?"

"Ne kırmızı bluzu?"

"Kırmızı olan," diye tekrarladı Galina sabırsızlıkla (ve kelimenin tam anlamıyla çaresizlikle). "Anla işte, şu..." Belli belirsiz bileklerini işaret etti. "Kolları şeyli."

"Çan kollu demek istiyorsan o benim değil, Liliya'nın," dedi Sasha, telefonunu almak için yere eğilerek.

"Ama salı günü senin üzerindeydi," dedi Galina.

"Evet," diye onayladı Sasha, "ama bu benim olduğu anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Ayrıca Liliya kırmızıdan nefret eder."

"Genelde evet," dedi Sasha ilgisiz bir tavırla, "ama sevdiğini söyledi... Bir dakika, sen o bluzu istiyor musun, istemiyor musun, Galya?" Galina bunun üzerine huysuzca oflayıp pofladı.

"Sabahları pek çekilmez oluyorsun," dedi, ardından sertçe kapıyı kapatıp Sasha'yı mesajlarıyla baş başa bıraktı.

SASHA: 37$&%^*802y

LEV: Acaba felç mi geçiriyorsun?

LEV: Yoksa seni şimdiden tutarsızlığa mı sürükledim?

SASHA: Telefonumu düşürdüm. Pek ukalasın.

LEV: Olabilirim, eğer istediğin buysa.

LEV: Entelektüel de olabilirim ya da en azından olmaya çalışabilirim.

LEV: Sence hangisi daha geniş, evren mi zaman mı?

Sasha derin bir iç çekti.

SASHA: Dur!

LEV: Neyi durdurayım? Hangi kısmı?

LEV: Spesifik ol.

SASHA: Hepsini. Çoğunu.

LEV: Sen ve ben kelimeler hakkında konuşmalıyız. Özellikle de spesifiklik hakkında.

"Sasha," diye araya girdi kız kardeşi Liliya uykuluydu, yüzünü kapı ile pervazı arasına sokarak. "Kırmızı bluzum sende mi?"

"Hayır," diye iç geçirdi Sasha, bezgin bir halde. "Galya az önce benden istedi."

"Doğru, onu arıyor," diye onayladı Liliya, esnemesini bastırarak. "Peki, sende mi?"

"Ben... *Hayır*," diye inledi Sasha. "Bende değil!"

"Peki, o zaman kimde?"

"Liliya, *bilmiyorum*..."

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Liliya birden ayılıp odaya girerek Sasha'nın telefon ekranına baktı ve hak ettiği bir itiş kakışla karşılaştı. "Erkek mi? Bir çocukla mı mesajlaşıyorsun?"

"Ne çocuğu?" Sasha, Galina kafasını içeri sokmadan hemen önce koridordan gelen sesini duydu. "Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum, Sashenka."

"Yok," diye ısrar etti Sasha, iki kız kardeşine de ters ters bakarak. "İkiniz de gider misiniz lütfen?"

"Ne çocuğu? Bir 'çocuk' lafı duydum," diye açıkladı Irina, kahvesini yüksek sesle yudumlarken odaya girdi. "Bana ondan bahset."

"Sen burada *yaşamıyorsun* bile!" diye homurdandı Sasha.

"Erkeklerden bahsetmişken," dedi Galina Irina'ya, "şu... şeyle ayrıldınız mı? Adı neydi?"

Liliya hülyalı gözlerle, "Vanilla," dedi, sonra kaşlarını çatarak Irina'nın kıyafetini fark etti. "O benim kırmızı bluzum mu?"

"Hayır, Sasha'nın," dedi Irina. "Hem o çocuk vanilya değil. O sadece... o... bilirsin işte. Connecticut'tan."

"Uf," dedi Galina ve Liliya hep bir ağızdan, Sasha yüksek sesle inlerken yüzlerinde küçümseyen ikizlere özgü ifadeleri vardı.

"Hepiniz *dışarı* çıkabilir misiniz lütfen? Ve Irka, o benim bluzum değil, Liliya'nın," dedi Sasha. "Şunu çıkar da Galya'ya versin, böylece ikisi de beni rahat bırakabilir."

"Sabahları hep böyle huysuz oluyorsun," diye söylendi Irina hayal kırıklığına uğramış gibiydi, bir yandan Galina da bunu onaylarcasına başını salladı, ardından üçü birlikte odadan çıktılar.

LEV: Ee, o zaman seni bir daha ne zaman görebileceğim?

LEV: Dil konusunda konuşmamız gerekiyor.

LEV: Ya da konuşmayız.

LEV: Tamamen sana kalmış.

SASHA: Bu akşam çalışıyorum.

LEV: Seni ne zaman GÖREMEYECEĞİMİ sormadım.

LEV: Açıkçası, gittiğiniz okul resmi mi?

SASHA: Ben sadece ilgili gerçekleri söylüyorum.

SASHA: Seni pislik.

LEV: :(

Sasha yine inledi.

SASHA: On beş dakikalığına gelebilirsin.

SASHA: Bir şeyler satın alman gerekecek.

SASHA: Ciddiyim.

Bekledi ve onun yazmasını izledi.

LEV: :)

İç çekti.

SASHA: İnsanlar sana hiç imkânsız olduğunu söylüyorlar mı?

LEV: Zaman zaman

LEV: Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

LEV: Öyle değil mi? Mümkün olmak çok kolay.

LEV: Kendimi bununla sınırlamak aptalca görünüyor.

SASHA: Sen imkânsızsın.

LEV: Dur!

LEV· Utandım

SASHA: Bunun için bir serumumuz var, 74,99 dolar.

LEV: Vay canına.

LEV: Bana hırsız olduğunu söylememiştin.

SASHA: Biz hırsızlar genellikle mesleklerimizi açıklamayız. İşimizi kötü etkiliyor.

LEV: Bilmek istiyorum,

LEV: bununla ilgili HER ŞEYİ

LEV: Hırsızlar için bir kulüp var mı? Ben de katılabilir miyim?

LEV: Kabul törenleri detayları nelerdir?

LEV: Kan yemini var mı? Evet ya da hayır demen yeterli.

LEV: Aylık bir ücret ödeniyor mu?

LEV: Sosyalleşme etkinliklerine ev sahipliği yapıyor musunuz?

LEV: İkinci bir benliğiniz var mı?

LEV: Ah, maske takıyor musun?

LEV: Maske takıyorsanız bir kez göz kırp.

SASHA: Hemen konuşmayı kes.

LEV: Haklısın, bu kazanan sohbet konularını daha sonraya saklamalıyım.

LEV: Bu gece görüşürüz.

Sasha gülümsedi ve hemen ardından kaşlarını çattı. Bu durum herhangi bir şeye dönüşmeyebilirdi. Sonuçta bu adam kimdi? Soyadını bile bilmiyordu. Gerçi böyle şeylerin önemli olmasını istemiyordu.

"SASHA," diye bağırdı Galina. "DENİZ MAVİSİ ETEĞİN VAR MI?"

"Kırmızı bluzla berbat görünür," diye geri bağırdı Sasha.

"NE KIRMIZI BLUZU?" diye bağırdı Galina.

Sasha tekrar iç çekti.

SASHA: Sonra görüşürüz.

II.4

(Ahlaki Düşünce)

"Ee?"

"Tanrım." Lev, bir anda beliren Roman'ın sesiyle irkilerek derin bir iç çekti. "Şu sinsiliği keser misin lütfen?"

"Dinle Kazanova, Antonova kızına kur yapmayı şimdilik bıraktıysan, bunu göndermeni istiyorum," diye karşılık verdi Roman, Lev'in varlığına karşı çıkmasına aldırmadan ona ince dikdörtgen bir paket uzattı. "Küçük bir tavsiye, sakın açma."

"Lanetli sanırım?" diye tahminde bulundu Lev, kutuyu alırken. Roman ise yüzünde sinsi gülümsemesiyle ona bakıyordu. "Bu bir hediye mi, yoksa tehdit mi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Lev derin bir iç çekti. "Peki. Nereye gidiyor?"

"Yukarı Doğu Yakası. Adres etiketin üzerinde."

Lev göz ucuyla baktı. "Geçen hafta babamın adamlarıyla pazarlık yapmaya çalışan cadı değil mi bu?"

"Bilmiyorum," dedi Roman, tam tersini ima eder bir tavırla.

Lev yine yüzünü buruşturdu.

"Peki, nasıl istersen öyle olsun." Lev paketi çantasının içinde en dibe yavaşça yerleştirdi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet, saat ondan on bire kadar sadece kızı evde olacak," dedi Roman. "Adamın *en sevdiği* kızı," diye açıkladı usulca, "ve kaybetmemek için her şeyi yapabileceği kızı. Anlaşıldı mı?"

Lev gözlerini devirerek, "Bu hiç hoş değil, Roma," diye homurdandı. "Panzehir için babama gelmek zorunda kalsın diye kızını mı lanetliyorsun?"

"Dinle, ben sadece senin hassas duygularını rahatlatmaya ça-

lışıyorum," diye hatırlattı Roman sabırsızca. "Dima'nın normalde bu işleri bana yaptırdığının farkındasın, değil mi? Vicdanımla boğuşmama gerek yok. Ama bugün meşgulüm," diye burnunu çekti, "bu yüzden ahlaki düşüncelerini makul bir seviyede tutmaya çalış."

"Ne yapmakla meşgulsün?" diye sordu Lev.

"Seni ilgilendirmez. Şimdi git, olur mu? Bunu bizzat açtığından emin ol," dedi Roman hızlıca. "Başka türlü teslim etmenin anlamı yok."

Lev derin bir nefesle rahatlamaya çalışarak telefonunu cebine koydu.

"Peki," diye kabul etti ve gitmeden önce kardeşini başıyla selamladı.

II.5

(Düşünceler ve Sorular)

LEV: Dükkân nasıl?

SASHA: Yine sen, ha?

LEV: Evet, bu gece seni görene kadar beklemeyi düşündüm ama sonra bunu yapamayacağıma karar verdim.

LEV: Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor.

SASHA: Ah, anlıyorum.

LEV: Ee? nasıl?

SASHA: Sessiz. Açık konuşmak gerekirse, bu iyi bir şey. Yaklaşık sekiz milyon oda arkadaşım var, bu yüzden artık düşünecek zamanım oluyor.

LEV: İlginç.

LEV: Ne düşünüyorsun?

SASHA: Bu garip bir soru.

LEV: Hayır değil. İzle.

LEV: Bana ne düşündüğümü sor.

SASHA: Peki, ne düşünüyorsun?

LEV: İnsanların kapıcılarına bu kadar güvenmelerinin ne kadar garip olduğunu düşünüyorum. Gerçekten başlı başına bir intikam planı yapmak isteseydim sanırım kapıcı olurdum. Elbette, önceden sahte kimlik oluştururdum, bu biraz zaman alabilir ama bu konuda gerçekten ciddi olsaydım sanırım zaman ayırabilirdim. Ayrıca insanlar neden kapıyı herhangi birine açarlar ki? Büyü olmasa bile modern teknoloji sayesinde her zaman bir şeylerin olabileceğini bilirsin, değil mi? Yani eğer bir yabancı gelirse bu kötü haber demektir.

LEV: Ayrıca seni ne kadar çok görmek istediğimi düşünüyorum.

LEV: Seni öpebilir miyim? aslında hayır, sakın buna cevap verme.

LEV: Şaşırt beni.

SASHA: Açıkçası bunlara ne diyeceğimi bilemiyorum.

LEV: İyi.

LEV: Şahsen, seni konuşamaz hale getirme fikrini seviyorum.

II.6

(Öngörü)

"Her şey ayarlandı mı, Masha?" diye sordu Yaga ve Marya başını olumlu anlamda salladı.

"Her şey hazır, anne. Satıcıyla yer ve zaman konusunda anlaştık. Ivan'ın Sasha'nın yanında olmasını ayarladım, böylece Sasha güvende olacak."

"Peki, bu arada sen?" diye sordu Yaga, kaşlarını kaldırarak.

"Fedorov kardeşlere göz kulak olabileceğimi düşündüm. Artık bizi kazancımızdan mahrum bırakmadıklarından emin olurum."

Yaga'nın bakışları keskinleşti, kuşkuluydu. Siyah saçlarındaki tek gümüş çizgi, pencereden içeri süzülen ışıkla parlıyordu.

"Fedorovlar meselesinin şimdilik halledildiğini sanıyordum," dedi alçak sesle ve aynı tonda konuşmasına devam etti. "Belki de başka birini göndermeliydim."

"Hayır, anne," dedi Marya sesi oldukça sertti. "Köprü benim muhbirim. Koschei ve Fedorovlar benim sorunum."

"Peki, hâlâ sorun olmaya devam ediyorlar mı?"

Marya, doğru cevabın hayır olduğunu biliyordu ama her zaman mutlak ifadeler kullanmamaya özen göstermişti. "Eğer öyleyse, oluşturdukları tehdit sınırlıdır. Dimitri..." Boğazını temizledi. "Kaynaklarım Dimitri'nin bilincinin kapalı olduğunu söylüyor. Komada. Hırsızın lanetini başlatan kişi o," diye ekledi. "Yani hain o. Diğer ikisi muhtemelen bu işin içinde değil ama eğer öyleyse..."

Yaga beklentiyle bir kaşını kaldırdı.

Marya tereddüt etmeden, "Onları öldürürüm," diye onayladı ve Yaga şaşkınlık belirtisi göstermeden başını salladı. "Bir daha karşımıza çıkarlarsa bu sefer arkamda ceset bırakmayacağım anne, sana söz veriyorum."

"Bırakmayacağını biliyorum." Yaga ayağa kalkıp elini Marya'nın yanağına bastırdı ve ona uzun uzun baktı. "Sen benim kızımsın, Marya'msın, benden bir parçasın. Sen hata yapmazsın."

"Asla," diye söz verdi Marya ve Yaga dalgınca başını salladı, hâlâ onun yüzünü inceliyordu.

"Yorgun görünüyorsun, Masha," diye mırıldandı. Bu sözler üzerine Marya tedirginlikle kıpırdandı, annesinin sesinde garip ve uzak bir şeyler duyuyordu. "İyi uyuyamıyor musun?"

"İyiyim, anne," diye güvence verdi Marya. "Sadece yapılması gereken çok iş var." Bir anlık duraklamadan sonra konuşmasına devam etti. "Köprü, en azından bu konuda sadık olduğunu kanıtladı." Belki de muhbiri için *koşullu* olarak güvenilir demek daha doğru olurdu. Her iki durumda da şu anda açıklığa kavuşturmaya değer görünmüyordu.

Ancak Yaga ikna olmamıştı. "Neden Stas'ın bu geceyi kendine ayırmasına izin vermiyorsun, Masha? Ben de kızımla vakit geçireyim. Sadece bir geceliğine sana göz kulak olmama izin ver, Mashenka. Tamam mı?"

"Anne, ben artık küçük bir kız değilim," diye hatırlattı ona Marya. "Senin evinde uyumayalı uzun zaman oldu. Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu ve "Bir şey mi gördün?" diye eklemeden önce duraksadı.

Yaga bir an düşündükten sonra dikkatle gülümsedi.

"Hayır, hiçbir şey yok," diyerek Marya'ya güvence verdi, onu birden bırakarak. "Sadece yaşlı bir kadına arkadaşlık etmeyi düşün, olur mu?"

Bunun üzerine Marya güldü. "Elli yaşında bile değilsin, anne. Hiç de yaşlı sayılmazsın."

"Benimle alay etme, Masha. Eğer yaşlıyım diyorsam yaşlıyımdır."

"Tamam, anne," diye onayladı Marya sertçe, kapıya dönerek. "O zaman sen çok, çok yaşlısın."

"Böylesi daha iyi. Seni seviyorum, Masha," diye seslendi Yaga ona, kızı gitmeden önce sesini duyurabilmişti. "Ben seni seviyorum, kız kardeşlerin seni seviyor, kocan seni seviyor..."

Marya arkasını dönmeden elini sallayarak, "Bunu biliyorum, anne," dedi. "Evet, evet, biliyorum..."

"Masha. Dima'ya ihtiyacın yok," diye uyardı Yaga. O anda Marya'nın kapı kalbi tekleyip göğsünde çırpınmaya başladı.

"Evet, anne," diye onayladı dikkatle, ardından kapıyı sessizce kapatarak oradan uzaklaştı.

II.7

(Oyunlar)

LEV: Tamam,

LEV: bu kadar beklemekten sıkıldım.

SASHA: Neyi bekliyorsun?

LEV: Uygun anının gelmesini.

SASHA: Ah evet, elbette, ne kadar aptalım.

LEV: Çok hevesli Sasha diye bir gerçek var.

LEV: İster inan ister inanma.

SASHA: Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yaklaşık iki saat önce "çok hevesli"yi bıraktın ve şimdi "gayretle uygunluk" diyarında bir yerdesin.

LEV: İlginç teori.

LEV· Tamam, beş dakika sonra görüşürüz.

SASHA: Tamam.

LEV: Gelmemi istemiyorsan başka?

SASHA: Gelebileceğini söyledim zaten.

SASHA: Fikrimi değiştirtmemi mi istiyorsun?

LEV: Tamam, sadece kibar olmaya çalışıyordum.

LEV: Gerçek bir zar atışıydı.

LEV: Ama umarım iyi niyetim anlaşılıyordur.

SASHA: Çok riskli bir oyun oynuyorsun.

LEV: Evet tehlikeli oyunları severim.

LEV: 5'te görüşürüz.

II.8
(Lüks)

Lev, sanki tüm hayatı boyunca Baba Yaga'nın yörüngesinde bulunmuş gibi hissetmesine rağmen ilk kez Baba Yaga'nın dükkânına girmeyi planlamıştı. Sasha'ya ayrıntıları sormaya dikkat etmişti ("Nerede?" "Hangi kavşak?" "Bekle, ne satıyordunuz?") ama kendi hafızasının derinlerinde bulması yeterince kolaydı. Kapıyı açtığında nefesini tutmuş, camın diğer tarafında bulabileceği her şeye karşı hazırlıklı bekliyordu. Bir tür Fedorov alarmına basma ve *bu Roma'nın aptalca fikriydi* bile diyemeden kendini yerde ölü bulma ihtimalini tamamen göz ardı etmemişti.

Ölüm rasyonel olarak tutarlı bir sonuç olmaya devam ederken Lev'in dükkâna girdiğinde keşfettiği şey ortamın, bal ve vanilya olma olasılığı yüksek zengin ve sıcak kokusuydu, tüm duyularını okşar gibiydi. Dükkânın aydınlatması yumuşak ve davetkârdı (Koschei'ninkinin aksine, neredeyse hiç aydınlatma yoktu) ve duvarlar, büyük boy jakuzide çok uzun, çok keyifli bir banyonun ardından kıvrılıp kestirme ihtiyacına yol açan yumuşak kumaşla kaplanmıştı.

Belki de tam olarak kıyamet günü senaryosu değildi.

Solundan gelen bir ses dikkatini çekti ve başını çevirerek Sasha'yı tezgâhın arkasındaki tabureye tünemiş halde buldu. "Demek geldin," dedi Sasha hiç istifini bozmadan ve o da gülümsemesini engelleyemeyerek ona doğru eğildi. Üzerinde yıpranmış dar bir kot pantolonla beyaz tişört vardı, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, böylece çok kirli Jack Purcell marka ayakkabılarından birini tezgâha dayamıştı. Topladığı kalın saçlarının arasına bir kalem sıkıştırmış, ciltsiz bir kitabı üç parmağıyla kavrayarak yukarı kaldırmıştı. Görebildiği kadarıyla hiç makyaj yapmamıştı

ve açıkçası, onun gelişi için giyinmeye hiç özen göstermemiş gibi görünüyordu.

Yine de onun kollarına atılma ihtiyacıyla savaşıyor gibiydi, bu yüzden Lev bunu bir tür zafer olarak saydı.

"Sasha," diye onayladı Lev ve Sasha kitabı yere bıraktı. "Bahsettiğin serum nerede?"

Sasha çenesiyle bir yeri işaret ederek, "Tam şurada," dedi ve her biri Paris makaronlarına benzer renkte, mat ve pastel etiketli bir dizi küçük şişeyi gösterdi. "Soldan üçüncü."

"Müşteri hizmeti berbat," dedi Lev, ona dikkatle bakarak, bunun üzerine genç kız kaşlarını kaldırdı.

"Bunu sana bizzat vermemi ister misin?"

"Sadece iyi olurdu diyorum," dedi Lev alçak sesle. Sasha da alaycı bir iç çekişle ayağa kalktı ve Lev'in bulunduğu yere doğru tezgâhın etrafından dolaştı. Yanından geçerken kasıtlı olarak omzuna çarptı, sonra başını eğerek onu takip etmesini işaret etti ve her biri mücevher şeklinde, hap kutusuna benzeyen bir şey içeren bir dizi bakır tel sepete götürdü.

"İşte." Sasha içlerinden birini ona uzattığında Lev almak için uzandı ve şaşkınlıktan hafifçe kaşlarını çattı. "Banyo topları. Suyun köpürmesini sağlıyorlar," diye açıkladı kız şaşırtıcı bir belirsizlikle, elini sallayarak. "Bu Rosé."

Lev yüzünü buruşturarak kokladı. "Böyle kokmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. Sasha buna hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

"Rahatlamak için tasarlandı," dedi Sasha ona. "Ayrıca biraz da kafa yapıyor."

"Tamam, tabii ama..."

"Sadece dene," diye talimat verdi Sasha, küçük kâğıt bir torbaya koymak için ondan geri alarak. "İlkini bedava denemene

izin vereceğim ama bir sonraki sana pahalıya patlayacak. İşin püf noktası bu," diye ekledi kurnazca, poşeti ona doğru uzatarak. "İnsanlar hep daha fazlası için geri gelirler."

"Ben banyo yapmam," dedi Lev, yine de teklifi ihtiyatla kabul etti. "Biraz fazla kadınsı değil mi?"

"Çok heteronormatifsin*," dedi Sasha, önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına tıkıştırarak. "Ve pratik değil. Erkekler kişisel bakımdan muaf mı?"

"Ee, herhangi bir normatif olmaktan nefret ediyorum," dedi Lev, paketi cebine sokuşturarak. "Yine de bir şeyler almam gerektiğini söylediğini sanıyordum." Bunun üzerine genç kız omuz silkti.

"O kadar da kalpsiz değilim," dedi Sasha ve Lev, onun neredeyse düşmanca bir tonda konuşması üzerine kolunu arkadaki nemlendiricilerin sergilendiği vitrine dayadı ve ona doğru yaklaştı. Her zamankinden daha kasıtlı bir hamleydi bu. Sasha bunu fark etmiş gibi görünüyordu, bakışları onunkiyle buluşmadan önce aralarındaki mesafeyi hızla inceledi, fakat onu ne daha yakına davet etti ne de uzaklaştırdı.

"Yani," dedi Sasha, saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırarak. "Beş dakika gitti. Anlaşmamıza göre on dakikan daha var."

Lev, "Bana gününden söz et," diye önerince kız yüzünü buruşturdu.

"Konuşmak istediğin şey *bu* mu?"

"Ee, konuşmak zorunda değiliz. Ama bana her şeyi anlatabilirsin," diye güvence verdi Lev, kızın dikkatinin isteksizce adamın kalçalarına kaymasını, sonra tekrar yukarı çıkışını eğlenerek izledi. "Nasıl istersen."

* "Heteronormatif" terimi, heteroseksüaliteyi norm olarak kabul eden, heteroseksüel ilişkileri ve cinsiyet rollerini standart olarak gören kültürel, toplumsal veya kurumsal normlara atıfta bulunur. (e.n.)

Sasha bunu inandırıcı bulmuşa benzemiyordu. "Buraya benimle on beş dakika, günümün nasıl geçtiği hakkında konuşmak için mi geldin?" diye sordu ve Lev omuz silkti.

"Eminim, sen de aynısını yapardın."

"Kesinlikle yapmazdım."

"Ah," dedi. "Şey, bu çok kötü."

Bir an durakladıklarında ikisi de farklı yönlere yaslandı.

"Ee," dedi Lev. "Günün nasıl geçti?"

Sasha başını kaldırıp onu incelemeye başladı. Belki de alternatif olarak ona bakıyordu.

"İyi," dedi sonunda, kafasının içinde bilinmeyen bir sonuca varmış gibi görünüyordu. "Çoğunu burada geçirdim. Sınıf arkadaşlarımla grup projemiz hakkında biraz e-posta üzerinden yazıştık."

"Ah, doğru ya, grup projesi," dedi Lev. "Eric'in yüzü nasıl?"

Sasha gülmemek için kendini zor tutuyordu. "İşin tuhafı, bir şey söylemedi."

"Peki." Lev eğilirken kızın geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekledi. Sasha geri çekilmedi ama Lev onun nefesinin keskin hızını hissettiğini düşündü. "Çok ilginç."

Bu kez onun ürperdiğini hissettiğine yemin edebilirdi. "Senin günün nasıl geçti?"

"Fena değildi." Lev burnu onunkine değecek şekilde eğildi ve kirpiklerinin kapanıp açılarak yanağına değdiğini hissetti. Kapat, aç... "Birkaç ayak işi yaptım. Buraya gelmek için bir neden bulana kadar saatleri saydım."

Sasha çenesini kaldırarak ona, "Tanrım, biraz kendini kolla," dedi. "Bu üzücü, Lev."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Lev, dudaklarını onunkilere değdirerek. Yine de öpmedi. Henüz değil. "Şimdiye kadar benim için oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Kapa çeneni de beni öp," diye homurdandı Sasha ve o da güldü, elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sabitledi ve başparmağıyla yerinde tuttu.

"Peki, seni öptükten sonra ne olacak?" diye sordu, Sasha'nın parmaklarından biri tedbirsizce kemerinin halkasına dolanıp onu daha yakına çekerken. "Sadece birkaç dakikam daha mı var? Onları boşa harcamayacağım," diye mırıldandı, genç kızın elini kot pantolonundan çekip parmaklarını dikkatlice onunkilerin arasında kaydırarak, "sonunu görmeyi planlamadığım bir öpücüğe başlayarak..."

"Peki. O zaman kalabilirsin," dedi Sasha, gömleğinin yakasıyla oynayarak, "*biraz* daha."

"Ne kadar daha?"

"Bilmiyorum. Yirmi dakika," dedi genç kız, ödün veren bir havayla ve delikanlı gülerek onu kendine doğru çekti.

"Her şey iyi güzel de seni şimdi öpersem Sasha, bu kısa bir hikâye olur. Bu... ne? Bir öpücük, elbette, sonra, bilmiyorum, belki tezgâhın arkasında sana oral seks yaparım," diye takıldı Lev, omzunun kenarından işaret ederken onun, kendisini daha sıkı tutuşunu hissetti, "ya da belki depoda ya da malzeme dolabında ya da başka bir yerde seks yaparız sonra eve giderim. Tamam, o an için harika, eğlenceli, heyecan verici ve elbette, istemezdim demiyorum... ama bu büyük bir başlangıç olmaz, değil mi? Önemli hiçbir şey böyle başlamaz."

Sasha şaşkınlıkla gerildi, sinirlenmişti.

"Buraya tek gecelik ilişki için gelmedim, Sasha," dedi Lev ona. "Yazdığımız hikâye mi? Bölümleri var. Kısımlar. Bir kerelik istemiyorum."

Lev bu sözlerin ardından saatini kontrol ederek uzaklaştı. "Tam on beş dakika," diye duyurdu, saatin yüzünü ona doğru

çevirdi. Sasha gözlerini kırpıştırarak bakarken delikanlı onun elinden kurtulup tuhaf bir şekilde öylece kalakaldı. "Belki seni tekrar görürüm," diye önerdi. "Belki çok yakında, kendini özgür hissettiğinde..."

Lev oradan uzaklaşırken Sasha'nın kendisini izlediğinin farkındaydı. "Sen gerçekten de imkânsızsın."

"Aslında son derece kolay biriyim," diye bilgilendirdi Lev hüzünlü bir tavırla ve kapıya doğru ilerledi. "Sadece bunu senin düşündüğünden daha çok istiyorum."

Sasha arkasından seslendiğinde delikanlı dükkândan çıkmak üzereydi.

"Lev," dedi Sasha teslim olmuş gibi bir sesle. Lev de cevap olarak belli belirsiz duraksayıp beklenti dolu bir bakışla ona karşılık verdi.

Sasha kıpırdamadan dururken kaşları bariz bir şüpheyle çatılmıştı. Lev'in sunabileceği imkânsız öneriyi ölçüyordu ve kısa süre için (yararsız bir şekilde) Lev koşup parmaklarıyla kaşlarını düzeltmek istedi. Dokunuşunun altında onu yatıştırmak için yanıp tutuşuyordu.

Bunun yerine parmakları sabırsızca kalçalarına vurarak bekledi.

"Çok riskli bir oyun oynuyorsun," dedi Sasha sonunda.

Hiçbir fikrin yok, diye geçirdi içinden Lev.

"Sana mesaj atarım," diye karşılık verince Sasha gözlerini devirdi.

"Sen bilirsin," dedi. "Banyonun tadını çıkar."

Lev başını sallayıp gitmek için kendini zorladı.

Belki de hayal görüyordu ama kadının bakışlarının onu kapıdan çıkarken takip ettiğinden emindi.

II.9

(Suçlar)

LEV: Banyo suç sayılabilecek derecede rahatlatıcı,

LEV: tutuklanmalısın.

SASHA: Sana demiştim.

LEV: Hemen uyuyacak mısın?

SASHA: Evet

LEV: Ben de.

SASHA: Hayatının her dakikasını benimle paylaşmak zorunda değilsin.

LEV: Şu an ne yaptığımı tahmin et.

SASHA: Hayır.

LEV: Yatağa gidiyorum.

SASHA: Tamam.

LEV: İyi geceler, Sasha

SASHA: Sana da Lev

LEV: Sabah konuşur muyuz?

SASHA: Başka seçeneğim var mı?

LEV: Evet.

SASHA: Ee, o zaman bunu sabah keşfedeceksin diye tahmin ediyorum.

LEV: Gizemli

LEV: Sevdim.

LEV: Tatlı rüyalar.

SASHA: Sana da.

II. 10

(Bedel Analizi)

Nirav onu görünce gözlerini kırpıştırarak, "Lanet olsun, Eric," diye bağırdı. "Yüzüne ne oldu?"

Sasha başını kaldırmadı, Eric amfideki grubun geri kalanına yaklaşırken gizlice gülümsedi. Darbenin üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen ona o kadar sert vurmuştu ki morlukların hâlâ taze olduğunu görmek çok da şaşırtıcı değildi.

"Bir kapıya çarptım," diye cevap verdi Eric, Sasha ve John'un arasındaki koltuğa kendini bırakarak. "Peki, cuma günü için yapacak ne kaldı?"

"Sunumu PowerPoint'te bir araya getirebilirim," diye önerdi Nirav. "Sasha da tam son maliyet analizini bitirmek üzereydi..."

"Maliyet analizini benim yaptığımı sanıyordum," diye araya girdi Eric, dönüp Sasha'ya bakarak. "Senin tasarımın maketini yapman gerekmiyor muydu?"

Sasha e-postayı açıp bilgisayar ekranını Eric'e doğru çevirerek, "Gözlerin sana biraz sorun çıkarıyor gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Maliyet analizi üzerinde çalışıyorum. Senin ürün üzerinde keşif araştırması yapman gerekiyordu."

Eric yüzünü buruşturdu. "Bunu *yaptım* ama..."

"Bakın, sadece işimizi yapabilir miyiz, lütfen?" diye araya girdi John, Sasha'nın telefonu masanın üzerinde çalıyordu.

LEV: Ee, Eric'in yüzü nasıl?

LEV: Hemen söyle, bunun bilmem lazım.

LEV: Tüm gün bekledim.

"Komik olan bir şey mi var, Sasha?" diye mırıldandı Eric, bunun üzerine Sasha hemen ekranını ters çevirdi.

"Evet," diye onayladı Sasha soğuk bir tavırla, ardından işine geri döndü, telefonunu sorunsuzca eline almadan önce ortak Google Dokümanlar kısmına birkaç cümle yazdı.

SASHA: Küçük bir kaltak gibi görünüyor.

LEV: Vay be!

LEV: Buz gibi soğuksun.

"Sasha, bu bölüme baktın mı?" diye sordu Nirav ve Sasha masumca bir gülümsemeyi bastırarak başını kaldırdı.

"Hayır, üzgünüm," dedi. "Hangi kısmı demiştin?"

"Odaklansan iyi olur," diye homurdandı Eric belli belirsiz.

"Kapılara çarpmayı bıraksan iyi olur," diye önerdi Sasha, telefonunu kenara koyup Lev'e bunu daha sonra anlatmaya karar verdi.

II.11

(Yavru Engerek)

"Yaga'nın kızıyla işler nasıl gidiyor?" diye soran Roman, Koschei'nin labirenti andıran deposunun kuleleri arasında ilerlerken Lev'in omzuna hafifçe vurdu.

Lev inleyerek telefonundan başını kaldırdı. "Şunu yapmasan?"

"Söylentilere göre cuma günü toplantı yapılacakmış," dedi Roman, "ve ayrıntılara ihtiyacımız var. Onunla hemen yakınlaşmalısın, Lev, yoksa vaktimizi boşa harcamış olacaksın."

"Onu çok az tanıyorum," dedi Lev erkek kardeşine. "Baştan çıkarmaya gerçekten *bu* kadar yabancı mısın, Roma? Bil diye söylüyorum, birinin aile sırlarını açıklaması birkaç günden daha uzun sürer," diye açıkladı. "Büyük bir uyuşturucu anlaşmasına katılıp katılmadıkları bir yana..."

"Bütün gün o lanet telefonun başındasın," diye alay etti Roman, Lev'in depoda saklıyor olması gereken kutuların köşesini tekmeleyerek. (Bir tanesi endişe verici biçimde RAHATSIZ ETMEYİN diye işaretlenmişti.) "İkiniz onun ailesi ya da işi hakkında konuşmuyorsanız ne hakkında konuşuyorsunuz? Eminim *bir şeyler* söylemiştir..."

"O çok özel biri," dedi Lev sinirlenerek. "Hem zaten bu işe karıştığını da sanmıyorum. Belki ablaları bir şeyler yapıyordur," dedi yüzünü buruşturarak, "ama ondan şüpheliyim. Okul ve dükkânda çalışma konusunda çok ciddi. Aile şirketinin yasadışı kollarıyla ilgilendiğini sanmıyorum."

Görünüşe göre bunlar söylenecek en yanlış cümlelerdi.

"Kız kardeşinin ağabeyimize yaptıklarını unuttun mu, Lev?" diye sordu Roman. O an Lev irkildi, Dimitri'nin hareketsiz yüzünü, Marya Antonova duygusuzca bakarken ağzından akan kanı yeniden hayal etti.

Roman, Lev'in düşüncelerini okurcasına, "Bu kız bir Antonova," diye uyardı. "Bu onun ailesinde, kanında var. Hiçbirine güven olmaz, Leva. Aldanmamaya dikkat et, yoksa düşmanımızla iş tutarak kardeşimizin yüzüne tükürmüş olursun."

"Ama Sasha, Marya gibi değil. O, bilmiyorum. Sanırım ondan daha yumuşak." Sasha'yı anlatacak kelimeleri bulmanın bir yolunu aramaya çalıştı. "Elbette, içekapanık ama aktif olarak bir şeyler saklamıyor..."

"Sasha yavru engerek," diye yanıt verdi Roman kabaca. "Marya ise yetişkin. Tek farkları bu."

"Sence de biraz dramatik davranmıyor musun, Roma? Dima'dan beri ortalık oldukça sessiz..."

Lev boğazını temizleyerek sözünü kesti.

"Dima'dan beri hiçbir şey olmadı," diye düzeltti, bu da başka bir hataydı.

"Evet ve sessizlik en tehlikelisidir," diye tersledi Roman. "Bunu bilmiyor musun?"

Biliyordu.

Aslında o sabah kardeşinin yanında oturmuş ve sessizlik içinde kıpırdanıp durmuştu.

"Peki," dedi Lev bezgin bir tavırla. "Ne öğrenebileceğime bakacağım."

"Öyle yap," dedi Roman, burnunu çekti ve depodan çıkmak için uzaklaştı.

II.12

(Teklifler)

LEV: Eğer beni durdurmazsan bugün geliyorum.

SASHA: Bunu okuma ama seni durdurmayacağım.

SASHA: Kulağa çok iş varmış gibi geliyor.

SASHA: Cesedi ne yapacağım, vs. vs.

LEV: Lanet evlat.

SASHA: Kız kardeşim Galya benimle çalışacak ama saat 8'de randevusu var.

SASHA: Randevularına her zaman geç kalır, o yüzden belki 8.27 olabilir.

LEV: Hassas, güzel

LEV: O zaman 8.27

LEV: Dükkânı 9'da kapatmıyor musunuz?

SASHA: Evet ama o zamana kadar gitmiş olursun.

LEV: Ah!

LEV: Sasha

LEV: Kelimeler incitebilir.

SASHA: Bebek gibi davranma, Lev.
SASHA: Kaç tane banyo topu istiyorsun?
LEV: En az dört
LEV: Yok, beş olsun.
SASHA: Bu bir sürü banyo demek.
LEV: Bunu sen yaptın, senin hatan.
SASHA: K
LEV: Tanrım, sen bir canavarsın.

II.13

(Ivır Zıvır)

"Baba," diye seslendi Roman ve Koschei dalgınlıkla dönüp Roman bodrumun ortasındaki halkanın etrafında dolanırken yukarı baktı.

"Haber mi var, Romik?" diye sordu Koschei, bunun üzerine Roman başını olumlu anlamda salladı.

"Lev bu akşam Yaga'nın kızıyla görüşecek. Ondan, Yaga'nın yeni satıcısının kim olduğunu öğrenecek."

Koschei hemen kaşlarını çattı. Plan bu değildi. "Antonova cadıları sırlarını pek açık etmezler," diye temkinli bir yorum yaptı ama Roman umursamadı.

"Lev'e güveniyorum ve zaten ihtiyacımız olanların çoğunu biliyoruz. Sadece onu ne zaman ve nerede durdurabileceğimizi bilmemiz gerekiyor, sonra..."

"Yaga bunu hoş karşılamayacaktır," diye uyardı Koschei. "Onun kızlarıyla da pek yakınlığınız yok. Lyova'yı plana dahil et dediğimde bunu yabancıların arasında yap demek istemiştim. Yaga'nın cadılarını hafife almamak gerekir."

Roman onaylanmadığını hissederek sinirlendi. "Ne yaptığımı biliyorum, baba."

"Umarım öyledir, Roman. Ben de öyle umuyorum." Koschei düşünceliydi, elini yanağına götürdü. "Peki, sence Dima böyle mi yapardı?"

Bu sözleri duuyan ikinci oğlunun yüz ifadesi buz gibi oldu. "Dima yatağında yarı ölü halde yatıyor, baba," dedi Roman, dişlerini sıkarak. "Bizi buraya getiren Dima'nm kararı, değil mi? Yani şimdi, benim yapacağım şeyi yapıyoruz."

Koschei ona dikkatle bakarak, "Seni sorgulamıyorum, Romik," dedi. "Oğlumu çok özledim. Onsuz hareket etmek zorunda kalmayalı uzun zaman oldu."

Roman inatla, "Ben de senin oğlunum," diye cevap verdi. "Ben de aynı şekilde senin oğlunum."

Koschei iç çekerek uzandı ve Roman'ın çenesini avucunun içine alarak ona baktı; Koschei'nin genç bir adamken sahip olduğu görüntünün aynısıydı. Roman da en az onun kadar karanlık, onun kadar kararlıydı. Dimitri ise her ikisinin de zıttıydı.

"Yaga bana pek çok şekilde haksızlık etti," dedi Koschei sessizce, "ama hiçbiri bu kadar kin dolu olmamıştı. Yaga Dima'mı almaya çalıştı ve bunun için onu asla affetmeyeceğim." Bir anlık duraklamadan sonra konuşmasına devam etti. "Marya Antonova'yı adalete teslim etmek için ne gerekiyorsa yap, Roman. Tabii, annesi için de. Ne gerekiyorsa yap. Yaga'nın da en az benim kadar acı çektiğini göreceğine inanıyorum."

"Evet, baba." Bunun üzerine Roman'ın neşesi yerine gelir gibi oldu. Çenesini kaldırarak babasının elinden kurtuldu. "Yemin ederim, baba, Yaga ve kızlarına bunu ödeteceğim."

"Güzel." Koschei yaşından dolayı kemiklerinin sızladığını hissederek arkasına yaslandı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Romik."

"Uğratmayacağım, baba," diye söz verdi Roman ona. "Uğratmayacağım."

II.14

(Küçük Konuşmalar)

"Sıkıntılı görünüyorsun, Marya Antonova," dedi Köprü, ona annesinin viskisinden bir bardak doldururken. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Marya uzun parmaklarını kadehe sarıp onu uzaklaştırdı ama Köprü'nün bakışları kadehin izlediği yolu sinsice takip etti. "Bazı sorularıma cevap verebilirsin," dedi, "ikimiz de bunu yapmayı çok sevdiğini biliyoruz."

"Para almadan olmaz," diye düzeltti, Marya'nın deneme amaçlı bir yudum alışını izlerken. "Yine de benden kibarca rica edersen," diye takıldı, kendi içkisini tazelerken, "daha istekli olabilirim."

"Peki, o zaman," dedi Marya, "sanırım çıkmazdayız." Köprü buna karşılık kocaman gülümsedi ve onun karşısındaki koltuğa otururken kadeh kaldırdı.

Ölümlü müşterileri ve Marya Antonova tarafından Brynmor Attaway olarak bilinen Köprü lakaplı adam, Manhattan'ın büyülü ve büyüsüz çeşitli âlemleriyle kurduğu bağlantılar sayesinde bu lakabı almıştı. Güçlü (insan da olsa) eyalet politikacısı ile büyü gücü olmayan perinin gayrimeşru oğlu olan Brynmor, genellikle Bryn olarak anılırdı. Wall Street firmasında sözleşmeli avukat, Cadı Kasabaları'nın daha dikkatli üyeleri arasında özellikle işbirlikçi bir satıcı ve Marya'nm idarecisi olduğu Antonovalar için bir muhbir olarak çeşitli pozisyonlarda çalışıyordu. Bryn, her iki ana

para kullanan tür arasında da yaşadığı için çoğunlukla bilgisi (ve anlaşmalardaki yetkinliği) için aranırdı.

Tüm periler gibi yakışıklı ve tüm avukatlar gibi kaypaktı ama şartlar uygun olduğunda bilgilendirici olabiliyordu. Cevaplanması gereken soruları olan Marya, her zamanki gibi bunların cevabını almayı planlamıştı.

"Fedorovların Dimitri'ye ne yaptığını bilmek istiyorum," dedi.

"Bildiğimi nereden çıkardın?" diye karşı çıktı Bryn, omuz silkerek. "Herkesin bildiği şeyi biliyorum: En büyük Fedorov'un ortadan kaldırıldığını ve suçlunun Baba Yaga olduğunu."

"Ama o ölmedi," dedi Marya ve Bryn bunun üzerine kıkırdadı.

"Bunu hayal kırıklığı olarak mı görüyorsun?"

"Bence," diye başladı Marya ve sonunda "merak uyandırıcı," demekle yetindi.

"Ee, o zaman belki de cinayet girişimlerinin kalitesini artırmalısın. Anladığım kadarıyla pek işe yaramıyorlar."

"Eğer onun ölmesini isteseydim ölmüş olurdu, Köprü."

"Bunu söylüyorsun, yine de..."

Bryn bir bacağını diğerinin üzerine atarak sözünü kesince Marya parmaklarını şaklatarak viski bardağını gömleğinin üzerine döktü.

"Tüh," diye mırıldandı Marya, Bryn ona ters ters baktı.

"Hepsi bariz olanı gösterdiğim için mi? Dimitri yaşıyor, sen alışılmadık derecede dar görüşlü davranıyorsun ve bu da lanet olası ipek," dedi Köprü, kaba bir şekilde gömleğini işaret ederek. "Viskinin hediye olduğundan bahsetmiyorum bile."

Marya, "Elim kaydı," diyerek içkisinden bir yudum aldı ama adamın sinirli bakışları karşısında iç çekerek diğer elini kumaştan dökülenleri temizlemek için salladı. "Ne kadar telaşlı küçük bir perisin sen."

"Bu," dedi Bryn, "pek de kibarca değil."

"Lütfen Köprü. Benim nezaketimle ilgilenmiyorsun."

"Ee, belki de gitmen en iyisidir."

"İstediğim şeyi almadan mı? Köprü, beni yine hafife alıyorsun."

Bir an ikisi de durakladı, kendi pozisyonlarını düşünürken kadehlerindeki viskiyi yudumluyorlardı.

Bryn, yanında Ivan'ın yokluğunu pek de nazik olmayan şekilde işaret ederek, "kas yığını kocan olmadan gelmişsin," dedi. "Ona gerçekten ısınmaya başlamıştım."

"Öyle mi?" Marya zamanını bekleyerek içkisini yudumladı. "Komik. Senden nefret ediyor."

"Ah, yani yalnız kalalım diye onu evde mi bıraktın? Biliyordum," dedi Bryn, dili dudaklarının arasından kayıtsızca kayarak. "Bir lafın yeter, Marya, o kocan kolayca ortadan kaldırılabilir."

"Eminim yapılabilir ama senin tarafından değil." Marya kanepeye yaslanıp başını salladı. "Seks seni asla tatmin etmez, Köprü. İkimiz de bunun güçle falan alakası olmadığını biliyoruz."

"Ortak bir noktamız var, değil mi?" diye sordu Bryn, sonra daha müstehcen ifadeyle konuşmaya devam etti. "Dene de gör."

Marya kadehine bakarken ışığını değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Bu bana cevapları getirir mi?"

"Fedorovlar hakkında mı, yoksa başka bir şey hakkında mı? Yaşayanların ve ölülerin diyarları hakkında belki de? Ve korkarım ki, evet." Bryn en tehlikeli cazibesini kullanarak alaycılıkla iç çekti. "Kimseye söyleme Marya Antonova ama itiraf ediyorum, yastık sohbetlerine bayılırım. İhtiyacın olan tüm cevapları ve öğrenmeyi dilediğin birkaç cevabı alabilirsin."

Bryn ona adeta bir yılan gibi sinsice gülümserken Marya içkiyi dudaklarına götürdü.

"Ne kadar cazip olsa da," dedi Marya, viski tadının diline yerleşmesine izin verdikten sonra, "reddetmek zorundayım."

"Yine sinir bozucu evlilik yeminleri, değil mi?"

"Öyle," dedi Marya, kadehini bırakarak, "seni konuşturmanın daha kolay yollarını biliyorum."

Bryn'i tek hamleyle kendine doğru çekerek kadehini elinden aldı ve hangisinin daha ikna edici güce sahip olduğunu bir kez daha kabul etmek zorunda kalan Bryn'in yüzündeki kısa süreli hayal kırıklığının gölgesini izledi.

"Kas yığını kocanın duymasını istememiş miydin?" diye sordu Bryn, kadının pençelerinden kurtulmak için çabalarken yanakları kızarıyordu ama başaramadı. "Mesele de bu zaten. Başka kimsenin duymasını istemediğin soruların var."

Marya bu sözü üzerinde durmaya değer bulmadı. "Emin misin?" dedi. "Dimitri olduğundan emin misin?"

Cevap vermeyince başparmağını boğazında gezdirerek adamın bedeninin ürpermesine neden oldu.

Bryn isteksizce, "Fedorovlar olduğunu söyledim," diye homurdandı, kadın ona tekrar ve bu sefer yatıştırıcı şekilde dokundu. İyi davranışın için bir ödül. "Vereceğim tüm bilgi bu kadar."

Bryn'in daha fazlasını bildiği neredeyse kesindi ama Marya bunu ortaya çıkarmanın ona şu anda ödemek istediğinden daha pahalıya mal olacağını görebiliyordu. "Hep aldatıcı ifadeler kullanıyorsun," diye iç geçirdi ve ayağa kalkması için onu serbest bıraktı. "Sanırım bunu kendim bulmak zorunda kalacağım, değil mi? Eğer sen yardımcı olmayacaksan, tabii."

Bryn gözlerini kısarak hiçbir şey söylemeden arkasına yaslandı ve Marya içten içe bu küçük konuşmalarının nadiren karşılıklı memnuniyetle sonuçlanmasından yakındı.

"Onlardan ne öğreneceğini düşünüyorsun, söyler misin?" diye

seslendi Bryn arkasından, onun paltosunu dikkatle alıp çıkışa doğru dönüşünü izliyordu. "Duyduğuma göre Fedorovlar senin ölmeni istiyor. Annenin ve kız kardeşlerin de... ama en çok senin."

Marya omuz silkti. Bu ne yeni bir tehditti ne de kesinlikle duymayı beklemediği bir şeydi. "Biri senin ölmeni isteyene kadar hiçbir şey değilsin Köprü, bunu unutma," dedi ona, paltosunu omuzlarına çekerek. "O zamana kadar işe yarayacak hiçbir şey yapmadın."

"Kasvetli," dedi Bryn ve Marya saçlarını düzelterek ona baktı.

"Yaşadığımız dünya böyle, Köprü," dedi Marya, ardından kalan viskisini bitirdi.

Sonra da boş bardağının kenarında sadece çilek kırmızısı dudak izini bırakarak gözden kayboldu.

II.15

(Kapanış Saati)

"Demek Eric hâlâ sana zorluk çıkarıyor, öyle mi?"

"Evet," diye mırıldandı Sasha, vitrinlerden birini düzenlerken. "Şu numuneleri dene," diye talimat verdi Lev'e, arkasındaki bakır kapaklı şişeyi işaret ederek. Lev de itaatkâr bir şekilde o tarafa döndü. "Yeniden doldurulması gerekiyor mu?"

Lev avucuna el kreminden bir damla sıktığında pompadan direnç sesi geldi. "Evet," diye karar verdi, ellerini ovalayıp kokladı. "Çiçek gibi kokuyor."

"Evet amaç da bu zaten," dedi Sasha, Lev hapşırırken keyifle onu izledi. "Bahar gibi kokması gerekiyor. Bir tane de yaz kokusu var." Ardından eliyle işaret etti. "Bir de kış kokusu var, tabii bir de sonbahar."

"Zekice," dedi Lev, fazla losyonu bileklerine sürmek için duraksadı. "İnsanlar bunları satın alıyor mu?"

Sasha bir kaşını kaldırdı. "Sen söyle," dedi boş vitrini göstererek. Ardından Lev ona sinsi, çocuksu bir ifadeyle gülümsedi.

"O zaman dükkân çok para kazanıyor olmalı."

Sasha omuz silkerek ve onu henüz boşaltılmamış kutulardan birine doğru itti. "Sayılır. Demek istediğim, iyi iş yapıyor ama içine konulan onca şeyle, daha fazla kazanabileceğini düşünüyorum," diye açıklığa kavuşturdu, onun belirsiz yanıtına merakla bakışını yakaladı. "Annemi bir tür çevrimiçi satış platformu kurmaya ikna etmeye çalışıyorum ama ilgilenmiyor. Sanırım fiziksel bir mağaza işletmeyi tercih ediyor."

"Peki, yeterince adil," diye yorumladı Lev. Sasha doğrulup saçını düzeltti.

"Ne?" diye sordu ve Lev kıkırdadı.

"Sanırım bir cadı ailesinin cilt bakım ürünleri serisi kurmaya karar vermesine neyin sebep olduğunu merak ettim," dedi Lev. "Biraz küçük bir hedef, değil mi? Büyünüzün kapsamı düşünüldüğünde ki bu hiç de küçümsenecek bir şey değil."

Lev bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi -aslında belirli bir şey- bu nedenle Sasha yanıtını sade ve ilgisiz tuttu. "Yani?"

"Yani," diye yineledi Lev, "sanırım başka bir şey yapıp yapmadığınızı merak ettim." Bunun üzerine Sasha bir kaşını kaldırıp baktı.

"Yasadışı bir şey yapıp yapmadığımızı mı soruyorsun?"

Lev omuz silkti. "Sadece bir olasılık gibi görünüyor."

"Peki," dedi Sasha tarafsız bir şekilde, yüzünü ona dönmek zorunda kalmamak için el kremleri kutusuyla oyalandı, "eğer cilt bakım serimiz bir tür cadı karaborsası için paravan olsaydı, gerçekten NYU'da söz konusu cilt bakım hattını *kurmaya* çalışacağımı düşünüyor musun?"

Lev ona, "Hiçbir zaman mantıklı olduğunu söylemedim," diye hatırlatınca Sasha kahkahasını bastırarak saatine baktı.

"Pekâlâ, kapanış saati geldi," dedi ona, bu konudaki duygularını gizlemeye yine dikkat ederek. "Git buradan, Lev."

Lev hayal kırıklığına uğramış göründüğünde Sasha şaşkınlıkla bu konuda ne hissettiğine karar veremedi. Gerçekten de onun gitmesini istiyor muydu? Evet, elbette, istiyordu. Belki de.

Onun gitmeyi *istemesini* istiyor muydu? Kesinlikle hayır.

"Peki, ya ben kalsam?" diye sordu Lev, ona doğru yaklaşarak. "Sadece bir fikir."

Sasha göğsündeki küçük, uygun olmayan zafer gururunu bastırdı. Kutuları ve kontrol listesini işaret ederek, "Yapmam gereken envanter işleri var," dedi ona, "ayrıca perakendecilik becerin konusunda şüphelerim var. Son müşteriye zaten hiç yardımcı olmadın."

"Ne? Ona simli şeylerin güzel göründüğünü söyledim," diye itiraz etti Lev.

Sasha gözlerini devirerek, "Evet ama öyle olmadığı çok açık," dedi. "Müşteriler iltifatları sever ama yalanları sevmezler."

"Ee, o zaman bana bir şans daha ver. Lütfen," diye ekledi Lev, Sasha'ya doğru eğilerek. Dudakları bir kez daha rahatsız edici şekilde genç kızın karşısındaydı; dudaklarının belirgin şekli ve vaadi, Sasha'nın emsalsiz kısıtlaması için giderek kâbusa dönüşen olayda başrolünü sürdürüyordu. "Eğlenceli olacak."

Sasha tereddüt etti, (geçici olduğunu düşündüğü) dengesizlik anında tabelaya doğru yalpalayarak ilerlemeyi tercih etti. Kapalı yazan taraf şimdi caddeye bakıyor, açık yazan taraf ise cama dikkatlice yaslanıp göz kırpıyordu.

"Çalışmam gerek, Lev," dedi Sasha, ona arkasını dönmeden. Genç adam birkaç sessiz adımla arkasında belirdi ve ellerini hafifçe genç kızın kalçalarına dayadı. "Ben ciddiyim."

"Ciddi olduğunu biliyorum," diye onayladı Lev, parmakları Sasha'nın beline dolanırken dudakları omzunu okşadı. "Ben de ciddiyim. Envanter işinde sana yardım edeceğim." Sesinin tınısı göğsünde bir memnuniyet mırıltısı gibi yankılanıyordu. "Zamandan tasarruf etmek istemez misin?"

Lev bir elini genç kızın belinden kaldırıp başparmağını kızın boynunda nazikçe gezdirdi. Sasha başını göğsüne yasladığında, Lev elini nazikçe boynuna koydu ve onu kendine çekip dudaklarını kulağının yanma değdirdi.

"Kapanışı yapman genellikle ne kadar sürer?" diye sordu Lev ve Sasha sertçe yutkundu. Lev de muhtemelen başparmağının altında bunun etkisini hissetti.

"Bir saat," demeyi başardı Sasha.

"Mükemmel." Lev onu aniden serbest bırakınca Sasha, Lev'in ağırlığı olmadan geriye doğru tökezleyip kendini toparladığında Lev'in çoktan kutulardan birini boşalttığını fark etti. "Yani, bunu yapacağız," diye bilgilendirdi onu, elindeki işi göstererek, "sonra geri kalan zamanda benimlesin. Uygun mu?"

Elleri coşkuyla bahar kokulu el kremleriyle doluydu. Sasha çaresizce iç çekti.

"Peki," diye kabullendi, işini yapmak için yer değiştirerek.

Sasha beklenti dolu olduğunu belli etmemeye çalışmada ilerleyişini ölçülü bir şekilde sürdürdü ama Lev'in hızını artırdığı açıktı. Bir kutu dolusu el kreminin yerini değiştirdi, raftaki yerlerini hızla ayarladı, sonra yüzünde gülümsemeyle ona baktı.

"Sırada ne var?" diye sordu Lev ve Sasha o anda bunun bir yarış olduğunu anladı.

Yeniden stoklanan iki vitrin, sekiz yenilenen numune ve on dakika boyunca bozuk paraları saydıktan sonra nihayet işlerini bitirmişlerdi.

"Şuna bak," dedi Sasha. "Fazladan yarım saatim var."

"Bu çok *uygun*," dedi Lev sırıtarak. "Peki, nereye gidiyoruz?"

Sasha bunu bir an düşündü.

"Hımm," diye söze başladı ve Lev onun yerine cevap verdi.

"Bir şeyler içelim," diye önerdi ve Sasha tereddüt etse de başını sallamakla yetindi.

"Tamam," diye karar verdi Sasha, ardından Lev ona yavaşça gülümseyerek kapıdan çıkmasına yardım etti.

II.16

(Misilleme)

Marya'nın Ölümsüz Koschei'nin deposuna son girişinden bu yana on iki yıl geçmişti.

Marya'ya bambaşka bir hayatın parçası ya da sadece bir zamanlar gördüğü rüya gibi gelmişti; burası eskiden güvenli, hatta kutsal saydığı bir yerdi. Belli nedenlerden dolayı bu artık doğru değildi. Koschei, Marya Antonova'nın savunmasını aştığını bilseydi öfkesinin sonu gelmezdi. Ne yazık ki onun için iki genç âşığın kendilerine ayırdıkları çalıntı anlardan daha fazla bir önemi kalmamıştı.

Marya bir zamanlar depoya nasıl gizlice girileceği konusunda yeterince bilgilendirilmişti. Hangi bölgelerden kaçması ve hangi alarmlardan kaçınması gerektiği, sadece gölgelerin duyabileceği fısıltılarla kendisine aktarılan bilgilerdi. Belki şimdi farklı bir şey bulacağını düşündü -belki de Dimitri onu dışarıda tutmak için gerekli önlemleri almıştı- ama her şeyin eskiden olduğu gibi durduğunu hemen keşfetti.

Sessizce parmak uçlarına basarak hayalet gibi depoya girdi.

Dimitri'yi bulmak fazlasıyla kolaydı. Ne de olsa o, Koschei'nin karanlıkta saklayabileceği bir biblo değildi ve öyle olmasını da istemezdi. Marya, Koschei'nin elinden geldiğince koruyucu büyüler yapmış olacağını biliyordu ve ayaklarının altında gıcırdayan eski ahşap merdivenlerde titreşen güvenlik tılsımlarına doğru çekildiğini hissetti.

Eğer herhangi bir büyü onu dışarıda tutmak için özel olarak tasarlanmışsa, bunu başaramayacakları neredeyse kesindi. Dimitri olmadan Fedorovlar büyük bir kayıp yaşayacaklardı. Dimitri bile sadece Marya'yla birlikte büyüdüğü için güçlüydü; bir zamanlar onun kırılgan, ayrımcı güveninden yararlanmıştı. Koschei, tüm yeteneklerine rağmen her zaman cadıdan çok iş adamıydı, Marya ise babasının ve annesinin tüm yeteneklerine sahipti. Tüm bunları Dimitri'yle paylaşacak kadar cömert (okunuşu: yeterince aptal) olması, bir gün pişman olacağından korktuğu bir konuydu ama bunu uzun süre düşünmemişti. Geçmişle ilgili yapılabilecek hiçbir şey yoktu. İyi ya da kötü, Dimitri'yle her zaman her şeyini paylaşmıştı ta ki paylaşmayı bıraktığı güne kadar.

Büyülerin arasından geçtiğinde onu uyurken bulmuştu, yüzü sakin ve hareketsizdi.

Onun hatası.

Onun işi.

Marya sertçe yutkunarak ileri uzandı.

Dimitri her zaman altın gibiydi, masallardaki prenslere benziyordu. Saçları büyülü uykusunda alnına dökülmüştü ve Marya saçlarını geriye doğru tarayarak burnunun, yanaklarının ve dudaklarının şeklini izledi. Bir zamanlar onun olmuştu. Yüzünün her hareketini biliyordu. Doğruydu, artık yaşlanmıştı ama yine de aynıydı, anılarında olduğu gibi yarı hayatta da mükemmel bir şekilde korunmuştu. Elini boynundan aşağı kaydırıp avucunu gö-

güs kafesinin bitimine koydu, başparmağıyla göğsüne doğru düz bir çizgi çizdi.

Sonra boştaki elini aşağı bastırarak büyüye baskı uyguladı ve Dimitri boğulurcasına bir nefesle doğruldu.

"Masha," diye konuşabildi Dimitri, ciğerlerindeki laneti öksürerek çıkarmanın etkisiyle gözlerinin kenarlarında yaşlar parlıyordu. "Masha, Masha lütfen..."

"Sen olmamalıydın," dedi Marya ona telaşla. Dimitri yutkunarak yastıklara yaslandı. "Senin iyi olman gerekiyordu. Bize ihanet eden kişi sen olmamalıydın." Bir duraklama... Marya çenesini sıkıyordu. "*Bana* ihanet eden kişi."

"İhanet etmedim," dedi Dimitri boğuk bir sesle ve ona uzandı. "Masha, lütfen, beni dinle. İksirlere *dokundum*, evet ama senden çalmadım, yemin ederim, asla..."

"Kalamam," dedi Marya, kendini onun elinden kurtarıp ayağa kalkarak. "Seni böyle bırakamazdım ama kalamam da. Bunu biliyorsun."

"Masha, lütfen." Dimitri tökezleyerek arkasından kalktı ve yorganın altından çıkıp onu kapıya kadar takip etti. "Masha, bekle, gerek..."

Dimitri aniden sendeledi, ayakta duramayacak kadar güçsüzdü. Marya tüm hızıyla yanına gelerek onu ayağa kaldırdı. Yüzünü buruşturdu, iki büklüm olduğu için kendinden nefret ediyordu ama gerçekten de sıra dışı şekilde iyi bir cadıydı. Dimitri'den daha hızlı olması onun suçu değildi.

Yine de kendini bırakamaması onun suçuydu.

"Dikkatli ol," diye tersledi Marya. "Bir haftadan uzun süredir hayatının büyük kısmı tükenmiş durumda, Dimitri. Birdenbire yürümeye çalışamazsın, sadece düşer kalırsın..."

"Masha," diyerek sözünü kesti Dimitri, Masha onu yatağa

doğru itip yatırırken Dimitri dengesini sağlamak için arkasına uzanmaya çalışıyordu. "Bunu sana asla yapmayacağımı bilmelisin. Düşün Masha, ne kazanabilirim ki?" diye sordu, sonra Marya, Koschei'nin oğlu Dimitri'yi gördü: kendi yaşlarındaki tüm çocuklardan daha zeki, gururlu, karizmatik çocuk; altın başıyla kimsenin iradesine boyun eğmemesiyle ilk kez dikkatini çekmişti. "Annenin işine ihtiyacım yok ve olsa bile, onca insan arasından *seni* ezip geçmeye çalışacağıma gerçekten inanıyor musun? Ben aptal değilim, Masha," dedi yılmadan, yatağında zayıf düşmüş halde yatarken bile. "Aramızda geçen onca şeyden sonra seni hafife almamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Peki, bunu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Marya, ortak durumlarını göstermek istercesine belli belirsiz elini sallayarak. "*Biri* bizden çalıyordu..."

"Evet," diye kabul etti Dimitri, karnının bir yerine kramp girmiş olmalı ki yüzünü buruşturarak, "ama ben değildim, Masha. Sana yemin ederim, ben değildim. Benim gözetimim altında da bir daha olmayacak," diye ekledi, ona bakarken dudakları gerildi. "Bunu daha yeni öğrenmiştim Masha, sen gelmeden önceki gece..."

"Söyle o zaman," dedi Marya. "Kim olduğunu söyle de onları öldüreyim."

Her zamanki gibi son derece ciddiydi ama Dimitri'nin gülümsemesi onu şaşırttı.

Adam ona çileden çıkarırcasına *gülümsedi* ve kadın telaş içinde bir yumruğunu sıkarak arkasına döndü. Dimitri, elbette, uzanıp kolunu yakaladı ve onu istemeyerek de olsa yatağın üzerinde yanına oturana kadar geri çekmeye çalıştı.

Hayır, istemeyerek değil. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Sana kim olduğunu söyleyemem," dedi Dimitri, "*çünkü* onları öldüreceksin, Masha. Aslında," diye mırıldandı, yüzündeki

gülümseme yavaşça kaybolurken, "gerçekten beni öldüreceğini düşünmüştüm."

Marya hiçbir şey söylemedi.

"Elbette," diye devam etti Dimitri, yumuşak bir sesle, "bunu yapmayacağını *ummuştum*. Belki de aramızdaki bir şey seni durdurabilirdi. Ama bu bir kumardı."

"Evet, öyleydi. Ölebilirdin," dedi Marya, nevresimin püsküllerine bakarak. "Buna izin vermeliydim."

"Evet," diye onayladı Dimitri. "Ama yapmadın." Temkinli yaklaşarak Marya'nm çenesini tuttu ve bakışlarını tekrar kendisine çekmek için hafifçe yukarı kaldırdı. "Neden ölmeme izin vermedin, Masha?"

Marya gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorladı. Bunu yapamayınca gözlerini kapattı.

"Dima," diye fısıldadı utançla ve Dima tek harekette iki eliyle yüzünü kavradı, dudakları ona çoğu kez, çok farklı şekillerde gösterdiği o eski bağlılıkla alnını okşadı.

"Gerçekten bu kadar korkunç mu?" diye sordu Dimitri, iç çekerek. "Masha, Masha'm. Beni öldürme cesaretini kendinde bulamaman gerçekten büyük bir başarısızlık mı? Âşık olan pek çok insan daha önce birbirini öldürmeyi başaramadı, biliyorsun."

"Seni sevmiyorum," dedi Marya, yapabildiği kadar soğuk bir ifadeyle. Adamın boğazında bir şeyler düğümlendiğini ve yutkunduğunu hissetti.

"Hayır," diye onayladı bir an sonra. "Hayır, elbette, sevmiyorsun."

"Sevmiyorum." Marya sessizliğin içinde kıpırdanıp durdu, ardından "Yapamam," diye ekledi.

Dimitri kadının yanağını okşadı. "Ah, Masha, bunlar iki farklı şey, değil mi?" diye sordu bilerek. Marya kendine hâkim olamadan yüzünü buruşturdu.

"Bunu teknik bir mesele haline getirme. Uzun zaman önce birlikte olamayacağımızı biliyorduk, Dima... On iki yıl önce hiç şansımız olmadığını biliyorduk. Tarafımızı seçtik ve şimdi..."

"Hayır. Sen *kendi* tarafını seçtin," diye hatırlattı Dimitri ona, gözleri açılıp onunkilerle buluşurken saçlarını okşayarak. "*Sen* seçtin. Ama benim seçmeme izin vermedin, değil mi?"

Marya gözlerini kırptı. "Ne?"

"Stas'la evlendin." Dimitri'nin sesinde acı hâkimdi. "Beni uzaklaştırdın. Hayatını başka birine adadın."

"Elbette adadım. Çünkü her şeyden önce senin babanın oğlu olduğunu biliyorum," diye söze başladı Marya ama Dimitri onun sözünü kesti.

"Hayır, hayır Masha, ben kimsenin adamı değilim." Başparmağıyla kızın ensesindeki bir çizgiyi okşayıp elini hafifçe ensesinde gezdirdi. "Neden seni seçmeme izin vermedin?" diye sordu kısık sesle. "İsteseydin sana gelirdim, Masha. Sadece sorman yeterliydi ve seni her şeye tercih ederdim."

Marya zorlukla yutkunarak, "Yapma," diye uyardı. "Dima, lütfen yapma..."

"Mutlu musun, Masha?"

Bu soru onu sersemletti, istemeyerek de olsa sessizliğe gömüldü.

"Mutlu musun? Stas'ı kastetmiyorum," dedi Dima sessizce ve Marya yanıp tutuşmasına rağmen hiçbir şey hissetmemek için kıpırdamamaya çalıştı. "Mutluluğun sende nasıl göründüğünü hatırlıyorum, Masha. *Hayatı* hatırlıyorum ve şimdi onu göremiyorum. Seni son gördüğümde annenin gazabını sende görmedim... Söyle bana, mutlu musun? Büyük Marya Antonova olmak," diye mırıldandı, onu parmak uçlarının sınırları içinde güvence altına alarak. "Yaga'nın infazcısı, onun sağ kolu olmak... Masha, düşündüğün gibi mi?"

Marya cevap veremedi. Cevap vermek kendine, geçim kaynağına ve ailesine ihanet etmek olurdu. Bu ona, kendine ya da herhangi birine söylemek istediğinden çok daha fazlasını itiraf etmek demekti.

Cevap vermedi ama sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Seni seviyorum," diye hatırlattı Dimitri. Uzanıp yanağına dokunduğunda Marya ona baktı. Marya imkânsız bir şekilde onun konuşmayı kesmesini istiyordu ve düşük bir ihtimal olduğunu bildiği halde kendini gitmeye zorluyordu. "Seni her zaman seveceğim, öleceğim güne kadar seveceğim... ve eğer beni öldürecek kişi sensen o zaman kesinlikle bilmelisin ki beni geri çevirmiş olmayacaksın. Kalbimin son atışına kadar seni severek geçireceğim, tıpkı her zaman olduğu gibi. Sadece seni, Masha," dedi. Masha ıstırap içinde eğildi ve alnını Dimitri'nin kalp atışlarının dinginliğine yasladı. Adam onu sonsuza dek ait olduğu yere, kollarının arasına aldı. Sonsuza kadar tanıdık kalacaklardı, bunun farkındaydı. "Sadece sen, sonsuza dek, söz veriyorum."

"Dur," dedi Marya, parmaklarını adamın göğsüne bastırarak. "Dima, bunu bana yapma..."

"Kaçabiliriz," diye fısıldadı Dimitri ona. "Gidebiliriz, tüm bunları arkamızda bırakabiliriz. Annenin altı kızı daha var, Masha. Sen yeterince hizmet etmedin mi? Ben etmedim mi? On iki yıldır bunu yapıyoruz," dedi, parmaklarını Masha'nın sırtında gezdirerek kayıplarını sayıyordu. "On iki yıldır sensizim ve kendimi kaybetmekten başka hiçbir şey yapmadım. On iki yılda annene bir imparatorluk kurdun," diye hatırlattı ona, "yine de... bu ona yeterli gelecek mi?"

"Asla kaçamayız." Marya bu kadarını biliyordu. Hiçbir hayal bunu gerçek kılamazdı. "Şimdi olmaz, Dima, artık çok geç..."

"Böyle olmak zorunda değil."

"Zorunda."

"Neden?"

Marya onu öldürmek, öpmek, ellerini boynuna dolamak, sevmek istiyordu. Dimitri çocukken bile her zaman her şeyi anladığını düşünmüştü. Her zaman, sinir bozucu bir şekilde, yaşananların bu kadar kolay açıklanabileceğine inanmıştı.

Marya ayağa fırladı ya da fırlamaya çalıştı, ancak Dimitri onun elini, iki parmağını, ulaşabildiği her parçasını sıkıca tuttu. "Çünkü *öyle*. Yaptığımız şey yüzünden, Dima... *benim* yaptığım şey..."

"O zaman bunu geri almanın bir yolunu bulacağız."

Dimitri durakladı ve daha iyi bir silah bulamadığı için kadın sessizlikte ona sarıldı. "Eğer bu dünya düşündüğün gibi değilse, Masha, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Dima, bunu yapma. Lütfen."

Marya Antonova, Baba Yaga'nın infazcısı, ağlamayan ve yalvarmayan kadın, şimdi yalvarıyordu -kendi zayıflığının itici gücünü hissediyordu- bunu duyan Dimitri'nin şefkatle yumuşadığını hissedebiliyordu. Onun şefkatine, sevecenliğine kendini kaptırdı ve her zaman nefretle bildiği gibi, eğer birazcık denerse olabileceği gibi, kollarına çekilmesine izin verdi. Adam onun saçlarını okşayarak sessizliğin rahatlatmasına izin verdi. Ardından dikkatlice ona doğru eğildi, kadın yatağının yanında dizlerinin üzerine çökerken onu kollarının arasına aldı. Marya içini çekerek kollarını Dima'nın beline doladı ve Dima onun etrafında hiç istemediği bir kalkan gibi kıvrıldı, kalbi durmadan atıyor, kulağının dibinde nafile yeminlerle gümbürdüyordu.

"Dima," dedi Marya tekrar ve adamın onu kavrayışı daha da sıkılaştı. "Dima, yemin ederim," diye fısıldayarak itiraf etti, "sana duyduğum bu aşk benim ölümüm olacak."

Dimitri bir an donup kaldı -büyük olasılıkla kendisiyle savaşıyordu- ama sonra onu kendine çekmek için el yordamıyla geri çekildi, mücadeleden vazgeçmişti. Gözleri vahşiydi, sadece Marya'yı görmek istiyordu. Dimitri, Masha'nın dudaklarını öpüp ondan geriye kalan küçücük parçayı ellerinde tutarken, Marya kendini mahvolmaya, yıkımın yükselişine bırakarak korkunç, umutsuz bir iç çekti.

Onu kendine çektiği anda Marya bir sarsıntı, kör edici bir acı hissetti ve yokluğun ona yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak etti; Dimitri Fedorov'u o kadar çok sevmişti ki şimdi bunu omurgasının boşluklarında, kalbinin derinlerinde hissedebiliyordu. Ağzının içine soluk soluğa, acı içinde haykırıp hemen geri çekildi -ama Dimitri'nin gözleri şimdi farklı bakıyordu- parmakları ıslak yanaklarına dokunurken Marya yavaşça, çok yavaşça, acının onun öpücüğünden kaynaklanmadığını fark etti.

Hem de hiç.

"Dima," diye fısıldadı Marya, görmek için mücadele ediyor, nefesinin kesildiğini hissediyordu.

"Masha!" diye bağırdı Dimitri, sesi kadının kulaklarındaki donuk uğultunun altına gömüldü. Marya gözlerini kapatırken zihninde hâlâ onu görüyordu; yüzü kanlı zemindeyken ona yalvarıyor, sonra günışığında başını eğip kadının kulağına altın vaatler fısıldıyordu:

Masha, Masha, Masha.

II.17

(Centilmence Davranışlar)

Lev, Sasha'yı dükkândan çıkarırken, "Ee," dedi ve kâğıt torbalara konmuş iki kutu birayı incelemesi için ona uzattı. "Hangisini istersin?"

Sasha iç çekerek başını salladı. "İçki içmek istediğini söylediğinde aklımdan geçen tam olarak bu değildi," dedi ona, gri gözleri son derece şüpheciydi ve o da sırıttı.

"Ee, kurallarına göre sadece otuz dakikam var ve bu süreyi bir grup Eric tarafından kuşatılarak geçirmeyeceğim kesin. Peki," diye tekrarladı Lev, ikisini tartarak, "ucuz bira mı istersin, yoksa daha ucuz bira mı?"

Sasha gönülsüzce gülümsedi. "Bana elindeki en ucuz birayı ver."

Lev, "Tamamdır," diyerek birayı uzattı ve onu kapıdan dışarı çıkardı, kaldırımda yürürken onun düşünceli adımlarına uymak için biraz yavaşladı. "Soğuk mu?" diye sordu, sonraki hareketi onun yorumlamasına izin verdi ve kız da birasından büyük bir yudum aldı.

Sasha yutkunup, "Hayır," dedi. "Buna yirmi beş dakika daha dayanabilirim. Sen yapabilir misin?" diye sordu ve bakışıyla ona meydan okudu. Lev de sırıtarak karşılık verdi, sonra dengesinin bozulmamasını sağlamak için onu hafifçe dürttü.

"Yani," diye söze girdi Lev, kaldırımda yavaşça yürürken.

"Yani," diye tekrarladı Sasha. Lev eliyle sol tarafı işaret edince genç kadın başıyla onayladı, Lev geri çekilip onun arkasındaki yolu kontrol ederken caddeyi geçti ve kaldırımda onunla yer değiştirdi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Sasha şaşkınlıkla ve Lev omuz silkerek birasından bir yudum daha aldı.

"Babamın dediğine göre centilmenlik böyle bir şeymiş," diye

açıkladı, "Eskiden," diye devam etti (Koschei'nin sesi kulağında çınlarken), "sokağın çamuru uçup kadının eteğine bulaşırmış, o yüzden erkekler hep sokak tarafından yürürmüş."

Sasha kot pantolonunu göstererek, "Etek giymiyorum," diye hatırlatınca Lev yine omuz silkti.

"Şey, hayır ama yine de." Lev ona yan gözle bir bakış attı. "Riske atmak istemem. Değerli bir kargo." Ardından birasından içerek ona yürümeye devam etmesi için işaret etti.

Sasha bir an durakladı.

Ona döndü.

Kaşlarını çattı.

"Kahretsin, Lev," diye homurdandı Sasha iç çekerek, "ne kadar asil bir aptalsın."

"Öyle miyim?" diye düşündü Lev. "Kulağa doğru geliyor ama sonra..."

Sasha, delikanlının zihninde bunu ne kadar zamandır planladığını merak ettirecek kadar ince hesaplanmış bir hareketle onu bir binanın duvarına iterek yapıştırınca Lev'in lafı yarım kaldı.

"Of, Sasha..."

Sasha onu öptü, dudaklarının tadı yaz aromalı dudak kremi ve ucuz bira gibiydi. Lev de içmeyi unuttuğu birasının elinden düşmesine izin verdi. Bira kutusu yere düşerken bir gümbürtü koptu, Sasha'nın kolu onu kendine çekip yakınında tutmak için boynuna dolanırken bira köpürerek kaldırıma döküldü. Lev buna coşkuyla karşılık verdi, aceleyle genç kızın ceketinin fermuarını çekip açarak ellerini o çıplak tenin, bütün gece çok da patavatsızca bakmamaya çalıştığı bedeninin küçük bir parçasının üzerine koydu.

Genç adamın dokunuşuyla kızın teni anında ürperdi. "Sadece söyleyebilirdin," diye mırıldandı Lev ona.

"Kapa çeneni," dedi Sasha, dilini genç adamın ağzına sokarak.

Sasha genç adamın pantolonun fermuarını yoklamaya başladı ve üst düğmesiyle şakacı bir şekilde oynarken, Lev onu duvara doğru itmek için yer değiştirdi. Lev ellerini önce yukarı kaydırıp genç kızın bedeninde gezinerek göğüslerinin üzerinde kısa süre oyalandı, ardından ellerini aşağı kaydırdı, parmakları düğmeli kot pantolonunun kenarında kaldı.

İstiyordu.

Kahretsin, istiyordu ve tabii, bu lanet olası bir sorun olmasaydı...

"Kahretsin," diye fısıldadı dudaklarına, "seni istiyorum."

"Hâlâ yirmi dakikan var," diye yanıtladı Sasha havalı bir şekilde ve Lev yüzünü buruşturdu.

Kahretsin, gerçekten de istiyordu.

Ama bir şey -hem de bariz bir şey- tam olarak doğru değildi. Senaryoları zihninde canlandırdı ve her birinde hararetle başarısız oldu.

Doğru ya da yanlış, kaybetme ihtimalini kabul etmek zorundaydı.

"Soyadımı bilmemen seni rahatsız ediyor mu?" dedi Lev teslimiyetle.

Sasha kaşlarını çatarak bir anda öylece kalakaldı.

"Bana ne olduğunu bile sormadın," diye dikkat çekti Lev ve Sasha sadece omuz silkmekle yetindi.

"Eninde sonunda bana söyleyeceğini düşündüm," dedi Sasha ve onu tekrar öpmek için eğildi, ancak Lev onu durdurdu.

"Bunu yapamam," dedi Lev, zaten kendine kızgındı ve kendini durmaya zorladıktan sonra bu daha da arttı. "Bunu çok istiyorum, bu çok fazla... *Sen* çok..."

"Peki," diye iç geçirdi Sasha, gözlerini devirerek. Dudakları şişmiş, dolgun ve pembeydi. *Lanet olsun*, Lev onları tekrar öpmeyi

arzuluyordu, bütün gece ve ondan önceki her gece arzulamıştı. Aslında onunla tanıştığından beri her gece. "Kim olduğunu söyle o zaman, madem bu kadar önemli."

Tanrım, bu kız ne kadar da kibirliydi. Sasha tam bir kâbustu ve Lev onu elinde tutmak, ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. "Bundan hoşlanmayacaksın," diye uyardı ve Sasha bir kez daha kaşlarını çattı. "Bu iyi değil, Sasha. Gerçekten iyi değil."

Sasha gözlerini kırpıştırdı.

Tekrar göz kırptı. (Senaryoları düşünüyor, diye tahmin etti Lev.)

Doğruldu. (İşte oradaydı. Her an gelebilirdi.)

Kaskatı kesildi. (Ah, evet. Evet, şimdi biliyordu.)

Kaşlarını çattı.

"Sen bir Fedorov'sun," dedi Sasha sonunda, şimdi ona yabancıymış gibi hitap ediyordu. "Sen... Lev Fedorov'sun."

Bir saniye boyunca birbirlerine baktılar.

"Bana hiçbir şey söyleme," diye uyardı Lev sertçe. "Eğer sen, kız kardeşlerin ve annen bir şeylerin peşindeyseniz, bana söyleme. Bana güvenme."

"Zaten güvenmiyorum," dedi kız şüpheyle.

"İyi," diye kabullendi Lev. "Ben de sana güvenmiyorum."

"Hayır," dedi Sasha. "Hayır, güvenmemelisin."

Lev ne diyeceğini düşünerek sessizce durdu.

"Sasha, dinle, ben..."

"Fark eder mi?" diye sordu Sasha ona, soruyu düşüncelerini durduracak bir tarafsızlıkla yöneltmişti. "Antonova olmamın yani. Bunu ailem yüzünden yaptığını mı söylüyorsun? İsmim yüzünden mi?"

"Hayır," dedi Lev dürüstçe. "Hayır. Hayır, ben... Sasha, senden hoşlanıyorum, bunların hiçbiri yalan değildi. Şey," diye düzeltti, "yalan söylemeyi bile beceremedim, değil mi? Çünkü senden *hoşlanıyorum*," diye inledi, "bir tür asil aptal gibi..."

"O zaman Fedorov olman ne fark eder?" dedi Sasha ona doğru bir adım atarak. "Ailelerimiz arasında her ne varsa bırakalım aralarında kalsın. Bana hiçbir şey yapmadığın kesin, soyadını da... ah, ne bileyim," diye mırıldandı saatine bakarak, "önümüzdeki on beş dakika boyunca görmezden gelebilirim."

Lev ona öylece bakarken duyduklarına inanamamakla, organ yetmezliğinden ölmek arasında bir yerdeydi. "Ama..."

"Eğer sırlarını kapıda kontrol edebilirsen," diye önerdi Sasha, genç adamın ellerini zorla kalçalarına götürerek, "o zaman ben de aynısını yapabilirim."

Tam bir kâbus. Özlemle titreyerek başını onunkine doğru eğdi.

Bir yerlerde kardeşinin bir yatakta bilinçsizce yattığını biliyordu ve bu, kollarındaki kadınla aynı adı, aynı sadakati, aynı kanı taşıyan birinin suçuydu. Belki bir gün Sasha'nın da kız kardeşleri kadar acımasız, katı yürekli ve soğuk olduğunu öğrenecekti.

Ama şimdilik kollarında *onun* gibi hissediyordu ve bu görmezden gelebileceği bir şey değildi.

"Bu çok karmaşık," diye uyardı Lev onu, öte yandan bu ikisi için de bir hatırlatmaydı.

"Ah, kesinlikle," diye onayladı Sasha.

"Bunu yapmamalıyız," dedi Lev, Sasha başını kaldırıp dudaklarını dudaklarına sürterken.

"Hayır," dedi Sasha, "gerçekten yapmamalıyız."

"Kahretsin," diyerek iç çekti Lev, zaten oldukça zayıflamış olan çekincelerinin sonuncusunun da yok olduğunu hissetti. "Ama yapacağız, değil mi?"

"Evet, Lev," diye onayladı Sasha, parmaklarını onun saçlarına dolamak için uzandı. "Evet, kesinlikle yapacağız."

II.18

(Arka Ayna)

Ivan çok uzun zamandır Marya Antonova'nın korumalığını yapıyordu; bir cadının onu öldürmeye çalıştığı ilk andan beri. Stas Maksimov ile evlenmeden önce henüz yirmi yaşındaydı ve Ivan, bir cadının Marya'nın sırtına lanet bir nişan aldığını gördüğünde, popüler cadı tavernasında kalabalığın çoğuna arkası dönük oturuyordu. Genç kız, büyük ihtimalle annesinin verdiği bir cezayı ya da borcu dağıttıktan sonra oradan ayrılmak üzereydi ve Ivan hiç düşünmeden ayağa kalkıp onu kenara çekmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar kızın hayatını kurtarmıştı ve genç Marya Antonova koyu renkli av kuşu gözleriyle başını kaldırıp ne yaptığını fark etmişti.

"Beni kurtardın," demişti Marya tarafsızca, kendisine saldıran cadıyı nefes kesici bir kolaylıkla bertaraf ettikten sonra. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Ivan, gerçi biliyordu. Onun zayıf olduğunu tahmin ettiğinden değil, güçlü olduğunu bildiğinden. Güçlüden de öteydi, başı en iyi generallerinki gibi dikti, yine de arkasını kollamayı öğrenmemiş bir kızdı, bu yüzden onun yerine kollamıştı.

"Bir iş ister misin, asker?" diye sormuştu Marya ona ve Ivan başıyla onaylamıştı. Marya'yla birlikte fazla konuşmasına gerek olmadığını öğrenecekti, bu da hoşuna gidiyordu. Marya ona sadece cevaba ihtiyacı olduğunda sorular soruyordu; diğer insanların yapmaya eğilimli olduğu gibi onu konuşmaya zorlamıyordu.

"O zaman artık bir işin var," demişti.

Ivan her zaman bir askerdi, bir askerin sadakatine sahipti ve Marya Antonova'nın sırtını davranış haritası gibi inceledi, her kontur ilgi çekici topografik bir özelliği gösteriyordu. Öfkelen-

diğinde omuzlarının nasıl sertleştiğini biliyordu. İyi uyuyamadığında boynunun nasıl yorgun bir şekilde kıvrıldığını biliyordu ki bu sık sık oluyordu. Boynunun eğiminden gururunu, omurgasının açısında yaşayan tehlikeyi biliyordu. Yaklaşık on iki yıl boyunca onun hemen arkasında oturmuş ve ruh halinin küçük göstergelerini öğrenmek için onun hem toplulukta hem de yalnızken davranışlarını incelemişti.

Dimitri Fedorov oturma odasının zemininde neredeyse kan kaybından ölürken sessizce onu izleyen Ivan, Marya'ya daha önce hiç görmediği bir şey olduğunu bu sayede anlamıştı.

Sesini sabit, sert ve soğuk tutuyordu. Yaptığı ve söylediği her şey daima buzla kaplıydı, şimdi de öyle ama onda başka bir şey daha vardı -umutsuz bir şey- ve Ivan onun kendine hâkim olmaya çalışırken sandalyesinin kolçağına batırdığı parmaklarının eklem yerlerinin bembeyaz parladığını görmüştü.

Ivan daha önce Marya Antonova'nın başkasının acısını çektiğini hiç görmemişti ama o gün görmüştü ve bir şekilde artık her şeyin farklı olacağını biliyordu.

Daha önce hiç yapmadığı gibi onu akşam için eve gönderdiğinde de bir şeylerin ters gideceğini hissetmişti.

"Sasha'yla işin çok zor olacak," demişti Marya alaycı tavırla, uzanıp omzuna dokunarak. "Bu gece izinli olabilirsin, Ivan. Bu gece hiçbir şey yapmayacağım."

"Emin misin?" diye sordu Ivan kararsız tavırla, kadının uzak ve dalgın göründüğünü fark etmişti. "Stas seninle evde olacak mı?"

"Hımm? Evet, elbette," diye cevap verdi Marya, fazlasıyla dalgındı. "Stas... Stas burada, Ivan. Ben iyiyim."

Ivan tereddüt etti. Hiçbir zaman çok fazla sihirli yeteneği olmamıştı; sezgileri her zaman doğaüstü eğilimlerden ziyade deneyimlere dayanıyordu. Yine de bu huzursuzluk hissi bir tür yarı

biçimlendirilmiş kehanet ise onu uyarmak zorunda olduğunu hissetti.

"Marya," demişti, "seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Marya ona yavaşça gülümsedi.

"Çok fazla endişeleniyorsun, Ivan," dedi. "Bu gece arkamı kollamana ihtiyacım yok."

"Söz ver," dedi Ivan ve kadın gözlerini kırpıştırdı. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diyerek iç çekti Marya ve sabırsızca kapıya doğru el salladı. "Ayrıca Ivan, bana bir şey olursa altı kız kardeşim daha var. Onların güzel boyunlarından birine, hatta annemin boynunu korumak senin işin olurdu..."

"Marya Antonova, ben senin için çalışıyorum," dedi ona, krala sadakat yemini eder gibi.

Kadının gülümsemesi kısa süreli olduğu kadar parlaktı da.

"Bir Antonova cadısına hizmet ediyorsun, Ivan," diye cevap vermişti Marya, "böylece hepsine hizmet ediyorsun."

Yine de şimdi, birine bu kadar uzun süre sadakatle ve itaatkârca hizmet ettikten sonra bir şeylerin ters gittiğinden emindi.

"Yaga," diye seslendi Ivan usulca, kapısına hafifçe vurarak. "Yaga, benim Ivan."

Kapı yavaşça açıldığında karşısında Baba Yaga duruyordu.

"Gecenin bu saatinde burada olmanın tek bir nedeni vardır," diye belirtti.

Ivan bu önseziyle ürperdi.

"Marya evde değil," dedi. "Stas, Katya ya da Irka'yla birlikte değil. Burada, senin evinde değil." Ağır ağır yutkundu. "Onu hayal kırıklığına uğrattım, Yaga. Bunu hissediyorum. İliklerime kadar hissediyorum."

Yaga gözlerini aralarındaki boşluğa dikti.

"Paltomu getir," dedi sonunda.

Ivan onun için çalışmıyordu ama Marya'nın hatırı için dolaptan paltosunu alıp getirdi ve Yaga onu giymek için, ince kollarını ipek kumaşın arasından kolayca geçirerek paltoyu tuttu.

"Gel," dedi Yaga, onu çağırdı. "Öyleyse onu bulalım."

II.19

(Sözler, Sözler)

O geceden önce Dimitri Fedorov, Marya Antonova'ya son bir kez bile olsa tekrar sarılmak için canını verebilirdi. Bunu yapmanın *onun* hayatına mal olacağını bilseydi, yine de onu memnuniyetle gönderirdi.

Daha bir dakika önce Marya onun kollarındaydı. Öyle değil miydi? Gerçek değil miydi, *burada* değil miydi, istememiş miydi? Sadece şimdi...

Karanlıkta soğuk çeliğin parıltısı vardı. O an Dimitri'nin nabzı durdu ve zaman ile mekânın aniden birbirine karışması gibi gerçekliği ikiye, üçe, sonsuz olasılıklara, her şeyin farklı olabileceği birçok yola bölündü, bu öpücüğün on iki yıl önce başladığı ve hiç bitmediği sayısız hayata. İnce bir kılıcın keskin kenarını, kadının kalbinden dışarı fırlayan bıçağı görebiliyordu. O kalp kararmadan önce güzeldi ve gerçeküstüydü. Sanki Marya sırf kalbini ona vermek için kaburgalarını kırmış, sırf ona olan aşkını kanıtlamak için kendini yok etmişti ve Dimitri farkına varmadan, ne olduğunu anlamadan önce biliyordu ki tıpkı yaşanmamış hayatları gibi hiçbir lanet henüz gerçek olmamıştı. Kaderleri ne kadar kesin olursa olsun, sadece evet, evet, evet diyeceklerdi.

Ancak zaman akmaya devam etti, kötülükler de öyle. On iki

yıl önce Marya onu terk etmişti ve şimdi bir kez daha kollarından koparılmıştı.

"Masha!" diye bağırdı Dimitri, kadın geriye savrulurken düşmesin diye öne atılarak. Kadının göğsünden çıkan kılıcın ucu adamın çıplak tenine saplandı. Ya bu ya da daha önceki yaralarının şiddeti, Dimitri fark etmedi. Umurunda da değildi. Çılgına dönmüş halde bir neden, bir açıklama aradı ve sadece korkunun nabzını buldu; ta ki gölgelerin arasından biri ortaya çıkana kadar. Tanıdık bir siluet.

"Roma," dedi Dimitri şaşkınlıkla nefesi kesildi, Marya kucağındayken sendeleyerek doğruldu ve Roma'nın koridorun loş ışığını engelleyerek durduğu yerden kendisine uzanan ikinci kardeşini gördü. "Roma," diye haykırdı Dimitri, "ne yaptın sen?"

Roman hiçbir şey söylemedi, sadece kılıcın kabzasını sertçe çekiştirdi. Babalarının lanetli silah koleksiyonundan bir spatha'ydı bu, spor olsun diye öldürmek için tasarlanmış ince gladyatör kılıcıydı. İlk başta serbest kalmadı; Marya'nın kalbini deldikten sonra omurgasına saplanmış ve diğer taraftan temiz bir şekilde çıkmıştı. Roman onu sertçe çekerken Marya iki büklüm geri çekildi. Bir çekiş, ardından bir diğeri, Dimitri'nin tehlikeye giren erişiminin sınırlarını test ediyordu. Dehşet verici bir manzaraydı. Roman kılıcı çekip çıkardıktan sonra nihayet kabzasını elinden düşürüp kılıcı gürültüyle yere fırlattı.

"Roma," diye haykırdı Dimitri, umutsuzca Marya'dan geriye kalanları tutmaya çalışıyor, ellerini yaraya bastırıyor ve yapacak hiçbir şey bulamıyordu ne bir büyü ne de dokunuşuyla yaratılabilecek bir mucize. Spatha'nın ucunun göğsünü deldiği yerde Marya'nın kam onunkine karışmış, kaderi duvardaki yazı gibi göğüs kafesine kazınmıştı. "Roma, ne yaptın sen? Masha, *lütfen*..."

Marya'nm başı ağır ağır geriye düşerken kan adamın ellerini

ve kadının elbisesinin düzgün kumaşını kapladı. Dimitri safra tadı alarak onu dik tutmak için çabaladı, ta ki vücudu ikisine de ihanet edene, dizlerinin bağı çözülene kadar. Kadın kucağında yığılıp kalırken Dimitri de çaresizce yere yığıldı.

"Masha, benimle kal," dedi Dimitri ona, kalkmasına yardım etmeye çalışarak. Elinden geleni çaresizce deniyordu. "Roma, bana yardım et, yapamıyorum, zor hareket ediyorum, sana ihtiyacım var..."

Roman hiç istifini bozmadan, "Hayır," dedi. "Bize kaybettirdiklerinden sonra mı? Hayır, Dima. İnan bana, seni kurtaran benim."

Bu, her şeyden çok akıl almaz, anlaşılmaz bir şeydi. "Beni *geri* getiren oydu, seni aptal!" diye bağırdı Dimitri çünkü öfke kederden daha yumuşak, daha katlanılabilirdi. "Ne yaptın sen, Roma? Yaga bunun için senin kelleni alacak..."

"Neden?" diye söylendi Roman, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu sefer beni ele vermeye niyetli misin, Dima? Bu her zaman olacak bir şeydi." Tehditkâr bir duraksamanın ardından konuşmasına devam etti. "Sana söyledim, her zaman bir plan vardı."

"Roma." Dimitri ona baktı. "Roma, yapamazsın..." Konuşmak için kendini zorladı, korkunun uyuşukluğu vücuduna yayılıyordu. Bunu yapanın kendisi olduğunu şimdi fark ediyordu. Sadece kendi isteğiyle değil. Yorgun kalbinin ahlaksızlığı da değildi. Bir şeyi, önemli bir şeyi, yalnızca kendisinin görebileceği -*görmesi gereken*- bir şeyi kaçırmıştı. Ölçülebilir ve istisnasız olarak bu onun eseriydi ve şimdi bununla nasıl yaşayacaktı? "Roma, bu ne kadar ileri gidecek? Bunun *parayla* ilgili olduğunu sanıyordum. Bana bunun basit bir *borç* ödeme meselesi olduğunu söylemiştin..."

"Hiçbir şey sadece para değildir, Dima," dedi Roman kibarca. "Sen anlamazsın. Senin için, bizim için yaptıklarımı anlamıyorsun.

Senin için her şey çok kolaydı, değil mi?" Acı acı güldü. "Sana her şey daima gümüş tepside sunuldu, asla hak etmedin. Senin olan için mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Dimitri buna bir anlam vermeye çalıştıysa da başaramadı. Roman'ın küçümsemesi, düşmanlığının boyutu, onun zehri.

"Biz kardeşiz," dedi Dimitri donuk bir şekilde, Marya'nın başını hâlâ göğsünde tutuyordu, sanki kalbinde kalan yaşamı onunkine aktarabilecekmiş gibi. "Benim olan her şey senindir, Roma. Her şey!"

Ama Roman sadece başını salladı. "Güç verilmez, Dima," dedi. "Güç alınır. Antonova cadılarının en tehlikelisi öldü. Peki, babam bunun için kime teşekkür edecek, hım? Kesinlikle sana değil." Yüzünde sert bir gülümseme belirirken yavaşça geri çekildi. "Onun uğruna hepimizi mahvedebilirdin, her şeyi bir kenara atabilirdin ama bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Dimitri'nin öfkesinin ağırlığı çok fazlaydı. Damarlarında bir gram bile büyü kalmış olsaydı, onu kardeşini öldürmek için kullanırdı, bundan emindi. Dilinde şiddetin dürtüsünün tadını alabiliyordu. "Roma," dedi Dimitri öfkeyle, onun peşinde beyhude çırpınarak. "ROMA!"

Ancak Marya'nın ağırlığını kollarında hissediyordu, çok değerliydi ve kardeşi ortadan kaybolmuş, kanlı kılıç yerdeki siyah bir katliam havuzunda terk edilmişti. Sessizlikte bir ses yankılandı, bir hayal ya da Dimitri'den yavaş yavaş, damla damla uzaklaşan son kurtuluş umudu. Dimitri ancak kulaklarına hücum eden kanın sesi hafiflediğinde göğsündeki kesiğin acısını fark etti; Marya Antonova olması gereken yerde duruyordu buna rağmen kalbi nedense atmayı bırakmamıştı. Onu sevdiği için kalbinin duracağından o kadar emindi ki. Bir zamanlar, sırf onu sevdiği için kalbinin kırılacağından, paramparça olacağından, yok olacağından emindi.

"Masha," diye fısıldadı, onu kendine yakın tutarak. Acı korkunun önüne geçmişti ama bunun yeterince gerçek olacağını biliyordu. Yakında, acının yanı sıra hissedebileceği tek şeyin korku olacağını biliyordu.

Ama şimdilik bunun beklemesi gerekiyordu.

Dimitri, Marya Antonova'ya onu sevdiğini ilk kez on üç yaşındayken söylemişti. Marya güneşten kaçınarak kıstığı gözleriyle sabırsız bakışlarını yöneltmişti (on dört yaşındaydı, daha büyük, daha dünyevi, daha deneyimliydi) ama Dimitri bakışlarını onunkilerden ayırmamıştı, korkusuzca, güneş ışınlarından güç alarak ve çenesini yukarı kaldırıp kelimeleri tereddüt etmeden söylemişti:

Marya Antonova, sana âşığım.

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Dimitri Fedorov, demişti ve bu, ona olan aşkını daha da alevlendirmişti. O bir Fedorov'du, Koschei'nin oğluydu. Çok büyük bir adamın oğluydu ve bir gün kendisi de büyük adam olacaktı ve sadece bir kadın onun yanında durabilecekti. Sadece bir kadın ondan daha büyük ve daha canlıydı.

Masha, Masha, Masha, diye iç geçirmişti, başını sallayarak. *Birbirimize ait olduğumuzu bilmiyor musun? Bu kaçınılmaz. Buna sen de kendini bırak.*

Marya ilk başta hiçbir şey söylememişti; sadece elini gözlerinden çekmiş ve ona doğru adım atarak kendi elini uzatmasını işaret etmişti. *Eğer kalbimi sana vermeye karar verirsem, Dima*, demişti elini avucunun içinde tutarak. *O zaman onu göğsümden kesip çıkar ve kimsenin bulamayacağı güvenli bir yerde sakla. Onu bir yerde kilitli tut*, diye mırıldanmıştı. Ardından dudaklarını avucunun çizgileri üstünde gezdirirken eski hikâyeleri tekrarlamıştı: *Bir iğnenin içinde, bir yumurtanın içinde, bir ördeğin içinde, bir tavşanın içinde, bir demir sandığın içinde... ve sonra onu*

yeşil meşe ağacımızın altına göm, Dima. Kimsenin bulamayacağı bir yere.

Dima şaşkınlıkla gözlerini kırparak ona bakarken, *Onu benim için sakla, Dima, olur mu?* diye sormuştu Marya ve tüm dileklerini tuttuğu avucun içine gömmek istercesine adamın parmaklarını tek tek kapatıp öpmüştü.

Yapacağım, sanki tutabilecekmiş gibi söz vermişti Dimitri.

Marya sonunda onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Onu hayal kırıklığına uğratan kendisi olmuştu.

Dimitri başını onunkinin üzerine eğip yanağını saçlarına bastırdı ve parmaklarını dudaklarına dokundurdu.

"Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdi. Marya'nın elini kalbindeki kanlı yarığa bastırırken yemin etmekte çok geç kalmıştı.

II.20

(Entrikalar)

"Zaman doldu," dedi Sasha, saatini göstererek ve Lev inleyerek alnını Sasha'nın omzuna koydu.

"Beni mahvediyorsun."

Sasha gülümsemesini gizleyerek eğilip Lev'in çenesini hafifçe ısırdı.

"Beklemenin kitabın bir parçası olduğunu söylediğini sanıyordum," diye hatırlatarak onu itti. "Bizim uzun bir hikâye olduğumuz hakkında ne demiştin?"

"Bu gidişle İncil'de yer alacağız," diye yakındı Lev, fakat Sasha gözlerini devirdi ve Lev kolunu beline dolayıp onu tekrar kendine çekerek gülümsedi. "Bir tane daha," dedi ve bu sefer ta-

dını çıkararak dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Tamam, şimdi git," derken derin nefes verdi, gözleri hâlâ kapalıydı, "tüm soğukkanlılığımı tamamen kaybedip ayaklarının dibinde secdeye kapanmadan önce."

"Soğukkanlılık mı? Çoktan kaybettin bile," diye güvence verdi Sasha. "Çoktan yok oldu."

"Belki de öyle," diye kabul etti Lev. "Ama onu seninle her gün takas edebilirim."

Sasha ona ters ters bakmaya çalışmasına rağmen bunu pek başaramadı.

"İyi geceler, Lev Fedorov," dedi Sasha. Bunun üzerine Lev'in dudakları hafifçe seğirirken genç kızın gidişini izlemek için bir gözü açıldı.

"İyi geceler, Sasha Antonova," dedi Lev Fedorov, genç kız bir başka çalıntı gülümsemeyi gizleyerek arkasını dönerken.

II.21

(İlk Doğan)

Marya eve gelmediğinde Yaga onun nereye gittiğini hemen anladı. Kızı bundan önce bir kez daha kaybolmuştu. Aradan geçen on küsur yıla rağmen Yaga bu olaylardan birinin diğerine hiç benzemediğini biliyordu.

"Dima," dedi ve Dimitri Fedorov baş dönmesiyle yerden kalktı, yanakları gözyaşlarıyla simsiyah olmuştu. "Kızımı bana geri ver."

"Yaga," diye mırıldandı Dimitri, ona bakamıyordu. Sesi şaşırmış gibi gelmiyordu. Göğsünde kanlı bir kesik vardı ve Marya'ya, kendi Marya'sına bakıyordu. "Ben değildim. Ben değildim."

"Bunu biliyorum," dedi Yaga, sesi amaçladığından daha sertti.

Arkasında duran Ivan, Marya'yı görünce yaralı bir hayvan gibi alçak sesle inledi. "Ona zarar vermeyeceğini biliyorum, Dima ama o hâlâ benim kızım." *O hâlâ benim.* "Onu bana geri ver."

Dimitri ürperdi, parmakları Marya'nın bedenini daha sıkı tuttu. "Lütfen." Yutkundu. "Lütfen onu alma."

"Dima." Şimdi sesi daha da sertleşmişti. Uyuşmuştu ama bu geçecekti. Şok bitecek, sonra acı dayanılmaz olacaktı. "Sen olmasaydın bunlar olmazdı, Dima."

Muhtemelen zalimce bir sözdü ve hangi kısmını kastettiğinden bile emin değildi.

Sen olmasaydın bunlar asla olmazdı,

eğer seni hiç sevmemiş olsaydı,

ona haksızlık etmeseydin, bize haksızlık etmeseydin, bana haksızlık etmeseydin.

"Yaga, ben..." Dimitri yavaşça kanlı elini kaldırdı, sesi fısıldar gibiydi. "Bir şey aldım."

Yaga gergin bir nefes aldı. Yüzü solmuş Ivan'a tekrar baktı.

"Peki, al," dedi sonunda. "O her zaman senindi. Ama kızımı bana geri ver."

Dimitri çaresizce kısık, anlamsız bir ses çıkardı ve Yaga, Ivan'a eliyle işaret etti.

"Al kızımı," dedi. "O sana karşı koymayacaktır."

Ivan başını ciddiyetle sallayarak öne geldi ve tek dizinin üzerine çöktü. Dimitri'nin bunu kendi iradesiyle yapamayacağı belli olunca, Ivan Dimitri'nin parmaklarını teker teker çözerek Marya'yı kollarının arasına aldı. Sonra Ivan yavaşça ayağa kalktı, Marya'nın hareketsiz yüzüne bakarken sendeliyordu. Yaga bir elini koluna koyarak onu sabitledi.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Yaga ve Dimitri cevap vermedi.

Yaga bekledi ama Dimitri kıpırdamadan durdu, elleri hâlâ kızının kanıyla kaplıydı.

"Tamam, bana söyleme ama şunu bil. Bunu Masha'ma kim yaptıysa, cezasını on katı çekecek," dedi Yaga kararlı bir şekilde, üçünün önünde yemin ederek. Lanetinin havada asılı kalmasına izin verdi, kendisini gerçeğe bağladı ve o zaman bile Dimitri hiçbir şey söylemedi.

Ama Yaga gitmek için döndüğünde arkasından gelen sesi duydu.

"Eğer babamın söylediğinin yarısı kadar bile cadıysan, Baba Yaga," diye yalvardı Dimitri Fedorov kısık sesle, "o zaman onu geri getir. Bunu yapmak için cehennemden geçmen gerekse bile, Yaga, yap bunu. Onu geri getir."

Yaga kaskatı kesilmiş bir halde öylece durakladı. "Bizler sadece cadıyız, Dima. Tanrı değiliz."

Ardından odadan çıkmak için döndü, bir eli kızının cansız bedenini taşıyan Ivan'ın omzundaydı.

II.22

(Destan)

LEV: Sasha, yazdığımız bu hikâye,
LEV: destan olacak.
LEV: Ya öyle ya da bir felaket.
LEV: Daha sonra açığa çıkacak.
SASHA: Açıkçası çoğu destan felaketlerle ilgilidir.
LEV: Doğru.
LEV: Ama sen ve ben için değil.
LEV: Kesinlikle biz değiliz.
SASHA: Fazlasıyla güven verici konuşuyorsun.
LEV: Olmamak zor.
LEV: Tadın hâlâ damağımda.

LEV: Seni bir daha ne zaman görebilirim?

SASHA: Seni bir daha ne zaman görebilirim?

SASHA: Uğursuzluk

LEV: Bize uğursuzluk getirme!

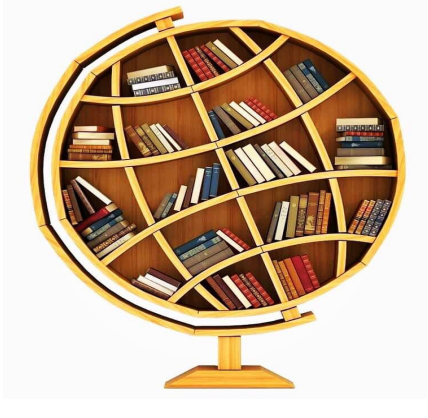
SASHA: Peki.

LEV: Yakında mı?

SASHA: Evet.

SASHA: Yakında.

ENVANTER LİSTESİ

KOSCHEI'NİN DEPOSU

Bir zamanlar kullanılan bir GLADYATÖR SPATHA'SI
LANETLİ KELEPÇELER, *iki çift*
SİHİRLİ HALI, *aslında daha çok bir giriş halısı, Cadı Kasabaları'na kayıtlı değil (talep üzerine kaydedilebilir, ancak size maliyeti olacaktır).*
ELMAS KÜPE SETİ, *en az üç (3) sahte itiraftan sorumlu.*
AKTAR MASASI (*iyi bir nedenden dolayı üzerinde* DOKUNMAYIN *yazar, sadece Arjantin yılan derisinden özel bir tür eldivenle tutulmalıdır.*)
Özel bir tür ARJANTİN YILANI ELDİVENİ, *ayrı olarak satılır.*
ESKİ SANDIK (*içerisinde gençlik iksiri elde etmek için kullanılan ve pek hoş karşılanmayan bir yöntemi ayrıntılarıyla anlatan mektuplar dışında pek bir değeri yok.*)
ZÜMRÜT ZEHİR YÜZÜĞÜ (*zehir sadece özel istek üzerine satılır.*)

BABA YAGA'NIN AKTARI

"SARHOŞ EDİCİ!" BANYO TOPLARI (*Prosecco, Rosé, Şampanya*)
NEMLENDİRİCİLER (*İlkbahar, Yaz, Sonbahar, Kış*)
SERUMLAR (*Çoksatanlar:* "BU SİHİR!", *kızarıklığı geçirmek ve cildin esnekliğini geri kazandırmak için tasarlanmıştır.*)

SAÇ *ve* TIRNAK TAKVİYELERİ
Küçük KRİSTAL *vitrini (çoğunlukla temizlik için gül kuvarsı, ayrıca bu çok güzel.)*
"BIRAKIN PARLASIN", *ışıltı veren* VÜCUT YAĞI *(hafif bir ışıltı için* İNCİ, *doğal bronzlaşma için* BRONZ *ve doğaüstü romantizm kalabalığı için belli sezonlarda çıkarılan* AY IŞIĞI *renklerinde mevcuttur.)*
Baba Yaga'nın AKŞAMDAN KALMA KÜRÜ *(aspirin)*

PERDE III

ACILAR HİZMET EDECEK

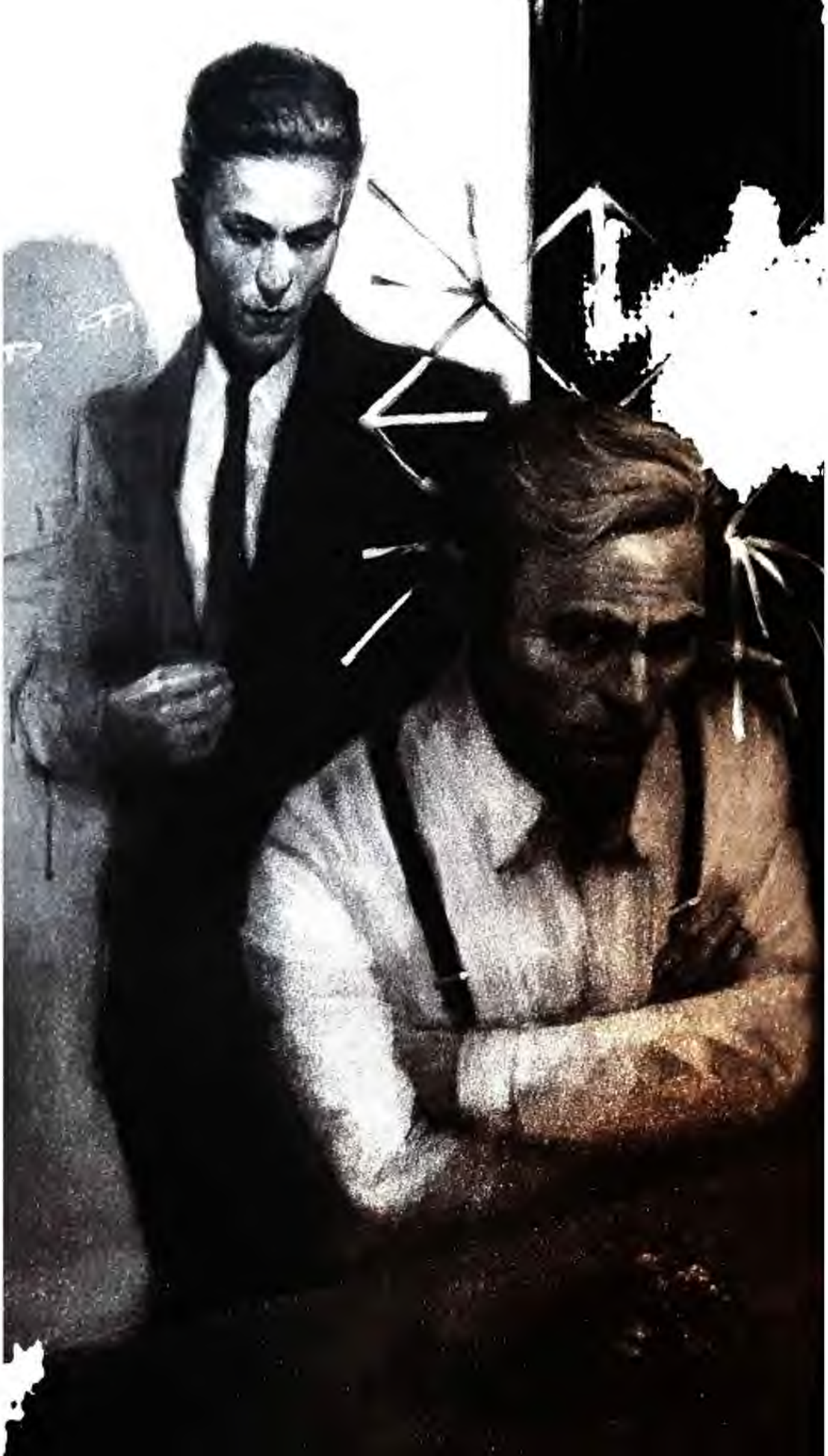
JULIET: Ah, Romeo, bir daha görüşebilecek miyiz, dersin?
ROMEO: Hiç kuşkum yok, bu çekilen acılar
İleride konuşacağımız tatlı anılar olacak.
JULIET: Tanrım, ne kötüye yoran ruhum var benim!
Aşağıya indin ya şimdi,
Mezarın derinliğinde bir ölü gibi görüyorum seni.
Ya gözlerim yanılıyor ya da sen solgun duruyorsun.

Romeo ve Juliet,
Romeo ve Juliet (Perde III, Sahne 5)*

Yarın beni ararsan, mezarımda bulursun.

Mercutio,
Romeo ve Juliet (Perde III, Sahne 1)

* Bu sayfa Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi *Romeo ve Juliet* kitabından alıntılanmıştır. (ç.n.)

III.1

(Veraset)

Kadere inanmak için verasete de inanmak gerekir. Eğer dünya önceden belirlenmişlikle yönetiliyorsa o zaman ilkinden sonuncusuna kadar sıralanmalı, ölçülmeli ve hızlandırılmalıdır:

Madem öyle, işte böyle.

Roman Fedorov doğduğunda yıldızlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, fakat yıldızların sadakati, görevi, inancın hareketsizliğini temsil ettiği söylenseydi, buna kolayca inanırdı. Roman için kader, amaca ulaşmak için bir araçtı. Madem öyle, işte böyle. Eğer Fedorov'un oğlu olarak doğduysa başka bir kimlik bilmeyecekti. Eğer ikinci oğul olarak doğduysa kardeşi Dimitri'ye vâris olarak saygı duyacaktı. Eğer babasının ve kardeşinin haksızlığa uğradığını görürse, o zaman onları bedeli ne olursa olsun savunurdu. Kardeşlerine karşı yapılan bir tehdidi, sanki kendisi tehlikedeymiş gibi sorgulamadan karşılardı.

Bu yöntem aile sevgisi içindi ama bundan daha fazlası da vardı. Eğer Roman Fedorov verasete inanmıyorsa, o zaman ikinci çocuk olmak onu kesinlikle delirtirdi. İnsan böylesine büyük bir yüceliği iliklerinde hissederken nasıl olur da doğumun önemsizliği yüzünden bundan uzak kalabilirdi? Böyle bir duyguya teslim olmak, kaçınılmaz olarak kaosa boyun eğmek olurdu.

Eğer... böyleyse o zaman yapılacak olan bu.

Roman, yenilmez babasının susturulduğunu ilk kez gördüğün-

de altı yaşındaydı, hem de yedi yaşındaki erkek kardeşi tarafından. Kardeşleri Lev yeni doğmuştu, anneleri de kısa süre sonra gece vakti vefat etmişti ve Dimitri -prens gibi gülümsemesi, kıvrak zekâsı ve güneşin vurduğu altın saçlarıyla Dima- babalarının omzuna dokunacak kadar cesur olan tek kişiydi, küçük elini Koschei'nin sırtına dayamıştı.

Koschei arkasını dönmeden, "Yatağına git, Dima," dedi, "o bebeği de yanında götür."

O bebeği. Keder içindeki Koschei bunu neredeyse tükürür gibi söylemişti.

Dimitri cevap vermek yerine babasının yanından dönmüş, hâlâ annelerinin yatağının yanında duran beşikteki bebeği kucağına almıştı.

"Bu bebeğin adı Lev," diye hatırlattı Dimitri babasına, Roman endişeyle kaskatı kesilmiş bakarken. Ardından babaları sert bakışlarını başka yöne çevirmişken çocuğu Koschei'ye uzattı. "Adı Lev, annem öyle olmasını istedi. Lyova, aslan gibi. Ben bu aslanın kardeşiyim. Onu hayatım pahasına koruyacağım, baba ama ben onun annesi değilim, babası da değilim. Eğer benim için onun babası olursan," diye yalvardı Dimitri, "o zaman ben de onun kardeşi olurum. Eğer sen onu yüzüstü bırakmazsan, ben de bırakmam."

Sonra bebeği uzattı ama Koschei hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı. Sadece ellerine baktı, ardından Dimitri, hayret verici bir şekilde bebeği bırakacakmış gibi yaptı. Hareket o kadar beklenmedik ve keskindi ki hem Koschei hem de Roman panik içinde tökezlediler ve bebek Lev, gerçekten ağlamaya başladı, küçük ellerini yumruk yaparak feryat etti.

"Dima!" diye kükredi Koschei öfkeyle, Lev'i büyük oğlunun ellerinden kaptı ve onu göğsüne bastırdı, sonunda en küçük oğlunun kırılganlığı karşısında korumacı bir tavır aldı. "Onu düşürebilirdin!"

"Hayır," diye düzeltti Dimitri, zeki savaşçı kahkahasıyla gülerek, "çünkü sen izin vermezdin, baba. Roma da izin vermezdi," diye ekledi, omzunun üzerinden Roman'ın tökezlediği yeri işaret ederek, bebeği havada tutma çabası sırasında neredeyse üzerine düşüyordu. "Çünkü hepimiz kardeşiz," diye açıkladı Dimitri ve Roman gözlerini kırpıştırarak Koschei'nin gözlerinin anlayışla büyüdüğünü gördü.

"Çünkü baba," diye bitirdi Dimitri, ağlayan Lev'in parmaklarına uzanmasına izin vererek onu nazikçe yatıştırdı, "hepimiz senin oğullarınız."

Roman babasını ilk kez bu kadar alçakgönüllü görüyordu. Koschei büyük bir adamdı, sözünü dinleten biriydi, fakat Roman babasının başkalarına böylesine pürdikkat kesildiğini hiç görmemişti. Roman, bağlılığın her zaman daha güçsüz erkeklere özgü bir davranış olduğunu düşünmüştü. Ama Koschei o anda uzanıp Dimitri'nin altın başını kendine çekmiş ve dudaklarını nazikçe alnına dokundurmuştu.

"Sana her şeyi vereceğim, oğlum," diye fısıldamıştı Koschei, sözcükler Dimitri'nin altın başına gömülmüştü ve o anda Roman tüm dünyanın değiştiğini anlamıştı.

(*Madem öyle, işte böyle.*)

Roman yıllarca o anı kafasında tekrarlayıp durmuş, Dimitri'nin babalarının zor elde edilen saygısını kazanmak için tam olarak ne yaptığını merak etmişti. Dimitri her ikisi adına konuşmak için orada olmasaydı *kendisinin* ne yapacağını da merak ediyordu. Roman'ın en ciddi hayallerinde bile sonunda kendi doğasının ağabeyininkinden farklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı; Dimitri'nin yaptığını asla yapmayacağını isteksizce kabul etmek zorunda kaldı. Roman babasının talimatlarını sorgusuz sualsiz yerine getirirdi. Saygılı bir oğulun yapması gerektiği gibi babası-

nın isteklerine uyardı. Lev'i alır ve bebeğe kendisi bakardı ya da bakmaya çalışırdı, sırf Koschei'nin istekleri böylesine inançsızca göz ardı edilmesin diye. Roman olsaydı babaları gibi bir adamın oğullarının sadakatinden asla şüphe duymamasını sağlardı.

Fakat bu da takdir edilmeye değer değil miydi?

Roman kardeşinden nefret etmiyordu. Etmiyordu, hem de hiç. Ne de olsa Dimitri'yi sevmek sinir bozucu derecede kolaydı. Ayrıca Roman onu herkesin yaptığı gibi çaresiz bir hürmetle ve gerçek hayranlıkla seviyordu. Roman kardeşinin tüm ihtişamını gördüğünde hak ettiği şekilde ona saydı gösterdi ve Dimitri'nin hatırına, en ufak bir haksızlık yapmadı. Dimitri parlak bir liderdi, miras aldığı otoriteyi rahatça üstünde taşıyordu; altın başının üzerinde doğal duran bir taç gibi. Yetenekli bir cadı, zeki bir müzakereci, sadık bir kardeşti ve Roman onu, küçük kardeşi Lev'i sevdiği gibi şiddetle seviyordu. Onlar Fedorov kardeşlerdi, Koschei'nin üç oğluydular ve Roman her zaman en önemli gerçeğin bu olduğunu düşünmüştü. Hayatının büyük bölümünde Fedorov kardeşlerin bir arada durdukları sürece asla yıkılmayacaklarını düşünmüştü.

Ancak tüm kahramanlar gibi Dimitri Fedorov'un da neredeyse ölümcül bir kusuru vardı.

Her zaman keskin ve sorgulayıcı bir gözlemci olan Roman, kardeşi Dimitri'yi Koschei'nin arkadaşı Antonov'un kızı cadı Marya Antonova ile ilk kez yakaladığı zamanı çok iyi hatırlıyordu. Dimitri'nin henüz on altı, Marya'nın ise on yedi yaşında olduğu zamanlardı. Antonova cadıları henüz düşman olmamış olsalar da bir kızın -özellikle de çok şey gördüğü belli olan *o gözlere* sahip olan *kızın*- Roman'ın babasının eşyaları arasında, kardeşinin uzuvlarına dolanmış olması yine de rahatsız edici bir ihanetti. Roman o zamanlar henüz on beş yaşındaydı ve bu ihlalden ziyade Masha'nın meydan okuyan yanaklarındaki pembeliği ve

Dima'nın yüzündeki hiç de üzgün olmayan ifadeyi yorumluyordu. Kardeşi arkasını dönmüş, parmağını dudaklarına bastırmıştı: *Babama söyleme, Roma*, diye uyarmıştı ama dışarıdan bakan biri ondaki kendini beğenmiş ve umursamaz hali rahatlıkla görürdü. Hatta mutluydu. Her zamanki gibi Dimitri'nin tüm altın rengi yüz hatları alev alev yanıyordu ve Roman o an aralarındaki en ufak ayrılığı, sadakat boşluğunu hissetti.

(*Madem öyle, işte böyle.*)

Yine de Koschei'ye söylemişti.

Koschei'nin tek söylediği, "Dima'yı rahat bırak, Romik," olmuş ve elinin tersiyle itmişti. "Gençlik sevdası, hepsi bu."

Öte yandan Roman, Marya Antonova'nın masumiyetle hiçbir şey yapmadığını biliyordu. Onun büyülerini, sihrini görmüştü; giderek artan bir şekilde uzanıp Dimitri'nin ellerini nasıl tuttuğunu, onun dokunuşuyla gücünün anında ve anlaşılmaz bir şekilde nasıl arttığını. Kendisi de bir cadı olan Roman, Marya Antonova'nın sahip olduğu şeyin hiç de azımsanacak bir yetenek olmadığından rahatsız edici derecede emindi. Masha, sıradan ya da gelip geçici değildi. Karmaşık ve derin duygulara sahipti.

Ayrıca Roman'dan hiç hoşlanmıyor gibiydi.

"Her zaman izliyor," diye fısıldamıştı Marya Dimitri'ye, o da gülmüştü, yıllar geçse de Roman'ın her zamanki yörüngesinden habersiz ve umursamazdı.

"O fazlasıyla koruyucu biri," dedi Dimitri. "O benim kardeşim."

"Bir cesedin üzerindeki akbaba kadar koruyucu," diye mırıldandı Marya, ürpererek. "O senin gibi değil, Dima. O bir avcı değil; hiç onuru yok. O bir leş yiyici ve gözlerinde ölüm var..."

"Neden benim gibi olmak zorunda olsun ki?" diye karşı çıktı Dimitri, hiç istifini bozmadan. "Benden zaten yeterince var, sanırım."

"Ee, ben sadece sana sahip olmayı tercih ederim," dedi Marya huysuzca, o sırada bir öpücükle, tatlı dokunuşlar ve şefkatli iç çekişlerle bir an için sustu. "Yalnızca sen, Dima." Sesi Dima'nın adıyla yumuşacık olmuştu.

"Sadece senin için varım," diye yemin etmişti Dimitri ona. (Roman gözlerden uzakta yumruğunu sıkmıştı.)

"Ve sadece senin için varım," diye kabul etti Marya. "İşte bu yüzden, Dima, Roma'ya güvenmiyorum. Seninle ilgili değil. Sen çok değerlisin."

Roman onun uyarısı karşısında gerilerek bekledi ama kardeşi yine sadece güldü.

"Eğer beni seviyorsan, Masha," dedi Dimitri, "kardeşimi sevmeyi de öğreneceksin."

"Neden seveyim ki?" diye karşılık verdi Marya sert bir ifadeyle. "Ben Fedorov değilim."

Hayır, değil, diye düşündü Roman, oradan uzaklaşırken. Roman'ın bununla bir ilgisi olsaydı, o da olmazdı.

"Ondan hoşlanmıyorum," demişti Roman babasına, öfkeyle dişlerini sıkarak. "O çıkarcı biri baba. Dima'yı kendine almak ve onu bizden çalmak istiyor. Onun ailesine sırtını dönmesini istiyor."

"Kimse Dima'yı benden alamaz," diye cevap verdi Koschei, vurdumduymaz bir tavırla, "ama eğer ona bu kadar karşıysan..."

"Öyleyim," diye yanıtladı Roman kararlılıkla.

"...çok yakında fikrini değiştirmek zorunda kalacaksın çünkü kısa süre sonra kız kardeşin olacak," diye bitirdi Koschei cümlesini ve babasının Baba Yaga'a yaptığı evlenme teklifinin tatsız haberine rağmen Roman muzaffer bir gülümsemeyi bastırmakta zorlandı.

Roman o zaman bile yaşlı Marya Antonova'nın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Antonova cadıları kaçınılmaz olarak birbirlerini seçeceklerdi ve Dimitri de Roman gibi her şeyden

önce bir Fedorov oğluydu. Dimitri babalarının adına yapılan bu saygısızlığı asla affetmeyecekti; Roman bundan emindi ve çok geçmeden haklı çıktığını gördü.

"O kadın beni reddetti," dedi Koschei üç oğluna da, gerçi Lev on bir yaşında olmasına rağmen aileler arasında açık savaş ilanı sayılabilecek bu olayın karmaşıklığını anlayamayacak kadar küçüktü. "Artık Antonova cadılarıyla ya da onların müttefikleriyle dostluk kurmayacağız. Onlar bizim için bir hiç, Cadı Kasabaları için de bir hiç. Ne onlardan bahsedeceğiz ne onlarla iş yapacağız ne de onlar yüzünden huzurumuzu bozacağız. Anlaşıldı mı?"

"Evet, baba," dedi Roman. Ağabeyinin akılsızca başlayan ilişkisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen Lev de öyle. Dimitri ise bir an tereddüt etmişti ama sadece bir an.

Dimitri usulca, "Bu kadar güçlü cadılarla köprüleri yakmak akıllıca olur mu, baba?" diye sordu. "Bu ilişkinin hâlâ kurtarılabilir bir yanı yok mu?"

"Baba Yaga bana hakaret etti," dedi Koschei sert bir sesle, "dolayısıyla hepimize hakaret etti. Dima, onun kızına karşı duyduğun her türlü sevgiyi öldür çünkü onun seçtiği şeyi yanlış anlamak mümkün değil. Yaptıklarını yanlış yorumlamak mümkün değil."

Her zamanki Fedorov oğlu Dimitri, sorulduğunda sevgisini itaatkâr bir şekilde gömmüştü ya da Roman öyle sanmıştı. Doğru, Dimitri ilk başta Koschei ve Baba Yaga arasındaki kan davasından hâlâ bir şeyler çıkabileceğine dair umudunu kaybetmemişti. İçten içe koşulların yumuşayabileceğine ya da belki Marya'nın annesinin fikrini değiştirmeye ikna edilebileceğine inanıyor gibiydi. Ancak bu umut, en büyük Antonova cadısının, kendilerinden birkaç yaş büyük ve aynı derecede sönük bir başka Kasaba cadısının oğlu olan Stas Maksimov'la evleneceği haberi üzerine sessiz bir şiddetle söndü.

Roman kardeşinin ağzının kenarındaki çizgileri görmüştü, bu da Dimitri'nin belki de ilk kez kızgın ya da kederli olduğunu gösteriyordu. Belki de ikisi birden. Her iki durumda da Dimitri Fedorov'un güneşi o gün çok az parlamıştı ve Roman bunu işaret olarak almıştı. Babası Antonovalar tarafından haksızlığa uğratılmıştı, şimdi de kardeşi. İkisini de seven Roman'a düşen, zararı telafi etmeye çalışmaktı.

(*Madem öyle, işte böyle.*)

Genç Marya Antonova, Roman'ın dikkatli bir gözü olduğu konusunda haklıydı ve doğruluğunun cezası olarak özellikle onu izlemeyi hiç bırakmamıştı. Hareketlerini takip ediyor, diğer cadılarla olan ilişkilerini yakından izliyordu ki bunu yapmak çok da zor değildi. Marya'nın Baba Yaga'nın sağ kolu ve uygulayıcısı olarak üstlendiği rol, güç için incelikten kaçınmasını gerektiriyordu. Dimitri gibi o da bazılarının güzel bulduğu, Roman gibi diğerlerinin ise rahatsız edici olarak gördüğü son derece farklı bir yüzün nimetini ve yükünü taşıyordu, bu yüzden onu bulup takip etmek yeterince kolaydı. Düzenli aralıklarla aynı kişiyi ziyaret ettiğini fark etmek pek de zor değildi ve eğer bu bir ilişki değilse -ki Roman bundan oldukça şüpheliydi- o zaman açıkça işti.

Yaklaşık on yıllık bir kan davasından sonra Roman nihayet Marya Antonova'nın birincil muhbirini ortaya çıkarmayı başardı: Köprü olarak bilinen Brynmor Attaway adındaki adam.

Koschei asla Köprü ile çalışmazdı. Öncelikle, kendi ağının çok geniş olduğu düşünüldüğünde ona pek ihtiyacı yoktu ve ikincisi, Roman'ın babasının cadı olmayanları pek önemsemediği bir sır değildi. Buna karşılık Marya Antonova'nın belirgin bir gururu yoktu ve vicdan azabı da çekmiyordu, verdiği bilgiler için Köprü'ye cömertçe ödeme yapıyordu. Ama ona paradan bile daha iyisini teklif eden Roman'dı. Köprü'nün karşı koyamayacağını bildiği tek şey.

Güç. Özellikle de Köprü'nün kendisi için üretemeyeceği tek güç.

Bir *cadının* gücü.

Bryn, Roman'ın kanında saklı büyüye bakarak, "Haftada bir şişe," demişti, "cumartesi günleri." Yedinci gün, İncil'e göre işaret günüydü. Tipik bir peri saçmalığı, Roman bunu biliyordu. Onlar bir tür olarak çaresizce ritüellere bağlıydılar. "Federov, bunu benim için yaparsan anlaşmaya varabiliriz. Marya Antonova'nın kime sattığını sana söyleyeceğim ama bir gün bile gecikirsen..."

"Gecikme olmayacak," dedi Roman ona soğukkanlılıkla, belki de altı ay önce, sunduğu şeyin umduğu kadar yenilenebilir olmadığını fark etmeden önce.

(*Madem öyle, işte böyle.*)

Roman'm büyüsünün yavaş yavaş tükenmekte olduğunu ilk fark eden Dimitri olmuştu.

"Ellerin titriyor," dedi Dimitri, her zamanki prens endişesiyle Roman'ın etrafında dönerek. "Kontrolün sınırlı. Onu başkasına mı veriyorsun, Roma, yoksa satıyor musun?"

"İkisi de değil," dedi Roman dişlerini sıkarak ama cevap her ikisi de olsa daha uygun olurdu.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emretti Dimitri, bir kez daha altın rengine bürünerek.

"Antonovaları alaşağı edeceğiz," diye yanıtladı Roman ve bunu kesin bir ifadeyle -*söz vererek*- söylediği halde Dimitri'nin bakışlarının sertleştiğini, dudaklarındaki gerginliğin derinleştiğini gördü.

"Göster bana," demişti Dimitri ve Roman ona ele geçirdiği tabletleri getirdi. *Antonovalar için kaos istiyorum*, demişti keskin bakışları ve gülümsemesiyle inci gibi dişlerini gösterip pahalı saatini kontrol eden Bryn'e. *Yeterince kolay*, diye yanıtladı Köp-

rü ve aynı hızla dolandırıcılık başladı. Bryn, Roman'a Antonova cadılarının tabletleri ne zaman sattığını söyledi. Roman tabletleri satın alıp ters çevirdi ve Bryn aracılığıyla kârla sattı. Bryn da kazancını kan şişeleri içinde, kalm banknot desteleri karşılığında alıyordu. Roman'ın büyüsünü sürekli boşaltması yorucuydu bazen ateş gibiydi ve büyüsü çılgınca tutarsızdı, hatta öngörülemezdi ama bir gün Baba Yaga ve onun Marya'sını alt etmek için buna değeceğini düşünüyordu.

Planı her zaman rakiplerini en çok canlarını yakacak yerden vurmak olmuştu ki bu da kesinlikle paraydı. Antonovalar, Fedorovların aksine, onurlu bir geçmişin inşa ettiği büyücülüğün saygınlığından yoksundu. Onlar sonradan görmeydi, oysa Roman her zaman Fedorovların aristokrat olduğunu düşünmüştü ve Antonovalar kibirlerini kim olduklarından ziyade alıp sattıklarının değerinden alıyorlardı. Bencildiler, acımasızdılar ve en önemlisi zengindiler, ilk iki şey sonuncusuna bağlıydı. Onları acıyı hissedecekleri yerde yakalamak basit bir mesele olacaktı ama ne yazık ki işler planlandığı gibi gitmedi.

(*Madem öyle, işte böyle.*)

"Bu şekilde devam edemezsin," dedi Dimitri, Roman'ın duvarları sarsan bir büyü nöbeti geçirmesini izleyerek. İkisi tabletlere bakarken büyü nöbeti ayaklarının altında bir sarsıntı gibiydi. "Kendini öldürebilirsin Roma, eğer dikkatli olmazsan..."

"Sakın babama söyleme," diye uyardı Roman hemen. "Ya da Leva'ya. Lütfen, Dima..."

"Buna bir son vermeliyiz," diye araya girdi Dimitri, "*şimdi*, Roma. Bugünden itibaren Köprü'ye artık sihrini vermeyeceksin ve bu hemen yapılacak."

"Yapmak zorundayım," diye homurdandı Roman, sinirlenmişti. Dimitri dinlemiyor muydu? "Bugün cumartesi ve yapmazsam..."

Sonuçları, kelimenin tam anlamıyla hayati tehlike arz ediyordu. Antonovalar öğrenirlerse onu öldürürlerdi, Koschei'nin, Roman'ın kiminle birlikte olduğunu öğrenirse ne düşüneceğinden bahsetmiyorum bile.

"Köprü, en yüksek teklifi verene kendini satar, Dima," diye devam etti Roman, ayrıntıları geçiştirerek, "eğer Yaga şimdi ne yaptığımı öğrenirse biz hazır olmadan önce..."

"Ben yaparım o zaman." Dimitri başını sallayarak nefes verdi. "Bugün senin için yapacağım, Roma ama sonra durmak zorunda. Durmak *zorunda*."

Roman ağabeyinin ses tonunu hiç beğenmemişti. Umut verici haberler beklerken Dimitri'nin başını yukarıya kaldırmış halde kasıla kasıla daireye dönmesini de takdir etmemişti. En azından çabalarının boşa gitmediğine dair *herhangi* bir haber beklemişti.

"Ona her şeyin bittiğini söyledim," dedi Dimitri ve Roman yumruğunu sıktı. "Eğer Mash... eğer *Marya*," diye düzeltti Dimitri, "ne yaptığını öğrenirse, seni öldürür ve Roma, şu anda kendini zor savunuyorsun, bu şekilde değil..."

"En azından anlaşmamıza sadık kaldın mı?" diye diretti Roman, ayağa kalkarak. "Dima, seni kibirli aptal, ona bir şişe verdin mi?"

Ancak her zaman utanç duymayacak kadar kibirli olan Dimitri Fedorov, Roman'ın ısrarlarından hiç etkilenmedi. Dimitri açıkça, "Anlaşmanızı onaylamaya değer bulmuyorum," dedi ve Roman'ı geride bırakarak arkasını döndü.

Roman kaçmıştı.

"Lütfen," dedi Köprü'ye, elleri hâlâ titriyordu. Gece yarısını yarım saat geçmişti. Her ne kadar Roman pazarlık yapmak için makul bir zaman olmasını ummuş olsa da her şeye rağmen pazar günüydü. "Al, neye ihtiyacın varsa al, kardeşim..." Sözünü yarıda kesti. "Kardeşime güvenmemeliydim," diye öfkelendi Roman

ya da belki de bunu fark etti. "Geçmişinin yumuşaklığıyla gözleri fazlasıyla körelmiş..."

Bryn, uzun bacaklarından birini tembelce diğerinin üzerine atarak Roman'a, "Aslında kardeşin harika noktalara değindi," dedi. "Neden senin kanınla *yetineyim* ki Roman? Bana senin sahip olduklarının sadece bir kısmını veriyor, değil mi? Ayrıca her geçen gün daha da zayıflıyorsun. Pek bir şey başarmam için yeterli değil ve kesinlikle kendi başıma üretebileceğim bir şey değil. Hayır, bence oldukça ikna edici bir açıklama yaptı," diye onayladı Bryn, kadehine bakarak, "ve şimdi sözleşmemizi yeniden müzakere etmek istersen tercihim daha iyisinden yana olacak."

"Daha iyi mi?" diye tekrarladı Roman, inanamayarak. "Bana baksana! Daha ne kadar istiyorsun? Buraya yeniden müzakere etmeye gelmedim."

Bunun üzerine Bryn ayağa kalktı ve ilerleyerek Roman'ın yanında durdu. "Biraz ücretsiz hukuki tavsiye ister misin, Roman Fedorov? Önceki sözleşmemiz bu akşam erken saatlerde senin anlaşmamızın şartlarını yerine getirmemen nedeniyle ihlal edildi. Belki gözünden kaçmıştır ama elindeki tek şey yeniden müzakere etmek."

Roman'ın tavrı sertti. "Ben ihlal etmedim. Kardeşim beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Teknik detaylar," diye cevap verdi Bryn, şaşırmadan. "Eğer anlaşmamızı yenilemek ve kendini kurtarmak istiyorsan Roman, o zaman taleplerim çok basit: Onun yerine Dimitri Fedorov'un büyüsünü istiyorum." O an Roman yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Neden?" diye sordu Roman. "Neden Dima?"

"Ah, bilmiyorum, Roma," dedi Bryn, kendine biraz daha viski doldurmak için aniden arkasına dönerek. "Belki de seninki çok ko-

lay olduğu içindir. Belki de şimdiye kadar çok zayıf kalmıştır. Belki de kendi eğlencem için bahisleri yükseltmekten hoşlanıyorum. Ya da belki de lanet bir periyimdir," dedi Bryn, onaylamadan önce viskisinden bir yudum alarak, "ve şu anda sahip olduğumdan daha iyi bir anlaşma fırsatı olduğunu fark ettim."

"Peki, ya başka biri olsa?" diye araya girdi Roman çaresizce. "Dima değil. Onun dengi biri."

"Dimitri Fedorov'un dengi kim olabilir ki?" diye alay etti Bryn. "Kesinlikle sen değilsin."

Roman yüzünü buruşturdu. "Ya sana..." Bir an duraklayıp gözlerini kırpıştırdı. "Onun yerine sana Marya Antonova'nın büyüsünü verseydim?"

Bunun üzerine Bryn durdu; bu bir işaretti. Masaya değerli bir şey konmuştu ve Bryn ilgisini gizleyemiyordu. "Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Bryn, ancak Roman anlaşmanın yapılmış kadar iyi olduğunu görebiliyordu.

"Kolay değil," diye itiraf etti Roman yüksek sesle, "ve bu biraz zamanımı alabilir. Ama evet, kesinlikle yapılabilir."

Bu tamamen imkânsız değildi. Doğru oynandığında Marya Antonova ve Dimitri Fedorov her zaman yanmaya hazır bir kibrit, her zaman felaketten sadece birkaç nefes uzakta olmuşlardı, birbirleri için yaratılmış oldukları kadar birbirlerine karşı çıkmak için de doğmuş iki insan. Roman'm aklında, onları yeniden bir araya getirmenin tam da ihtiyacı olan patlama olacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Marya Dimitri'yi öldüremezdi; Dimitri de Marya'ya karşı koyamazdı. Dimitri Fedorov en iyi ihtimalle Marya Antonova'nın en büyük zaafıydı. En kötü ihtimalle de bunun tam tersi geçerliydi.

Elbette, bir ses Roman'ın zihnine cazip bir şekilde fısıldadı; Antonova vârisi ile Fedorov vârisi arasındaki kaçınılmaz çıkmazda,

Roman'm nihayet yükselmesine izin verilebilirdi. Roman, sadakati sarsılmayan sadık oğul olarak ortaya çıkabilirdi, böylece hem kardeşini kurtarmış hem de Antonova Ailesi'nin en güçlü cadısını nihayet yok etme onurunu erişmiş olurdu.

(*Madem öyle işte böyle.*)

"O zaman anlaştık mı?" diye sordu Roman, elini uzatarak. "Sana Marya Antonova'nın büyüsünü vereceğim ve karşılığında anlaşmamız devam edecek. Sen onu alt etmeme yardım et, ben de sana istediğini vereyim."

"Peki, ya başarısız olursan?" diye sordu Bryn.

"Başarısız olursam," dedi Roman ve yutkundu. "Sana Dima'yı veririm."

Elbette vermeyecekti. Vermek zorunda kalmayacağından emindi.

Bryn onun uzattığı ele bakarak teklifi düşündü. "Anlaştık," dedi sonunda, Roma'nın elini uzun, dar parmaklarıyla kavradı ve bir perinin sahip olduğu tek yetenekle onu sözüne bağladı, nişan sözleşmeleri Roman'ın avucunda karıncalanıyordu. "Tabii Marya'nın zaten bildiğini söylemeliyim," diye mırıldandı Bryn, sonradan aklına gelmiş gibi ve Roman gözlerini kırpıştırdı.

"Neyi biliyor?"

"Birinin ona ihanet ettiğini biliyor," diye yanıtladı Bryn, Roman'ın elini bırakarak, "sanırım şimdi de senin ailenden birinden şüpheleniyor. Bundan bahsetmemiş miydim?" Roman'm şaşkın sessizliği karşısında Bryn konuşmasına devam etti: "Ne yazık ki Marya Antonova'nın *çok güvenilir* muhbirlerinden biri, bozulan bir anlaşmanın arifesinde, gece yarısı civarında şüphelerini paylaşmayı uygun görmüş gibi görünüyor... ve şimdi," diye yakındı, viskisinden gülerek bir yudum alırken, "duyduklarından biraz hoşnutsuz görünüyor."

Roman bir an için duyduklarına inanamıyormuş gibi öylece kaldı. Sözcükler yerine oturur oturmaz Bryn'in tehditkâr bir hareketle yakasına yapıştı. "Bunu bana neden anlaşma yapmadan önce söylemedin?"

Bryn, Roman'ı kendinden uzaklaştırıp viskisinden ölçülü bir yudum daha alarak, "Bu büyük ölçüde bir aile meselesi gibi görünüyordu," diye cevap verdi. "Ayrıca bana istediğim herhangi bir şeyi teklif edebileceğini düşünmemiştim. Görünüşe göre yanılmışım, bunun için sana aferin."

Korkunç bir haberdi. Roman'a göre *çok* korkunçtu ve Bryn'in eskisinin yerine yeni bir anlaşma yapmaya neden bu kadar istekli olduğunu şimdi anladığı için kendini haklı olarak kandırılmış hissediyordu. "Ama ben *ve* Dima için gelecek," dedi Roman aceleyle, huzursuzdu. "Biz hazır değiliz... Ben hazır değilim..."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor," dedi Bryn, umursamaz bir tavırla. "Ama eminim bir şeyler düşünürsün. Ne de olsa..." O sırada bardağındaki tek buz parçası çınladı. "... kardeşinin hayatı söz konusu olduğu için beni daha fazla üzmek istemeyeceğine eminim."

Bu sözler karşısında Roman, mide bulandırıcı bir inançsızlık ve şaşkınlık yaşadı, ona ters ters baktı. "Bana ya da herhangi birimize ne yapabilirsin?" diye sordu. "Sen cadı değilsin, Köprü..."

"Hayır, değilim," diye itiraf etti Bryn, "belki de en zorlayıcı kısmı da bu. Sonuçta, Ölümsüz Koschei oğlunun bana borçlu olduğunu duymaktan memnun olur muydu?" diye sordu. Roman'ın ifadesi babasının özel kimliğinin bilgisiyle sertleşirken, Bryn sadece omuz silkti, duvarda gölgeler aralarındaki boşlukta dans ediyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Koschei'nin yaratıklar hakkındaki fikirleri herkesçe biliniyor... ve şimdi, onca şeyden sonra, borcun daha da fazla." Bryn eziyet etmekten zevk alırcasına gülümsedi. "Saatin işliyor, Roman Fedorov. Beni bekletme."

Roman'ın Köprü'yle yaptığı görüşmeden sonra eve dönüşü bulanıktı, Dimitri'nin öfkeli sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Roma, ne düşünüyordun -bunu yapmana izin veremem- şimdi Marya'nın beni dinlemesini, belki beni affedebileceğini ummaktan başka bir şey yapamam...

(*Madem öyle, işte böyle...*)

Dimitri, Marya Antonova'ya onu öldürmeden -*öldürmeye* çalışmadan- hemen önce, "Kardeşlerimi bu işe karıştırma," demişti. Roman günlerce bu sırrın acısını çekmiş, kaçınılmaz olanı sabırsızlıkla beklemişti. Marya'nm Dimitri'ye olan aşkını hatırlamasını ve pişmanlık duymasını, onu aramasını, sonunda ona karşı her zaman hissettiği cazibeye karşı koyamamasını ve bu arada yakalanmasını, kendisinden başka kimsenin suçlanmamasını bekledi. Ancak Marya, Roman'ın şüphelendiği gibi Dimitri'yi geri getirdiğinde, bu çok daha kötü olmuştu çünkü o zaman Roman kardeşinin sadakati hakkındaki gerçeği Dimitri'nin kendi ağzından duymuştu.

İsteseydin sana gelirdim, Masha. Sadece sorman yeterliydi ve ben seni her şeye tercih ederdim.

Her şeye rağmen, demişti Dimitri, uzaktan duyduğunda Roman'ın kalbini uyuşturan bu sözlerdi. Babasını, kardeşlerini, Fedorov'un oğlu olmayı, Roman'ı, Roman onu kurtarmak için mücadele ederken bile... Roman, Marya Antonova'nın kardeşi için geleceğini her zaman biliyordu. Bunca yıllık düşmanlıktan sonra onun hakkında fazlasıyla şey öğrenmişti ama birdenbire, kardeşinin aşkının derinliğini fark etmeyen aptalın kendisi olduğunu anladı; Dimitri'nin saplantısı, ona sırt çeviren, meydan okuyan, hayatını başka bir adama adayan bir kadını hâlâ pervasızca sevmeye devam etmesi. Bir an için Roman kardeşini hiç tanımadığını düşündü ve aslında Marya'yı öldürmeyi planlamamış olsa da

(sadece onun büyüsüne ihtiyacı vardı, sadece bir parçasına, en fazla bir organına) Dimitri'nin kollarındaki kadını kılıçla delip geçmek, onun yere yığılmasını izlemek kolay ve en bariz seçenekti.

Tüm bunlara rağmen Roman, kardeşinin sadakatiyle ilgili gerçeği öğrendiğinde hissedeceği öfkeyi tahmin edememişti, vicdan azabıyla başa çıkamıyordu. Daha önce de gerektiğinde öldürmüştü ama asla kardeşini kalbinden vurmamıştı. Dimitri acı çekerken Roman, bunu elleriyle yarattığını hiç görmemişti. Bunun bu kadar korkunç olacağını, benliğinden bir parça kopmuş gibi hissettireceğini bilmiyordu.

(*Madem öyle, işte...?*)

Roman öfkeyle kardeşini yas tutması için geride bırakmış ve binlerce kez özür dilemek için geri döndüğünde korkunç bir hata yaptığını anlamıştı.

"Nerede o?" diye sordu Roman, yerdeki kan gölüne ve kardeşinin etrafında kıvrılarak yatan Marya Antonova'nın aniden küçülmüş, kararmış ve gölgelerle örtülmüş bedeninin boşluğuna bakarak. "Ona ne yaptın?"

Dimitri ona bakmadı. Tek söylediği "Gitti" oldu, sesi boş ve donuktu. O an Roman'ın kalbi tedirginlikle çarptı. Ancak bu bir uyarıydı.

Her daim var olan kıyamet uyarısı.

"Hayır, Dima, hayır, ona ihtiyacımız var," diye tısladı Roman, Dimitri'nin omzunu sarsarak ve bir şekilde, mucizevi olarak, ömür boyu tanıdığı kardeşinin aniden, yeniden ortaya çıkmasını umarak. "Nerede o, Dima? Onun bedenine ihtiyacım var. Hem de *hemen*, büyüsü tükenmeden önce..."

"Ne için?" diye sordu Dimitri, büyülü bakışlarıyla yavaşça Roman'a baktı. "Köprü ile anlaşmanı sona erdirdim. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Dima." Roman yalvardığını duydu. "Beni dinle. Bu mümkün değil..."

"Bu da ne?" diye bir ses duyuldu arkalarından, ona Lev'in uzun adımlarının tanıdık sesi eşlik ediyordu. "Dima," diye soludu Lev, kanı görünce öne atıldı, "yaralandın mı? Ne oldu? Sen...? Bu kan mı, Dima?"

Dimitri yavaşça başını kaldırdı, gözlerinde odaklanmasını engelleyen sis yavaş yavaş inecek yer bulurken, uzanıp üstünde kan izleri olan parmaklarını en küçük kardeşlerinin yanağında gezdirdi.

"Marya Antonova öldü," dedi Dimitri, bu isim diline yabancı geliyordu. Yıllardır ondan hiç bahsetmemişti ve şimdi bir yabancının adını söylüyormuş gibi dudaklarında geçmişteki sessizlik ve duygusal uzaklığın hiçliğe yakın yankısı vardı. "Roma onu öldürdü." Lev'in omzunu kavrayarak ayağa kalktı ve bakışlarını yavaşça Roman'a çevirdi. Gözleri sanki bir darbenin etkisiyle çarpışmıştı. "Umarım çok acı çekmezsin kardeşim," dedi usulca, beyaz parmakları Lev'in omzunda gergindi, "bu başına ne getirirse getirsin."

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu Lev, genç yüzü Roman'a dehşetle bakıyordu. "Neden? Nasıl? Ama Sasha..."

"Sasha?" diye araya girdi Dimitri, hâlâ gözlerini kaçırmayan Roman'a bakıyordu. "Sasha Antonova? Ne yaptın sen?"

Lev hemen ağzını kapatırken aklı karışmış bir tavırla kardeşlerine bakıyordu.

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Roman, çenesini *her şeyi* ifade edecek şekilde kaldırarak. "Sen bu yatakta can çekişirken ben yapılması gerekeni yaptım. Sen ölürken, Dima, ben bizi kurtarmaya çalışıyordum. Aslında Seni."

"Bizi *kurtarmak* için mi?" diye söylendi Dimitri ve Lev tedirginlikle ikisine baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Lev, kaşlarını çatarak. "Sen neler diyorsun?"

Lütfen, dedi Roman ağzını oynatarak, kaskatı kesilen Dimitri'ye.

Babama söyleme, Lev'e söyleme...

"Yok bir şey," dedi Dimitri sonunda, Roman'dan uzaklaşırken yine kaskatı kesilmişti. "Önemli değil, Lyova. Beni görmeye gelmişsin," diye ekledi, en küçük kardeşinin varlığını fark ederek onun alnına dokundu. "Benimle konuştuğunu duydum."

Lev başını sallayıp Dimitri'nin dokunuşuna minnetle eğildi.

"Bu Sasha konusu da nedir?" diye sordu Dimitri ona nazikçe ama her zaman kardeşlerinin istekleri arasında sıkışıp kalan Lev önce Roman'a baktı.

"Bir şey yok," dedi Lev aceleyle. "Onunla tanıştım, hepsi bu. O..." Bakışlarını Roman'dan Dimitri'ye çevirdi. "Bir şeylerin peşinde. Antonova cadıları. Bir şeyler planlıyorlar."

"O zaman bırak yapsınlar," dedi Dimitri, iki elini Lev'in omuzlarına koyarak. "Bırak onları, Lyova, ciddiyim..."

"Sen Koschei değilsin," diye sertçe araya girdi Roman, odanın diğer ucundan Dimitri'ye bakarak. "Sen emir veremezsin, Dima."

Roman'ın hâlâ borcu vardı. Dimitri'nin sadakatine sahip olamasa bile Lev'in sadakatine ihtiyacı vardı.

"Doğru," diye onayladı Dimitri usulca. "Ben Koschei değilim... *henüz*."

Bu bir söz, aynı zamanda tehditti, dahası hiyerarşi beyanıydı ve kardeşler arasındaki bağları koparıyordu. Roman göğsünde bir şeylerin parçalanıp o parçaların ağzında küle dönüştüğünü hissetti ve ağzının içini bütünüyle korku ve nefretin kireçli tadıyla kapladı. Daha da kötüsü, hangisini daha derinden hissettiğini bilmiyordu.

Dimitri, tereddüt eden Lev'e, "Bizi yalnız bırak," diye mırıldandı.

"Dima..."

"Git," dedi Dimitri ve Lev itaat ederek yavaşça gitmek üzere döndü. Küçük kardeşlerinin yokluğunda Roman'ın kanı damarlarında buza dönüşerek tüm bedeninin ürpermesine neden oldu.

"Dima," diye başladı konuşmaya, "beni dinlemeni istiyorum. Marya'nın bedenine ihtiyacım var, hem de *hemen*..."

"Seni dinlemek istemiyorum, Roma," diye araya girdi Dimitri soğuk bir tavırla, prensin sesi öfkeyle lekelenmişti. "Seni düşünmek istemiyorum, seni görmek istemiyorum, lanet sesini duymak istemiyorum, ihtiyaçlarını, isteklerini ya da *sırlarını* bilmek istemiyorum..."

"Dima. Antonovalar, biliyorsun onlar... benim için gelecekler." Roman yutkundu. "Bedel olarak. Masha için." Onun adını duyunca Dimitri irkildi. "Dima, beni öldürecekler, beni öldüreceklerini biliyorsun ama bunu durdurabilirim... bunu *durdurabilirim*. Masha'nm cesedinin nerede olduğunu söylersen babam asla bilmek zorunda kalmaz..."

"Neden, parçalarını satabilmek için mi?" diye sordu Dimitri öfkeyle. "Tıpkı seni *sen* yapan şeyi sattığın gibi, onu kendisi yapan özellikleriyle birlikte satabilesin diye mi? Onu öldürüp kirletir miydin, Roman, gerçekten?"

"Ben..." Roman dişlerini sıkarak öfke dalgasıyla savaştı. "O zaten öldü, Dima. İstersen benden nefret et ama bir cesedin başına daha kötü bir şey gelemez..."

"Hayır." Dimitri'nin sesi bu konun sona erdiğini gösteriyordu. "Onu alamazsın, Roma. Onu benden ikinci kez alamazsın."

"Yani onun yerine ölmeme izin mi vereceksin?" *Ya da seni kaybetmek pahasına*, demedi Roman, fakat sesindeki korkuyu,

özlemi duydu ve Dimitri'nin de bunu duyup duymadığını merak etti. "Dima, lütfen..."

Dimitri'nin yaklaştığını fark etmemişti, ta ki ağabeyi onu duvara yaslayıp ters ters bakana kadar. "Sakın bana yalvarayım deme, Roma," dedi Dimitri karanlık bir sesle. "Bana şimdi yalvarma, onun hayatını kurtarmama yardım etmen için sana yalvardıktan ve sen reddettikten sonra değil. Onu öldürdün -onu *katlettin*- ve şimdi onun başına gelenden daha iyisini hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Onu gerçekten benden daha mı çok seviyorsun?" diye sordu Roman dişlerini sıkarak. "Bu aileden daha fazla, Dima, bunu mu söylüyorsun? Onun yüzünden mi bana sırtını dönecek, beni ölüme terk edeceksin?"

Kısa bir an için Dimitri'nin çenesi gevşedi.

"Anlamıyor musun?" dedi Dimitri, Roman'a tam olarak bakmadan. "Onu benden aldın ama ben yine de senden asla vazgeçmeyeceğim. Onu benden aldın ve senin yüzünden asla tam olamayacağım... ama ölmene izin verir miydim, kardeşim?" Sonra başını kaldırdı, acıyla dolu ve mağrurdu. "Asla. Senden kurtulmayı ne kadar çok istesem de sana dokunmalarına asla izin vermem. Sen benim kardeşimsin." Avuç içine nefes verirken çaresizdi. "Sen benim kardeşimsin ve en kötüsü de bu."

"Dima," dedi Roman, beyaz bayrak gördüğünü sanıp umutsuzca ona uzanarak. "Dima, lütfen..."

"Ailemizin başına gelecekler senin vicdanını sızlatacak, Roma," diye uyardı Dimitri, odadan çıkmaya hazırlanırken kısa bir süre durakladı ve Roman'a göz ucuyla baktı. "Bundan ne çıkarsa çıksın, ya senin eserin ya da senin felaketin olacak. Her ne olursa olsun, sonuçlarına katlanacaksın ama bu benim elimde olmayacak."

Roman öylece donakalırken ağır ağır yutkundu.

"Seni ele vermeyeceğim, Romik ama hepsi bu kadar," dedi Dimitri. "Seni ölümden uzak tutsam da yaşamana izin vermiyorum. Arada fark var."

(*Madem öyle, işte o zaman ne? Eğer kardeşimin kalbindeki gerçek duygular buysa o zaman ben neyim?*)

Sonunda Dimitri gittiğinde Roman, kadere artık pek de inanmıyordu.

III.2

(Sözler)

SASHA: Lev

LEV: Buradayım.

SASHA: Kız kardeşim öldü.

İyi misin diye yazdı Lev ama sonra mesajı sildi. Elbette, değildi. *Bir şeye ih...*

Aptal.

Biliyorum.

Suçluluk.

Sasha, Tanrı'ya yemin ederim ki kimsenin sana zarar vermeyecek, asla ama asla kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, sana dokunmalarına izin vermeyeceğim, kimse sana eli ni süremesi için dünyayı kendim yakacağım.

Derin bir iç çekerek kelimeleri sildi ve başını iki yana salladı.

LEV: Geliyorum.

Sonra telefonunu cebine koydu, geceye adım atarken titriyordu.

III.3

(Yanmamı İzle)

Sasha saçları dağınık, gözleri kuru bir şekilde onu dışarıda bekledi.

Yaga, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi Sasha'ya, "Planladığımız gibi devam edeceksin," demişti. Fedorovlar onları yok etmeye çalışmıştı, diye açıkladı Yaga, bu nedenle tek bir yol vardı. Her zamanki gibi iş.

Sasha her nasılsa içten içe bunun en iyisi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Marya için ağlamak yeterli değildi, o gözyaşı dökülmesini istemezdi. Sasha şunun fazlasıyla farkındaydı, Marya burada olsaydı sadece bir parmağını Sasha'nın yanağında gezdirip şöyle fısıldardı: *Sasha, Sashenka'm, biz Antonova cadılarıyız ve kayıplarımız için ağlamayız.*

Sasha üzüntüsünü yutarak çenesini kaldırdı. Yakında öfkelenecekti. O zamana kadar rahatlamak istiyordu. Sıcaklık, bağlılık, dikkat dağılması ve dokunmak. Lev Fedorov'u istiyordu, onun yüzü, yanakları soğuktan pembeleşmiş bir halde göründüğü an Sasha, bir anlığına da olsa canavarca bir şeyin kalbinin üzerindeki duygusal baskısının kalktığını hissetti. Rüzgâr Lev'in koyu renk saçlarını gözlerine doğru savururken genç adam bakışlarını onunkilerden ayırmıyordu.

"Sasha," dedi Lev, ismini kederle söylemişti. Sasha onu kendine çekip öperken elleri ceketinin yakasını sıkıca kavradı. Onun düşmanı olmanın tadı gerçekten bu kadar güzel olabilir miydi? Hiç şüphe yoktu ki öyleydi, şimdi ve daima, belki de işin içindeki kozmik şaka, bunu içgüdüsel olarak adeta kas hafızası gibi başından beri biliyor olmasıydı. Belki de komik olan her zaman ona

sahip olabileceğini düşünmesiydi ve şimdi neşesiz bir kahkahanın asidi gibi boğazında düğümleniyordu. Marya bunu onaylamazdı elbette ama şimdi neredeydi kim bilir? Bu düşünce Sasha'yı kaybın yıkıcılığıyla vurdu ve Lev'i kendine yaklaştırdı, buz gibi parmakları Lev nefessiz kalana kadar çenesini kavradı.

"Sasha," diye soludu Lev, elleri akılsızca onun kollarını ısıtmak için hareket ettirerek, "şimdi gerçekten zamanı..."

"Lev," diye mırıldandı Sasha sert bir karşılıkla, onu hâlâ bırakmamıştı. "Bana gerçekten başka bir zaman olacağına söz verebilir misin?"

İkisi de biliyordu. İroni karşılıklıydı ama istek de öyleydi. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu Lev sonunda, gözleri teslimiyetle kapanırken.

"Herhangi bir yere." Farklı bir hayat, farklı bir dünya, farklı yıldızların altında bir yer. Burası ve şimdi dışında herhangi bir yer. "Hiçbir yere."

Lev, Sasha'yı daha sıkı kavradı. "Sasha..."

"Lev." Sasha ellerini Lev'in yüzünden kaydırarak başparmaklarını köprücükkemiğinin altına yerleştirip orada kalmasını sağladı. Lev atkı takmamıştı. İkisi de herhangi bir hava koşuluna hazırlıklı değildi. "Şu anda bir centilmen gibi davranma." *Centilmen* kelimesini *aptal* dercesine telaffuz etti. "Bütün bir kitap için vaktimiz olmayabilir."

"Böyle söyleme," demeyi başardı Lev, ağzı kurumuştu. "Lütfen böyle söyleme."

Sasha eğilip dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Bana bir trajedi yaz, Lev Fedorov," diye fısıldadı. "Bana bir günahlar manzumesi yaz. Bana bir vebanın yıkımını yaz. Beni yalnız yaz, şehvetle yaz. Beni parçalanmış, korkmuş ve kaybolmuş yaz.

Sonra bir geceliğine de olsa kendimi senin kollarında bulduğumu yaz. Ardından bunu bir kez daha yaz. Sayfaları ikimiz de

ezberleyene kadar tekrar tekrar yaz, Lev. Bu da bir hikâye, öyle değil mi?"

Son cümleyi usulca söylemişti.

Lev tereddüt etti. "Bizim için istediğim hikâye bu değildi."

"Asla öyle değil," diye yanıtladı Sasha, bunun farkındaydı.

Lev ürperdi, arkasına uzandı; bir yırtılmayla uzayda savrulup fiziksel gerçekliğin pençesinden sıyrıldılar ve sesin olmadığı, tüm ışıkların söndüğü serin bir odanın içinde yeniden belirdiler. Sasha etrafına bakındı, odaklandıkça işaretleri tanımladı: Kitaplık. Şifonyer. Komodin. Yatak. Açık tek bir pencere ve geceye doğru havalanan beyaz bir perde.

"Kış mevsimindeyiz, Lev," dedi Sasha. "Zatürre olacaksın."

"Seni dinliyordum," dedi Lev, kadının şüphelerini doğrulayarak. Demek ki burası Lev'in yatak odasıydı.

Onun alanı. Onun yeri.

Sasha ondan bir adım uzaklaşarak pencereye yöneldi. Hâlâ şehir merkezinde bir yerdeydiler, manzaralar ve sesler tanıdıktı. O yukarıdayken kaç kez aşağıda bir yerde durmuş, gezinmiş, ikisinin de haberi olmadan hayatının basamaklarını seyretmişti? Lev'in yukarıda durup tepeden baktığını bilmeden kaç kez gözlerini güneşten korumuştu?

Bir elini gecenin içine doğru kaydırarak rüzgârı hissetti. Marya'nın gittiği bir dünyada yaşamak artık farklı geliyordu. Bütün alan ve aşağıdaki şehir boş geliyordu.

Pencereyi kapatmayı düşündü, sonra vazgeçip Lev'e döndü. Lev kıpırdamadan öylece beklerken bütün hareketleri onun için durmuştu. Lev'in dünyası onun için, Sasha'nın dünyası da bu genç adam için durmuştu.

En azından şimdilik. Güneş doğana ve her şey değişene kadar.

Sasha onun kararsızlığını görebiliyordu. "Gitmemi istersen,"

diye teklif etti usulca, işaret ederek. Dudakları hafifçe seğiren Lev, çaresizce ona yaklaştı.

"Seni buraya ben getirdim, değil mi?"

Sasha başını olumlu anlamda salladı. "Güzelmiş," dedi, ellerini şifonyerin üzerinde gezdirip parmak uçlarını inceledi. Hiç toz yoktu. Marya onun temizlik anlayışını takdir ederdi, diye düşündü Sasha, aniden bir vahşilik ve şiddet dalgası hissetti.

Sasha birden ona döndü. "Kız kardeşim öldü, Lev. En sevdiğim kız kardeşim. Benim en sevdiğim."

Lev hiçbir şey demedi.

"Ailem onun katilinin intikamı için gelecek."

Lev yine bir şey demedi.

"Bizi inkâr mı edeceksin?" diye sordu Sasha, öfkeleniyor muydu, yoksa gerçekten soruyor muydu emin değildi. "Sen ve kardeşlerin, bizden farklı mısınız?"

Lev yutkunup başını salladı. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Sasha. "Öyleyse, bu belki de yaşayacağımız tek gece olacak, Lev Fedorov." Bir an susup şifonyere yaslandı, genç adamın henüz harekete geçmeyip kapatmadığı mesafeye çaktırmadan baktı. "Bu anı havadan sudan konuşarak mı geçirmek istersin, yoksa aklında daha tatmin edici bir şey mi var?"

Sasha isteksizliğin sinematik bir şekilde terk edilmesini bekledi. İkisini de ateşleyecek bir coşku dalgası arıyordu. Şimdi buradaydılar, nihayet ikisi de aşikâr olanı itiraf etmişlerdi, o halde kolay olmalıydı, basit olmalıydı, açık olmalıydı, ben, sen, biz.

Ama öyle olmadı.

"Canın yanıyor," dedi Lev tarafsızca. "Sence bunu düzeltebilir miyim?" Başını iki yana salladı. "Yapamam."

Şaşırtıcı derecede küçümseyiciydi, en azından genç adam için.

"Peki." Sasha kaskatı kesilmiş halde arkasını döndü. "O zaman beni geri götür."

"Hayır," diye karşılık verdi Lev, inatçı yüz hatları ve vahşi bakışlarıyla. Sasha da ona ters ters bakıyordu. "Tabii, gitmek istiyorsan..." Genç adam bunu söylerken yüzünü buruşturdu. "... ama gitmeyeceğini biliyorum."

Sasha aniden öfkelendi. "Birdenbire ne istediğim konusunda uzman mı oldun?"

"Uzman değilim. Sadece oldukça iyi bir gözlemciyim."

Bu iddia Sasha'nın sinirlerini bozdu. "Göster o zaman," diye söylendi Sasha, ona dönerek. "Bana ne kadar iyi olduğunu göster," diyerek elini gövdesinden aşağı kaydıracak kadar genç adamı kendisine yaklaştırdı ama Lev onun parmaklarını yakalayarak sabit tuttu.

"Öfkeni istemiyorum," dedi Lev. Kadın sinirlenerek geri çekildi ama adam elini bırakmadı.

"Ne istiyorsun o zaman?" dedi Sasha. "Kederimi mi? Bu kadar mı?"

Lev omuz silkerek, "Eğer gerçekse, evet," diye dile getirdi. Lev genç kadının elini tutarken nefesi elinin altında titriyordu ve Sasha, Lev'in taleplerinde her zaman bu kadar küstah olmasından nefret ediyordu. Onun dizlerinin üzerine çökmesini istemiyordu, doğru ama o sözlerini biraz yumuşatmasını tercih ederdi. Birazcık alçakgönüllülük bile gergin sinirlerini rahatlatabilirdi. "Eğer hissettiğin buysa ben de bunu istiyorum."

"Omzunda ağlamamı mı istiyorsun, Lev Fedorov? Dertli kızın olmamı mı istiyorsun? Böyle bir şey olmayacak. Ben bir Antonova'yım," diye uyardı Sasha, "ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmek üzeresin."

Eğer bu Lev'e kehanet gibi geldiyse tek kelime etmeden titremekle yetindi.

"Sasha," dedi Lev, Sasha'nın elini sıkarak, "aptal olma."

Sasha garip bir şekilde bu kısa normalleşme penceresinden biraz daha rahat nefes aldı.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı Lev, onun parmaklarını kendi parmaklarına dolayarak, "ve sen tek bir parmağını bile kaldırmadan bana sahip oluyorsun. Ama beni kullanma."

"O zaman sen beni kullan," diye atıldı Sasha, elini tekrar çekmeye çalıştı ama başaramadı, onun dokunuşuyla olduğu yere çakıldı kaldı. "Senin kolay olman gerekmiyor muydu?" Bunu söylerken keyifsizce kahkaha attı.

"Sasha." Lev onu kendine çekti, Sasha direndikçe de daha sıkı tuttu. "Sasha, eğer kalbin kırıldıysa seks bunu düzeltmez..."

"O zaman beni neden buraya getirdin?" diye söylendi Sasha öfkeyle. Daha karanlık bir şeyin etrafında dönen, içine düşüp bir daha asla geri dönemeyeceği bir öfkeydi bu. "Neden buradayım, Lev? Bırak beni, bırak *gideyim*."

Sasha öfkeden bocalayarak genç adamın göğsüne bir yumruk indirdi, genç kadının göğsündeki acı çürüyen bir kesikten yavaşça akan kan gibiydi ama Lev merhamet göstermedi. Sasha ona ters ters bakarken hafifçe irkilerek başını çevirdi ama yumruğunu gevşetmedi.

"Eğer kardeşimi kaybetseydim, ruhunu dünyanın sonuna kadar kovalardım," dedi Lev sessizce ve Sasha bir an için sesinin yorgun tınısıyla duraklayarak savaşmayı bıraktı. "Ben olsaydım, Sasha, tıpkı bunun gibi yoluma çıkan her şeyi yok etmek isterdim, inan bana, anlıyorum... ama eğer sana sadece bir ateş olarak sahip olabileceksem, Sasha, olduğun şeyin bir alevi olarak, o zaman benim için yanmanı istiyorum. Beni anlıyor musun? İstersen sana sarılırım," diye fısıldadı, sesi kalbinin yorgun dallarına uzanan bir dokunuştu. "Sana göz kulak olup seni güvende tutmamı mı

istiyorsun, Sasha? Bunu yaparım. Ama bazı şeyleri bileceksem... sana nasıl dokunulmasını tercih ettiğin gibi mahrem şeyleri," dedi kararlı bir şekilde, bir erkeğin sesiyle -bir *âşığın* sesiyle- "aklımdan asla çıkaramayacağımı bildiğim şeyleri... o zaman bana bir iyilik yap ve bencil olmama izin ver. Yatağıma *benim* için gelmiş olabileceğini hayal etmeme izin ver, hatta eğer asla yapama..."

Sasha onu tekrar öpüp huzursuz elleriyle paltosunu çıkarınca Lev konuşmasını tamamlayamadı. "Çıkar şunu," dedi hoyratça ve Lev öfkeyle ona baktı.

"Sen beni duymadın mı?" diye sordu Lev ama Sasha sadece kollarından sıyrılıp kazağını başından çekip çıkardı ve karşısındaki genç adamın bakışlarının aşağı çevirmesini izledi. "Ben... Sasha, *Sasha*, ben sadece..."

"Senin için yanmamı mı istiyorsun?" diye sordu Sasha. "O zaman yanışımı izle." Genç adamın paltosunu omuzlarından sıyırıp yere attı ve gömleğinin düğmeleriyle boğuşmaya başladı, her beceriksiz denemede parmakları, düğmelerin altındaki deriyi çiziyordu. Ona dokunuşunda, her bir nabız atışı düğmeleri açma girişimindeki ilerlemeyi tebrik eden bir kutlama gibi hissediyordu; elleri aynı anda hem inanılmaz derecede emin hem de çaresizce kararsızdı.

Genç kadının, kollarını geri çekmeyi bırakıp paltoyu omuzlarına kadar sıyırmaya çalışmasını Lev neredeyse hiç hareket etmeden izledi. "Şimdi tam zamanı, Lev," dedi sabırsızca ve Lev gözlerini kırpıştırarak ona yardım etmek için aniden öne atıldı, bir kolu serbest kaldığı anda genç kızın belini kavradı.

Aralarındaki öpüşme çok açık ve kuvvetli şekilde iletişimseldi, konuşmanın geri kalanı dokunmaya dönüşmüştü. Lev izin istedi, o da verdi, kalçaları adamınkilerle yan yana geldi; Lev yalvardı, o da razı oldu ve onu geri çekip üzerine düşmesini sağladı.

Sasha onun ilk öpücüğünü hatırladı ne kadar kolay, ne kadar zor, ne kadar kontrolsüz ve ne kadar çaresizce narindi. Tüm bunlar ve daha fazlası, belki de binlerce küçük deprem... Sasha, onun elleri kalçalarının kıvrımına doğru kaydığında derin bir iç çekti, kolayca yalan olabilecek bir yumuşaklık anıydı bu.

Lev başını geri yaslayıp onun gözlerine baktı.

"Sabah senin düşmanınım," diye fısıldadı. Adil bir uyarıydı.

Lev eliyle genç kadının kürekkemiğinin şeklini izledi, parmakları omurgasının uzunluğunu taradı ve sahiplenici bir tavırla yukarı kıvrıldı.

"Bu gece senin düşmanınım," dedi Sasha ve onu tekrar öptü.

III.4

(Suçlama)

Stas Maksimov'un her zaman başını çevirip görmezden geldiği bazı şeyler vardı; Marya Antonova'nın kocası ve dolayısıyla Kasaba cadısı olarak asıl mesleğine rağmen, Baba Yaga'nın sırlar labirentine borçlu olduğu için bu bir zorunluluktu. Stas, karısının rutin olarak kendisinden pek çok şey sakladığını biliyordu, sorularının çoğuna gülümseyerek, *Gerçekten bilmek istiyor musun, Stanislav?* diye cevap verirdi ve hiç şüphesiz, müdahale etmemeyi tercih ederek geri çekilirdi. Cadı olsun ya da olmasın, karısına ihanet etmek asla bir seçenek değildi.

Yine de zaman zaman tamamen kör olmadığı için görmezden gelemeyeceği şeyler oluyordu.

"Her ne yapıyorsan, Yaga," dedi Stas sessizce, elini otlarıyla meşgul kayınvalidesinin omzuna koyarak, "yalvarırım yapma."

Yaga cevap vermedi. Gururlu bir kadındı ve Marya ile ilişkisi boyunca Stas hakkında yeterince iyi düşünmüş gibi görünse de ona

kesinlikle iyilik yapmamıştı. Stas sadece onun en sevdiği kızıyla evlenmiş biriydi, bunu biliyordu ve bundan daha fazlası değildi.

Çoğu şeyde olduğu gibi bu konuda da onun gözünde bir yeri yoktu ama yine de onu dinleyeceğini umuyordu.

"Ben karımı seviyorum," diye hatırlattı Stas ona, bunu düşününce zalim, vahşi bir acı hissediyordu; *sevmek*. "Karımı çok sevdim ve hayattayken onu ne kadar sevdiysem yasını da o kadar tutacağım ama bunun bir yararı dokunmayacak. Onun hayatını bir intikam sebebine dönüştürme, ondan bir canavar yaratma, Yaga, lütfen..."

"O seni sevmiyordu," diye cevap verdi Yaga soğuk ses tonuyla, en az diğerleri kadar yaralayıcı bir darbeydi. "Beni ya da kız kardeşlerini sevdiği gibi değil, Stas." Son sözünü söylemeden önce bir an sessiz kaldı. "Dima'yı sevdiği gibi değil."

Stas irkildi. Zamanında Dimitri Fedorov hakkında yeterince şey duymuştu, çok az tanıdığı ve nefret etmemek için umutsuzca çabaladığı bir adamdı, kaldı ki bunu zar zor başarabilmişti. Dimitri sadece silah olarak kullanılan bir isimdi ve Stas'ın şu anda karısının yasını tutarken duymak isteyeceği son şeydi.

Sana söz veriyorum, onu bir daha asla görmeyeceğim, demişti Stas'a, Dimitri hakkında, henüz flört döneminin başlarındayken *ve bu konuda sözüme kesinlikle güvenebilirsin çünkü bunu yaparsam sana bir daha asla geri dönmeyebilirim.*

Stas, Yaga'yı dikkatle düzelterek, "Beni seviyordu," dedi. Ne de olsa Marya'yla birlikte bir hayatı paylaşmışlardı ve bu süre boyunca karısı Dimitri Fedorov'un adını hiç yüksek sesle söylememişti. On iki yıla yakın bir süredir Stas Maksimov'un ortağı, yoldaşı, arkadaşı ve sevgilisiydi, geçmişi ne şekilde olursa olsun, onu bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bir kez bile.

"O beni severdi," dedi Stas tekrar, "ve sırf acı çekiyorsun diye birlikte geçirdiğimiz hayatı basitleştirmeyeceğini biliyorum,

Yaga. Belki beni hiçbir zaman Dimitri Fedorov'u sevdiği gibi sevmedi ama başka aşklar da var. Daha iyi aşklar da var," dedi ona, savunmacı tavırla, "bizi zenginleştiren, hayatlarımıza ve akıl sağlığımıza mal olmayan aşklar..."

"Bu seni ilgilendirmez, Stas," dedi Yaga ona, tam Marya'nın koruması Ivan kapıda belirdiği sırada sözünü kesti.

Stas dönüp içeri giren Ivan'a baktı; diğer adamın yüzündeki ıstırabı görünce midesi acı içinde kıvrandı.

Belli ki Stas'ın karısını seven pek çok erkek olmuştu. Dimitri Fedorov'un ardından ikinci olmak yeterince zordu ama Ivan'ın yaşadığı umutsuzluğu hayal etmek... imkânsızdı. Ivan'ın yerinde Stas olsaydı, onun gözünde bir değil, iki erkek olduğunu gayet iyi bildiği halde onu hâlâ sevebilir miydi?

Evet, Stas içten içe bunun böyle olduğunu biliyordu ve bunu Ivan'ın yüzünde bu kadar açıkça görmeye dayanamıyordu. Marya Antonova'nın seçimi olma şansının her zaman farkında olan Stas Maksimov, onun gittiğini öğrenmenin acısını bir kez daha yaşadı. Başka hiç kimse onun acısına sahip çıkamazdı; diğerlerinin yetersiz acısı yalnızca hayal gücüne, kuruntuya dayanıyordu. Marya'nın kendisini sevme, onu gerçekten olduğu gibi tanıma şansına sadece Stas sahipti ve bu nedenle onu kaybetmenin nasıl bir azap olduğunu sadece Stas bilebilirdi. Ivan'ın kendini feda edişini izlemek göğsünü tırmalıyordu, sanki sonunda sadece onun bağlılığı önemliymiş gibi.

"Bana ihtiyacın var mı, Yaga?" diye sordu Ivan ciddi bir tavırla ve kadın da başını iki yana salladı.

"Senin görevin Sasha'ya karşı," diye hatırlattı Yaga ona. "Masha'nın senden ricası buydu, değil mi? Masha'nın isteklerinin yerine getirilmesini sağla. Benim ve onun için yapabileceğin şey bu, başka bir şey değil."

Ivan başını olumlu anlamda salladı. "Evet, Baba Yaga," dedi ve Stas'a göz ucuyla küçümser gibi bakıp uzaklaştı. Niyet yeterince açıktı: *Onu bıraktın*, diye suçluyordu Ivan'ın ifadesi. *Onu elinde tutamadın. Onu koruyamadın.*

Stas çenesini kaldırdı. *Sen de korumadın*, diye cevap verdi duruşundan emin halde ve Ivan tek kelime etmeden arkasını dönüp koridorda kayboldu.

"Evine git," diyen Yaga, yatak odasının kilitli kapısından içeri girmek üzere yürürken Stas'a, omzunun üzerinden son bir kez daha baktı. "Haklısın Stanislav, seni çok severdi."

Yaga durakladı, bir şeylerle oynuyordu. Hiç pişmanlık duymamasıyla ünlü bir kadın için, Stas belki de bir anlığına pişmanlık duyduğunu düşündü.

"Eğer aşkın kızımla birlikte öldüyse, Stas, o zaman göm onu," diye önerdi Yaga. "Senden başka bir şey istemeyeceğim."

Stas'ın vücudu duyduğu tehdit karşısında karıncalandı. "Ya istemezsem?"

Yaga'nın soğuk ifadesi sertleşti. "O zaman gördüklerin hoşuna gitmeyecek," dedi ve odasına geçip kapıyı arkasından kapattı.

III.5

(Bu O Bülbül)

Telefonunun alarmının canlandırıcı sesi Lev'i sarsıntıyla uyandırdığı sırada kolları Sasha'nın belindeydi. Sasha kıpırdandı, bacakları hâlâ Lev'in çarşaflarının arasındayken genç adamın üzerinden uzanıp alarmı kapattı.

Sasha, "Gitmeliyim," diyerek doğrulmak için hamle yaptı ve Lev başını şiddetle sallayarak Sasha'nın omzunu öpüp onu yerinde tuttu.

"Daha sabah olmadı," diye mırıldandı Lev, onun tenine doğru. "Bak." Ardından pencereyi işaret etti. "Hâlâ karanlık."

"Kış mevsimindeyiz, Lev," diye iç geçirdi Sasha. "Sabah oldu. Alarmın çaldı? Hatırladın mı? Kendin kurdun ve burada kalamayacağımı biliyorsun..."

"Dur." Lev kızın omzunu öperek onu tekrar kollarına çekti ve Sasha sahte bir kızgınlıkla iç çekerek adamın onu göğsüne çekmesine izin verdi. "Kal."

"Kalamam," diye hatırlattı Sasha ona başını sallayarak. "Kalamayacağımı biliyorsun."

"Ama şimdi gidersen..." Lev ürperdi. "Sasha. İçimde çok kötü bir his var."

"Buna mevsimsel duygusal bozukluk deniyor," diye bilgilendirdi Sasha onu, tekrar uzaklaşmak için hareket ederek kıyafetlerine uzandı. "Zaten biri beni burada yakalarsa bu hissin çok daha kötüleşeceğini tahmin ediyorum."

Sasha kazağını başından geçirip durakladı, Lev omurgasını öperken omzunun üzerinden baktı.

"Dramatik davranıyorsun, Lev," dedi Sasha ona, gür ve yumuşak saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Normalde iyi olabilirdi ama şu anda hiç yardımcı olmuyor..."

"Yardım etmeye çalışmıyorum," diye onu temin eden Lev, genç kadını tekrar kollarının arasına çekip yatakta yuvarlandı ve onu çarşafa yaslayıp dudaklarını bir kez daha onunkilere değdirdi. "Eğer bunda kötü değilsem," diye mırıldandı, kadın bacaklarını kalçalarına doladığında memnuniyetle gülümseyerek, "Seni yatağımda tutmaya çalışıyorum."

"LEV!" diye bir ses yükseldi alt kattan. "Lev, evde misin?"

Sasha yüksek sesle soluduğunda Lev eliyle ağzını kapadı ve ses avucunun içinde boğuldu.

"Sessiz ol," diye uyardı ve kadın ona ters ters baktı. "Haklısın, gitmelisin..."

"Yardımcı olmayan sen değil miydin? O zaman nasıl hissettirdiğini gör," diye mırıldandı Sasha, onun elini iterek. Parmaklarını adamın karnında kötücül bir zevkle gezdirdi ve onu yanlış bir inilti olabilecek sesi yutmaya zorladı. "Daha sabah bile olmadı," diye mırıldanarak boynunu öptü. "Ona uyuduğunu söyle..."

"Leva," dedi Roman'ın sesi yine, kapının diğer tarafında bir yerden. "Uyuyor musun? Uyan. Lev, ben..."

Kapı kolunu çevirdi ve Lev telaşla elini uzatarak kapıyı büyüyle kilitledi.

"Bu da ne, Lev..."

"Kardeşler," diye fısıldadı Sasha, Lev ona azarlayan bir bakış atarken başını onaylamıyor gibi salladı.

"Gitmek zorundasın," diye söylendi Lev, Sasha'nın kalçaları onun kalçalarına sürtündüğünde yüksek sesle inlememeye çalışarak. "İnan bana, gitmeni istemiyorum ama eğer seni burada yakalarsa..."

"Lev," diye homurdandı Roman, "kapıyı aç. *Hemen* konuşmamız gerek. Dima burada mıydı?"

"Dima mı?" diye tekrarladı Sasha, aniden doğrularak, o sırada Lev giysilerinin geri kalanını toplayıp ona fırlattı. "Ama ben onun..."

Sasha yüzünü buruşturarak kendini susmaya zorladı, muhtemelen *infaz edilmenin* Lev'in hoşuna gidecek bir kelime olmadığını fark etmişti.

"Hayır, değildi," diye bağırdı Lev, Roma'ya, ardından Sasha'ya yalvaran bir bakış attı. "Ben giyinene kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan ne, Roma?"

"Hepsi bu mu?" diye sordu Roman kapının diğer tarafından,

etkilenmişe benzemiyordu. "Aletini daha önce de gördüm, Lev ve her zamanki gibi hiç ilgimi çekmiyor. Dima araya girmeye çalışmadan önce bu gecenin planını konuşmamız gerek..."

"Neden karışacak ki?" dedi Lev ve Sasha aynı anda, o sırada Lev ona yeniden öfkeyle baktı.

"*Git*," diye fısıldadı, "ciddiyim..."

"Oyun değişiyor, Lev," dedi Roman, sonra bir elini kapıya vurarak Lev ile Sasha'yı korkuttu, o sırada genç kadın kot pantolonunu giyiyordu. "Sen ve ben..." Sabırsız bir hırıltı çıkardı. "Tanrı aşkına *beni içeri* alır mısın..."

Git, dedi Lev ısrarla, Sasha dudaklarını onunkilere bastırıp endişesini öperek uzaklaştırırken. Elini Lev'in hâlâ çıplak olan göğsüne dayayıp tırnaklarını kısa bir süre geçirdikten sonra yutkunarak geri çekildi. Sasha başını yana yatırarak ona son bir kez bakarken durduğu yerde onu zihnine kazımaya çalışıyordu ve havada dalgalanarak, tam da sabırsız Roman'ın kapıyı omuzlayarak açıp Lev'in zayıf büyüsünün kalıntılarını ittiği anda gözden kayboldu.

"Tanrım," dedi Roman, Lev'in Sasha'yla geçirdiği mutlu gecenin yarattığı kargaşaya bakarak. "Ne oldu burada?"

"Dima'ya ne olmuş?" diye sordu Lev, kardeşinin sorusunu duymazdan gelerek. Ardından bir tişörte uzanıp onu huysuzca başına geçirdi. "Anlamıyorum. Neyin halledilmesini istiyorsun?"

"Marya öldü, Lev," dedi Roman, bakışlarındaki vahşilik belirgindi. "Ama bizim hâlâ bir Antonova cadısına ihtiyacımız var. Anlaşma iptal edilmeyecek, bundan eminim, bu da Yaga'nın onun yerine başka birini göndereceği anlamına geliyor. Marya'ya denk birini," dedi ısrarla, gözleri uyumamış bir adamın çılgınlığıyla parlıyordu, "tam da ihtiyacımız olan şey bu."

"Ne için?" diye sordu Lev. "Bu işin... peşini *bırakamaz* mıyız?" Umutsuz olduğunu bildiği halde, yine de son derece önemli bir şekilde kardeşine yalvarıyordu. "Öfkeni anlıyorum Roma ama

Dima yaşıyor... Dima *yaşıyor* ve Marya öldü, bu yeterli değil mi? Sadece..." Bocaladı. "Roma, yapamaz mıyız..."

"Lev." Roman öfke ve endişeden dudakları gerilmiş halde ona doğru atıldı. "Sen benim kardeşimsin. Çok önemli olmasa senden bir şey istemeyeceğimi biliyorsun. Bana bunu bildiğini söyle."

Lev, Roman'm alışılmadık samimiyeti karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Bunu biliyorum, Roma ama..."

"Lev. Lütfen."

"Sadece *nedenini* bilmek istiyorum, Roma..."

"Sana değer verdim, Leva. Tüm hayatın boyunca seni korudum. Sana hiç haksızlık etmedim," diye ısrar etti Roman, "ettim mi?"

Bunu gerçekten soruyor gibiydi. Leva nefesi kesilmiş halde bakakaldı çünkü *dehşet* Roman'da açıkça kişileşmeye başlamıştı. "Yapmadın," diye kabul etti ve Roman başını salladı, gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

"Öyleyse bana yardım edecek misin?" diye sordu Roman, Lev'in kolunu sıkıca kavrayarak. "Benimle misin?"

Lev, o an ayaklarının altında bir uçurumun açıldığını hissetti.

"Elbette," dedi, bunun doğru olduğunu biliyor ve ne zaman pişman olacağını merak ediyordu.

III.6

(Duygusal Aktarım)

Seni sevmek için çok mu erken, Sasha? Lev bir gece önce onu kollarının arasında tutarak böyle demişti, tam da kınamaya değer seçimler arasında, aynı derecede tavsiye edilemez ve inkâr edilemez tutkulu anlar arasında, hepsi de kesinlikle hayatının geri kalanında ona musallat olacaktı.

Kesinlikle çok erken, diye mırıldandı Sasha. Onun saçlarına

sevgiyle baktığını hissetti, sonra Sasha yüzünü göğsüne gömdü, gerçeği eklememeyi tercih etti: iyi ya da kötü, onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmişti.

Yine de duyguları bir yana Lev'in kardeşi yatak odasının kapısını kırarken kulak misafiri olduğu şeyi düşünmemek zordu. Kız kardeşini öldürenin bir Fedorov olduğunu biliyordu ama bir şekilde Koschei'nin kendisi olduğuna inanmak istemişti -korkarak büyüdüğü caninin- suçu Lev'e ya da kardeşlerine atmak yerine, kız kardeşini bir iblis gibi alıp götürdüğüne. Elbette, kendi yaşına ya da içinde bulunduğu koşullara bu kadar yakın biri olamazdı; elbette Lev'in yatak odasına kendi kız kardeşlerinden birinin ona yapacağı gibi dalan biri olamazdı.

Eğer kardeşimi kaybedersem, demişti Lev ona, *ruhunu dünyanın sonuna kadar kovarım.*

Sasha bu anıyı hatırlayınca aptal gibi hissetti. Lev'in onu bulduğunda -hayatları kesiştiğinde- kardeşini çoktan kaybetmiş olduğunu ya da sadece şans eseri kaybetmekten kıl payı kurtulduğunu hatırlayınca aşağılanmışlık duygusuyla ürperdi. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi intikam peşinde olmalıydı. Fedorovlar bir keresinde onun ailesine karşı hamlede bulunmuşlardı ve Lev özellikle ona güvenmemesini söylemişti, değil mi?

Lev bunu da söylemişti: *Sabah senin düşmanınım.*

Sasha ikisinin de sırlarını kapıda kontrol edebilecekleri konusunda ısrar etmişti ama bu gerçekten mümkün müydü? *Lev değil*, diye düşünmüştü kız kardeşinin nerede öldüğünü öğrendiği anda, *asla Lev değil*, fakat o da bir şekilde suç ortağı değil miydi? Annesinin yaptıkları söz konusu olduğunda *kendisi* de suç ortağı değil miydi? Kız kardeşleri? Yakında kendi suçu haline gelecek olan şeyin?

Eve döndüğünde yatak odasında bir yabancıyla karşılaşan Sasha'nın kafasında bu düşünceler dönüp duruyordu.

Yabancı değil, diye düzeltti, aşağıdaki sokağa bakan kişinin kim olduğunu daha net görebilmek için yeterince yaklaştığında.

"Ivan," dedi Sasha usulca, omzuna dokunmak için elini uzattı ve adam yerinden sıçradı, pencereden boş boş bakarken dalmış gibi görünüyordu.

"Sasha," dedi Ivan, boğazını temizleyerek. Daha önce hiç özel olarak konuşmamışlardı ve onun sesini duymanın biraz tuhaf olduğunu düşündü. Sesini huysuz ve keskin, cüssesi ve yumrukları kadar tehditkâr bir silah olarak hayal etmişti ama bundan daha derin, daha yatıştırıcıydı. Bir bakıma şerbet gibiydi ve bal gibi akıyordu. "Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim."

Sasha çekinerek duraksadı. "Annem biliyor mu, benim..."

"Hayır, hayır," diye güvence verdi Ivan ona. "Ancak sana yalnız olmanı önermem. Özellikle de şimdi."

Ivan, genç kadının uyumadığı çok açık olan yatağın en küçük köşesini kaplamak için garip bir şekilde yerinden kalktı ve ona oturmasını işaret etti. Sasha başını sallayıp önerilen yere oturdu, sonra yorganının üzerindeki ipliklere bakıp parmak uçlarını dikişlerin üzerinde gezdirdi. Marya'nm en son onunla birlikte oturup baş ağrısını dindirmesinin, hastalığını iyileştirmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Sasha ve Ivan başını iki yana salladı. Belli ki bu ona acı veriyordu ve Sasha daha fazla ayrıntı istememeye karar verdi. "Kendime sürekli onun benden ne yapmamı isteyeceğini sorup duruyorum," diye itiraf etti Sasha, bacaklarını yukarı kaldırıp çenesini dayayarak. "Cevabını bilmediğim bir sabaha uyandığımı hiç sanmıyorum."

Ivan yatağının üzerinde tekrar kıpırdandı, açıkça rahatsızdı.

"Özür dilerim," dedi bir süre sonra. Sanki o anı ya da yorganın üzerinde oluşturduğu kırışıklığı düzeltemeyecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Bu senin hatan değil." Sasha, Ivan'a hem uyarıcı hem de rahatlatıcı olduğunu umduğu bir bakış attı. "Yeryüzünde hiç kimse kız kardeşimi istediği şeyi yapmaktan alıkoyamazdı. Ben sadece... Anlamıyorum..."

Yüzünü buruşturarak sözünü kesti.

"Ne olduğunu anlamıyorum," diye itiraf etti Sasha. "Annem bize fazla bilgi vermedi. Bu doğru mu..." Küçük bir gerginlik belirtisi, adamın çenesinin yanında gerilen bir kas sayesinde ipucunu yakaladı. "Masha gerçekten Koschei'nin deposunda mı öldürüldü?"

Ivan ya ona bakamıyordu ya da bakmıyordu.

"Evet," dedi.

"Orada ne işi vardı?"

Sasha bekledi ama cevap gelmedi. Ivan bilse bile ona söylemesini beklemiyordu. Kız kardeşi her zaman çok özel biriydi. Sasha zihninin bir yerinde, her zaman hissettiği ama asla kabul etmek istemediği bir yerde, Marya'da kendisiyle paylaşılandan daha fazlası olduğunu biliyordu. İyi ya da kötü, Marya'nın Sasha'nın görmesini hiç istemediği pek çok yanı vardı.

"Sence Koschei'nin kendisi miydi," diye üsteledi Sasha usulca, "yoksa..."

"Bilmiyorum," dedi Ivan başını sallayarak, sonra başını yere indirdi. "Yine de onu suçluyorum. Ve kendimi." Sertçe yutkundu. "Herkesi suçluyorum ama en çok Fedorov'un oğullarını suçluyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Sasha ve Ivan ona bir cevap vermese de Lev'in kardeşinin o sabah söylediklerini aniden hatırladı: *Oyun değişiyor.*

Kendisini ve düşüncelerinin bir yankısını da duydu: *Lev değil, asla Lev değil...*

...ama belki, belki, olabilir mi?

Ne de olsa onu arayan oydu. Adını, kanını, sadakatini bilen oydu. Buluşmaları etkili olmuştu ama bu, ailelerinin geçmişlerini silip atmaya yeter miydi? Onun yerinde olsaydı bir öpücük, bir çarpışma yıldızlarını yeniden düzenlemek için yeterli olur muydu?

Elbette, Lev değilse o zaman endişelenecek bir şey yoktu. Daha önce Sasha'ya ya da ailesine zarar vermeyi hiç düşünmediyse, şimdi de kesinlikle düşünmezdi.

Eğer o *yaptıysa* o zaman...

Sasha duygularını bir kenara iterek sert bir tavır takındı.

"Peki, ya bunun arkasında gerçekten kimin olduğunu bulabilirsek?" diye sordu Ivan'a dikkatlice, parmaklarını düşünceli bir şekilde dudağının üzerinde gezdirerek. "Fedorovların neyin peşinde olduğunu bilen biri var mı? Masha'nın en başta onları görmeye gitmesinin nedenini?"

Hâlâ bir şey söylemeyen Ivan'a tekrar baktı. Marya korumasını çok iyi seçmişti şimdi bile, mezarın ötesinde, onun sırlarını saklıyordu.

"Bana tek bir şey söyle," diye ısrar etti Sasha, Ivan'ın bir şeyle -tahminine göre endişeyle- yüzü kızardı. Artık hangi Antonova cadısına hizmet edeceğini bilmiyordu. "Kız kardeşim Fedorov kardeşlerin ona ihanet ettiğini nereden biliyordu?"

Ivan durakladı, bilginin değerini ya da belki de odadaki konumunu tarttı. Sadakatinin Marya'dan daha uzun ömürlü olması anlaşılabilir bir şeydi ama o bile artık Marya'ya hizmet etmenin tek bir yolu olduğunu fark etmiş görünüyordu.

"Ivan," diye uyardı Sasha, annelerinden öğrenmiş kız kardeşinden edindiği ses tonuyla.

Ivan derin bir iç çekişle buna boyun eğdi.

"Marya'nın muhbiri vardı," diye itiraf etti. "Bir adam. Bir peri."

"O zaman onu bulmalıyız," dedi Sasha ayağa kalkarak. "Onunla konuşalım. Bakalım neler biliyor."

Ivan adeta şimşek hızıyla hareket ederek güçlü eliyle Sasha'nm kolunu kavradı ve onu geri çekti. "Hayır, Sasha," dedi sertçe, onu dinlediğinden emin olana kadar bırakmadı. "Seni ona götürmeyeceğim. O tehlikeli biri," diye açıkladı alçak bir sesle, "ve kız kardeşin buna asla izin vermez. Beni asla affetmez."

"Kız kardeşim öldü, Ivan," diye hatırlattı Sasha ona, acısı yine kalbinin etrafını sarmış ve onu kurutmuştu. "Masha öldü ama onu kullanacak kadar güvendiyse ben de güvenebilirim. Ben de kız kardeşim kadar Antonova cadısıyım," diye ekledi çenesini kaldırarak. İlk kez Marya'nın söylemesini isteyeceği bir şey gibi gelmişti. "Ben bir Antonova'yım ve biz hiçbir şeyden korkmayız. Yani hâlâ kız kardeşimin isteklerine hizmet etmek niyetindeysen, Ivan, o zaman şimdi bana yardım edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Ivan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Sasha'ya baktı.

Belki de öyleydi diye düşündü.

Ivan bir süre sonra, "Ona en çok benzeyen sensin," dedi. Bu önemsiz bir ifade değildi -Sasha Ivan hakkında çok az şey biliyordu- fakat bunların arasında kız kardeşine sadakatle hizmet ettiği ve nadiren yanından ayrılmaya istekli olduğu gerçeği de vardı.

"Biliyorum," dedi Sasha, belki de daha doğru cevap *Umarım haklısındır* olabilirdi.

Ivan isteksizce başını sallayarak kabul etti. "Peki. Seni Masha'nın muhbirine götüreceğim ve sana göz kulak olacağım," diye nefes verdi, "ama dikkatli olmalısın. Seni benim koruyamayacağım şekilde tehdit edecektir. Köprü, önemsiz bir satıcı değil," diye uyardı, "sıradan bir suçlu da değil. İşine geldiğinde bilgi saklar; çıkarlarına hizmet edecekse sana ihanet eder."

"Bana bilmek istediğim şeyi söyleyecek mi?" diye sordu Sasha açıkça ve Ivan yüzünü buruşturdu.

"Evet," diye yanıt verdi ve Sasha bunun üzerine başını salladı.

"O zaman beni Köprü'ye götür."

Bunun üzerine Ivan ayağa kalktı ve kız kardeşine de sık sık yaptığı gibi başını eğerek selam verdi.

"Nasıl istersen," dedi.

III.7

(Aramızda)

"Anlaşma hâlâ devam ediyorsa," dedi Roman, Lev'in yatak odasını turlamaya devam ederek, "o zaman müdahale etmek zorundayız. Yardımına ihtiyacım olacak," diye ekledi Lev'e bakarak. "Bunu sensiz yapamam... ve Sasha bir şey söylediyse bana söylemeni istiyorum, Leva. Herhangi bir şey."

"Neden *benim* yardımıma ihtiyacın var?" diye sordu Lev. Roman'ın ne kadar endişeli göründüğü düşünüldüğünde Dimitri bariz bir seçimdi. Lev nadiren basit ayak işlerinden başka bir şeyle görevlendirilirdi. "Peki, Dima neden sana karşı çıkıyor? Dediğini sanıyordum..."

"Dima şu anda işimize yaramaz," diye tersledi Roman, saatine bir kez daha bakarak. Belli ki bir şey bekliyordu ama Lev'in ne olduğunu öğrenmesi pek mümkün görünmüyordu. "Bana buluşmalarının bazı ayrıntılarını verebilecek bir kaynağım var ama Marya olmadan, onun yerine kimin gönderileceğini bulmak için birine ihtiyacım olacak." Bunu Lev'e bakarak söylemişti. "Antonovaların neyin peşinde olduğunu bilecek biri."

"Marya'nın ölümünden sonra bir uyuşturucu anlaşması ya-

pacaklarını sana düşündüren ne?" diye ısrar etti Lev, Sasha'yla geçirdiği geceden sonra şimdi ona ihanet edebileceği fikrine karşı çıkıyordu. "Kayıpları için kesinlikle yıkılmışlardır, Roma. Kalpleri kırılmıştır. Biliyorum ki Sasha..."

Sasha'nın adının geçmesiyle Roman'm gözlerinde tanıma duygusu belirince irkilerek sözünü kesti. Ağabeyinin bakışları odanın içinde hızla dolaşıyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu ve tekrar Lev'e baktığında gözlerindeki bakışı yanıltmak mümkün değildi. Her ihmalin, her yalanın sessizce hatırlanması.

Lev, kardeşini kınayan yüz ifadesinin ardını görebilecek kadar iyi tanıyordu. Koschei'ninkine çok benzeyen yüz hatlarının altında Koschei'nin kabul etmediği her şey vardı; aşağılanma, hayal kırıklığı, sefalet ve kayıp.

"Önce Dima, şimdi de sen mi?" diye sordu Roman, sesinde tehlikeli bir sakinlik vardı.

Lev anlamadığını söylemek için ağzını açtı ki gerçekten anlamamıştı. Ama anladığını sandığı şeyin çok daha önemli ve çok daha kötü olduğunu bildiğinden konuşmadı.

"Nerede duracağını seç, kardeşim," diye uyardı Roman, "ve dikkatli seç, eğer hayatının geri kalanını Baba Yaga'nın sürtükleri tarafından bir kenara itilerek geçirmek istemiyorsan."

Lev derin bir iç çekti. "Roma, ben sadece..."

"Gitmem gerek," dedi Roman telaşla ve odadan çıkmak için döndü. "Kaynağımdan haber alırsam sana haber veririm, bu arada umarım sadakatini yeniden gözden geçirirsin."

Sonra öfkeyle çıkıp gitti ve Lev kardeşinin bulunduğu yere bakakaldı.

III.8

(Köprü ve Onu Geçenler)

Brynmor Attaway ofisinde oturmuş, kapı çalınana kadar bir sözleşmeyi dikkatsizce inceliyordu. Bunu, hiç hoşuna gitmeyen şekilde kapının kilidinin hızlıca açılması izledi.

O zaman ne tür bir ziyaretçi olduğunu anlamak kolaydı.

"Merhaba cadı," dedi başını kaldırmadan, kalemini ağzına vurarak. "Bir dakika içinde seninle ilgileneceğim..."

Kadın sesiydi, "Artık benimle muhattap olacaksın," dedi ve Bryn şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ivan," dedi Bryn, korumanın sessiz varlığını onaylayarak, "ve... *Marya* değil," diye ekledi, bakışları normalde onun yerinde duran genç kadının üzerinde hızla gezindi. "İlginç." Dikkatini at kuyruğu şeklinde toplanmış saça, rahat kıyafetlere ve bunun Marya Antonova'ya çok benzeyen ama her zaman giydiği savaş zırhı olmayan biri olduğuna dair açık göstergelere verdi. "Anladığım kadarıyla bir kız kardeş? Daha önce vahşi doğada başka bir Antonova görmemiştim."

"Burası vahşi doğa sayılmaz," dedi gri gözlü Antonova, Marya'nın keskin bakışlarının biraz daha yumuşak ve yuvarlak versiyonuydu. "Sen Köprü olmalısın?"

"Öyleyim," dedi Bryn ve masasının karşısındaki boş sandalyeleri işaret ederken sözleşmeyi elinden bıraktı. "Anladığım kadarıyla hizmetlerime ihtiyacın var?"

Kadın temkinli bir şekilde oturdu. "Fedorovları nereden tanıdığını öğrenmek istiyorum."

Bugünlerde sık rastlanan bir istek gibi görünüyordu.

"Reddedildi," diye yanıtladı Bryn. "Başka bir şey var mı?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Ne demek reddedildi?"

"Evet, reddedildi. İstersen geçersiz de diyebilirsin. Bilgilerimi bedavaya paylaşmam," dedi Bryn. "Ne bir peri olarak ne de bir avukat olarak. Beni işimde bu kadar etkili yapan da bu," diye ekledi, DÜNYANIN EN İYİ AVUKATI yazan kupasını serçe parmağıyla havaya kaldırarak, "ve mantıksız taleplerle karşılaştığımda 'hayır' gibi şeyler söylemekte beni özgür bırakan da bu. Buna avukat-müvekkil ayrıcalığı diyebilirsin."

Cadı onu şaşırtarak gülümsedi, tatmin olmuştu. "O halde Fedorovların neyin peşinde olduğunu biliyorsun," diye değerlendirdi ve Bryn durakladı.

"Hımm," dedi Bryn, iradesi dışında etkilenmişti. "Marya'dan daha gençsin ama iyi eğitilmişsin, anladığım kadarıyla."

Cadı irkildi ama bunu güçlükle yapabilmişti. Bunun neyle ilgili olduğunu merak etti.

"Kız kardeşimin Fedorovlarla ne işi olduğunu biliyor musun?"

"Bu kız kardeşinle benim aramda," dedi Bryn.

"Artık değil," diye cevap verdi cadı. "Kız kardeşim öldü."

Bryn gözlerini kırpıştırdı, gerçekten irkilmişti. "Ne?"

"Marya dün gece öldürüldü," diye açıkladı cadı, "ve onu öldüren bir Fedorovdu."

Bryn boğazını temizledi, biraz rahatsız olmuştu. Marya'yı daha önceki akşam gördüğünü düşünmek tuhaftı; daha da tuhafı, haberi Roman'dan henüz duymamıştı. Bu gerçekten de *Roman*'ın işi miydi? Eğer öyleyse, belki de anlaşmalarını yerine getirmişti. Eğer yapmadıysa...

Pazarlık için hâlâ yer vardı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Bryn zamanını bekleyerek ve cadı eğildi.

"Bir Fedorov'u öldürmeme yardım etmeni istiyorum," dedi.

Şaşırtıcı, diye düşündü Bryn. Cadı olsun ya da olmasın, Marya Antonova'nın dayanma gücüne sahip olan pek fazla kadın yoktu. Çenesini elinin üzerine dayamış, karşısında oturan kadına bakıyor ve bir dizi çıkarım yapıyordu. Mesleki terimlerle ifade edildiğinde bu bir vakaydı.

"Sen Marya'nın halefisin," diye tahmin etti ve cadı omuz silkti.

"Belki," diye yanıtladı. "Ya da sadece çok kızgınımdır."

Ah, ondan hoşlanmıştı. Bunu belli etmemeye çalışıp onun yerine başparmağını dudağına götürüp düşündü.

"Ben anlaşmalarla çalışıyorum, biliyorsun," diye belirtti Bryn. "Eğer yardımımı istiyorsan bunu bedavaya yapamazsın."

"Sana hiçbir şey vermeyeceğimi söylemedim," diye cevap verdi ve Ivan'ın ona dikkatle bakıyor olmasına rağmen cadı onun endişesini kabul etmedi. "Yine de istediğin bir anlaşmaysa işle ilgili bazı sezgilerim var."

"Öyle mi?"

Genç cadı hafifçe gülümsedi. "Her şeyin bir nüfuz meselesi olduğunu bilecek kadar."

"Eksik olduğumu düşündüğün bir şey var mı?" Bryn başarının tüm olağan işaretleriyle zevkli döşenmiş ofisinin geniş alanını gösterdi. Gösterişli ıvır zıvır yoktu, elbette. Burası kazanların ve süpürgelerin olduğu bir cadı kulübesi değildi. Bryn'inki göstermekten ziyade hissedebileceğiniz türden bir güçtü; bu güç, deri mobilyaların dokusu veya rafları kaplayan ilk baskı kitapların zenginliğinden kaynaklanan atmosferik bir altıncı hisle vurgulanıyordu. "Bana ikna edici bir şey sunmakta zorlanırsın."

Cadı aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. "Sen perisin değil mi?" diye sorduğunda Bryn, endişesini daha az kritik bir ana saklayarak sarsılmaz gülümsemesini daha sağlam olarak yerine sabitledi. "Yani, anladığım kadarıyla bu âlemde büyü yapmıyorsun."

Bryn, Ivan'a bakarak tarafsız bir ifadeyle, "Hayır, yapmıyorum," dedi. Marya Antonova'nın koruması bu küçük bilgiyi halefiyle paylaşmıştı, hiç şaşırtıcı değildi, yine de Bryn bunu, işe başlamadan önce avantaj elde etmiş gibi hileli ve tatsız buluyordu. "Bana seninkini mi öneriyorsun?" diye sordu Bryn genç Antonova'ya, Ivan'ın hoşnutsuzlukla kıpırdandığını görmekten memnun olmuştu.

"Elbette hayır," diye cevap verdi cadı. "Ben aptal değilim, ayrıca hayattayken sana pek bir şey teklif edemem. Sana kız kardeşimin tazminatı olarak ölen Fedorov'u teklif ediyorum," diye açıkladı ve Bryn, hoşnutsuzluğundan olsa gerek kendini öne eğilmiş buldu. Bryn, erotik bir arzu yüzünden zaman zaman çok kötü bir müzakereci olabiliyordu. Tüm periler gibi o da istediğinde, güçlü bir istek oluyordu. Bryn'in ilgisini çektiğinde, bu şehvetin kendisi gibiydi, ağzı başka bir tat, başka bir darbe için iştahla ıslanıyordu.

"Bir cadının organlarında sihir vardır," diye devam etti cadı. "Kalp, karaciğer. Özellikle de böbrekler," dedi ve Ivan onun yanında irkilmesine rağmen o etkilenmedi. Bryn'e göre bu konuşmada dehşet verici hiçbir şey yoktu, bu da eski tarz ustalığın bir işaretiydi. İronik şekilde, bir Antonova ve bir Fedorov diğer cadıların onlara benzediğinden daha çok birbirlerine benziyorlardı. Bryn'in gözlemine göre, aradaki fark nesilden nesle aktarılan mirasta yatıyordu. Yeni nesil cadının hayata geçirilmesi, sırtında hikâyelerden başka bir şey taşımayan göçmenin açlığından biraz daha uysaldı. Cadı ona, "Kanın işlendiği herhangi bir yer, yeterince iyi korunursa birkaç yıllık büyü barındırır," dedi, "ve onu korumana yardım edebilirim."

Bryn bunu düşündü. "Bu işte o kadar iyi misin?"

"O kadar iyiyim," dedi cadı ve ekledi. "Bana kız kardeşim öğretti."

İlginçti. Giderek daha da ilginçleşiyordu.

"Bu başka bir anlaşmayla çakışıyor," dedi Bryn, seçeneklerini tartarken parmaklarını masaya vurarak. Şaka yapıyordu. Burada onun için bir kayıp yoktu. Cadı sözüne bağlı olacaktı, hiçbir boşluk olmayacaktı ve eşsiz bir tatminin sıcaklığı söz konusuydu. Roman'ın hoşnutsuzluğu belki biraz uygunsuz olacaktı, belki de Roman ölecek ve her şey yoluna girecekti. Ne Roman Fedorov ne de şu anda Bryn'in karşısında oturan Antonova cadısı hiç sadakat ya da vicdan muhasebesi istememişti.

Roman büyük olasılıkla bunu bekliyordu ama tüm sözleşmelerde olduğu gibi bu tür şeyler de kesinlik gerektiriyordu. Roman onur istiyorsa, kapının üzerindeki hukuk bürosunun adına daha dikkatli bakmalıydı. Bryn bunun adil olduğuna karar vererek, "Bu, bana ilk kimin ödeme yapabileceği meselesi olacak," dedi. Bu açık artırmaya çıkmakla eşdeğerdi.

"Peki," dedi cadı omuz silkerek. "Eğer yardımı olacaksa bu gece ödeyebilirim."

Ah, diye düşündü Bryn, hatırlayarak. "Uyuşturucu maddeler öne mi sürülüyor?"

Cadı akılsızca, "Anlaşma bu gece bitiyor," dedi ve genellikle kurallara (kural eksikliğine) göre oynamaya çok daha istekli olan Bryn başını eğdi, kendini durduramadan sessizce mırıldandı. Cadı bunu fark etti ve kaşlarını kaldırarak üstü kapalı şekilde işaret etti.

Dilinin ucuna kısa ve çekingen bir itiraz gelmişti bile ama son anda oyunu oyuncuya tercih ederek onu bir kenara attı. Kızın kazanması umurunda olmayabilirdi ama ilk raundun henüz beşinci dakikasında bu şekilde kaybetmesini de istemiyordu. Bryn onu, "Böyle hassas bilgileri vermemelisin," diye uyardı.

Ancak Bryn'i şaşırtan şekilde kız sadece cevap vermekle yetindi.

"Hayır mı?" diye sordu cadı alaycı bir tavırla. "O zaman sana yeri ve zamanı da söylememeliyim sanırım. Tanrı esirgesin, tüm bunları Fedorov kaynağına söyleyebilirsin," diye mırıldandı. "Ne de olsa onlardan biri orada ortaya çıkabilir ve tamamen savunmasız olabilir..."

Ah. Ah, bu kız iyiydi.

"Peki, bu hangi Fedorov olabilir?" diye sordu Bryn rahat bir tavırla, onun kararlılığını sınamak niyetindeydi.

"Ölü olan," diye cevap verdi, hiç şaşırmadan.

Bryn gülümsedi. Kız çok ama çok iyiydi. Onun başarılı olmasını istediğini düşünmeye başlamıştı, gerçi kural olarak favorilerini seçmezdi. Marya Antonova'yı sevmiş olması gibi küçük bir olasılığa rağmen ona ihanet etmişti. Karşısında oturan cadıya hayranlık duyabilirdi, yine de kendisinin kazanacağı anlamına geliyorsa onu dizlerinden kesebilirdi.

Bu yüzden Bryn elini masanın diğer ucuna uzattı. "Bayan Antonova," dedi, "verimli bir sonuca vardığımıza inanıyorum. Fedorov kaynağımı kapına kadar getireceğim ve karşılığında sen de bana onun sihrini vereceksin. Anlaştık mı?"

Cadı, başını yan yatıran Ivan'a baktı; *Devam et*, der gibiydi, daha iyi bir seçenek olmadığı için kabul ediyordu ve cadı başını salladı, koltuğunun kenarına nazikçe tünemek için öne kaydı.

"Anlaştık," diye onayladı cadı ve elini Bryn'in elinin sıkarak kendi sözünü onun sözüne bağladı.

III.9

(Danışman)

"Dima," dedi Lev, kardeşini çalışma odası olarak kullandığı çatı katının köşesinde tek başına bulduğunda. "Meşgul müsün?"

Dimitri başını kaldırdı, düşüncelerinde uzun bir yolculuk yaparak bakışlarının Lev'in gözlerine çevirdi, sonra biraz yumuşadı. En büyük ve en genç Fedorovlar, Dimitri'nin her zaman dokunulmaz, ulaşılmaz ve Lev'e göre tanrısal olmasına rağmen hep yakın olmuşlardı. Bu, Lev ile Roman arasındaki ilişkiden farklıydı ve kesinlikle Roman ile Dimitri arasındakinden de...

"Lev," dedi Dimitri, ayağa kalkarak, gömleğinin yakası hafifçe aralanınca Lev, bandaj izini fark edince durakladı. Lev'in hafızasında dünkü katliam yeniden canlandı; yerdeki kan ve kardeşinin göğsündeki yara ona aniden ürperti verdi.

"Kötü mü?" diye sordu Lev ve Dimitri yere bakarak bir elini dalgınca göğsünde gezdirdi.

"Önemli bir şey değil," dedi Dimitri. "Ben iyiyim." Boğazını temizleyip Lev'e deri koltuklardan birine oturmasını işaret etti. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Lyova?"

"Sayılır. Ben..." Lev içgüdüleriyle savaşarak duraksadı. "Seninle Roma hakkında konuşmak istiyordum. Antonovalar hakkında," diye düzeltti. "Her ikisi hakkında, sanırım."

Dimitri yüzünün buruşmasını gizleyerek dikkatle sandalyeye oturdu. Marya Antonova yüzünden çektiği acılar henüz tam olarak geçmemişti. "Roma'nın onlardan nefret etmesini mi kastediyorsun?"

"Ben sadece..." Lev yutkundu. "Bütün bu nefrete değip değmeyeceğini merak ediyorum, Dima." Kendi sesindeki güvensiz-

lik bir an için dayanılmaz oldu. Babası, Roman; Lev şimdi ikisinin sesini de kafasının içinde duyabiliyordu, hayal kırıklığının donuk nakaratını. Başını iki yana sallayarak bu düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. "Roma'nın bir şeyden korktuğunu biliyorum," dedi. "Bir şeyin onu... kendisi olmaktan çıkardığını biliyorum ve babamın, Baba Yaga'ya karşı olduğunu da biliyorum ama..."

"Ama senin orada bir yerin yok," diye tahmin etti Dimitri. "Öyle mi?"

Hayır, hayır, Lev yerini biliyordu ve sorun da tam olarak buydu.

"Ah. İçinde bir yerin olmasını *istemiyorsun*," diye düzeltti Dimitri ve Lev ellerine baktı; yeterince onaylanmıştı. "Eh," diye nefes verdi Dimitri, "seni suçlamıyorum. Cadılar savaştığında kazanan az olur ve seninki de miras kaldı. Bu seni oldukça..." Sustu. "...önemsiz hissettiriyor olmalı sanırım."

"Evet," dedi Lev başını kaldırarak. "Benim savaşım gibi hissettirmiyor, Dima. Evet, Roma'nın kardeşimiz olduğunu biliyorum ve babamı seviyorum... Dima, onun için her şeyi yapacağımı *biliyorsun*, ikisi için de..."

"Bunu biliyorum," diye onayladı Dimitri, Lev'e yeniden oturmasını işaret ederek. "Senin giderek artan kıymetini biliyorum, Lyova. Her gün bununla gurur duyuyorum."

Lev yavaşça Dimitri'nin yanındaki sandalyeye çöktü.

"Ailemizi hayal kırıklığına uğrattığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, alçak sesle. "Tereddütlerimle, demek istediğim. Biliyorum ki bu..." Yüzünü buruşturdu. "Babamın en sevdiği özellik değil."

"Hayır, değil ama bu tereddüt değil, Lev. Babamın kastettiği şekilde değil. Senin inançların var." Dimitri derin bakışlarıyla Lev'in yüzünü inceledi. "Bir Antonova cadısıyla tanışmıştın," diye mırıldandı Dimitri ve Lev, tek bir uygunsuz kıpırdanış onu

ele vermesin diye öylece oturdu. "Çok güzeller," diye dikkat çekti Dimitri, neredeyse kendi kendine. "Zeki. Güçlü. Yaga'nın kızlarından herhangi biri bir erkeğin fikrini değiştirmeye yeter sanırım..."

"Ondan değil," diye geveledi Lev, yüzünde acı dolu bir ifade vardı ve Dimitri sargılı göğsünü tutarak krallara özgü kahkahasını attı, başını iki yana sallayıp sakinleşene kadar.

"Sana kimin tarafında olman gerektiğini söyleyemem," dedi Dimitri, "ama sana bildiklerimin bir kısmını anlatabilirim. Roma..." Bir elini henüz tıraş etmediği ince sarı sakalların üzerinde ihtiyatla gezdirerek sözleriyle oynamaya başladı. "Roma zayıf düştü," diye karar verdi Dimitri sonunda ve Lev'in endişeyle kaşlarını çatmasına karşılık başını salladı. "Bunu söylemek bana düşmez. Ama çaresiz seçimler yapıyor," diye açıkladı Dimitri. "Hayata çaresiz bir adam gibi bakıyor ve giderek mantıklı yaklaşımdan uzaklaşıyor."

Lev omuzlarında bir ağırlık hissetti, sanki sırtına bir örtü örtülmüştü. "Öyleyse onu korumalıyım, öyle mi?"

Dimitri başını iki yana salladı. "Doğru olduğuna inandığın şeyi yapmalısın," dedi. "Eğer içgüdülerin sana ailemizle Yaga'nın ailesi arasındaki bu küskünlüğün bedelini ödemeye değmeyeceğini söylüyorsa... ve uyarıyorum Lyova, bedeli bizim ya da senin hayatın olabilir," diye ekledi hafifçe yutkunarak, "o zaman kendi inançlarına saygı duymakla yükümlüsün. Önce onlara borçlusun."

"Önce Fedorov'un oğulları olduğumuzu sanıyordum," dedi Lev ve Dimitri yine başını salladı.

"Bu süreçte kendimizi yok edersek Fedorov oğlu olmak ne anlama gelir?" diye sordu Dimitri ve Lev, kardeşinin yüzünde beliren bu ifadeyi ilk defa gördüğünü fark etti. "Bu aileden gelen tek şey kayıpsa, şu ya da bu aile olmanın ne anlamı var?"

Lev dudağını ısırdı. "Ama Dima..."

"Eğer bir Antonova cadısı Roma'ya meydan okursa kardeşimiz ölür," dedi Dimitri, sonunda meselenin özüne inerek. "Kendini savunamaz, savunabilse bile hayatta kalamayabilir. Roma bunu biliyor," diye ekledi Lev'e tekrar bakarak, "ve şimdi sen de biliyorsun."

Ayağa kalktı, sanki çok şey söylemiş gibi arkasını döndüğünde Lev de arkasından atıldı.

"Ama Dima..."

Dimitri alçak ve sert bir ses tonuyla, "Kardeşimi seviyorum," dedi, ardından Lev'e sanki onunla çelişmeye çalışıyormuş gibi yaklaştı. "Onu seviyorum. Hayatı boyunca onu korudum, onun için savaştım... doğduğu günden beri *hiç aksatmadan* yanında durdum..."

Lev irkildi, Roman'ın sadece birkaç saat önce ona söylediği sözleri hatırladı. *Önce Dima, şimdi de sen.* "Dima, her şey..."

"Umarım adımızı taşımanın bana neye mal olduğunu asla bilmek zorunda kalmazsın," dedi Dimitri, sesi kötücül ve keskindi. "Yaptığın seçimler ne olursa olsun Lev, onlarla yaşayabileceğinden emin ol."

Dimitri'nin zihni sırlarla dolu kasa gibiydi ve kapısı hızla kapanıyordu. Lev onun gitmesine izin vererek kardeşinin kutsal düşüncelerine geri dönmesini izledi.

"Özür dilerim," dedi Lev ama bunu neden söylediğini bilmiyordu.

O sırada Dimitri artık onu dinlemiyordu.

III.10

(Anlaşma Yapıldı)

"Bana bir şey bulduğunu söyle," dedi Roman, Bryn'in ofisine dalarak. "Köprü, eğer anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmemi istiyorsan, buna ihtiyacım var."

Bryn deri koltuğunda oturup kitap okuduğu yerden parmağını kaldırdı ve sessiz olmasını istedi. Sonunda kaldığı yeri işaretlemek için uzanmadan önce gözleri birkaç saniye daha sayfayı takip etti, ardından buz gibi bir düşünceyle Roman'a baktı. "Hım? Ah, şu. Doğru," diye onayladı Bryn, "bir şey var, evet. Görünüşe göre, Baba Yaga'nın küçük girişimi planlandığı gibi devam ediyor."

Roman kaşlarını çattı. "Ve benimle iletişime geçmek aklına gelmedi mi?"

"Garip bir şekilde, hayır. Görünüşe göre *senin* de aklına gelmemiş," dedi Bryn yavaşça ve hoşnutsuz bir tavırla. "Hatırlayacağın gibi bugüne kadar benim kaynağım olan Marya Antonova'yı öldürdüğünden bahsetmemeni kastediyorum."

Demek Baba Yaga en sevdiği generali değiştirmişti. Roman, düşmanlarının her zaman olduğu gibi hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu düşüncesiyle, tiksintiyle karışık bir ürperti hissetti, sadece şimdi yüzleri yoktu, görünmüyorlardı. "Şimdi kim?" diye sordu.

"Bunun bir önemi var mı? Marya Antonova'nın halefi varmış, ne olmuş yani? Kardeşin Dimitri'nin de öyle," dedi Bryn, Roman'ın önünde durduğu yeri küçümseyici bir tavırla belirterek. "Bir cadı öldüğünde zaman durmaz, Roman."

Sanki Bryn cadılar hakkında en ufak bir şey biliyormuş gibi konuşmuştu. "Bana anlaşmanın nerede olduğunu söyleyecek misin, Köprü, yoksa bunu senden öğrenmek için deveye hendek mi atlatmam gerekecek?"

"Biliyor musun, bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum," diye cevap verdi Bryn; tam tersini ima ederek, "ama Marya Antonova'nın büyüsünü onu öldürmeden önce bana vermiş olsaydın bunların hiçbirine gerek kalmazdı, *özellikle* yapmaya söz verdiğin gibi."

"Açıkçası denedim... *deneyecektim* ama Dima..." Roman hayal kırıklığıyla homurdandı. "Şimdi yapamam," diye mırıldandı Bryn'in sıkılmış beklenti dolu gözlerine. "Onun bedenine ne yaptığını bilmiyorum."

"Benim sadece bir organa ihtiyacım var, değil mi?" dedi Bryn. "Karaciğer? Bir böbrek?" Durakladı, tiksindirici yeşil içeçeğin pipetinden yüksek sesle bir yudum almak için uzandı. "Kalp?" diye sordu, hoşgörü içinde bir yudum aldıktan sonra.

Roman yüzünü buruşturdu, göğsündeki nabız bu düşünceyle yavaşladı. "Yardımın işime yarayabilir, biliyorsun. Hâlâ sana ulaştırabilirim, bunu biliyorum ama eğer sen..." Ağzı gerildi. "Önce Antonovalardan biri beni öldürürse olmaz."

Bryn omuz silkti. "O zaman onlardan biri seni öldürene kadar ya da sen kardeşini ele verene kadar vaktin var," diye teklif etti, "yani anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmek için. Belki artık bana borçlu olmadığında senin tarafını tutmaya daha meyilli olabilirim."

Hırsızlar arasında onur, periler arasında sempati yoktur. Koschei'nin yaratıklardan nefret etmesine şaşmalı mıydı? "Köprü, Tanrı aşkına..."

Bryn yüksek sesle iç çekerek kitabını eline aldı. "Ah, rahatla," diye mırıldandı, Roman'a doğru adresle saat yazan bir kâğıt parçası fırlatarak. "Sonunda başarıyorum, değil mi?"

Buna karşılık Roman, Köprü'nün bir cevabı hak ettiğinden şüphe duyarak sadece arkasına dönüp gitti.

III.11

(Bir Fincan Çay)

Büyünün verdiği yorgunluk Baba Yaga'nın bildiği hiçbir yorgunluğa benzemiyordu; yedi çocuk büyütmüş ve bir kez bile parmağını kıpırdatmaya gerek duymamış bir adam için yıllarca ev geçindirmiş olsa bile. Büyü, kas gücünden farklı değildi; fiziksel ve zihinsel olarak yorucu bir işti. Hiçlikten gelmiyordu ve bir bedeli, maliyeti, zorlaması vardı. Onu kullanmak insanın kendisini tüketmesi demekti, yine de yorgun bir şekilde mutfaktaki en küçük kızına katılırken bunu çok belli etmemeye çalıştı.

"Nasılsın, Sashenka?" diye sordu Yaga, masada Sasha'nm karşısına oturarak. Marya, Sasha'nın bunu yapmasını istememişti, Yaga biliyordu ve şimdi bir an için rahatsız edici bir huzursuzluk hissetti, kızının onaylamayacağını ya da daha kötüsünün olup olmayacağını merak ediyordu. Belki de en başta büyüme konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, Yaga, Marya'yı hiç kaybetmeyebilirdi.

Sasha gözlerini kırpıştırarak kendini toparladı. "Ah, iyiyim, anne. Herhangi bir sorun beklemiyorum," dedi, Yaga'nın ablasından aldığını varsaydığı belli belirsiz bir suratsızlıkla. Marya'nın her zaman keskin bir güven duygusu, yapılması gerekeni yapmaya alışmış bir insanın acımasız pragmatizmi vardı ve belli ki Sasha bunu iyi öğrenmişti.

Sasha boğazını temizleyerek usulca, "Ama bir şey var, anne," diye söze girdi. "Bence Masha'yı Fedorov kardeşlerden biri öldürmüş olmalı." Bir an duraklayıp sözlerine devam etti. "Sanırım Roman'dı, ortanca olan."

Masha ona akbaba demişti. Ölümün gözleri.

"Öyle mi?" diye dikkat kesildi Yaga, bekliyordu.

"Evet," dedi Sasha ve bir süre sonra konuşmasına devam etti. "Ona tuzak kurdum."

Yaga bunu beklemiyordu. "Ne yaptın, Sashenka?"

"Bunu bana bırak, anne," dedi Sasha, hemen cevap vermedi. "Geçmişte... seni hayal kırıklığına uğratmış olabileceğimi biliyorum. Ama bu konuda seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Konuşmasına devam etmeden önce bir süre daha sessizliğini korudu. "Köprü, Masha'yı kimin öldürdüğünü biliyor, anne, bundan eminim. Ve onları bana getireceğine inanıyorum."

Yaga bundan o kadar emin değildi; Köprü'ye kendisi de hiç güvenmemişti. Kendisini her zaman geride bırakmaya can attığı Eski Dünya'nın bir parçası gibi hissetmişti, sadece Marya onu sevmişti. Onun ahlaki değerlerinin belirsizliğini eğlenceli bulmuştu. *O kadar da karmaşık değil*, demişti Marya ve her zaman *işe yarıyor. Doğru ellerde tatlı tatlı çalan bir enstrüman gibi.*

"Anlıyorum," dedi Yaga usulca.

"Buna bir son vermeliyiz, anne," diye devam etti Sasha. "Ailelerimiz arasındaki bu nefret öyle ya da böyle sona ermeli. Böylesi daha iyi. Bizim şartlarımızla bitmesi daha iyi." Yavaşça, meydan okurcasına başını kaldırdı, gri gözleri belirgin kirpiklerinin altında yükseliyordu. "Benim şartlarım," diye açıkladı.

Yaga bunu düşünerek durakladı ve ayağa kalktı.

"Bize biraz çay yapacağım," dedi ve Sasha içini çekti.

"Anne, beni duydun mu? Az önce dedim ki..."

"Ne dediğini biliyorum, Sashenka," dedi Yaga. "Seni duydum. Seni anlıyorum. Kız kardeşinin katilinden intikam almak istiyorsun ve eğer daha akıllı bir kadın olsaydım belki de seni durdurdum. Belki de size göze gözün kimseyi tatmin etmeyeceğini hatırlatır ya da intikam yolculuğunun sonunda nasıl iki mezara

tehdit oluşturduğunu anlatırdım. Ama kederli ve kızgın olduğum için -Koschei ve oğullarını da yanımda götürecek olsam seve seve ölüme gideceğim için- bize çay yapıp bir cadının en iyi nasıl öldürüleceğini hatırlatacağım," diye mırıldandı, "çünkü şu anda kanın beni tatmin edeceğinden oldukça eminim."

"Ama bu son olacak, değil mi?" diye üsteledi Sasha, bakışları daha sertti, Marya'nm birkaç yıl daha kalmasını istediği masumiyet parlaklığını kaybetmişti.

Keşke, Mashenka, diye düşündü Yaga. Keşke hepimiz bu kadar genç kalabilseydik.

"Bana söz ver, anne," dedi Sasha. "Masha'nın katilini bulduğumda, Koschei ve oğullarıyla olan sorunlarımız bitecek. Her şey orada bitecek." Bir kez daha durakladı. "Söz ver."

"Söz veriyorum," diye yemin etti Yaga en küçük kızına ve uzanıp Sasha'nm yanağına elini koydu.

Bu, bebeği, onun en tereddütlü çocuğuydu; Yaga'nın kalbini tam olarak tanımadığını hissettiği tek kızı. Onu daha önce tanımaya çalışmamanın bir hata olup olmadığını merak etti.

"Seni kaybetmekten nefret ederim, Sashenka," diye mırıldandı Yaga ve başparmağını kızının dudaklarında gezdirerek dudaklarının şeklini çizdi. "Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," dedi Sasha ve tüm kızlarında olduğu gibi Yaga da ona inandı.

"Güzel," dedi ve parmaklarını şıklatarak bir kıvılcım çıkarıp çay için çaydanlığın altını yaktı.

III.12

(Yeraltı)

Lev babasını yeraltındaki her zamanki yerinde, düşünceli bir ifadeyle boşluğa bakarken buldu. O gün Fedorov'un adamları için popüler bir aktivite, diye düşündü Lev, gerçi şu anda böyle şeylerden fazla mizah yaratmak zordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, baba?" diye sordu ve Koschei dönüp ona baktı.

"Gel," diye işaret etti Koschei, Lev başını sallayarak babasının yanına oturdu. Birlikte yalnız kaldıkları nadir anlardan biriydi; Koschei her zaman nispeten mesafeli davranmış, bir arkadaşa ihtiyaç duyduğunda Dimitri'yi ya da bir şey yapılmasını istediğinde Roman'ı çağırmayı tercih etmişti. Yine de Lev babasına diğer ikisi kadar hayranlık duyuyordu. "İyi misin, Lyovushka?"

"Ben..." Lev duraksadı. "Biraz kafam karışık sanırım."

Duvarlardaki gölgeler hafifçe titriyordu. Garip, diye düşündü Lev, odada tek bir ışık kaynağı vardı ve o da hiç hareket etmiyordu.

"Hayat çok zor seçimlerle dolu olabilir," dedi Koschei. "Korkarım hayattaki pek çok şey fedakârlık gerektiriyor. Çok nadiren kolay ya da anlaşılırdır."

Lev başını salladı. "Sanırım bunu anlıyorum."

"Güzel, güzel." Koschei boğazını temizledi. "Biliyorsun, bütün oğullarım birbirinden çok farklıdır." Lev, babasının onu oraya ne söylemek için çağırdığından hâlâ emin olamayarak bekledi. "Dima çok nadir bulunan, çok cesur, ışığı yakalayan bir çocuk. Romik benim gibi, görev adamı. Dikkatli bir adam. Ama sen çok onurlusun." Dönüp Lev'e baktı. "İçlerinde en sadık olanı sensin sanırım."

Lev şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Ben mi, baba?"

"En saf kalbe sahip olan sensin. Bir aslan yüreği." Koschei hafifçe gülümsedi. "Dima gibi inançların seni teşvik ediyor ama içindeki tek bir parça bile bencillik barındırmıyor, Lev. Sen diğerlerinin olmadığı bir şekilde benimsin çünkü onlardan farklı olarak, benim oğlum olmadan önce onların kardeşisin. Benimkinden önce onların onayını arıyorsun." Bir an için durdu. "Bu doğru değil mi?"

"Ben..." Lev duraksadı, kararsızdı. "Baba, hayır, bu... Hayır, elbette senin oğlunum..."

Koschei ona, "Bundan utanma, Lyova," diye güvence verdi. "Kardeşlerin seni benden daha iyi yetiştirdi. Dima seninle ilgilendi, sana öğretti ve Roma... ah," diye iç geçirdi. "Roma seni seviyor, belki de dünyadaki herkesten daha çok. Onlar sana olan sevgilerinde haklılar, tıpkı senin ilk önce onlara saygı duymakta haklı olduğun gibi." Koschei duvardaki gölgelere kısa bir süre baktı. "O halde her ikisinin de şu anda oldukça sıkıntılı olduğunun farkındasındır. Zayıf düşmüşler."

"Evet," dedi Lev bir süre sonra.

"Dima'nın kalbi... her zamanki gibi değil," dedi Koschei. "Romik de tehlikede."

Lev, Dimitri'nin boş bakışlarını, Roman'ın artan tedirginliğini hatırlayarak başını olumlu anlamda salladı. "Dima bana bundan bahsetmişti."

"Onların ihtiyacı olan şey kardeşleri," dedi Koschei. "Beni anlıyor musun, Lyovuşka?"

Cevap yine hayırdı; Lev'e öyle geliyordu ki babası bilmece gibi konuşuyor, Dimitri'nin ya da Roman'ın anlayabileceği ama kendisinin anlayamayacağı şeyler söylüyordu. "Baba, ben..."

"Senden hiçbir şey istemeyeceğim," dedi Koschei. "Senden

şu ya da bu yolu seçmeni isteyemem. Sadece," dedi, "kardeşlerini şimdi, sana en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmeyeceğini umabilirim."

Babasının niyetinden emin olmasa da Lev yavaşça başını salladı. "Terk etmeyeceğim, baba. Onları ya da seni yüzüstü bırakmayacağım."

Bunu duyan Koschei yavaşça gülümsedi. "Başarısız olmayacağını biliyorum, Lev," dedi, biraz da üzüntüyle. "Bütün oğullarım arasında senin yapmayacağını biliyorum."

Lev için söylediği şey tuhaftı ama yine de moral vericiydi. Babasının övgüsüne mazhar olması sık rastlanan bir durum değildi ve aralarında önemli bir konuşmanın geçtiği duygusuyla bodrumun basamaklarını çıktı. Babasıyla aralarında garip, belki selamlaşma belki de veda gibi bir şeyin geçtiğini hissediyordu.

Lev ancak binadan çıktıktan sonra cep telefonu yeniden çekmeye başladı ve cebinde bir dizi titreşim belirdi. Bunlardan ikisi Roman'dan gelen mesajlardı, buluşacakları yeri ve zamanı bildiriyordu; diğerleri ise başka şeylerdi.

SASHA: Seni görmem gerek.

SASHA: Lütfen.

SASHA: Önemli.

Lev, reddetmek için bahaneler bulmaya çalışırken tereddüt etti ve boşa uğraştığını fark etti.

LEV: Nerede ve ne zaman?

III.13

(Anlaşma Anlaşmadır)

Yaga ona ölümlü satıcılarının kimliğini söylediğinde Sasha şaşırmaması gerektiğini düşündü.

"Yüzün bayağı iyileşmiş," dedi Sasha, elinde birasıyla konserin arka tarafında duran Eric Taylor'ın yanına yaklaşarak. Konser bir tür yeraltı hip-hop ikilisine aitti; hatırı sayılır bir kalabalığı çekmeye yetecek kadar çok kişi vardı ama gürültücü seyirciler için yeterli değildi. Akıllıca bir seçim ve muhtemelen Marya'nın seçimi. Kız kardeşinden gelen son mesaj, bir hayalet tarafından ziyaret edilmek gibiydi. "Çok yazık. Morluklarınla bir kızı ayıkken elde edebilecek türden bir erkek kadar sert görünüyordun."

Eric'in bakışları ona döndü. "Bugün dersi kaçırdın," dedi.

"Kaçırdım," diye onayladı Sasha. "Halletmem gereken birkaç iş daha vardı. Sen uyuşturucu satıcısısın." Hiç duraksamamıştı. Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Genç adam ona ilgisizce baktı.

"New York Üniversitesi pahalı," diye yanıtladı Eric basitçe. "X-ışınlarına rağmen."

"Ah," dedi Sasha. "Babanın firmasının tıbbi faturaları karşıladığını sanıyordum."

Eric yüzünü buruşturarak, "Meşgulüm," dedi. "Zoru oynamayı bırakıp sikişmek istiyorsan, Sasha, tek yapman gereken..."

"Sanırım para sende?"

Eric gözlerini kırpıştırdı.

"Sen?" diye sormak aklına gelen tek şeydi, onun orada bulunmasının anlamını çözmeye çalışırken bocaladı.

"Ben," diye itiraf etti Sasha. "Anladığım kadarıyla daha önce kız kardeşimle iş yapıyordun?"

"Ben..." Eric durdu, boş gözlerle ona bakıyordu. "Ama sen... sen..."

"Hangi kız kardeşle muhatap olduğunun bir önemi yok," diye bilgilendirdi Sasha onu. "Hepimiz aynıyız. Hepimiz Baba Yaga'nın kızlarıyız... ve eğer birimizden korkarsan," diye uyardı, kulağına konuşmak için eğilerek, "hepimizden korkarsın."

Eric birasından bir yudum aldı. "Senden pek korkmuyorum, Sasha."

Doğru ya. Bunu aniden kasılan sırtına ya da boynundan yukarı süzülerek diken diken olan tüylerine anlat.

"Sen kaybedersin," dedi Sasha hemen, "kim ya da ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Yerinde olsam beni hafife almazdım." Eğildi ve beklentiyle ona baktı. "Para sende mi, değil mi?"

"Bende." Eric zaman kazanıyor, karşılaşmanın ve dolayısıyla onun hızının kontrolünü sağlamaya çalışıyor gibiydi. "Doğal olarak, ürünü satın almam kalitesine bağlı. Tabii, bana verebileceğin başka şeylere de," diye ekledi ve bu cümlenin aralarında, havada asılı kalmasına izin verdi.

Sasha, hayırın hayır anlamına geldiği bir dünyada yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

"Doğal olarak," diye mırıldandı Sasha, paltosunun cebine uzanarak.

Kız kardeşi Marya'dan ödünç aldığı zırh, onun en sevdiği giysisiydi ve Sasha astarındaki cepten gizlice bir tablet çıkardı. "Şey," dedi genç kız, Eric'e yaklaşarak, onun dehşet ve ilginin karışımıyla nefesinin nasıl kesildiğini hissedinceye kadar, "eğer ürünü denemek istersen..."

Eric duruşunu onun hareketlerine göre ayarlayıp kalçalarını onunkilerle yaklaştırdı ve ellerini gülünç bir hevesle beline koydu. "Tek yapman gereken," diye mırıldandı Sasha, ayak parmak-

larının üzerinde yükselip Eric'in dudaklarını nazikçe kendi dudaklarına çekerek, "sadece..."

"*Siktir*," diye söylendi Eric, Sasha'nın boğazına zorla soktuğu tableti yutarken boğuluyordu. "Tanrım, Sasha, bu da ne..."

"Keyfini çıkar," diye öğüt verdi Sasha, bir elini alnına götürerek. Eric anında sakinleşti, gözbebeklerinin büyümesi iksirin etkilerinin çoktan başladığını gösteriyordu. Biraz sonra onun için özel olarak tasarlanmış ve muhtemelen iğrenç halüsinojenlerin ortasında kalacağını biliyordu. Ondan nefret ediyordu -anlaşmadan nefret ediyordu- ama bu bile öfkesinin sadece yüzeysel kısmıydı.

Yakında kız kardeşini öldüren Fedorov'un oğlu onu bekliyor olacaktı; bir ördek gibi, onun uygun bir anında. Eric'i ironi yaptığı için bir kez daha yumruklama isteğini bastırdı ve onun yerine genç adamın transa geçmesini izledi, elini onun ceketinin cebine kaydırıp içindeki zarfı ustalıkla çıkardı.

"Bir şey daha var," dedi Sasha, tabletlerle dolu küçük kutuyu Eric'in göğsüne bastırıp onu sıkıntılı bir nefesle arkaya iterken. "Baba Yaga sevgilerini yolladı."

Sonra dönüp gitti, içinde ödemenin olduğu zarfı ölmüş kız kardeşinin en sevdiği paltosunun cebine sıkıştırdı.

III.14

(Bizi Ayıran Şey)

"Sasha," dedi Lev onu gördüğünde, yaklaşımı karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. Sasha onunla bir konser mekânının dışında buluşmak istemişti, bu zaten yeterince tuhaftı ve şimdi de tanıdık bir kıyafet giydiğini fark ediyordu. Kız kardeşi Marya'nın, kardeşi Dimitri'yi neredeyse öldürmeden önce giydiği paltoydu bu.

Bu, ikisinin birlikte asla yaşayamayacağı her şeyin sarsıcı bir kanıtıydı ve bu kanıt durumu daha da kolaylaştırmalıydı.

Ama kolaylaştırmadı. "Bak..." Lev zorla yutkundu. "Özür dilerim. Seni görmek istedim ama gerçekten çok fazla zamanım..."

"Kardeşin bu gece onunla bir yerde buluşmanı istedi mi?" diye sordu Sasha ve Lev de gözlerini kırpıştırdı.

"Ne? Sasha, gerçekten yapamam..."

"Kardeşin," diye tekrarladı Sasha. "Roman. Onunla bir yerde buluşmanı istedi mi? Bir depoda," diye önerdi, gülümsemeden. "Nehrin yakınında mı?"

"Ben..." Hayır. "Sasha, ben..."

Bunu nasıl bilebilirdi ki?

Başka nasıl bilebilirdi ki, sadece...?

"Sasha." *Hayır, Sasha, lütfen.* "Ne demek istiyorsun?"

"Burada kalmana ihtiyacım var, Lev," dedi Sasha, genç adamın yüzünü ellerinin arasına alarak. "*Uzak* durmana ihtiyacım var, tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin? Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı ve Lev, dudakları birbirine değdiğinde karşı koyabilmeyi diledi ellerinin -onu son gördüğünden beri kendine sormamaya çalıştığı bir sorunun cevabı olan- beline bu kadar kolay kaymamasını diledi. "Seni incitmek istemiyorum, Lev, seni kaybetmek de istemiyorum..."

"O zaman yapma," diye yalvardı Lev, onu daha sıkı kavradı. "Sasha, böyle olmak zorunda değiliz, bizim için bu şekilde olmak zorunda değil. İlişki sorunlarımızı şimdiden çözmeye başlamamız hoşuma gidiyor," diye ekledi acı bir kahkahayla. "Biliyorsun, sen dağınıksın, ben düzenliyim, ailelerimiz kan dökülmesinde ısrar ediyor, ben bazen yemek yerken ağzımı şapırdatıyorum..."

"Bunu yapma," dedi Sasha, tırnaklarını genç adamın sırtına geçirerek. "Kolay olabilirmiş gibi davranma. Biz bunun için doğmadık mı? Bu durmadıkça bizi bırakmayacaklar ve bedel ödenene

kadar da durmayacak. Ağabeyin kız kardeşimi öldürdü, Lev," diye hatırlattı ona sertçe, kelimeler dudaklarını yakıyordu, "ve ailelerimiz arasındaki terazi eşitlenene kadar aramızda barış umudu yok."

"Ama bu sen olmak zorunda mısın?" diye sordu Lev, acı içindeydi. "Seni affedebilir miyim bilmiyorum, Sasha... Affedebilir miyim bilmiyorum... eğer *biz* affedebilirsek..."

"O zaman beni affetme," dedi Sasha, hikâyesi onunkiyle kesiştiği andan itibaren çekildiği zehirle, boş olduğunu bilmediği hayatı dolduran çekim gücüyle. Sasha Antonova, genç adamın kâbusu, ellerini paltosunun altına sokup umutsuzca beline yapışırken onu tekrar öptü. "Beni affetme, Lev, eğer yapamıyorsan ve kesinlikle beni sevme. Sadece ikimizi de aptal yerine koyarsın."

Sasha geri çekilince Lev onu kolundan yakaladı.

Koschei'nin sesi Lev'in kulağına, *kardeşlerini şimdi, sana en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmeyeceğini umuyorum*, dedi.

"Sasha," diye fısıldadı Lev, çenesine uzanarak onun bakışlarını tekrar gözlerine çekti, "seni seviyorum. Seni daima seveceğim." Tekrar güldü, bu sefer kısık sesle. "Sana yanlış yaptığımda bile seni seveceğim ve bunun için -her şey için- çok özür dilerim."

Sasha, Lev'in sesindeki değişikliği duyunca kaskatı kesildi. "Ne için özür diliyorsun?"

"Bunun için," dedi Lev ve bileklerini arkasındaki tel örgüye zorla bastırdı. Genç adamın büyüsüyle iki telli metal ip serbest kalarak kadının kollarına sıkıca dolandı; demirin çıkardığı ses, kadının ihanete karşı haykırışlarına eşlik eden diş gıcırtısı gibiydi ve her ikisini de sonsuza dek lekeleyecek bir kehanetti. "Bunu yapmana izin veremem, Sasha, üzgünüm..."

"Bu beni tutmaz, Lev," diye bağırdı Sasha, adam bir adım geri çekilirken, yaptığı şeyin etkisiyle çoktan sersemlemişti. "Tutmayacağını biliyorsun, Lev!"

"Biliyorum ama bana biraz zaman kazandıracak," diye yanıt

verdi Lev, sonra onu hızla, acımasızca öptü. "Bu bana Roman'a senden önce ulaşmam için gereken zamanı verecek."

"O yalnız değil." Genç kadın gözleriyle *seni lanet olası hain* diyordu ve Lev *biliyorum, seni seviyorum, biliyorum* diye karşılık veriyordu. "Ben o kadar aptal değilim, Lev..."

"Peki. İyi, Sasha, o zaman belki kardeşim bu gece ölecek ama en azından bunu yapan sen olmayacaksın," dedi Lev, belki de göreceği son şey olur düşüncesiyle öfkesini zihnine kazımak için ona son kez baktı ve yanından yavaşça uzaklaştı. Yaptığı seçimin sonucuyla yaşamak zorunda kalırsa diye. "En azından kardeşimi öldüren sen olmayacaksın, Sasha. Bu benim için yeterli olacaktır."

"Lev," diye bağırdı Sasha arkasından. "Lev, lanet bir tuzağa doğru gidiyorsun!"

"Sana âşığım, değil mi Sasha Antonova?" Lev'in kahkahası ve Sasha'nın çenesinin duruşu, ikisi de *seni seviyorum, bitti, mahvolduk* diyordu. "Nasılsa tuzağa düşecektim."

Sasha keder ve öfkeden tükenmiş halde çığlık attığında Lev, enkazdan çıkarak gecenin karanlığında ilerliyordu.

III.15

(Mezarların Kutsallığı)

Hudson Nehri'ne yakınlık her zaman her şeyi daha çok mezar gibi gösteriyordu. Her şey daha karanlık, daha nemli, daha mezarlık gibiydi. Gölgeler içinde gizlenmişti. Sasha'nın Köprü'ye, Fedorov kardeşlere rapor etmesini söylediği depo, Marya'nın seçeceği hiçbir şeye benzemiyordu ve Antonova cadılarını daha yakından tanıyan biri bunu bilirdi. Burası özel olmaktan öte -aslında tehlikeli derecede tenhaydı- insanların anlaşma yapmak için değil ölmek için gittikleri bir yerdi. Asıl yer olan konser alanı güven-

liydi çünkü göz önündeydi, buranın seçilmesi zekiceydi çünkü kontrol edilmesi çok daha kolaydı. Marya olsa asla böyle bir yeri seçmezdi, bu kadar çok giriş noktası tek kaçış noktasına sıkışmıştı; nehir. Öldüğü gece dışında, Marya Antonova her zaman arkasını kollayan bir kadındı. Ivan bundan emindi.

Fedorov, Marya Antonova'yı biraz daha iyi tanısaydı, diye düşündü Ivan, belki de bu kadar kolay kandırılmazdı. Belki de bütün bunlar önlenebilirdi. Beklenmedik şekilde, Ivan, yeni inşa edilmiş kirişlerden birinin arkasından çıkıp, ilerideki gölgelerden beliren silueti fark ettiğinde ilginç bir sakinlik hissetti.

Görünüşe göre Sasha geç kalmıştı ama Marya'nın katili tam zamanında oradaydı.

"Demek Fedorov sıçanı sensin," dedi Ivan kayıtsızca. Adam yüzünü dönerken karanlıkta sadece gözleri ve dişleri parlıyordu, bu da karşılaşmayı tuhaf bir şekilde şiirsel kılıyordu.

"Ah," diye mırıldandı Fedorov, tehlikeyi ancak ortaya çıktıktan sonra fark ediyordu. Bu Sasha için iyi. Onun içinse daha kötüydü. "Öyleyse bu bir tuzak."

Ivan, Sasha'nın içgüdülerinin doğru olduğundan neredeyse emindi, bu Roman'dı, ortanca kardeş. Dimitri'nin altın sarısı saçları meşhurdu, en küçüğü Lev ise daha zayıf ve genç görünümlüydü. Oysa Roman ikinci komutan gibi bir vücuda sahipti, omzunun üzerinden baktığı için duruşu sertti.

Fedorov sorunu sezdiği ilk an belindeki silahı kolaylıkla çekti ama Ivan ondan daha hızlıydı. Başparmağının tek hareketiyle, hızla tetiği çekerek onu etkisiz hale getirdi ve başını sallayarak kendi kendine hafifçe mırıldandı.

Ivan yüksek sesle, "Büyün bozulmuş," dedi ve Fedorov'u beton sütunlardan birine çarparak geri çekti. "Belki de bunu Antonovaları düşman edinmeden önce düşünmeliydin."

"Sen onlardan biri değilsin," diye söylendi Fedorov, öfke ve korkudan hasta gibi görünüyordu.

Belki de daha çok ikincisi, diye düşündü Ivan, bir adım daha yaklaşarak. Köpek gibi havayı hafifçe kokladı ve soğuk bakışlarını karşısındaki adama yöneltti. (Marya her zaman, abartılı tavırların Ivan'ın en vahşi kas gücü olduğunu söylerdi.)

Fedorov aniden taktik değiştirerek, "Onlar için *çalışıyorsun*," dedi, "para ödenebiliyorsa, satın alınabilirsin de."

"Marya Antonova'yı hafife alıyorsun," dedi Ivan. "Daha da kötüsü, beni hafife alıyorsun."

Fedorov kaşlarını çattı. "Eğer beni öldürmeyi planlıyorsan," dedi açık açık, "şu işi hallet."

"Marya'ya gösterdiğin nezaket bu mu?" diye sordu Ivan. Fedorov ondan söz edilince irkildi. "Sanırım katilinin ölmek için yalvardığını görse utanırdı. Bunu yaparak onunla alay ediyorsun."

"Onu benim öldürdüğümü kim söyledi?" dedi Fedorov. Ivan, *onun* oyuncu tavırlarının çok daha az tehditkâr olduğunu düşündü. Sanki bir çocuğun kalkanı gibiydi; arkasına saklanmak için kullanıyordu. Ne kara gözlerine sinmiş utancı ne de başka bir duyguyu maskelemeye yarıyordu.

"Birinin sevdiği insanı öldürdüğünde ne olur, biliyor musun?" diye sordu Ivan usulca.

Fedorov hiçbir şey söylemedi.

"İnsanların, sevdikleri gittiğinde yerlerini hiçbir şeyle doldurmayacak kadar izole olduklarına gerçekten inanıyor musun? Bir şeyi gerçekten öldürmek için her şeyi yok etmen gerekir. Her şeyi yerle bir etmelisin." Ivan, Fedorov'un çenesini kaldırarak onu süzdü. "Bunu yapacak cesaretin var mı?"

Fedorov savunmaya geçerek, "Sen izlerken Marya Antonova kaç kişiyi öldürdü?" diye sordu. "Gerçekten de her seferinde vicdan azabı çektiğini mi söylüyorsun?"

"Ben sana hiçbir şey söylemiyorum," diye cevap verdi Ivan, omzunu silkerek. "Buraya sana öğretmeye gelmedim."

"Beni öldürmek için buradasın," diye cevap verdi Fedorov ve Ivan yine omuz silkti.

"Kana kan, alışılmadık bir uygulama değil," dedi Ivan. "Sırada neden seninki olmasın?"

"Yap o zaman," diye söylendi Fedorov. "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan buna hiç gerek yok." Yüzünü buruşturdu, aniden elleri kolları bağlandı. "Yaşamak daha kötü olurdu," diye mırıldandı ve Ivan, dehşetle tereddüt ettiğini hissetti, karşısındaki adama bakmak için kısa bir süre durakladı.

"Sağlıksız bir tutum," dedi Ivan ve Fedorov kaşlarını çatarak ona baktı.

"Öldür beni," dedi Fedorov. Ivan birden, Fedorov'un Roman olduğunu düşündü. Muhtemelen kardeşleri ve babası ona Roma derdi. "Yap gitsin."

"Neden öldüreyim ki?" dedi Ivan, "Sen bunu gayet iyi yapıyor gibi görünürken? Ben senin emrindeki silah değilim."

"Sen Marya Antonova'nın silahısın." O zaman çok genç görünüyordu. Marya'dan daha genç. Sasha'dan çok da büyük değil. "Sen busun işte. Onun yumruğunun eklemleri, bıçağının ağzısın. Kendini sen yönetmiyorsun bile, değil mi?"

"Öyle mi dersin?" diye karşı çıktı Ivan.

Roman şaşkınlıkla başını eğdi ve acı içinde bir nefes verdi.

"Öyle sanıyordum," dedi Roman dalgın halde, başını kaldırmadan önce Ivan'dan çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Ama şimdi yaşamama izin verirsen kardeşlerim tehlikede olacak. Hayatım dışında başka bir şeyle ödeyemeyeceğim bir borcum var. Sana musallat olmayacağıma söz veriyorum." Başını kaldırdı, yüz hatlarında neşeye yakın bir ifade vardı. "Ölümümün sana

musallat olmayacağına söz veriyorum, Antonovalı Ivan. Sadece beni kurtarırsın. Huzur bulabilirsin."

Ivan bir adım daha yaklaştı, elini Roman'ın göğsünde gezdirecek kadar yakındı. Büyüyle ya da büyüsüz, pek çok şekilde öldürmüştü. Bir hayatı sonlandırmanın pek çok yolu vardı; bazıları diğerlerinden daha kolay, bazıları diğerlerinden daha samimiydi. Roman'ın damarlarındaki kanı boşaltabilir, aşağıdaki zemine akıtabilirdi. Birkaç kelime fısıldayarak Roman'ın beyninde bir pıhtıya neden olabilirdi. Roman'ın kafasını betona çarpıp paramparça edebilirdi. Roman'ın kalbini durdurabilir, nefesini kesebilir, her şeyi durdurabilir ve Marya'nın gözlerindeki cansızlık gibi Roman'ın gözlerinde de o kaçınılmaz boşluğu izleyebilirdi. Tıpkı Masha'nınkiler gibi. Sonra Roman da Masha gibi bir hiç olarak Ivan'ın gözünden kaybolup giderdi.

Masha gibi yok olacaktı. Adalet bunun neresindeydi ki?

"Huzur ölümden gelmez," dedi Ivan sonunda. Roman aynı derecede acı çekmiş ve rahatlamış olarak titrek bir nefes verdi. Ivan, sert bir adım atarak onu bıraktı, ancak arkasında tehditkâr bir ses duydu.

"Özür dilerim, Ivan," dedi Stas Maksimov, "saygısızlık etmek istemem ama sana katılmıyorum."

III.16
(Temel Prensipler)

Stas, Ivan'ı takip etmek istememişti. Karısının ailesinin süregelen kan davasıyla ilgilenmediğini düşünmüştü ama sonra uzuvları kontrolü ele geçirmiş, hatta akılsızca buraya getirmişti. Önce ayakları, sonra da Ivan'ın ne yaptığını fark ettiğinde bir tür açlık ve acı hissi. Ivan'ın *yapabildiği* şey; teraziyi dengelemekti.

Kana kan. En temel ilkelerden biri. Bedellerin en eskisi.

Omurgası beton sütuna saplanmış olan Fedorov, Dimitri'ye hiç benzemiyordu, yine de benzerlik olduğu açıkça söylenebilirdi. Fazla mağrur çene, keskin bakışlar, Dimitri'nin saçları açık renkliyken, bu adamın saçları tenine göre koyuydu ve başının etrafında taç gibi dalgalanıyordu. Bu benzerlikler bütün Fedorov erkekleri gibi *bu* adamın da Marya'nın ölümünden sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, bunu yapan oydu. Bıçağı tutmuş, ellerini onun kanına bulamıştı.

Ve şimdi Ivan onu bırakıyordu.

Stas, karısının kaybının sebep olduğu öfkeyi hissetmeye izin vermemişti, ancak şimdi bu öfke içine dolarak soğukkanlılığını yok etmiş ve acısını bir patlama, bir yasın sancısı gibi ateşlemişti. Keskin ve dayanılmazdı, uzuvlarını parçalayan bıçaklar gibiydi. Ivan'ı kenara iterek Marya'nın katiliyle yüz yüze geldiğinde dişlerini gıcırdattı. Kaybın acısı içinde.

"Neye benziyordu?" diye sordu Stas, sadece Roman Fedorov olabilecek adama bakarak soğuk bir şekilde. "Onu öldürdüğünde. Yüzünü gördün mü?"

Roman hiçbir şey söylemedi, sadece yüzünü buruşturdu ve Stas, Roman'ın karnına sertçe bir yumruk attığında ciğerlerindeki tüm hava boşalarak öksürdü, Stas öfkenin etkisiyle nefes nefese kalmıştı.

"Söyle bana," diye homurdandı Stas, ona yaklaşırken Ivan'ı iterek. "Söyle bana, seni lanet çocuk, onunla bir erkek gibi mi yüzleştin, yoksa onu bir *hain* gibi, lanet bir *sıçan* gibi sırtından mı bıçakladın..."

Roman'ın yüzündeki ifade korku değildi. Alçakgönüllülük de değildi. Ağzının kenarından tükürdü ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Karın öldüğünde," diye homurdandı Roman, "kardeşime aşkını itiraf ediyordu."

Adamın dudakları alaycı bir tavırla hafifçe yukarı kıvrıldı. Stas, sert bir darbe daha indirerek Roman'ın kaburgalarını kırdı ve o an yüzük parmağının boğumuna bıçak gibi bir acı sapladı. İroni, yanlış hedeflenmiş bir atışla eşleşecekti.

"O," dedi Roman nefes nefese, tekrar öksürdü ve kekeleyerek konuşmasına devam etti, "o seni hiç sevmedi... O seni *hiç* sevmedi..."

Seni sevmedi, Dima'yı sevdiği gibi değil...

"Hayır," dedi Stas boğuk bir sesle, Roman'ın boğazını sıktı. "Hayır, yalan söylüyorsun..."

"Stas, onu dinleme," dedi Ivan, Stas'ın koluna tekrar uzanıp onu çekmeye çalışarak. "Stas... *Stas*..."

Stas kolunu çekip kurtardı ve Ivan'ı sertçe itip ona yumruk attı. Her ikisinin de etkisiyle Ivan yere yığıldı, yorgun bir teslimiyetle ağzını ovuşturdu. "Sen bir yalancısın," diye öfkelendi Stas başını çevirdi, Roman'a saldırmaya hazırdı ve hızla -neredeyse göz açıp kapatıncaya kadar hızla- Stas dönüp elini uzattı, avucundan çıkan lanetin doğru hedefe yöneldiğini hissetti.

Yeterince doğruydu ya da yoluna hiçbir şey çıkmasaydı öyle olacaktı.

"Hayır!" Stas arkasında, alt duvarlarda seken bir çığlık duydu ve bir an için bunun karısı, Masha'sı olduğunu sandı; acı ve öfke denizinin ortasında belli belirsiz onu orada, en sevdiği paltosunun içinde gördüğünü sandı.

Ama o Masha değildi.

Ve lanetinin vurduğu Roman da değildi.

III.17

(Aslan ve Hünerleri)

Dimitri bir keresinde Lev'e zamanlama yeteneği olduğunu söylemişti. *Her zaman mükemmel*, diye şaka yapmıştı Dimitri, Lev'in saçlarını karıştırırken, *tam da tatlı noktada, bir an sonrasının çok geç, bir an öncesinin de çok erken olacağı anda.* Dimitri bunu ilk söylediğinde Lev'in onu tam dondurma kamyonu geçerken kaldırıma çekmesinden ya da büyüdükçe Lev'in her zaman bir taksi bulabilmesinden, tam elini havaya kaldırdığı anda ışıkları yanarak geçen bir taksiden söz ediyordu. *Senin küçük sihirlerinden biri*, demişti Dimitri, bunu söylerken gülümsüyordu ve Stas Maksimov'un arkasını dönüp parmaklarının sanki zamanla gerilmiş gibi yavaşça uzadığını gördüğü an Lev'in aklından geçen de buydu.

Lanet onu göğsünden vurduğunda bunu tekrar düşündü, büyü hedefini mükemmel bir şekilde bulmuştu. Bir an önce ya da belki de daha sonra, darbeyi karnından alan Roman olacaktı ve hareket edemeyecekti. Ama Lev'in zamanlama yeteneği vardı ve o anda bunun kendisine nasıl hizmet ettiğini düşündü; o gece, o barda, mümkün olan her yerde, her zaman orada olan Sasha'yı nasıl getirdiğini düşündü, sonra onun sesini duyduğunda bunu tekrar hatırladı.

"Lev," diye bağırdı Sasha, Ivan'ın üzerinden atladı ve sersemlemiş Stas'ı kenara iterek onun yanında, lanetin ciğerlerinde kabarıp boğazını, sesini, nefesini ele geçirirken elini tuttu. "Lev, seni aptal, benimle kal." Elini genç adamın boynuna bastırarak onu rahatlattı, başparmağını boynunda gezdirdi. "Benimle kal, bunu düzelteceğim..."

"Sasha." Lev öksürdü, lanetin etkisi kalp atışlarını zayıflatıyordu. "Sasha, ben... ben üzgünüm... ben üzgünüm..."

"Sakın ölmeye kalkma, Lev Fedorov," diye söylendi Sasha, her zamanki kâbus gibi sesiyle. "Sakın buna cüret etme. Henüz değil Lev, henüz değil. Daha fazla zamanımız olması gerekiyordu," diye soluk soluğa alnını onunkine dayadı. "Bir *kitabımız* olması gerekiyordu, Lev, bana uzun bir hikâye sözü vermiştin... ve Tanrı aşkına, seni aptal, *bana borçlusun*, sana kızgınken ölemezsin... Ben..." Sasha nefes nefeseydi, acı çekiyordu. "Sana nasıl *hissettiğimi* söylemediğim sürece ölemezsin, Lev, lanet olsun!"

"Çılgınca şeyler söylemek benim işim, Sasha," diye hatırlattı Lev ona, kelimeler zorlukla ağzından çıkıyordu. Acının etkisini hafifletmişti ama sadece biraz. Sasha bunu sonsuza dek devam ettiremezdi, bu yüzden kızın ellerini dudaklarına bastırarak onunla konuşmasına yardım etti. "Örneğin," diye öksürdü, "birlikte çok sıkıcı bir hayatımız olabilirdi..."

"Böyle söyleme." Sasha şimdi ağlıyordu ve gözyaşlarının tuzu genç adamın yanaklarına bulaşmıştı. "Lev, seni aptal, böyle konuşma..."

"...sıradan, anlıyor musun? Ve muhtemelen harika." Lev romantik olmayan bir ses çıkarırken birkaç kelime daha söylemek için soluk soluğa kaldı ama Sasha çekilmeye çalıştıkça onu sabit tuttu. "Sakın bırakma," dedi. "Bu garip bir şekilde huzur verici. Lütfen bırakma."

Arkalarında başka biri Sasha'nın adını söylüyordu ama Lev kim olduğunu anlayamadı. İşitme duyusu zayıflamış gibiydi; sadece onun sesini duyuyordu, öfkeyle atan nabzının ortasında tek başına, gecenin içinde ciddi bir fısıltı gibi.

"Lev." Sasha artık hiç de kötücül olmayan sesiyle adeta yal-

varıyordu, elini hafifçe yanağına dayadı, sonunun geldiğinden emindi artık. "Lev, lütfen..."

Lev gözlerini kapatıp parmaklarının ucuna bir öpücük kondurdu.

"Seni bulacağım, Sasha," dedi ve sanki sadece uykuya dalmış gibi gözleri kapalı, sonsuz hiçliğin ortasında, her şeyin yutulduğunu hissetti.

III.18
(Senin İçin Değil)

Ivan onu ikna etmeye çalışırken Stas, Sasha Antonova ve Lev Fedorov'un lanetine bakıyordu. "Sasha," diyordu Ivan, sesi alçak ve ısrarcıydı. "Sasha, gel artık, benimle gel..."

Sasha, Lev Fedorov'un göğsüne yaslanmış, hareket etmeyi reddederek hıçkırıyordu.

"Bırak beni... *Bırak*..."

Stas gözlerini kırpıştırdı, görüşü dalgalanıyordu ve bir anda yerdeki kadının Sasha olmadığını anladı. Bu Marya'ydı, onu ilk gördüğü zamanki kadar gençti. Stas Maksimov, Marya Antonova'yı ilk gördüğünde gülümsüyordu, omuzları parlıyordu ve onu tamamen aydınlatan güneş ışınlarının altına umursamazca uzanarak, yanıklara aldırmadan bronzlaşıyordu.

Bu mu? Stas onu gördüğünde suratını asarak düşünmüş, ona karşı kontrol edilemez duygular hissettiği için kendine kızmıştı. *Stas, seni aptal, bu senin için değil.*

(Dedikodular, *bu kız Dimitri Fedorov için yanıp tutuşuyor*, diyordu, bu düşünce sanki onu büyülüyordu. *Genç Dima, çok zeki bir çocuk. Onun kalbini çoktan çaldı, görünüşe bakılırsa vücudunu da. Senin için asla yanıp tutuşmayacak.*)

Bu senin için değil...

"Bırak onu Sasha," diye mırıldandı Stas, karşıdakinin karısı, Dimitri Fedorov ya da Masha'sı olmadığını hatırlamaya çalışarak. Bu başka biriydi. Başkasıydı, karısı onu sevmişti. Âşık olmuştu ve şimdi gitmişti. "Sasha, bırak onu..."

Ama Stas o kıza ne kadar uzun süre bakarsa, geçmişin kalıntıları da o kadar çok gözünün önüne geliyordu.

Stas, Marya Antonova'yı tekrar gördüğünde genç kadın sönmüş mum gibiydi, eski hâli gölgede kalmıştı. Aradan aylar geçmişti ama tanınmaz haldeydi; daha önce beline kadar inen siyah saçları omuz hizasına kadar kesilmişti. Onu ilk gördüğünde büzgü askılı renkli bir elbisesi vardı ama o gün sade gri bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve özenle dikilmiş blazer ceket giymişti. Birkaç ay önce âşık bir kızdı. Onu tekrar gördüğünde ise hüzünlü bir kadına dönüşmüştü.

Stas yarı trans halinde ona doğru yürümüştü.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sormuştu. O ve babası kasaba cadılarıydı, sıradanlığın yöneticileriydiler. Ona sert ve sıkıcı görünmüş olmalıydı. Dimitri Fedorov'a kıyasla sade, siyah saçlı ve donuk görünüyor olmalıydı. Stas, genç Marya Antonova'ya yardım teklif etmiş ve onu geri çevireceğinden emin olduğundan, sesindeki hevesle irkilmişti. Marya koyu renk gözlerini onunkilere dikip bir kez kırpıştırdığında kirpikleri solgun yanaklarına yayılmış halde soruyu sessizce düşünmüştü.

"Bir şeye ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?" diye sormuştu sonunda.

Stas o anda onu sevmediğini ya da ona sarılmak, bedenini ona yaklaştırmak ve gece boyunca bağlılığını mırıldanmak için bir aciliyet, saçma bir ihtiyaç hissetmediğini söyleyebilmeyi diledi.

Keşke onun düşüncelerini bilmek, gözlerinin altındaki her küçük çilin hikâyesini öğrenmek, ağzından çıkan her bir bilgiyi tercüme etmek istemeseydi. Onu güldürdüğünde nasıl görünüyordu? Elini tuttuğunda nasıl bir ses çıkarırdı? Elini bacaklarının arasına koyup, *henüz değil, henüz değil, bunun sürmesini bu kadar çok isterken değil*, diye fısıldadığında nefesi nasıldı?

(*Bu benim için değil*, biliyordu *ama lütfen, lütfen, onu başkasının kaderinden ödünç alabilir miyim? Onun yıldızları ya da benimkiler değişene kadar ona sahip olabilir miyim? Ona ölene kadar tapabilir miyim ve ona her şeyimi verebilir miyim, iyi ya da kötü, daha kötü ve kesinlikle daha kötü?*)

"Stas Maksimov," demişti Marya -sanki ikisi baş başa gibiydi, sanki odada onun soğukkanlılığının yok oluşunu izleyen başka birileri yokmuş gibiydi- "benim için bir sorunuz olup olmadığını merak etmem küstahlık mı?"

Onu akşam yemeğine davet etti. Marya kabul etti. Stas birkaç hafta içinde onu sevdiğini söylemişti, itiraf etmekten başka çaresi yoktu. Onun şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırmasını izlemişti; bu sözleri daha önce duyduğuna hiç şüphe yoktu. Hatta sık sık. Eğer Stas, Dimitri Fedorov olsaydı, bu sözleri söylemek ve karşılığını duymakta özgür olsaydı, ona her saat başı sevdiğini söyleyebilirdi. Marya Antonova ilk bakışta tutkulu bir hayranlık uyandırırdı; hatta ıstırap. Stas, Dimitri ile sadece bir ya da iki kez konuşmuştu ama onunlayken hem anlamadığı bir yakınlık hem de bastıramadığı bir nefret hissetmişti.

"Anlıyorum," demişti Marya'ya duygularını itiraf ederken beceriksizce, "belki henüz o kelimeleri bana söyleyemezsin diye düşündüm."

Marya, onun saçlarını alnından çekmiş ve farklı bir açıdan görebilmek için kıpırdanarak ona daha dikkatle bakmıştı.

"Sen iyi bir adamsın, Stas," diye mırıldanmıştı Marya. "Nazik. Düşünceli."

Stas kaçınılmaz bir "*ama*"nın gelmesini bekleyerek irkilmişti. "Eğer Dimitri Fedorov'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsan..."

"Sana söz veriyorum, onu bir daha asla görmeyeceğim," demişti Marya, elinin en kısa, en ince hareketiyle sözünü keserek, "çünkü görürsem sana bir daha asla geri dönemeyebilirim." Kısa duraksamanın ardından konuşmasına devam etmişti. "Stas Maksimov, bunu bilerek beni yine de sever misin?"

Bu senin için değil.

Stas, yine de başını ona eğmişti. "Seni asla üzmeyeceğim, Marya Antonova," diye fısıldadı. "Senin olanı asla almayacağım. Senden asla bir şey talep etmeyeceğim. Eğer benim olursan seni kaybetmemek için her gün çabalayacağım. İstediğin zaman sana şefkatimi, ihtiyacın olduğunda bağlılığımı ve istemediğinde nefes alabileceğin alanı veririm. Her zaman benim sevgime sahip olacaksın, Marya Antonova," diye yemin etmişti ona, "sahip olmak istesen de istemesen de."

O gece Marya'nın saçlarının kuzgun kanadı gibi yastığının üzerine nasıl serildiğini görmüştü. Çarşafın içinde, teninin kollarında nasıl saten gibi yumuşak olduğunu hissetmişti. Kulağına adının fısıldanmasının omurgasındaki yarattığı gerilimi öğrenmişti ve eğer o gece aklında Dimitri Fedorov varsa, Stas bunu nasıl kabul edeceğini öğrenmişti. Marya'nın ona vermek zorunda olduğu şeyleri, ne kadar fazla olursa olsun, kabul edecekti. Sonunda Marya da onu sevdiğini söylediğinde -gözlerinde yeni ve kutsanmış sevgiyi görüp ona inandığında- bir an bile tereddüt etmedi.

"Evlen benimle," demişti Stas. Kader isterse tatmin olmasın.

Stas, bu sözleri de *-evlen benimle, Marya Antonova, senin*

olduğum gibi sen de benim ol- daha önce duyduğundan emindi. Neredeyse Marya'nın düşüncelerinin Dimitri Fedorov'a doğru kaydığını görebiliyordu, fakat Stas daha o sözleri yüksek sesle söylemeden önce bile geri dönüş olmadığını biliyordu. Kalbindeki gerçeği inkâr etmek mümkün değildi.

Yıldızların canı cehenneme. Eğer Marya onu seçmek istiyorsa bırak onu seçsin.

"Stas."

Stas yere bakarak gözlerini kırpıştırdı ve kendisiyle konuşanın Ivan olduğunu fark etti.

"Stas," dedi Ivan. "Bunu yapma. Lütfen."

Stas ellerine baktı ve ellerinin içindeki güç sarmalını fark etti; avuçlarının Lev Fedorov'un yanından ayrılmayan Sasha'nın üzerinde salındığı yerde parmak uçları parlıyordu.

"Yapmıyordum," diye söze başladı Stas ve güçlükle yutkunarak yumruklarını sıkıp iki adım geri çekildi. "Hiçbir şey yapmıyordum. Ben... bu..."

"Geri çekil, Stas," diye uyardı Ivan, gözleri irileşmişti ve Stas ondan nefret ediyordu. Bir anda Ivan'dan dünyadaki herkesten daha çok nefret etmeye başladı. Dimitri'den bile. Roman'dan, Lev'den, Fedorov adını taşıyan herkesten daha fazla. Ivan başarısız olan kişiydi, hem de sayısız kez. Masha'yı güvende tutamamıştı. Sasha'yı Lev Fedorov'dan uzak tutamamıştı. Marya hayatta olsaydı asla affetmeyeceği şekillerde defalarca başarısız olmuştu. Ivan, onu yüzüstü bırakmıştı, Stas'ı da yüzüstü bırakmıştı ve şimdi... *ve şimdi...*

"STAS!" diye bağırdı Ivan elini kaldırarak, o sırada Stas da öfkeyle elini kaldırıyordu ama o gece ikinci ve son kez, çok geç olana kadar durumu fark edemedi.

Stas ancak gecenin sessizliğinde bir silah sesi duyduktan sonra hedefin kendisi olduğunu anladı. Yere bakıp göğsüne yayılan kıpkırmızı lekeyi izledi ve sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Masha," diye fısıldadı, paltosunun tanıdık kumaşına uzanarak. Geçmişi onu tekrar yakaladığında son kez rahat bir nefes verdi ve yanağı kanlı zemine mutlulukla çarptı.

III.19

(Kana Kan)

"Merhaba, Koschei."

Yaşlı adam yavaşça döndü ve dikkatini boş ringden ayırıp omzunun üzerinden, yukarıdaki sokak lambasının ışığıyla aydınlanan ziyaretçiye verdi.

"Yaga," dedi basitçe, sandalyesine yaslanarak.

Nöbetçilerin en iyileri bile onu dışarıda tutamazdı. Bunu tahmin etmişti.

Kadın başını sessiz bir tavırla yana yatırıp eldivenlerini teker teker çıkararak her biri mükemmelliğin ışıltısını taşıyan kıpkırmızı ojeli tırnaklarını ortaya çıkardı. Ona kıyasla ne kadar az yaşlanmıştı. Bir an için zaman donmuş gibi göründü, dünyanın döndüğünün kanıtı olarak sadece Koschei vardı.

"Belki de böyle bir durumda," diye önerdi Yaga, "rol yapmayı bir kenara bırakabiliriz?"

Koschei bir kaşını kaldırarak, "Bayan Antonova," dedi ve Yaga'nın ağzı keyifle seğirdi.

"Belki resmiyeti de bir kenara bırakabiliriz," diye dikkat çekti Yaga. "Lazar."

Koschei yüzünü iyice buruşturdu. "Marya," diye karşılık verdi, ancak o zaman Yaga'nın dudaklarında bir tebessüm oldu. "Peki, buraya kadar zahmet etmeni neye borçluyum?"

"Ah. Ölüm, tabii ki." Adam hiçbir şey söylemedi, kadın da yüz ifadesinde belirgin bir değişiklik olmadan devam etti. "Görünüşe göre oğulların ortalığı birbirine katmış, Lazar," diye yorumladı. "Kızlarımı ya cinayete ya da uygunsuz ihtiyaç beyanlarına zorladılar."

Koschei soğuk bir tavırla homurdandı. "Senin kızların benim oğullarımı hep deliliğe sürükledi. Kızın, yani. Ve sen." Hızla başını kaldırdı. "Siz Antonova kadınları bir lanetsiniz."

"Çok naziksin," diye belirtti Yaga, "ama bu şartlar altında iltifata gerek yok."

"Neden buradasın, Marya?" Koschei sinirlenmişti. "On iki yıllık sessizlik bana yeterince iyi geldi."

"En küçük kızım, Masha'mın ölümü için bedel istedi," dedi Yaga ve Koschei irkilecek biri olmasa da bunu duyduğu için neredeyse nefes kesiliyordu. Onun Masha'sı. Koschei'nin Dima'sını kaybetmek ciğerlerini söküp atmak demekti ve kadın bunu biliyordu, biliyor olmalıydı. "Oğullarından biri," diye ekledi Yaga, sanki onun düşüncelerini okuyabiliyordu, "bunu ona borçluydu."

Koschei ona ne bildiğini sorarak tatmin olmak istemedi. Onun yerine, "Bu bir Eski Dünya yasası," dedi ve Yaga umursamadı.

"Öyle," diye kabul etti Yaga. "Kızlarım iyi eğitim aldı, Lazar. Tarihlerini, kökenlerini, onları cadı yapan şeyin ne olduğunu biliyorlar. Onlara ne olduklarına dair hiçbir şey öğretmeyeceğimi mi sandın?"

"Her şey öğretilmemeli," dedi Koschei ihtiyatla.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum," dedi Yaga. "Bana kaybım için bir şey borçlu olmadığını söyleyemezsin. İçi-

nizden biri Masha'yı öldürdü," diye hatırlattı ona, sesi alçaktı, Koschei'nin boğazı acı ve korkuyla şişti. "Onu içinizden biri öldürdü ve bunun için kana karşılık kandan daha az bedel kabul etmeyeceğim."

"Dima'yı alamazsın," dedi Koschei hızla, hiç düşünmeden. "Masha'nın senin için ne ifade ettiğini biliyorum, Marya ve kaybın için üzgünüm ama Dimitri'ye dokunursan..."

Yaga soğukkanlılıkla, "Dokunmayacağım," dedi. "Ben işime geldiği zaman öldüren biri değilim, Koschei. Genelde acımasızlık için fazla zekiyimdir... ya da en azından öyleydim," diye mırıldandı, "bu geceye kadar."

Koschei başını kaldırdı ve karanlık bakışlarını onunkilere dikti. "Masha'yı öldürenin oğullarımdan biri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Anne içgüdüsü," dedi Yaga.

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Bir söz." Yaga bunu söylerken gözünü bile kırpmadı. "Bu geceki kaybının intikamını almayacağına dair güvence istiyorum."

"İmkânsız," diye alay etti Koschei. "Eğer oğullarımdan birini öldürürsen..."

"Daha açık olmalıydım. Bana şimdiden vârisime mal oldun," dedi Yaga, deponun kış havasının karanlığını yararak yürürken gölgeler sesini duyunca kımıldamadan düşüyordu. "Sen de şimdiden bir oğlunu kaybetmiş sayılırsın." Koschei ona baktı, endişe göğsünü mengene gibi kavradı ve onun incelemesi altında sertleşti. "Önce Masha'nın kalbine, sonra da mutluluğuna mal oldun, şimdi de hayatına mal oldun. Bunun bedelini ağır ödemelisin, Lazar, hem de misliyle ödemelisin ama senden bunu istemeyeceğim. Sadece isteyerek değiş tokuş yapıldığını ve dolayısıyla bir anlaşma olduğunu bilmek istiyorum."

"Bunu başlatan Masha'ydı," diye hatırlattı Koschei ona. "Dima'yı neredeyse öldüren Masha'ydı..."

"Ve onu kurtaran da Masha'ydı," dedi Yaga, "öyleyse bu da aklında olsun. Ama kızımın kaybı bir yana, senden yeni bir şey istiyorum." Kadın eğilmeden ona baktı. "Güvence istiyorum. Yemin etmeni istiyorum. Bundan sonra bir daha benim ya da kızlarımın peşine düşmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Yani aramızdaki husumeti geride mi bırakacağız?"

"Evet," dedi Yaga. "Eğer izin verirsen."

Nabzı iki kat hızlı atıyordu.

"Oğullarımdan hangisi?" diye sordu sessizce.

"Umurumda değil," dedi Yaga omuz silkerek. "Onlar benim için ne ki?"

"Bir takas o zaman?" diye sordu Koschei. Etrafında gölgeler dans ediyordu. "Kana kan, dediğin gibi."

"Daha fazla kan mı?" Yaga ona ters ters baktı. "Bunun neresi adil?"

"Nasıl değil?" diye sordu Koschei. "Bir anlaşma yapmak için kana kan olacaksa, o zaman Marya, senden birine karşılık benimkilerden biri olacak. Senin küçüğüne karşılık benim küçüğüm, bize barış getirecek," diye açıkladı, Marya'nın ifadesi sertleşince. "Masha, Dima için bir bedeldi. Bu başka bir anlaşma, daha yüksek bedel için yeni bir anlaşma ve daha azını kabul etmeyeceğim."

"İşte *bu*," dedi Yaga Koschei'ye kinle. "Gerçekten de Eski Dünya yasası."

"Ben de Eski Dünya'nın bir parçasıyım," diye hatırlattı Koschei. "Benim adil olmamı mı istiyorsun? O zaman sen de adil ol. Bu gece ikimiz de eşit şekilde yas tutalım," dedi, damarlarındaki sesi susturamıyordu. "Ne de olsa benim sadece üç oğlum var. Senin altı kızın daha var."

Yaga yedincisini hatırlayınca irkildi. "Zor bir adamsın, Lazar ama bunu sertlikle karıştırma." Arkasını döndü, konuşması sessizlikte neredeyse fark edilmiyordu. "Seninle evlensem aptallık etmiş olurdum."

Koschei, "Evlenmemekle aptallık ettin," diye hatırlattı ve Yaga hışımla dönerek onun üzerine yürüdü.

"Şimdi seni öldürmeme ne engel olabilir ki?" diye sordu Koschei'ye, parmaklarının ucuna odanın sessizliğinde ay ışığı gibi parlayan soluk bir ışıltı, güç gelirken sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bunu yapabilirim, Lazar. Benim ellerimde ölen ilk cadı sen olmazsın, daha niceleri çok daha azı için öldürüldü." Onun gücünün ışıltısından daha önce göremediği şeyleri görebiliyordu. Yılları. Istırabı. Acıyı. "Herkesin içinde, sana vermeyi seçtiğim ölümü hak ediyorsun."

Koschei ona, "Beni öldürürsen cadılar senin için gelir," diye hatırlattı. "Tüm konsey, Marya. Tüm kasaba ve bana borçlu olan her cadı. Beni öldürürsen nesiller boyunca sırtına bir hedef tahtası çizmiş olursun, ta ki kızlarından her biri düşmanlığın yüzünden kan dökene kadar. İstediğin bu mu?"

Yaga omuzlarındaki gerginliğin yavaşça gevşemesine izin verirken bedenini ürperti sardı.

"Benim iyiliğimi hak etmiyorsun, Lazar," dedi küçümseyerek, "ama kızımın isteklerini onurlandırmak için bunu alacaksın." Elini uzattı ve adam konuşmak için ağzını açtığında sözünü kesti. "Senin onurun yok," dedi, "bu yüzden beni rol yapmaya zorlama."

Adam onun elini bir kez sıkıca kavradı. "Demek barış bu."

Yaga elini iterek geri çekti. "Bu barış değil. Bu bir çıkmaz. Bu bir fedakârlık," diye açıkladı. "Senin ve benim fedakârlığımız. İkimiz de fedakârlık yaptık ve bu da kanıtı."

Sonra Yaga arkasını dönüp havaya karışarak gözden kayboldu ve Koschei derin nefes alarak yalnızlık içinde acı çekmek için gözlerini kapattı.

Ya da öyle sanıyordu.

"Baba," diye mırıldandı bir ses ve Koschei tekrar irkilerek başını kaldırdı.

Depo merdivenlerinin tepesindeki gölgeli girişten bir altın parıltısı, o kadar parlak bir günışığı geliyordu ki Koschei aniden gözlerini kısıp, karanlığa sığınma ihtiyacı hissetti. Büyük oğlu merdivenlerden inerken Dimitri'nin yüzünde Koschei'nin şeytanla yaptığı anlaşmanın dinleyicisi olduğuna dair net bir ifade belirdiğinde, utanç onu yeniden hırpaladı.

"Baba," dedi Dimitri, sesi kırılgandı. "Az önce Lev'den vazgeçtin mi?"

Artık hiçbir kelime yoktu. Söylenmeyenlerin, söylenmemiş kalmasını sağlayacak hiçbir açıklama yapılamazdı.

"Dima." Koschei derin bir iç çekti. "Bazen gerekli olan..."

"O senin *oğlun*," dedi Dimitri, tiksintiyle geri çekilerek. "Kardeşim, baba! Bunu nasıl yaparsın?"

"Dima, beni dinle. Bunun olması kaçınılmazdı." Yine söylenmemişti: *Daha kötüsü de olabilirdi.* "Tazminat, Dima," dedi Koschei, kendine yönelttiği küçümseme ve tedirginlikle. "Yaga'yı duydun. Neredeyse kesinlikle Lev..."

Ama altın oğlu öfkeyle kararmış, acıyla gölgelenmişti.

"Nefretin sana nasıl hizmet etti, baba?" diye sordu Dimitri, kelimeler dişlerinin gıcırtısına karışıyordu. "On yıldan fazla süre önce bir kadın seni reddetti, büyük *Ölümsüz Koschei*'nin teklifini reddetti," dedi acı dolu küçümsemeyle, artık peri masallarına inanmayan bir çocuğun sesi ona eşlik ediyordu, "ve o zamandan

beri bu aileye yıkımdan başka bir şey getirmedik. Antonovalar imparatorluk kurdular, şirket kurdular, peki biz ne yaptık?"

Koschei hiçbir şey söylemedi ve Dimitri başını salladı. "Biz neyiz biliyor musun," dedi kibirle, "birbirimizi ve kendimizi yok eden sert adamlar ve sadık oğullardan başka hiçbir şey değiliz. Bunların hepsi senden biraz da olsa onay alalım diye mi?"

"Dima," diye iç geçirdi Koschei, ona uzandı. "Dima, lütfen."

"Bugün yeterince kayıp verdim," dedi Dimitri, babasının dokunuşundan çekinerek. "Yeterince kaybettim ve şimdi de sana olan inancım yok oldu. Umarım yaptıklarının bedeli, huzurunun tadını bozar."

"Dima," diye yalvardı Koschei, ayağa kalkarak. "Dima..."

Daha kötüsü de olabilirdi.

Dimitri bunu duymak istemezdi. Anlamak mümkün değildi.

Sen de olabilirdin.

Ancak daha önce babasına hiç sırtını dönmemiş Dimitri çoktan gitmişti. Utanç, parmak şıklatma gibi kolayca öfkeye dönüştü ve Dimitri'nin yokluğunda Koschei, dişlerini sıkarak gölge yaratıklara baktı.

"Baba Yaga'nın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğinden emin olun," diye homurdandı Koschei, itaatle titreyen gölge yaratıklara.

Gölgeler ürkütücü bir şekilde yerde sürünerek odadan çıktılar.

III.20

(Barış)

Ivan'ın ilk anda ne olduğunu anlaması neredeyse imkânsızdı. Belki de elini kaldıran Stas'tı, Ivan ile Sasha arasında bir yere nişan almıştı, hedefi bilinmiyordu. Sonra belki de bağlarından kurtulmak için vahşi bir büyü gücü kullanarak neredeyse tüm sütunu havaya uçuran Roman silahını almış ve Stas'ı göğsünden vurmuştu. Belki de tam tersiydi. Belki de dünyanın bir şekilde sonu gelmişti ve şimdi Ivan ceset denizinin ortasında sersemlemiş halde öylece durmuş, Roman Fedorov'un dumanı tüten namlusuna bakıyordu. Belki de bunların hiçbiri gerçek değildi.

Ivan ellerini yavaşça kaldırdı ve yanında duran, şaşkınlıkla elini ağzına götürmüş, yüzü bembeyaz Sasha'ya baktı. Bu arada Roman dudakları aralık halde Ivan'ı inceliyordu.

"Bazen," dedi Roman, Stas'ın yerdeki cesedini işaret ederken yutkundu. "Ölüm huzur getirir."

Ivan gözlerini kırpıştırdı ve Roman silahı yere koymak için dikkatle eğilerek Sasha'ya doğru kaydırdı.

"Peki, beni öldürecek misin?" diye sordu Roman, ayağa kalktı. Bu kez istekten çok bir soruydu. *Peki, beni öldürecek misin?* Basit bir cümleydi. *Peki, bu gece uyuyabilecek misin?* diye sormak kadar kolaydı. *Tüm bunlarla yaşayabilecek misin? Bu dünyada bir zamanlar olduğun gibi var olabilecek misin? Hiç eskisi gibi olabilecek misin?*

"Hayır," dedi Sasha ve Roman'ın kara kaşları seğirdi; şaşkındı belki de afallamıştı. "İstemediğimden değil," dedi acıyla, elini yana düştü. "Ölümün senin hak ettiğinden daha azı olmadığını

düşünürdüm. Ama yapamadım..." Sertçe yutkunup dudaklarını birbirine bastırdı. "Yapamadım."

Bakışları, yanaklarındaki pembeliği yavaş yavaş kaybetmeye başlayan Lev Fedorov'a takıldı.

"Yapamam," dedi Sasha tekrar, sesinde burukluk hâkimdi. "Benden yapmamamı istedi."

Roman konuşmak üzere ağzını açtığında Ivan araya girdi.

"Kaç," dedi Ivan, eliyle işaret ederek, Roman bir an için donup kaldı.

Sonra tek kelime etmeden döndü ve hiçliğin içinde kayboldu; sanki zamanın ve mekânın dışına kayıp düşmüş gibiydi.

Ivan bir an durakladı, önce ne yapacağını bilemedi, nereye gideceğini ya da kime yardım edeceğine karar veremediği sırada ayak sesleri duydu, tanıdık bir yürüyüşün sesiydi bu, hemen arkasına döndü. Tanıdık topuk sesleri, seslerde bir yanlışlık yoktu ve farklı olan dünyada bir kişiyle ilişkilendirdiği gül kokusuydu.

Ivan'ın hayal gücünün ürünü olması gereken kişi -o halde tüm bunların bir rüya olması gerektiğinin kanıtı- yavaş adımlarla, şaşkınlıktan donakalan Sasha'ya doğru yürüdü.

"Bu nasıl olur, sen nasıl..."

Sasha'nın şakağına bir kez sertçe vurdu, darbenin altından parlak bir ışık yayıldı ve Sasha dizleri bükülerek yere çöktü. Yavaşça aşağı uzanıp onu dikkatlice kaldırdı, bir eli Sasha'nın dizlerinin altından kayarken diğeri titizlikle belini kavradı.

Sasha sadece serap ya da tamamen yabancı olabilecek bir şeyin kollarında taşınırken gölgeler etraflarına üşüştü ve bu kişi beklentiyle Ivan'a döndü.

"O... *öldü* mü?" diye sordu Ivan, gözlerine inanamayarak, Sasha'nın cam gibi gözlerine bakıyordu. "Sen az önce..."

"Evet. Şimdilik. Geliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, Ivan şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Belki de dünyanın sonu *gelmişti.*

Sonunda "Evet," dedi çünkü aklına başka bir cevap gelmiyordu. Hayal gücünün ürünü olsun ya da olmasın, ondan bir şey istediğinde cevabı hep bu olmuştu.

"Evet, elbette Marya. Nasıl istersen."

Adını duyunca Marya Antonova gülümsedi. Ivan'ın elini omzuna koymasını beklerken kız kardeşinin narin bedenini hafifçe tuttu. "Sen iyi bir adamsın, Ivan," diye mırıldandı, "yine de bir koruma olarak kendini geliştirmen gereken noktalar var."

Ivan akşam soğuğunda -kundaktaki bebek ya da kucaktaki çocuk gibi- etrafını sardığını hissettiğinde kahkaha attı, ağlamaklı sesi gece tarafından yutulacak bir kurban gibiydi. Belki hayal gücüydü, belki de değildi ama cesetleri geride bıraktıklarında etraflarındaki gölgelerin titrediklerine ve acayip bir memnuniyetle dans ettiklerine yemin edebilirdi.

III.21
(Kalp)

Marya Antonova öldüğünde, Dimitri Fedorov onun kalbini dikkatlice bir kutuya koydu ve masasına yerleştirdi, ondan ayrılmak isteyebileceği zamanı bekledi. On yedi yıl kadar önce ondan ne istediğini zaten söylemişti; gömülmesini, korunmasını, güvende tutulmasını istiyordu.

Dimitri ona veda etmeye hazır değildi -asla da olmayacaktı- ama onu bu şekilde, eşyalarının arasında kaybolacak bir şey gibi tutmak nedense yanlış geliyordu. Onu da kendisi gibi donmuş

halde tutmak ve ailelerinin işlediği günahları engelleyememek. Kan davalarını ve dolayısıyla kaçınılmaz olarak yaşanacak vahşeti durduramamak.

Dimitri kutuyu kederle elinde taşıdı ve onu sevdiğini ilk kez söylediği yere götürdü. Oradaki toprak, grileşen kar tabakasının altında sertti ve kazmak kolay değildi -elleriyle kazıyordu- ama sonunda çocukken oynadıkları bahçedeki ağacın dibine yakın bir yerde çukur açmıştı. Ona, duygularını burada itiraf etmişti, burada öpmüştü, burada sevmişti ve şimdi bir zamanlar ondan istediği gibi buraya gömecekti.

Kutuyu pişmanlıkla elinde tutarken durakladı, garip bir şey fark ederek kaşlarını çattı.

Bir *nabız* olduğunu fark etti ve parmakları mandalın etrafında titrerken kutuyu açtı.

Kapağı açtığında hiç şüphe yoktu. İçindeki kalp atıyor, zonkluyor, her hareketi ritmik ve açıktı. Bu bir hata ya da kederli bir zihnin hilesi değildi. Marya Antonova'nın kalbi mucizevi şekilde yeniden atmaya başlamıştı,

Dimitri nefesini tutarak izledi, o ona bir işaret gönderiyordu; bir çağrı, bir ilan. *Onu benim için güvende tut, Dima. Kimsenin bulmasına izin verme.*

Dimitri yavaşça gülümsedi, o gülümseme güneş gibi parlıyordu.

Marya Antonova'nın kalbi bir savaş başlatmıştı. Şimdi bir savaşı da sona erdirecekti.

III.22

(Canlılık ve Organlar)

Brynmor Attaway'in özel sehpasına sert bir şey çarptı, Attaway oturma odasında beliren yaşlı adamdan ve lanet gibi aralarına giren nesneden irkilerek geri çekildi.

"Bu da ne..."

"Böbrek mi? Evet." Yaşlı adam yüzünü buruşturarak Bryn'in karşısına oturdu ve yavaşça kanepenin minderlerine yaslandı. "Onsuz yaşamak yeterince kolay," diye mırıldandı, "ama çıkarması pek keyifli değil."

"Ama..." Bryn gözlerini kırpıştırarak daha yakından bakma isteğine direndi. "Bu nasıl... ne yapıyorsun..."

"Arkamdan neler döndüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun, özellikle de söz konusu çocuklarım olduğunda?" diye sordu yaşlı adam ve Bryn karşısındaki adamın Fedorov'un atası, münzevi Ölümsüz Koschei'den başkası olamayacağını biraz geç fark etti.

"Bu gece bir oğlumu kaybettim," dedi Koschei ciddiyetle, "ve bir başkasını daha kaybetmeyeceğim. Oğlum Roman'ın sana olan borcu ödendi."

Bryn böbreği kokladı, keskin hakkaniyet duygusu onu ele geçirmişti.

"Bu çok fazla," dedi huysuzca, Koschei gibi bir cadıya ait büyünün oğlununkinden çok daha değerli olduğunu biliyordu; hatta en büyük oğlununkinden bile. "Anlaşma eşit değil. Sana başka bir şey teklif etmeliyim. Belki de bilgi."

Koschei alay etti. "Büyüsüz bir periden ne öğrenmek isteyebilirim ki?"

Demek bağnazlığı hakkındaki söylentiler doğruydu, ne hoş. "Yeteneklerimden yoksun değilim," dedi Bryn. "Aslında bana Köprü denmesinin birden fazla sebebi var, Lord Ölümsüz."

Koschei ihtiyatla, "Diyarlar arasında seyahat edebiliyorsun," dedi ve böylece dedikodular için güzel bir gün başlamış oldu.

Bryn oturduğu yerde rahatladı, sohbette yeniden yer edinmiş olmaktan memnundu. "Zaman zaman anneme merhaba demek zorunda kalıyorum," diye açıkladı, "gerçi günün büyük bölümünü başka bir şey yaparak geçirdim. Duvağın arkasında yani," diye açıklayınca Koschei kaşlarını çattı.

"Bu benim için neden önemli olsun ki?" diye sordu Koschei, parmaklarını uyarırcasına oynatarak.

Birdenbire Bryn, anlaşmanın adaletsizliğinden çok bir cadıya ya da belki de birkaç cadıya neyin ve *kimin* kolayca göz ardı edilebileceğine dair ders vermekle ilgilenmeye başladı.

"Önemli," dedi Bryn durgun bir sesle, "çünkü Marya Antonova orada değil."

Koschei memnuniyetle bir an için donup kaldı. Zayıftı. Ve belli ki acı içindeydi.

"Ne?" Ölümsüz Koschei olmak için kötü bir gün, diye düşündü Bryn zevkle. "Ama bu nasıl olabilir... Nasıl...?"

"Marya Antonova ölüler diyarında değil," diye tekrarladı Bryn, "ve bu yüzden ölümüyle ilgili haberler fazlasıyla abartıldı."

Koschei telaşlandı, "Ama... Sasha, o zaman," diye mırıldandı. Böylesine taze bir yara varken kasıtsız ve son derece akılsızca olan bu hareket gerginlik yarattı. "Peki ya Sasha? O da orada mı? Yaga anlaşmaya sadık kaldı mı, Sasha gerçekten öldü mü?"

Buna karşılık Bryn hafifçe gülümsedi ve zeki peri parmaklarıyla böbreği kaptı.(*Gerçekten* keyifle yaşamak ister misin?)

"Bu, Ölümsüz Koschei, anlaşmamızın şartları dışında," dedi Köprü.

III.23

(Küçük Bir Ölüm)

Lev'in yanından ayrıldığını, Roman ile Ivan'ın arasında durduğunu hatırlıyordu. Birini gördüğünü de hatırlıyordu; herkesten çok kız kardeşini, Marya'yı. Bir hayalet miydi? Sasha da artık bir hayaletten başka bir şey değil miydi?

Saçmalama. Bu sadece küçük bir ölüm, Sashenka.

Geçici.

Önemi yok denecek kadar az.

Uyandığında bunu hissetmeyeceksin bile.

"Masha?" Sasha, mırıldanarak kız kardeşinin sesini tekrar duydu, bir el onunkine doğru uzanmış, onu nazikçe çağırıyordu. Bulanık görüşünü netleştirmeye zorladı, annesinin duvağın arkasındaki yüzünü tanıdı; sonra Sasha uzanıp parmaklarıyla onu kavradı ve burkulma hissetti, tüm vücudu aniden dışarı çekildi, sanki boğuluyormuş gibi soğuk, yabancı bir hava ciğerlerini doldurdu.

"Neredeyim ben?" Panik atak geçirdiğini hissetti. "Neler oluyor?"

"Sus, Sasha, sakin ol," diye seslendi annesinin sesi ve bulanık görüntüler arasında, başka bir figür belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Bu da tanıdıktı, 1940'ların karanlığı Sasha'nın yüzüne bir duvak ya da kefen gibi düşüyordu.

"Anne," dedi hayalet, "alışmak için bir dakikayı hak ettiğini düşünüyorum, değil mi?"

Bu hayalet, olağanüstü derecede somuttu. Sasha'nın görüşü

netleştiğinde ilk olarak keskin bir çizgi görünür hale geldi; kombinezonunun ince ipek kumaşının altındaki göğsü ikiye bölen yara izi. Sonra hemen yukarıda, bir hilalin kıvrımı gibi tanıdık, dut kırmızısı ve etraftaki boğucu toprak kokusuyla gül çiçeğini fark etti.

"Masha," diye seslendi huşu ve şaşkınlık içinde, en büyük kız kardeşinin yüzü memnun bir ifadeyle, gülerek ona bakıyordu.

"Tekrar hoş geldin, Sashenka," dedi Marya, göz kamaştırıcı, ışıltılı bir gülümsemeyle. "Gel." Sasha'nın elini tutarak işaret etti. "İkimizin yapacak işleri var."

ANTONOVA KARDEŞLER, DÜN

(Irina ve Katya)

Katya olarak bilinen, Ekaterina Antonova ve ikizi Irina, büyük ablaları Marya'nın hem doğuş hem de sevgi konusundaki talihsizliğini eşit olarak paylaşıyorlardı. İkisi de Marya kadar zeki ya da güzel değildi; başarılı kız kardeşleri Masha, ebeveynleri ve her şeye rağmen kız kardeşlerin her biri tarafından seviliyordu, bir süre bu zincir onları fazlasıyla rahatsız etti. Anneleri Baba Yaga onları kenara çekene kadar ikinci doğan çocuklar olmanın da önemli olduğunu öğrenmişlerdi.

"Kıskançlık boşa harcanan bir duygudur," demişti Yaga ikiz kızlarına, onlar henüz çok küçükken. Her ikisinin de küçük çenelerini sıkıca tutmuş ve otoriter bir tavırla onları süzmüştü, kara gözleri sert ve somurtmaya tahammülsüzdü. "Benim kanımdan ve babanızın büyüsünden doğdunuz. Bunu boşa harcamayacaksınız, bir damlasını bile. Sizler de kız kardeşiniz kadar Antonova kızlarısınız ve içinizde kimsenin hayal bile edemeyeceği bir güç bulacaksınız. Başka hiç kimsenin hissetmeyeceği bir açlık duyacaksınız ve bu sizi harekete geçirecek. Sizi deliliğe ya da yüceliğe itecek ve geleceğinizin nasıl olacağını sadece kendiniz seçeceksiniz.

"Sizi istemeseydim bu dünyaya getireceğime inanıyor musunuz?" diye sordu Yaga ve ikizler yavaşça başlarını salladılar. "Hayır, haklısınız, yapmazdım. Sadece bir kıza ihtiyacım olduğunu düşünseydim, sadece bir tane doğururdum. Peki, siz olsaydınız hayatınız nasıl olurdu, Katya? Irka?" Her birini sıkıca kavradı, elleri çelik gibi iradesi kadar sağlamdı. "Nefretle mi harcanmasını isterdiniz? Kibir ve açgözlülükle mi? "Yoksa siz bana ve tüm dünyaya, damarlarınızdaki kanın dünyadaki herhangi bir canlının kanı kadar değerli olduğunu mu kanıtlamak istersiniz?"

Katya Irina'ya baktı, o da Katya'ya. Sonra ikisi de bakışlarını annelerine çevirdi, ikisinin de dilinde bir sır vardı.

"Bir şeyler görebiliyoruz," diye itiraf etti Katya ve duraklayarak ifadesini değiştirdi. "Ben bir şeyler görebiliyorum," diye yavaşça düzeltti cümlesini. "Irka onları duyabiliyor."

Yaga'nın ifadesinden herhangi bir şey okunmuyordu. "Ne gibi şeyler?"

"Bir duvak var," diye açıkladı Irina kaşlarını çatarak. "Bir perde ve bazen Katya onu benim için geri çektiğinde içinden bir şeyler dökülüyor. Sesler."

Anneleri bu açıklamadan korktuysa da belli etmedi.

"Her zaman mı?" diye sordu Yaga. "Şu anda odada bizimle birlikte bir duvak mı var?"

Katya başını sallayarak etrafına bakındı. "Hayır, her zaman orada değil," diye ekledi ciddiyetle. "Sadece bazen."

"Peki ne zaman?" diye sordu Yaga.

"Onları çağırıyorum," dedi Katya, ikizine bakarak.

"Ve onlarla konuşuyorum," diye onayladı Irina. "Bana hikâyeler anlatıyorlar ya da benden iyilik istiyorlar."

Yaga ilk kez endişeyle kaskatı kesildi. "Peki, sen onlara bu iyilikleri yapıyor musun?"

"Hayır," dedi Katya ve aceleyle ekledi, "Masha yapmamamızı söylüyor."

"Masha bunu biliyor mu?" diye sordu Yaga şaşkınlıkla. Büyük kızının kendisinden sır sakladığını bilmiyordu. O zamanlar Marya sadece sekiz yaşındaydı ve hayatının geri kalanında daha pek çok şey saklayacaktı. "Bana söylemedi."

"Söylemeyeceğine dair bize söz verdi," dedi Irina, bu da yeterli bir cevaptı. Onur, sadakat, vefa, bunlar onlara öğretildiği gibi bir Antonova cadısının özellikleriydi ve Marya her zaman bu konularda en iyisiydi.

"Nasıl çalıştığını gösterin o zaman," dedi Yaga. "Katya bir daha duvağı gördüğünde ikiniz de bana haber verin, sadece bana. İsterseniz Masha'ya da," diye düzeltti hemen, ikizler bir kez daha bakışırken. "Ama başka kimseyi değil. Anladınız mı?"

"Evet anne," diye onayladı ikizler.

Marya bir hafta içinde koşarak Yaga'nın yatak odasına geldi, yanakları endişeyle kızarmıştı. "Oluyor," dedi basitçe ve annesinin elini tutarak onu ikizlerin yatak odasına çekti.

İlk başta hiçbir şey olağandışı görünmüyordu. Katya ve Irina odanın ortasında birlikte duruyor, Katya'nın eli yatak odalarının penceresinden içeri giren güneş ışığını okşar gibi kız kardeşinin elini yukarı kaldırıyordu. Bu sırada Irina sessizce bir şeyler mırıldanıyordu; Yaga, Katya'nın duyabilmesi için tercüme ettiğini fark etti.

"Bu bir adam," dedi Katya yüksek sesle, gözlerini kısarak ne Yaga'nın ne de Marya'nın görebildiği bir şeye bakarak. "Çok... üzgün." Başını kaldırıp annesine baktı. "Kızgın. Biri oyuncaklarını almış."

Ertesi sabah gazeteyi görene kadar pek bir anlam ifade etmemişti. Marya babasının göremeyeceği bir şekilde gazeteyi anne-

sine yanaştırırken küçük kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. QUEENS'TEKİ HIRSIZLIK CİNAYETLE SONUÇLANDI yazıyordu manşette. Yaga kurbanın resmini Katya'ya göstermişti, o da yavaşça başını sallamıştı.

"İşte, o kızgın adam," diye itiraf etti ve Yaga her iki kızı da kendine doğru çekti, kolları ölülerle konuşabilen kızlarını sıkıca sarıyordu.

"Her zaman herkes sizden bir şey isteyecektir," dedi onlara, "ve hayaletler de istisna değildir. Onlar da tıpkı yaşayanlar gibi sadece istediklerini yaptırmaya çalışan insanlardır. Bu âlemin ötesine geçtikleri için daha fazla sır saklamaz ya da daha fazla bilgelik taşımazlar. Ancak unutmamalısınız ki onların yaşamları sona erdi ve her ne kadar size doğru çekilecek olsalar da önce kendinize dikkat etmelisiniz. Hiçbir ruhun sizi kendi yaşamınızdan mahrum etmesine izin vermemelisiniz; sizin olanı onlarınkiyle takas etmeyin. Anladınız mı?"

Başlarıyla onayladılar.

"Masha neden onları göremiyor?" diye sormadan edemedi Irina. "Masha en büyüğümüz..."

"Çünkü o, Masha'nın hayatını yaşamak için doğdu," diye sertçe araya girdi Yaga, "ve her biriniz kendi hayatınızı yaşamak için doğdunuz. Bazı günler bu bir lütuf olacak. Bazı günler ise lanet. Ama siz her gün benim kızlarımsınız," diye söz verdi onlara. "Siz kız kardeşlersiniz ve bunlar her zaman öncelikli gerçekler olacak."

Bu, uzun yıllar boyunca bir daha yapmak zorunda kalmayacakları bir konuşmaydı. Ara sıra Katya kız kardeşini dürterek izin istiyor, Yaga ise neden ya da nereye gittiklerini sormuyordu. Irina, zaman zaman bir yabancıyla konuşmak için eve alışılmadık bir yoldan gitmelerini ister, kulaklarına bir şeyler mırıldanır ve bu mırıldanmalar yüz hatlarında huzura dönüşürdü. Katya, Bronxlu

bir sosyal hizmet görevlisi Anthony ile evlendiğinde annesinin onayını almak için tek bir şey söyledi: "O biliyor ve buna aldırmıyor." Uzun yıllar boyunca paylaştıkları az şey fazlasıyla yeterli olmuştu.

Yaga, ikizleri hiçbir zaman yetenekleri hakkında sorgulamamış, onlardan yeteneklerini kullanmalarını istememişti. Kimseye söylememişti, diğer çocuklarına bile. Aslında Ivan'ın en büyük kızının cesedini Koschei'nin deposundan eve taşımasını izlediği geceye kadar bu konuda çok az düşünmüştü.

O gece, yıllar sonra ilk kez, ikizlerinin hünerleri hakkında uzun uzun düşündü ve ilk içgüdüsü ikinci doğan ikizleri annelerinin evine geri çağırmak oldu. Yine de kızlarının zaten orada olduğunu ve kendisine gelmeyi uygun gördüklerini görmek Baba Yaga'yı şaşırtmadı.

"Duvağı gördün mü?" diye sordu Yaga, annesinin yatak odasına girerken başını sallayan, solgun yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış Katya'ya.

"Evet, anne," dedi Katya kısık bir sesle ve Irina'yı arkasında bırakarak kenara çekildi. Yaga kızları arasındaki bağın büyülü mü, yoksa biyolojik mi olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı ama ikizlerden birinin ihtiyacının diğerini çağırmış olması onu şaşırtmamıştı.

"Onunla çoktan konuştun mu, Irka?" diye sordu Yaga, ciddiyetle başını sallayan Irina'ya.

"Seni çağırıyor, anne," diye fısıldadı Irina. "Sanırım kapana kısıldı."

Yaga bir ürpertiyle savaştı. "Bunu düzelteceğim," diye söz verdi onlara, "ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Bir keresinde sizi ölülerle iletişim kurmanın doğal olmadığı konusunda uyarmıştım," diye hatırlattı onlara sessizce. "Eğer şimdi bu öğüde uy-

mak istiyorsanız, anlarım. Masha öldüğüne göre artık en büyükleri sizsiniz. Sizler benim vârislerimsiniz. Sadece veraset yoluyla onun olana sahip olmayı hak ettiniz – henüz buna hazırlıklı olmasanız bile," diye ekledi, "ama ikinizin de buna layık olduğunu biliyorum. Eğer kız kardeşinizi ölüler diyarında bırakmayı tercih ederseniz bunu anlayışla karşılarım."

İkizler bir an hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar; ikizlerin yaptığı gibi iletişim kuruyorlardı.

"Masha'nın gölgesinde doğmamızın bir nedeni var, anne," dedi Katya usulca. "Çünkü yaptığımız şeyi ışık varken yapamayız."

"Her zaman aç olduğumuzu söylediğinde haklıydın," diye ekledi Irina. "Ölüler bu yüzden bize geliyor. Çünkü onları geri çevirmeyeceğimizi biliyorlar."

"Ama biz Masha'ya ait olanı istemiyoruz," dedi Katya ciddiyetle.

"Bizim de kendimize göre çağrılarımız var," diye onayladı Irina ve Yaga minnetle başını sallayarak ellerini iki kızının yanaklarına koydu.

"O halde dikkatli olun," dedi onlara. "Önünüzdeki yol hiç kolay değil."

Onlar Antonova cadılarıydı. "Korkmuyoruz," diye cevap verdiler hiç düşünmeden ve annelerinin yanına yerleştiler.

(Lena)

Yelena Antonova pek şaşırmamıştı. Bir şeyler duymanın, bir şeyler okumanın tahmin edilebilir sonuçlarıydı bunlar. Eğer yeterince dikkatle dinlerseniz evrenin bir dili olduğunu duyarsınız. Hatta birçok dil. Yıldızlar, yapraklar, çiçekler, kartlar, toprak -insanlar nadiren dinlese de- evren sürekli bir şeyler anlatıyordu.

Lena dinledi. Her şeyi hem dinledi hem de izledi. O ve kız kardeşleri, aynı kandan olmalarına rağmen dünyaya baktıklarında çok farklı şeyler görüyorlardı. Marya fırsat görüyordu. Katya ve Irina bu dünyanın dışında başka bir dünya görüyorlardı. Liliya, gözlerini daha fazla açma zahmetine katlanabildiğinde genellikle onları kapatıp hayallerine dönmeyi tercih ediyordu. Galina, çoğunlukla kendini görüyordu. Dünyayı olduğu gibi gören sadece Lena'ydı ama o da gördüğü manzaralar arasında genellikle yıldızları seçerdi.

Lena ablalarının aksine hâlâ annesiyle birlikte evde yaşıyordu. Irina ve Katya taşınmıştı, Marya da öyle. Öte yandan Lena yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Tek başına kaldığında içinde kaybolacağı çok şey vardı.

"Masha öldü," dedi Yaga, ayak sesleri Lena'nın bütün gün anlam veremediği dehşeti açıklıyordu. "Sanırım bunu zaten biliyorsun?"

Aslında hayır. Lena tüm kız kardeşlerinin geleceklerini okumuştu ama içlerinde Marya ve Sasha'nınkiler en belirsiz olanlarıydı. Tıpkı yıldızlar gibi onlar da inişli çıkışlıydı. Lena ne kadar okursa okusun asla ölmüyorlardı ya da hep ölüyorlardı. Titriyor, soluyor ve parlıyorlardı ama Lena'nın anlayabileceği bir yol izlemiyorlardı.

"Bu sefer değil, anne," dedi Lena basitçe.

Yaga bunu düşünerek duraksadı ve elindeki fincanı uzattı.

"Bize biraz çay getirdim," dedi. Yaga ve Lena bunun ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için iç çekti. Marya'nın bu özel isteğinin versiyonu biraz farklıydı; Lena'yı binalarının çatısına çıkarıp yıldızlara baktırmaktı. Marya, Lena'nın açık alanlara olan düşkünlüğünü biliyor, gökyüzünde ne yazdığını görme arzusunu anlıyor ve bunu teşvik ediyordu.

Yine de. Çay bir nebze işe yarayabilirdi.

"Senin için zor bir seçim yapacağımı tahmin ediyorum, anne," diye itiraf etti Lena, fincanı aldı ama içmedi, onun yerine seramik kulpla oynadı. "Ne yapmak istediğini biliyorum ve bunu yapmak için cehennemden geçeceğini de. Bunun ne gerektirdiğini bildiğini biliyorum; fedakârlık." Başını kaldırıp annesine baktı. "Kazıp çıkardığın şeyden hoşlanmayabileceğini de biliyorum."

Bu sözler annesini derinden etkilemiş gibiydi, yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. Lena'nın ona anlattıklarını Yaga çoktan anlamıştı.

"Bu büyü mü, Lena," diye sordu Yaga, "yoksa sezgi mi?"

"Seni tatmin edecek bir şey değil," dedi Lena alaycı bir ifadeyle, "ama yine de bir şey."

Yaga başını salladı. Hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Lena onun evrenin dilini konuştuğundan şüpheleniyordu ya da tam tersi; evren onun isteklerine boyun eğiyor, onu her şeyden haberdar ediyordu.

"Bunu yapacaksın, değil mi?" diye sordu Lena ve kendi kendine cevap verdi. "Elbette yapacaksın."

Yaga sustu, bakışlarında bir şey belirdi.

"Sen iyi bir kızsın, Lenochka," diye mırıldandı, sonra Lena'yla birlikte çaylarını yudumlarken geleceklerini avuçlarının arasına aldılar.

(Galya)

Galina Antonova büyülü olmayan insanlar için sevimli, karizmatik bir ayna gibiydi. Tanıştığı her erkek onun varlığında kendisinin daha komik, daha zeki, daha iyi bir versiyonuna dönüşürdü; kaçınılmaz olarak erkek (herhangi bir erkek) onu bunun için severdi, en azından genç kız bunu ona verdiği süre boyunca. Yine de ona çok az şey verirdi çünkü aptal değildi ve erkeğin gerçek-

ten neyi arzuladığı her zaman çok açıktı. Erkek, en çok kendisini seviyordu, özellikle de onun yarattığı halini, bu yüzden eninde sonunda, güzel Galya neredeyse geldiği kadar çabuk gidecek, gecenin içinde kaybolacaktı.

Galina'nın sihirli olduğu normal insanların aklına gelmemişti.

Kız kardeşleri bunu biliyordu, elbette, annesi de öyle. Galina'nın onlar için bir pil, bir yükseltici gibi olduğunu biliyorlardı. Galina yanlarındayken büyüleri daha rafine, daha odaklanmış oluyordu. Kız kardeşi Marya özellikle yorgun olduğunda Galina'yı çağırırdı -*Galya, güzel Galya, gel elimi tut*- ve küçük kardeş Galina her zaman merhamet eder, parmaklarını kız kardeşininkilerle birleştirir ve sabırla kıvılcım beklerdi.

Bazen gece çok geç olurdu ve Galina yatma vaktinden çok sonra sabahın erken saatlerine kadar uyanık olurdu. Yine de kımıldamazdı, bunun onun hüneri olduğunu bilirdi. Değeri bundan geliyordu. Marya'nın bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Belki de şanslı bir tahmindi? Muhtemelen amacı olan bir şeydi. Ne de olsa Marya her zaman önemli şeyleri görürdü ve belki de Galina bu gözlem için o kadar minnettardı ki unutulabilir ikinci küçük kardeş olarak asla şikâyet etmezdi. O sadece omuzları dik oturur, gece yarısı kahkahalarına kadar Marya'nın mükemmel bir kopyası olurdu.

Sabahları hâlâ yorgun olan Marya (kahvaltı için asla yorgun olmazdı) Galina'nın yüzünü ellerinin arasına alır ve ona farklı bir şekilde gülümserdi; minnettarlık dolu şefkatli bir gülümseme. *Canın ne istiyor, Galya?* gibi bir şey söylerdi ve annelerinin mutfağında pudra şekeriyle kaplı krep yaparlardı ve bütün ev uyanıncaya kadar parmaklarındaki şurubu yalarlardı, tabaklar yiyebileceklerinden daha fazlasıyla dolu olurdu.

Galina'nın annesi o sabah ona, "Masha öldü," dedi ve Galina

bu sözler üzerine garip bir şekilde ya da hiç olmadığı kadar normal bir şekilde kreplerin tadına bakıp yutmakta zorlandı. "Ama sana bir sır vereceğim," diye hızla ekledi Yaga ve Galina şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. O ne bebek Sasha ne de gözde Marya'ydı; daha özel yeteneklere sahip bir dizi güzel kız kardeşten sadece biriydi, bu nedenle kolayca unutuluyor ve nadiren sır saklamasına izin veriliyordu. İkizler, Katya ve Irina'da bu sırlardan bolca vardı. Onları hayal eden Liliya'nın ve hepsini biliyor gibi görünen Yelena'nın da öyle. Ama Galina'nın hiç sırrı olmamıştı, en azından bugüne kadar.

"Nedir?" diye sordu Galina annesine, hafifçe gülümseyerek.

"Bize yardım edersen, Galinka," diye mırıldandı Yaga, "belki bu konuda yapabileceğimiz bir şey vardır."

Galya, güzel Galya, gel de elimi tut.

"Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Galina hemen ve annesi yatak odasının kapısını açarak onu içeri davet etti.

Duzenleme
Ny.Ozlem

PERDE IV

SADECE BENİM OL

Ah, Romeo, Romeo! Neden Romeo'sun sen?
İnkâr et babanı, adını yadsı!
Yapamazsan, yemin et sevdiğine,
*Vazgeçeyim Capulet olmaktan ben.**

Juliet
Romeo ve Juliet (Perde II, Sahne 2)

* Bu kısım Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi *Romeo ve Juliet* kitabından alıntılanmıştır. (ç.n.)

IV.1

(Karanlıkta)

Dimitri Fedorov güneş, ay ve yıldızlardı. Annesi o daha bir çocukken bunu kulağına fısıldamıştı: *Dima, sen güneş, ay ve yıldızlarsın*. Dimitri'nin tek evreni olduğunu kastetmişti ve muhtemelen öyleydi de. Annesinin dünyası çok küçüktü.

Dimitri daha on beş yaşındayken Marya da buna benzer bir şey söyleyerek ona takılmıştı: *Dima, sen güneş, ay ve yıldızlarsın*, demişti eşsiz hüneriyle. Dima, dünyanın senin etrafında değil, senin dışında, sana rağmen döndüğünü fark etmek için etrafına hiç bakmıyorsun.

Şimdi yine Dimitri Fedorov güneş, ay ve yıldızlardı.

Uzaydaki parlak, ölü cisimler.

Dimitri ve Roman, kardeşleri Lev'i karanlığa gömdüler. Yeni ayın, genel olarak başlangıçların ironisi, her zaman tamamen körlükle başlamalarıdır. Rehberlik edecek bir ışık küresi yoktur. İyi ya da kötü bir gelecek vaadi yoktur. Roman, Dimitri'yi bulmaya gelmiş, ona olanları anlatmıştı. İkisi de ölmüştü. Lev ve Alexandra -Sasha, en genç Antonova cadısı- cesedi çoktan alınmıştı. Muhtemelen Ivan tarafından, dedi Roman.

Dimitri hiçbir şey söylemedi. Ne olduğunu sormadı bile. Büyüleyip küçük bir şişeye koyduğu, boynuna deri bir kordonla bağladığı kalp hakkında hiçbir şey söylemedi. Marya Antonova'nın kalbi ya da kendi kalbi hakkında hiçbir şey söylemedi.

Dimitri ve Roman, Lev'i karanlığa, sessizliğe gömdüler. Sonra Roman doğruldu ve boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Köprü bana anlaşmamızın sona erdiğini söyledi," dedi Roman.

Bu senin hatan, demedi Dimitri.

"İyi" tek cevabı oldu.

"Benden nefret ediyorsun," diye tahminde bulundu Roman.

Evet, elbette. Elbette, ediyorum. Bana neye mal olduğunu görmüyor musun?

"Hayır," dedi. "Etmiyorum."

"Bunun olmasını hiç istemedim, Dima," dedi Roman.

Hiç kimse istediğini elde edemez, Roma. Bunu herkesten çok ben biliyorum.

"Biliyorum," dedi Dimitri.

"Babam," diye başladı Roman kararsız bir tavırla, "bizden..."

Dimitri gözlerini kapattı.

Roman aceleyle, "Bekleyebilir," dedi.

Evet, diye düşündü Dimitri, Koschei'nin istekleri bekleyebilir. *Sonsuza dek bekleyebilirler. Damarlarımdaki öfke dinene kadar bekleyebilirler, tabii dinerse. Koschei, düşmanlığım geçene kadar bekleyebilir, eğer geçecekse. Koschei beni yarın, ondan sonraki gün ve tüm yarınlar için tekrar isteyebilir. Kapıma dayanıp yalvarabilir ve ona cevap verip vermeyeceğimi görebilir. Koschei'nin ölümü yok, hayatı yok, vicdanı yok. Koschei bir kez olsun, hareket etmeye hazır olduğumda benim karar vermemi bekleyebilir.*

"Sen ilgilen," dedi Dimitri. "Ne olursa olsun. Ne istiyorsa."

Roman'ın kaşları çatıldı. "Dima," diye başladı.

Koschei ölüyor, biliyorsun, demedi Dimitri. *Koschei sadece belli koşullar devam ettiği sürece ölümsüzdür.*

Dimitri bunun yerine, "Bir şey yapmalıyım," dedi ve Roman

büyük olasılıkla bir şeylerin ters gittiğini anladı. Roman muhtemelen kardeşinin evreni (güneş, ay ve yıldızlar) nasıl konuşturacağını merak ediyordu ama belki de Roman artık Dimitri'nin düşünceleri üzerinde hak sahibi olmadığını anlamıştı. Roman onu bıraktı ve kardeşi Lev'i karanlığa gömdükten sonra Dimitri düşünebildiği tek kişiye gitti. Yüzleşmeye dayanabileceği tek kişiye.

"Ah," dedi Brynmor Attaway, kapıyı çekerek açtığında.

Dimitri, Köprü'nün boğazını sıkarken parmak uçlarının altında küçük güç kıvılcımları hafif çıtırtılar çıkarıyordu.

"Ah," diye tekrarladı Brynmor Attaway, bu sefer daha az tutarlıydı.

Köprü'nün dairesinin ışıkları, kardeşini karanlığa gömen Dimitri için çok loştu. Bryn'i yere fırlatarak serbest bıraktı ve sonra kapıya dönerek onu itti. Mandal yerine oturduğunda Dimitri bekledi. Belki de peri onu öldürecekti? Arkadan kalbine bir bıçak saplar mıydı? Koschei sık sık perilerle karşılaşmanın tehlikelerinden bahsederdi. Hikâyeler bölgeden bölgeye değişirdi ama genel ders hep aynıydı: Bir periye sırtınızı dönerseniz, eğer sizden bir çıkarı yoksa bıçağını seve seve omuzlarınızın arasına saplayacaktır.

Dimitri ölmediğini anladığında Köprü'nün hâlâ onunla ilgilendiğini tahmin etti.

Roma'ya, "Anlaşmamızın tamamlandığını söylemiştim," dedi Bryn kayıtsızca, "yani ya benimle arkadaşlık etmek için buradasın ya da..."

"Marya Antonova ölmedi," dedi Dimitri.

Bryn, keyifle kaşlarını kaldırdı. "Peki, bunu nereden biliyorsun?"

Dimitri, Marya'nın kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissetti.

"Biliyorum," dedi.

"Ah, siz cadılar, mistik yaratıklar. Marya Antonova ile bağlantın tam olarak nedir Dimitri Fedorov?"

O benim ruhum, demedi Dimitri.

"Birbirimizi bir zamanlar tanıyorduk."

"Ne, yakından mı?" diye sordu Bryn.

Bu soru ona zarar vermek için sorulmuş gibiydi.

"O ölmedi," dedi Dimitri tekrar.

"Ve?" diye sordu Bryn. Konuşma, Köprü'nün tüm ince uçları tuttuğu bir düşünce ağında dallanıp budaklanıyor gibiydi. "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum."

Ancak Dimitri, Bryn'in çoktan bir dizi gözlem yapmış olduğunu biliyordu. Dimitri'nin ona bir şey için geldiğini de biliyordu. Dimitri'nin Marya ile olan bağlantısının hiçbir şeyden daha fazlası olduğunu biliyordu. Tek başına bu bile bir perinin açgözlü ellerine bırakılmaması gereken tehlikeli bir bilgiydi.

"Biliyor musun, ölüler diyarında Marya Antonova hakkında çok ilginç şeyler söylüyorlar," dedi Bryn, Dimitri'ye oturmasını işaret ederek, o da otururken temkinliydi. "Dedikodulara kulak asmamaya çalışıyorum, elbette, fakat bazen bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay. Her zaman bundan kaçınamıyorum."

Dimitri hiçbir şey söylemedi.

"Bir şeylerin eksik olduğunu söylüyorlar," diye devam etti Bryn, Dimitri'nin sessizliğinden rahatsız olmamıştı. "Aslında kendinden bir parça. Normalde bunun üzerinde durmaya değmezdi," diye düşündü ve kendine bir bardak karamel renkli içki doldurdu. "Affedersin, bir tane ister misin?" diye sordu bardağı kaldırarak. Dimitri kıpırdamadı. "Tamam, nasıl istersen." İkinci bir bardak doldurup ışıkta inceledikten sonra Dimitri'ye uzattı.

Bir iki dakika süren sessizlikten sonra Dimitri içkiyi kabul etti.

Teklif ve kabul. Bunun ne anlama geldiğini bilmek için avukat ya da peri (ya da her ikisi de) olmaya gerek yoktu. Köprü sinsi gülümsemesiyle Dimitri'nin karşısındaki koltuğa oturdu.

"Marya Antonova hayatta ama bir şeyi eksik," dedi Bryn.

"Beni ölüler diyarına götürmeni istiyorum," diye yanıtladı Dimitri.

"Tamam, beklediğim yanıt bu değildi," dedi Bryn, sadece ufak şaşkınlıkla, "ama kesinlikle ilginç bir teklif."

İkisi de içkilerinden birer yudum aldılar. Viski, diye fark etti Dimitri ama ölümlü viskisi değil. Bir an için belki de zehirlendiği ya da uyuşturulduğu düşüncesi geçti aklından. Belki de tüm periler kılıçlarla çalışmıyordu. Ama sonra Bryn iç çekerek başını salladı.

"Ben olsam sana ilaç vermezdim," dedi, Dimitri'nin tereddüdünü doğru yorumlayarak. "Ne yani, merakımın tatmin edilmemesine izin mi vereyim? Asla. Kendimi çok seviyorum."

"Peki." Dimitri bardağı masaya bıraktı. "Evet mi, hayır mı?"

"O diyarla ne işin var senin?" diye sordu Bryn, ne evet ne de hayır anlamında bir yanıttı.

"Kardeşim öldü," dedi Dimitri.

"Roman değil."

"Hayır," dedi Dimitri dişlerini sıkarak, "Roma değil," *ama olması gerektiği gibi değil.*

"Aile dramı," diye dikkat çekti Bryn. "Bu senin sorunun gibi görünüyor."

"*Sorun* şu, hak etmediği halde ölen bir kardeşim var," diye homurdandı Dimitri. "Eğer Marya Antonova hayattaysa Lev'in geri getirilebileceği kesin. Marya'nın bunu nasıl yaptığını bilmem gerek."

"Marya'nın yaptığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Bryn.

Marya'nın kalbi Dimitri'nin göğsünde bir, iki, üç kez attı.

"Görünüşe göre," diye tahmin etti Bryn, "cevaplarını gerçekten istediğin kişi ben değilim."

"Belki de değilsin. Ama bana yardım edebilecek tek kişi sensin," dedi Dimitri, "o yüzden fiyatını söyle, Köprü."

Bryn bir bacağını diğerinin üzerine atarak, "Her ne kadar bu tür pazarlıkları sevsem de ben bile bunda bir terslik olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Pazarlığın eğlencesinin mücadelede olduğunu bilmiyor musun, Fedorov? Bana bir şeyler teklif etmek zorundasın. Boş bir çek yaratıcılığa çok fazla alan bırakır ve ben gerçekten yaratıcı bir tip değilim."

"O halde ne istiyorsun?" diye sordu Dimitri.

"Senin için en değerli şey nedir, Dimitri Fedorov?" diye çıkıştı Bryn.

Marya. Lev. Roman, iyi bir günde.

Dimitri'nin adı. Onun ünü.

Büyüsü, ondan geriye ne kaldıysa.

Hiçbirini veremezdi.

"Hiçbir şey," dedi Dimitri sonunda. "Hiçbir şey benim için değerli değil."

Bryn yavaşça gülümsediğinde yüzünde alaycı bir ifade belirdi.

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi. "Ne yazık ki bir yalancıyla pazarlık yapacak durumda değilim."

"Neden?" diye sordu Dimitri. "Kardeşimle bir anlaşma yaptın."

"Ah," dedi Bryn samimiyetsizce. "Roman'ın bunu takdir etmek için burada olmaması üzücü."

Dimitri'nin dudakları gerildi.

Sonra başını sallayarak ayağa kalktı.

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum," dedi, gitmek için arkasına dönerek. Bryn güldü.

"Kızgın olduğun için geldin, Fedorov Prensi," dedi Bryn. "Hayatın senin istediğin gibi gitmesine alışkınsın, değil mi? Sadece şimdi kolay seçimler o kadar da kolay görünmüyor. Kardeşini onu sevdiğin için öldüremezsin," dedi. "Yardımımı istediğin için beni öldüremezsin. Altın ellerini bir şeyin üzerine koyup hayatın

tükenişini izlemek istiyorsun, bu da anlaşılır ama yapamazsın. Terapi önerirdim," diye ekledi yavan bir ifadeyle, "ama çok ileri gittiğinden şüpheleniyorum."

Dimitri ona doğru yaklaştı. "O zaman ne tavsiye edersin?"

"Ben mi? İntikam, elbette." Bryn kadehinden hafifçe bir yudum aldı. "Kimin hatası bu?"

"Ben..." Dimitri bir an tereddüt etti, Roman'ın. Yüzü hoşnutsuzlukla buruştu.

"Bir adım geri git," diye önerdi Bryn.

Marya'nın. Bunu başlatan oydu.

Hayır, değildi. Bunu başlatan annesiydi.

Hayır, diye tekrar düşündü Dimitri, değildi.

Bu Koschei ile başladı.

"Babamla bir alıp veremediğin var," diye tahmin etti Dimitri, Köprü'ye bakarak.

"Bak ne kadar zekisin," diye onayladı Bryn, oturduğu yerden ona kadeh kaldırarak. "Bravo, küçük prens."

Dimitri, Koschei hakkındaki fikirlerini şu anda kendine saklamasının daha akıllıca olduğunu düşünüyordu.

"Babama karşı durarak kazanacağım hiçbir şey yok," diye uyardı.

"Kaybedecek bir şeyin de yok," dedi Bryn, kadehini bir kenara bırakıp bakışlarını Dimitri'nin üzerine dikerek. "Ona ait olan senindir, değil mi? Tahtın vârisi sensin. Tüm bu görev ve onur," diye tatsızca alay etti ve Dimitri'ye katılmak için ayağa kalkarak odanın karşısında, kapının yanında akılsızca durdu. "Çok... *yorucu*, değil mi? Tüm bu güç..." diye düşündü Bryn. "Peki, şimdiye kadar senin ne işine yaradı?"

Dimitri aynı soruyu kendine sorduğunu itiraf etmedi.

"Cesur bir ifade," dedi onun yerine, "şu anda Kasaba'daki en

etkili cadılardan birine hitap ettiğini düşünürsek. Tüm kasabalardaki."

"Peki, bu sana neye mal oldu?" diye sordu Bryn.

Marya. Lev. Roman, iyi bir gününde.

Akıl sağlığının çoğuna.

Ruhunun tamamına.

Bryn, "Sadece fikir," diyerek Dimitri'nin sırtını sıvazladı ve onu oturma odasına götürerek kanepeye doğru itti. "Babanın, haddinin bildirilmesi için ideal bir yerde olduğunu biliyorum."

"Peri söylentileri kesinlikle çok yaygın," diye mırıldandı Dimitri, Köprü'nün eli omzunda güvenle dururken, masada unuttuğu bardağının yanındaki koltuğa tekrar oturdu.

"Öyle bir şey," diye katıldı Bryn, keyifle. "Yani sonuçta neden olmasın ki? Daha yeni oğlunu kaybetti. Diğer oğlunun büyüsü tehlikede ve bir de sen varsın." Bryn'in dudakları seğirdi, sonra inceldi. "Ailen oldukça savunmasız, değil mi? Zırhınızda bir gedik bulabilecek düşmanlarınız olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Bryn bu sözlerle Dimitri'nin boynuna bir fiske vurdu ve o irkildi.

"Buraya gelmemeliydim," dedi Dimitri ve Bryn omuz silkti.

"Eh, bu tartışılabilir," dedi. "İşi hiç kolaylaştırmayacaktım, değil mi? Bunun eğlencesi yok. Ama sana bir açıdan yardımcı *olabilirim*. Akıllıca olmasa da iyi bir seçim yaptın."

"Yani babamın ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu Dimitri şaşkınlıkla. "Beni Lev'e götürmenin bedeli bu mu?"

"Ne? Hayır, saçmalama," diye alay etti Bryn. "Yani evet, kesinlikle babanın ölmesini istiyorum ama bu daha çok sürekli, ikincil bir heves. Beni ve benim gibileri hor görüyor, değil mi?" Dimitri cevap vermeyince koltuğuna çöktü ve viskisini aldı.

"Onaylamana gerek yok, ben de biliyorum. Ama hayır, onun hayatı benim bedelim değil."

"O zaman ne?" diye sordu Dimitri, kendini toparlayarak.

"Fiyat yok," dedi Bryn.

Dimitri kaşlarını çattı. Perinin ona bedavaya bir şey teklif etmesinin imkânı yoktu.

"Bunu bedelsiz teklif etmiyorum," diye güvence verdi Bryn. "Aslında hiçbir şey teklif edemeyeceğimi söylüyorum. Marya Antonova'nın nasıl geri döndüğünü bilmiyorum. Öğrenebilirim," diye onayladı omuz silkerek, "ama bunu senin için yapamam. Ölüler diyarına da geçebilirdim ama seni yanımda götüremem."

"Bunlar kırıntı o zaman," dedi Dimitri. "Değersiz teklifler."

"Öyle mi?" diye onayladı Bryn gülerek ve Dimitri'nin bardağını işaret etti. "İçkini bitirsen iyi olur."

Dimitri bardağa baktı. "Nedir bu?"

"Annemin evinden getirdiğim viski," dedi Bryn. "Bana güneş, ay ve yıldızlardan bir ziyaret alacağımı söylemişti. Annem felaket bir medyum. Acı verici derecede anlaşılmaz."

"O nedir?"

"Ah, bilirsin işte. Mütevazı bir peri." Bryn içkisinden bir yudum aldı. "Uzman bir viski damıtıcısı olduğu kesin."

Dimitri kadehi dudaklarına götürdü ve biraz daha içti.

Çok güzeldi.

"Tamamen özverili değilim, elbette," diye belirtti Bryn. "Buraya gelmen beni çok memnun etti, küçük prens. Bir sonraki Koschei'nin ilgisini çekmeyi çok isterim. Bugünlerde cadı istilası yaşıyorum ve daha ayrıcalıklı bir konum istiyorum." Omuz silkip konuşmasına devam etti. "Yüksekten sinekleri kovalamak daha kolay."

Dimitri gözlerini kırpıştırdı.

"Sen," diye başladı ve duraksadı. "Beni mi toparlıyorsun?"

"Ivır zıvırı severim," diye onayladı Bryn. "Ne kadar kullanışlı olursa o kadar iyi. Sen de kesinlikle yeterince güzelsin."

"Ama senin için yararlı değilim. Eğer babama sadık kalırsam olmaz."

"Doğru, bu benim de aklımdan geçti. Ama Koschei'ye sadık kalırsan kardeşini de geri alamazsın. Peki, ne olacak?" diye sordu Bryn ve Dimitri elindeki viskiye baktı.

Cevabı bilmiyordu. Ama her iki durumda da burası gerçeklerin konuşulacağı yer değildi.

"Ben bir Fedorov'um," dedi Dimitri, bardağı masaya bırakarak. "Fedorov olarak doğdum. Fedorov olarak öleceğim."

"Lev gibi mi?" diye sordu Bryn.

Dimitri kısa süreliğine bu saygısız periyi öldürüp öldürmemesi gerektiğini düşündü. Belki bu onu daha iyi hissettirir, göğsündeki sıkıntıyı hafifletirdi.

"Roman seninle yaptığı anlaşmayı nasıl yerine getirdi?" diye sordu Dimitri bunun yerine.

"Birisi onun adına ödeme yaptı," diye yanıtladı Bryn. "Borç ödendi."

Marya'nın kalbi sessizce çarpmaya başladı, onunkine göre uyarıcı bir şekilde atıyordu.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu Dimitri, tekrar ayağa kalkarak.

"En yüksek teklifi veren için," diye yanıtladı Bryn.

"Peki, şu anda kim için?"

Köprü'nün yüzündeki ifade Dimitri'nin sonunda doğru soruyu sorduğunu gösteriyordu.

Bryn kıkırdadı bardağına bakarak, "Sen değil," diye cevap verdi.

Dimitri odada volta atarak düşünüyordu.

Roman'ın borcunu başka kim ödeyebilirdi?

Köprü'nün sadakatini kim sahiplenmek isterdi?

Aklına sadece bir kişi geliyordu ama bu pek olası değildi.

"Marya Antonova'yı nasıl bulabilirim?" diye sordu Dimitri, aniden durarak.

"Marya Antonova'yı kim nasıl bulabilir ki?" diye cevap verdi Bryn, omuz silkerek.

Bulamazlar, diye düşündü Dimitri. *O seni bulur.*

"Evine git, küçük prens," diye önerdi Bryn. "Beni tekrar bul, eğer değiştirirsen..."

O sırada Dimitri'nin göğsünün ortasındaki çizgi dikkatini çekince sözlerini yarıda kesti.

"Kalbindekileri," diye tamamladı cümlesini Bryn, başını yana yatırarak ama Dimitri yanıt vermedi.

Kapıya dönüp yürüdü ve arkasına bakmadı.

IV.2

(Yaylılar)

Dimitri'nin yokluğunda Marya, Köprü'nün oturma odasında belirdi. Yürüyüp Dimitri'nin bardağını aldı ve kokladı.

"Değişiklik olsun diye anlaşmamıza sadık kalabildiğini gördüğüme sevindim," dedi Marya, Bryn'e bakmadan. Dimitri'nin bardağına odaklanmış görünüyordu ki Bryn, bunun kayda değer bir şey olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Peri viskisi onun damak zevkine göre daha tatlıydı, belli bir acılık yoktu. "Ya da herhangi bir şeye sadık olmak anlamında da olabilir."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, Marya," diye hatırlattı Bryn ona, Dimitri'nin koltuğunda yerini alırken. "İyi bir seçim yapmışsın. Koschei'nin alaşağı edilmesini ben de en az senin kadar istiyorum."

"Sana istediğini verdikten sonra bile mi?"

Bryn alaycı bir tavırla, "Bana ayrılmaya katlanabileceği bir şey verdi," dedi, "bu benim istediğimle aynı şey değil. Benim istediğim şey sana ait."

"Bende değil," diye hatırlattı Marya ona, elbisesinin yakasını açarak. Göğsündeki çizik keskin ve pürüzlüydü, yemyeşil dantellerin arasında hastalıklı bir şekilde güzeldi ve Bryn, dekoltesinin altında ne olduğuna dair daha acil bir merak duymasaydı, tenin açığa çıkmasından tahrik olabilirdi. "Olmadığını zaten biliyorsun."

Ne yazık ki biliyordu. Bu hayal kırıklığı olsa da gerçekten çok farklı bir Marya Antonova yaratılmıştı ve bu değişime tamamen karşı değildi.

"Buradaki amacın tam olarak nedir, Marya?" diye sordu Bryn.

"Hayata geri dönen çoğu insan genellikle ayrıntılı intikam planlarıyla vakit kaybetmez. Hele ki Roman'ı şimdi öldürüp bu işi bitirebilecekken. Hiç olmadığı kadar güçsüz, sence de öyle değil mi?"

Marya elini sallayarak onu savuşturdu. "Roma şu an beni pek ilgilendirmiyor."

"Peki, ya annen?" diye sordu Bryn. "Onun elleri de pek temiz sayılmaz. Koschei ile ikiyüzlü bir anlaşma yaptı, değil mi?"

"Çocuğunu kurtarmak için bir fedakârlık yaptı," diye tersledi Marya. "Affedilebilir bir yalan."

"Yine de yalan," dedi Bryn.

"Annem bana asla yalan söylemez," dedi Marya. "Savaşlarda daha akıllı ol, Köprü. Ya da en azından daha keskin bıçaklar getir."

"Kız kardeşin nerede şimdi?"

"Meşgul," dedi Marya, "ve daha da önemlisi, seni ilgilendirmez."

Dimitri'nin bardağındaki içkinin kalanını içip ayağa kalktı.

"Peki, sırrımızı saklayacak mısın?" diye sordu.

Bu kez anlaşmanın şartları acı verecek kadar basitti. Marya Antonova'ya ihanet etmeyecek, karşılığında da onu düşman olarak görmeyecekti.

"Yapacağım," dedi Bryn.

"Bana daha önce bir kez yalan söyledin," dedi Marya onaylamayan bir sesle.

"Söyledim," diye kabul etti Bryn ve sonra ekledi, muhtemelen aptalca, "O zaman özgür değildin."

Bunun üzerine Marya, patlamış şampanya gibi ses çıkararak soğuk ve narin bir kahkaha attı.

"Şimdi özgür olduğumu düşündüren ne?" diye sordu ve Bryn cevap veremeden elini çenesine götürüp başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Beni mi, yoksa Dimitri'yi mi tercih ettiğini bile bilmiyorsun, değil mi? Sevdiğin şey güç, Köprü. Seni heyecanlandıran sadece güç. O halde bu kadar yakın olmak seni mahvediyor olmalı."

Öyleydi.

Ama bu sözlerin onun için daha fazla şey ifade ettiğinden şüpheleniyordu.

"Dimitri'nin bana geleceğini nereden biliyordun?" diye sordu Bryn ona.

Eski Marya Antonova olsa bocalar dururdu. Bu ise zorlukla nefes alıyordu. "Çünkü onu tanıyorum."

"Belki bir zamanlar..."

Marya, perinin çenesini daha da sıkarak başını iki yana salladı. "Sormamak daha iyi," diye fısıldadı.

Bunun üzerine Bryn ellerini titretti, kaşınan parmaklarının ucuna Koschei'nin büyüsünden bir parça çekti. Hâlâ yeni, belli belirsiz bir dokunuş hissediyordu; kullanmak için hâlâ izin alması

gerekiyordu ve o zaman bile ham ve kontrol edilemez oluyordu. Öte yandan Marya kendi büyüsünü sanki doğal bir yetenekmiş gibi kullanıyor ve Bryn'in büyüsünü kontrol altına alarak söndürüyordu, henüz bir tehdit bile oluşturmadan önce.

"O güç çalındı, Köprü," diye hatırlattı ona, "ve sende asla benimki kadar işe yaramayacak."

Marya gülümsemesiyle nefesini kesti.

Peri, kalbinin bir, iki kez çarptığını hissetti. Üç kez, ulaşamayacağı bir yere sıçradı.

"Boğulman ne kadar sürer?" diye sordu Marya ona usulca.

Gözlerinin ağırlaştığını hissetti ve Marya iç çekerek onu serbest bıraktı.

"Şanslısın ki sana hâlâ ihtiyacım var," dedi Marya, adam yere düşüp nefes nefese kaldığında. "Çok iyi gidiyorsun, Brynmor," diye mırıldandı, yanağına dokunmak için eğildi ve o geri çekilirken kahkaha attı. "Aslında o kadar iyi gidiyorsun ki neredeyse sana güveneceğim."

Parmaklarını adamın dudaklarının üzerinde gezdirerek onu ürpertti.

"Neredeyse mi?" diye yineledi Bryn.

"Neredeyse," diye onayladı Marya ve sonra doğruldu.

Hayatta olduğundan iki kat daha güzeldi, diye düşündü Bryn ve iki kat daha hareketsizdi.

Ölüler her zaman mükemmeldi. Hareket ettirmek çok ama çok zordu.

"Biraz uyu, Köprü," diye tavsiyede bulundu Marya. "Belki yarın sana o çalıntı güçlerini nasıl kullanacağını öğretirim."

Bryn uyuşukça başını salladığında kadın iç çekti.

"Kıvrak cevaplar yok mu?" diye sordu Marya. "Ne hayal kırıklığı! Burada beklentilerim çok yüksekti."

"Anı kitabımın başlığı," dedi Bryn.

"Bu daha iyi," diye onaylarcasına başını salladı Marya.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

"Lanet olası cadılar," diye homurdandı Bryn.

Sonra bardağına uzandı ve kafasını hafifçe yere dayamadan önce bardağını kafasına dikti.

IV.3

(Şartlar ve Koşullar)

"Sasha?"

Gözlerini kırpıştırarak zihnini şimdiki zamana getirdi.

"Birazdan çıkıyorum," diye seslendi Sasha, banyo kapısından, yansımasına bakarak.

Yüzünün artık kafasının içindekilerle uyuşmuyor gibi görünmesi gerçekten tuhaftı. Lev'in ona burada dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemiş miydi? Gözleri cam gibiydi, çok iriydi. Çok fazla şey görmüşlerdi. Yaşamı, ölümü ve bu ikisi arasındaki geçişi görmüşlerdi. Teni soluktu, belli belirsiz ve yarı saydamdı. Canlılık verir umuduyla Galina'nın parlatıcı serumlarından birine uzandı. Kalbindeki boşluğu işe yaramaz bazı kötü alışkanlıklarla, daha az acı veren başka günahlarla doldurmayı umuyordu.

"Sasha." Bir iç çekiş. "Sashenka, kapıyı aç."

Sasha durakladı ve sonra itaat etti. Çünkü Marya isterse içeri girmenin yolunu bulabilirdi.

"Bir dakika içinde hazır olurum," dedi Sasha, Galina'nın nemlendiricisini göstermelik olarak alarak. O sırada Marya banyoya bir adım attı ve kapıyı kapattı.

"Sasha," dedi. "Bugün mağazaya gitmeyeceksin."

"Ben..." Sasha başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Mağazaya gitmeyeceksin," diye tekrarladı Marya. Fildişi rengindeki yakalı bluzunun düğmelerini sonuna kadar iliklemişti, her zamanki gibi şık ve düzgündü, gri kalem eteği de belini zarifçe kavrıyordu. "Şimdi senin için başka bir işimiz var, Sashenka."

Ah. "Biz," diye yineledi Sasha, boş bir sesle.

Masha bir adım öne çıkarak parmağıyla Sasha'nın çenesini yukarı kaldırdı. "Annemin sana ihanet ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Marya usulca, Sasha'nın yüzünü inceleyerek. "Öyle mi, Sashenka?"

Sasha başını kaldırmayı reddetti. "Bir anlaşma olduğunu söylemiştin, Masha. Kana kan."

"Evet." Marya onun çenesini sıkıca kavradı. "Seni asla ölüme terk etmezdim, Sasha. Asla."

"Öyleyse beni geri getirdiğinde anlaşmanın bize düşen kısmını bozduk," dedi Sasha donuk bir sesle. "Ama Koschei yapmadı."

"Çünkü Koschei kendi oğlunu öldürmeye hazır bir canavar," dedi Marya ve uyarırcasına konuşmasına devam etti. "İlgisizliği onurla karıştırma."

"Beni neden geri getirdin ki?" Sasha isteksizce ve acıyla başını kaldırıp kız kardeşinin kara gözlerine baktı. "Annemin seni neden istediğini anlıyorum, Masha. Kimse senin yaptığını yapamaz. Senden başka kimse annemin yardımcısı olamaz. Ama ben, benim için hiçbir neden yok..." Titreyerek nefes verdi. "Lev'in gitmesi gerekiyorsa, o zaman..."

"Sashenka. Seni benden daha çok kim sevdi?" diye araya girdi Marya. "Birini söyle. Herhangi birini söyle."

Sasha tereddüt etti. "Ama Masha, ben..."

"Annemi unut. Koschei'yi unut. Gerçekten seni ölüme terk edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Masha..."

"Sen bir Antonova'sın," diye hatırlattı Marya ona. "Sen ve ben, sıradan insanlar değiliz. Biz bölünmez bir bütünün parçalarıyız. Eğer Lev ve kardeşleri bizim gibi değilse, bırak öyle olsun. Antonova ile Fedorov arasındaki fark budur. Herkesle ve her şeyle aramızdaki fark bu. Daha işimiz bitmedi, Sashenka," dedi Marya ve bir zamanlar yumuşamış olabileceği yerde, annelerinin askeri olarak dimdik durdu. "Bak annem neyle karşı karşıya, Sasha. Ölüp gitmiş olamayız."

"Peki ya..." Sasha güçlükle yutkundu. "Peki, ya Stas?"

Lev olmadan Sasha kendini garip bir şekilde boş hissediyordu. Bir zamanlar ufka dokunduğu yerde şimdi sadece uzaklaşan bir çizgi görüyordu. Neredeyse on iki yıllık kocasını kaybeden kız kardeşinin de aynı şekilde hissettiğini hayal etti, sanki bir parçası gitmiş, imkânsızca uzağa gönderilmiş, körlemesine denize atılmış gibi.

"Stas kendi seçimini yaptı," dedi Marya.

O bir Antonova değildi, diyebilirdi.

"Onu Roman öldürdü," diye belirtti Sasha. "Tıpkı seni öldürdüğü gibi."

"Roman kendi yöntemleriyle acı çekecek," dedi Marya. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim."

Ablası inanılmaz soğuk ve insanüstü güzel görünüyordu, ışıkta parlaması için kesilmiş bir elmas gibi. *Benim kızlarım birer elmastır*. Yaga hep böyle derdi. *Hiçbir şey onlardan daha güzel olamaz. Hiçbir şey daha parlak olamaz. En önemlisi, hiçbir şey onları kıramaz.*

"Roman'ın tüm bunları kimin emriyle yaptığını unutma," diye uyardı Marya Sasha'yı, saçlarını rahatlatıcı bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırarak. "Roman Fedorov sadece Koschei'nin bıçağı. Bir bıçak ancak başkası tarafından kullanılabilir, kendi kendine değil."

Ama ölmesi gereken Roman'dı, Lev değil...

Ama kanını istediğim Roman'dı...

Ama Roman'dı, bunca zaman hep Roman'dı ve şimdi...

Sasha şüphelerini bastırmak için yutkundu.

"Kendi yöntemleriyle acı çekecek," diye onayladı, sonra Marya'nın elinden soğukkanlılıkla çekildi. Amacı aralarında mesafe yaratmak değil, daha ziyade kendi başına, yönlendirilmeden durmaktı. Kendi eylemliliğinin düzleminde var olmaktı niyeti.

"Peki, ben ne yapacağım," diye sordu Sasha kız kardeşine, "dükkânda çalışmayacaksam?"

"Koschei'nin senin hayatta olduğunu bilmesi için hiçbir neden yok," diye hatırlattı Marya ona, "ve biz de ona bir neden vermeyeceğiz. Onun için başka neler sakladığımızı bilmesi için de neden yok."

"Ama iş basitçe... devam edecek mi?" diye sordu Sasha, kaşlarını çatarak.

"İşler *büyüyecek*," diye düzeltti Marya. "Anlaşmayı kendin yaptın, değil mi? O sadece satıcıydı, Sashenka. O sadece piyondu ama daha fazlası var. Her zaman daha fazlası vardır."

"Ama büyüsü olmayan bağımlılara uyuşturucu satmak, Koschei'nin imparatorluğunu nasıl yıkacak?" diye sordu Sasha, bu düşünceyle midesi altüst oldu. Bunun için mi Lev'i kaybetti? Koschei'ye olan nefreti yeniden alevlendi, önündeki yol yine küçük ve önemsiz, adaletin terazisi ise çok çetin göründü. Yıkım istiyordu.

Katliam istiyordu. Fena halde kan akıtmak istiyordu. "Bu bizi tatmin edebilir, belki. Para, elbette ama..."

"Bir şeyi kazanmanın tek yolu her şeye sahip olmaktır," diye hatırlattı Marya ona. "Onun her zerresini almak; ondan malını, otoritesini ve gücünü almak, sahip olduğu tek şey gururu kalana kadar ve sonra ondan da kurtulacağız." Koyu renk gözleri anlamla parlıyordu. "O kadar güçlü, o kadar büyük olacağız ki Koschei bize boyun eğmek zorunda kalacak ve inşa ettiğimiz her şeyin önünde diz çöktüğünde..."

"İmparatorluğunun çöküşünü göreceğiz," diye mırıldandı Sasha.

Eğer işi onun her şeyiyse, diye düşündü, *o zaman onu yok edeceğim.*

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Marya ciddiyetle. Eli, Sasha'nın göğsünde kaldığını bildiği, kalbinin üzerindeki yara izine gitti. "Bana gerçeği söyle Sasha, çünkü bu kolay olmayacak. Güçte çok az bilgelik vardır. İntikamda ise daha da az."

"Bilge olmak istemiyorum," dedi Sasha. Lev bir aptaldı, değil mi? Lev, babasının ihmali yüzünden, kurtarmak için körü körüne savaştığı kardeşi tarafından öldürülmüştü. Peki, neden kendisi farklı olsun ki?

"Bilge olmak istemiyorum," diye tekrarladı yavaşça. "Kazanmak istiyorum."

Marya'nın dudakları yavaş yavaş, eskiden olduğu Marya'ya pek de uymayan memnuniyet ifadesiyle kıvrıldı.

Sasha da eskiden olduğu kişi değildi.

"O halde," diye sordu Marya, "bir adamı her şeyden kurtarmak isteseydin nereden başlardın?"

Kolaydı. Sasha ülkenin en rekabetçi okullarından birinde işletme okumuştu. Temel prensipleri, hayatta kalma ekonomisini biliyordu.

"Kaynaklarını yok et," dedi Sasha. "Devam etmek için ihtiyaç duyduğu her şeye erişimini engelle."

"Güzel," dedi Marya, başını sallayarak. "Başka?"

"Müttefiklerini ona karşı kışkırt," dedi Sasha. "Etkisini yok et, önünü kes."

"Evet. Başka?"

Bir an durdu.

"Ordusunu yok et," diye cevap verdi Sasha telaşla. "Diğer iki oğlunu da."

Bunun üzerine Marya'nın keyfi yerine geldi. Gülümsemesi adeta kör edercesine parlıyordu.

"Sashenka, sen bunun için doğmuşsun."

Sasha aynadaki yansımasına baktı. Belki de gözleri çok fazla şey gördüğü için irileşmişti ama onların savunmasız olduğunu düşünmek yanlış olurdu. Belki de artık hiçbir şeyi kaçırmayacak kadar büyüktüler.

"O halde işe koyulmalıyız, Masha," dedi Sasha, kız kardeşine acımasızca gülümseyerek. "Yapacak çok işimiz var."

IV.4

(Her Efsanenin Kötü Adamı Vardır)

Eric Taylor bir cani değildi; o sadece kendisine dağıtılan kartları oynayan bir adamdı. Bu kartlar çoğunlukla güven fonu gibi daha faydalı bir şey yerine uyuşturucu ve ilaçlara erişimden mi oluşuyordu? Evet, öyleydi. Ama her zaman düşündüğü gibi eli boş oynamaktansa bu daha iyiydi.

Eric beyazdı, üst orta sınıftandı, geleneksel olarak çekiciydi,

geç olgunlaşan bir tipti, modern çağ için uyarıcı bir masal. Zekiydi elbette ama asla yeterince zeki sayılmazdı. Dikkatsiz bir baba, duygusal olmayan beyaz Protestan Amerikalı anne. Tanıdık bir hikâye, ancak bu tür temel ahlaki boşluklara sempati duymak artık moda değil. Karşılıksız aşk mı? Ah, kesinlikle, bir ömür boyu. Her zaman birinin, genellikle Harvard'a, ardından Columbia Hukuk'a giden ve şu anda... her neyse olma yolunda hızla ilerleyen ağabeyinin ardından ikinci olmak. Yüksek Mahkeme yargıcı. Chicago'da bir yargıç için kâtiplik yapıyordu ve dürüst olmak gerekirse, ne fark ederdi ki? Andrew Taylor, muhtemelen bir gün senatör olacaktı ve olduğunda Andrew muhtemelen mütevazı köklerine teşekkür edecek ve hazırlık okulunda futbol takımı kaptanıyken Eric'i bir kez olsun dolaba tıkmamış gibi davranacaktı.

Belki Eric'in kendine acıması küçük bir davranıştı ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunu onun yerine başka kimse yapmıyordu. Evet, annesi Eric'in hayatta olduğunu fark edemeyecek kadar çok şarap içiyordu ve evet, babası ona "seni seviyorum" demek yerine "daha fazla hayal kırıklığı" demeyi tercih etmişti. (Bunlar o kadar nadir yaşanıyordu ki, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı ve bu anlardan biri saçma sapan bir yerel gazete için verdikleri röportaj sırasında olmuştu.) Ama kimse bunun Eric'in gelişimini etkileyip etkilemediğini gerçekten umursamıyor gibiydi. Onuncu sınıfta sinir krizi geçirip lisenin merdivenlerinden aşağı atladıktan sonra atanan psikiyatristi zaman zaman onunla ilgileniyordu. Ama Eric'in gördüğü ilgi çoğunlukla bir reçete ve sadece ilgisizlikten kaynaklanan bir tür serbestlikti. (Mesleği küçümsemek için değil, elbette. Eric dışarıda iyi işler yapan psikiyatristler olduğunu hayal ediyordu. Sadece onlardan birine sahip olmadığını biliyordu.)

Yani evet Eric, Adderall'ı sattı. Ve Lexapro. Ve Ritalin. Dahası inşaat işçilerinin vinçlerde uyanık kalmak için aldıkları bazı ilaçları da... Bu ilaçları, psikiyatristine antidepresanların uykusunu getirdiğinden şikâyet ettikten sonra almıştı. Evet, sınıf arkadaşlarına haplar vermişti -*vermek* elbette doğru değildi- ama onlar bunu kabul edebilirlerdi. (Mantıksız değildi. Kesinlikle piyasa değerindeydi ya da yeterince yakındı).

Bu bir sır mıydı? Hayır. Sonunda bir girişim haline geldi mi? Evet. Aslında bir keresinde Eric'in başı neredeyse belaya giriyordu, NYU kampüsünde faaliyet gösteren bir ilaç şebekesinin ayağına basmıştı. Elbette, doktorun lisansı elinden alındığında (isimsiz ihbarlar; bu aramaların nadiren takip edilmesi çok garip), Eric kendini ilaca çok ihtiyacı olan insanlardan oluşan bir ağın içinde buldu. Zaten Amerikan sağlık sistemi de berbat değil miydi? Gerçekten kime zarar veriyordu? İlaç şirketlerine mi? Onların da zarar görebileceğini düşündü.

Sonra Baba Yaga ile tanıştı. Aslında tam olarak Baba Yaga değil, sadece Marya adını kullanan ortağıyla.

"Peri masalındaki gibi mi?" diye sordu Eric çünkü aptal değildi. Kitap okurdu.

"Kesinlikle," dedi Marya. "Peri masalındaki gibi."

Masallarda Marya Morevna adında bir prenses Ölümsüz Koschei'yi yeniyordu. Yani sayılır. Sonra kocası her şeyi mahvediyordu ama Marya sonunda yine kazanıyordu.

"Marya, Baba Yaga için çalışmıyor," diye dikkat çekti Eric ama Marya ayrıntılarla ilgilenmiyordu.

"Para istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Eric, doğrudan konuya giren insanları severdi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Kadın gülümsedi. Sinir bozucu bir gülümsemesi vardı.

"Büyü" kelimesi döküldü dut rengi dudaklarından ve Eric bu sefer sadede gelmese de ondan yine hoşlandı. Açıksözlülüğü severdi ama bunu görmezden gelebilirdi. Ya da öyle yapabileceğini düşündü.

Kendini Marya'yla ilgili küçük hayallere dalarken buldu. Özellikle onu değil, elbette (parmağında altın bir alyans vardı ve onun varlığının çekiciliğine pek ikna olmuş görünmüyordu), fakat... onun *konseptini*. Adını bir efsaneden alan, büyük uyuşturucu ticaretinin dümenini elinde tutan güçlü kadın. Bundan hoşlanıyordu, bıraktığı tadı seviyordu; her zaman ikinci sırada olanın, ona boyun eğen güç fantezisini. Bu yüzden Sasha'nın büyük bir suç ailesinin parçası olduğunu öğrenmek ona acınası bir heyecan vermişti.

Eric, dairesinin kapısını açtığında Sasha beklenti içinde koridorda durarak, "Eric," dedi. Kimse onu içeri davet etmemişti.

"Sasha," dedi Eric, onun beklenmedik ziyaretiyle yaşadığı hezeyan karşısında verdiği tepkileri maskelemeye çalışarak. Onu en son gördüğünde şeker renginde bir halüsinasyonun içindeydi; pembe aromalı bulutlar ve başının etrafına sıkıca sarılmış kalçalarının kıvrımlarını içeren bir halüsinasyon. "Yine dersi kaçırdın."

"Okulun bana göre olmadığını düşünmeye başlıyorum," diye yanıt verdi Sasha, ardından konuşmasına devam etti. "Aslında seni başka bir şey için görmeye geldim."

Eric bir kaşını kaldırıp, "Ah?" dedi çünkü yine kurnazlık yapabilirdi.

Sasha gözlerini devirdi. "İğrençsin."

"Öyle miyim?" diye sordu Eric. Bir gün mutlaka pes edecekti.

Sasha sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi hafifçe iç çekti. Bir adım öne çıkarak parmağını genç adamın boğazına dayadı ve dudağını inceledi.

"Eric," diye mırıldandı.

Genç adam eğildi.

Sasha, onun göğsüne tırnağına batırdı ve Eric acıyla inleyerek sendeledi, duvara itildiğini fark etmediği Ikea yan sehpaya çarptı.

"Bu da *ne*..."

"Bana bir konuda yardım edeceksin," dedi Sasha ve bu bir soru değildi. Elini çekip parmaklarına baktı. Eğer pençe görmeyi bekliyorsa, bu olmadı. Bu kızın bir tür yaratık olmadığını hatırlattı kendine. O sadece korkunç acılar çekmesine sebep olabilecek güzel bir kızdı, diğerleri gibi.

"Hangi konuda yardım ediyorum?" diye sordu Eric, bu aslında refleks olarak sorulmuş bir soruydu çünkü sormak istemiyordu.

Yoksa istiyor muydu?

Ne istediğini söylemek zordu gerçekten, içgüdüsel olarak güzel elini boğazına dolayıp ve istediği cevabı doğrudan ağzından çekip alabileceğini biliyordu. Kimse sessiz olanlardan bunu beklemez, diye düşündü, sapıkça bir zevkle. Bazen sürprizler onu uyuşturuculardan bile daha iyi uyuştururdu. En azından sattığı uyuşturuculardan daha iyi. Bu yüzden bu konuda hiç kötü hissetmiyordu, doğrusunu söylemek gerekirse haplar onlara gerçekten ihtiyacı olan insanlarda hiçbir işe yaramıyordu. Beyin kimyası bu konuda son derece yararsızdı.

Sasha ona, "Benim gözlerim olacaksın," diye bilgi verdi.

"Neye bakacağım?"

Genç kız hafifçe gülümsedi. "Paraya."

"Bunu yapabilirim," dedi Eric.

"Elbette, yapabilirsin," dedi Sasha. "Sana yapmanı söylüyorum."

Eric ona bakakaldı.

Kahretsin, ona sahip miydi?

(Sahip olmasını *istiyor* muydu?)

"Daha fazla o ilaçlardan var mı?" diye sordu Eric. Normalde kendi ürünlerini kötüye kullanmazdı (kendi akıl sağlığı ya da akıl sağlığına benzeyen bir şey için gerekli olanlar dışında) ama Baba Yaga her ne yapıyorsa, onu istiyordu. Sadece rüya bile olsa Sasha'nın tadını tekrar dilinde hissetmek istiyordu.

Kahretsin, rüya olması daha iyiydi. Gerçeklik ağızda acı bir tat bırakıyordu. Bazen de çürük bir tat.

"İşte burada." Sasha, bir dizi şeker renkli tableti havaya kaldırarak, "ama buna da ihtiyacın olacak," dedi ona ince deri bir kelepçe verdi.

"Ben aksesuar kullanmam," dedi Eric.

"Artık kullanacaksın," dedi Sasha ve genç adam da umursamazca öyle olduğunu düşündü.

Kahretsin, o muydu?

Uyuşturucu muydu?

Belki de *büyüydü*.

Kelepçeyi adamın bileğine geçirip başparmağını kenarında gezdirdi ve küçülüp adamın bileğini sararken kilitledi.

"Kimseye söyleme," dedi Sasha.

"Bana kim inanır ki?" diye yanıt verdi Eric, kelepçeye bakıp, Sasha gülümsemesine izin verdi.

"Ah, gerçekten ayvayı yedin, Taylor," dedi ve bir tableti parmaklarıyla ezerek toz haline getirip Eric'in burnuna tuttu.

Derin bir nefes alarak zihnini berraklaştırmaya çalıştı. Genç kadının görüntüsünün anlamsız bir unutuşun güzel dalgalarında yüzmesine izin verdi.

O bir kötü adam değildi. Bundan oldukça emindi.

Ama lanet olsun, çok *zayıftı*.

IV.5

(Yaylılar, Yeniden)

"Ölümsüz Koschei'ye iyilik borcun var," dedi Dimitri, "bu yüzden bana da borçlusun."

"Sen henüz Koschei değilsin," diye sinirlendi cadı.

Adı Raphael Santos'tu ve teknik olarak Koschei'ye tek iyilik borcu yoktu.

Koschei'ye *birkaç* iyilik borcu vardı.

Raphael her işi yapabilen biriydi ama hiçbirinde ustalık derecesinde iyi değildi. Olağanüstü olduğu tek şey bir kişiliğe bürünmekti; bu durumda da gücünü gözlerden uzakta kötüye kullanan birinin mütevazı tavrını takınıyordu. Koschei'nin mülk yöneticilerinden biriydi ve çoğunlukla kiracılara karşı elinin güçlü olmasıyla tanınıyordu ki bu da teknik olarak Manhattan'daki herhangi bir ev sahibininkinden daha kötü bir şöhret sayılmazdı. Ama bu çizgi çok inceydi.

Raphael, tefeci din adamı gibi kazancın kaymağını yemenin yanı sıra, Dimitri'nin yaptığı küçük bir araştırmayla, aklına estiği zaman Koschei'nin kiracılarını yaşanmaz koşullarla kapı dışarı etmeyi alışkanlık haline getirdiği kanıtlanmış bir zorbaydı. Ne yazık ki Raphael için zorlama konusunda odadaki deneyimli tek kişi o değildi, bu yüzden Raphael şu anda Dimitri'nin ellerinden biri boğazına sıkıca kenetlenmiş halde penceresinden aşağıya sarkıtılıyordu.

"O halde beni Koschei olarak görme," diye önerdi Dimitri. "Ne de olsa ben farklı bir adamım. Örneğin, sorularıma cevap vermeyen insanları pek umursamam." Kaşlarını kaldırdı. Raphael'in kaşlarını çatarak *Dinliyorum* demesi üzerine Dimitri devam etti. "Son zamanlarda Antonovalarla çalıştığına dair bir söylenti

duydum. Yaga'nın seni görmeye geldiğini söylüyorlar ve ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz... gerçi," diye eklemeden edemedi, "daha zevkli olduğunu düşünebilirdim. Anladığım kadarıyla kimsenin pek işine yaramıyorsun."

Raphael boğuk bir sesle, "Sana daha önce de söyledim," dedi, "Marya *öldü*." Gözleri çılgınca aşağıdaki sokağa kaydı. "Hayatta olsaydı bile onu nerede bulacağımı bilmiyorum... O beni bulur, her zaman o *beni* bulur..."

Bir önceki Kasaba cadısı da aynı cevabı vermişti, ondan önceki kuryeden de aynı yanıtı almıştı.

Cesareti kırılıyordu.

"Pekâlâ," dedi Dimitri, Raphael'i içeri sürükleyerek, "onu görürsen aradığımı söyle."

Raphael gırtlaktan gelen öğürmeyle yere düştü, elleri ve dizleri üzerinde Dimitri'ye baktı. "Sen... lanet olası... bir *delisin*..."

"Bunu yüksek motivasyon ve zaman sıkıntısı olarak düşünmeyi tercih ediyorum." Dimitri, ziyareti kurtarmak için toplayabileceği yararlı bir şey olup olmadığını merak ederek saatine baktı. "Kasaba cadısı Stas Maksimov'u nerede bulabilirim?"

Raphael'in öksürürken verdiği cevap çoğunlukla tutarsızdı, "Bulamazsın" gibi bir şeydi. Sonra başını kaldırdı, gerçekten rahatsız görünüyordu ve daha net konuşmayı başardı. "Stas Maksimov öldü."

Dimitri gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Duymadın mı?" Raphael'in hâlâ zımpara gibi çıkan sesi nihayet biraz daha netlik kazanmıştı. "Marya'dan hemen sonra öldü. Bunu yapanın senin öz kardeşin olduğunu söylüyorlar," diye ekledi acı bir mizahla, "ailenin yaptığı her şeyde olduğu gibi, kanıt yok."

Dimitri ona sert bir ifadeyle baktı.

Hâlâ bakıyordu.

Sonra kaba bir tavırla, "Benim Koschei olmadığımı unutmamalısın, Santos," dedi. "Onun aksine, senden borcunu ödemeni bekliyorum." Koschei, başka türlü bakmış olabilirdi çünkü Raphael, kendi türündeki birçok kötü adam gibi, daha yararlı isyankârlarla iyi ilişkilere sahipti. Raphael, uzun zamandır tanıdığı ve Koschei'nin şüpheli koleksiyonlarına rahatlıkla erişebilen biriydi.

Dimitri'nin böyle hobileri yoktu. O bir irade koleksiyoncusuydu, varoluş değil.

"Yoksa ne olur?" diye homurdandı Raphael ve kendini sürükleyerek duvara yaslandı.

"Kalan günlerini 'yoksa ne olur' diye düşünerek geçirirsin," diye tersledi Dimitri. "Anlaşıldı mı? Ama Marya Antonova'ya onu aradığımı söyle, ben de senin listenden bir iyiliği sileyim."

"O öldü," dedi Raphael tekrar, bu kez sabırsızca. Yaklaşan ölümcül tehlike bölgesinden ayrıldığından beri bazı tavsiye edilmeyen kaçakçılıklara geri dönmüştü. "Dinlemiyor musun?"

Dimitri, "Artık bu âlemde var olmak istemiyorsan mesajını iletebileceğin başka âlemler de var," diye uyardı ve Raphael irkildi. "Peki, anlaştık mı?"

"Evet, Koschei," diye mırıldandı Raphael belli belirsiz, Dimitri başını onaylarcasına eğdi ve gitmek için arkasını döndü.

Zehirli bir ifadeyle söylendiğini biliyordu ama yine de söylenmişti.

Bu unvan ona çok yakışıyordu.

IV.6

(Yakalamaca)

"Eee?" dedi Marya, Raphael ona ters ters bakarken.

"Seni arıyor," dedi sinirle.

"Evet, anladım," dedi Marya, Raphael'in boynundaki izlere bakarak, "ama bunun için burada olmadığımı biliyorsun."

Raphael kaşlarını çattı, endişeliydi. "Para masamın çekmecesinde."

"O zaman git getir," dedi Marya. Ardından Raphael güç bela ayağa kalkıp masasından banknotları kaptı ve tekrar yere yığılmadan önce kadının eline tutuşturdu.

"İşte," dedi. "İstediğin her şey. *Artı* sır."

"Aferin, evlat," dedi Marya, uzanıp başını okşayarak. "Para sende kalabilir. Ona pek ihtiyacım yok."

"*Ne?*"

Daha fazla konuşmak istemeyen Marya gitmek için döndü.

Kadının arkasından bakakalan Raphael sendeleyerek öne çıkmayı başardı ve kadının kolunu kavradı. "Bunu neden yapıyorsun o zaman?" diye sordu dişlerini sıkarak. Kadın onun elini bir sinek gibi savurdu.

"Sen önemli bir kaynaksın, Santos," diye hatırlattı ona. "Bunu iltifat olarak kabul et."

"Senin için çalışmıyorum," diye söylendi adam ve kadın omuz silkti.

"Göreceğiz," diye cevap verdi Marya. "Bu sefer Koschei'ye ne vereceksin?"

Adam duraksayarak kaşlarını çattı. "Yaratıklarla ilgilenmediğini sanıyordum."

"İlgi alanlarımı yanlış değerlendiriyorsun," diye bilgilendirdi onu ve durup düşündü. "Bir günlük tut," diye önerdi sonra. "Her şeyi ince ayrıntısına kadar yaz. Gelecek hafta bunun için geri geleceğim."

"Marya," dedi adam, gözlerini kırpıştırarak. "Bu... eğer Koschei bunu sana verdiğimi biliyorsa... eğer bir tane *tuttuğumu* bile biliyorsa..."

"Evet?" diye sordu Marya ve adamın yüzünün solgunlaşmasını eğlenerek izledi.

"Beni mahvedebilir," diye boğuk bir ses çıkardı ve kadın başını yana yatırdı.

"Yapabilir mi?" diye düşündü Marya, onun çılgınca kaçamak bakışlarını karşılamak için eğildi. "Eğer dediğimi yapmazsan seni mahvedecek olanın ben olduğumu sanıyordum." Belki daha çok baştan çıkarma ya da tehlikeye karşı uyarıcı kısık bir sesle söylemişti.

Adam irkildi. "Marya..."

"Merak etme," diye güvence verdi ona, yanağını sertçe okşadı ve ayağa kalktı. "Benim işime yarıyorsun, Santos. Seni Koschei'nin merhametine bırakmak için hiçbir nedenim yok. Bu arada, karın nasıl?" diye sordu. "Ona verdiğim serum işe yarıyor mu?"

Raphael güçlükle yutkunduktan sonra başını olumlu anlamda salladı. "Evet. Çok daha iyi."

"İyi, iyi," dedi Marya. "Gelecek hafta o zaman."

Tekrar gitmek için döndü ve Raphael yine çaresizce arkasından seslendi.

"Dimitri Fedorov ne olacak?"

Marya omzunun üzerinden kısa bir bakış attı.

"Ne olmuş ona?" dedi ve gözden kayboldu.

IV.7

(Envanter Çıkarmak)

Roman, Dimitri'yi beklerken babasıyla gelirlerindeki düşüşle ilgili küçük bir meseleyi tartışıyordu ki Dimitri nihayet odaya girdi.

Roman tereddütle kardeşine seslenerek, "Dima," dedi. "Nerelerdeydin?"

Dimitri'nin bakışları, asla sırt dönmedikleri Koschei'yi görmezden gelerek uzaklaşmadan önce buz gibi bakışlarını Roman'ın gözlerine dikti.

"Dışarı," dedi Dimitri.

"Dima," diyerek iç çekti Koschei, viski bardağını kavradığı eliyle onu işaret etti. "Benimle otur, olur mu?"

Dimitri duraklayıp ona baktı. Gözleri kasıtlı olarak Roman'dan babasına döndü.

"Neden," dedi hafifçe, "envanter çıkarıyorsun? Oğullarını dikkatlice say, baba." Sözleri sertleşti. "Hâlâ bir eksik var."

O anda Dimitri hem her zamankinden daha altın, pırıl pırıl ve kendinden emin hem de önemli ölçüde tükenmiş görünüyordu. Aslında Roman'ın onu daha önce hiç görmediği kadar dokunulmazdı; sert ve heykel gibi cansız, sanki taştan oyulmuş gibi. Dimitri, kımıldamaz ve yıkılmazdı, o anda Roman'ın hiç görmediği kadar babalarına benziyordu.

Roman ilk kez en büyük kardeşine bakarken *Koschei'nin oğlu* sözcüklerinin boğazında düğümlendiğini hissetti ve bu sözcük ona ani, uğursuz bir ürperti verdi.

"Dima," dedi Koschei nazikçe, "lütfen. Bana kızgın olduğunu anlı..."

Dimitri arkasını döndü ve uzaklaştı, Roman, babasının bunu

başka erkeklere de yaptığını defalarca görmüştü. Böyle bir reddetmede, güç ve zamanının boşa harcanamayacak kadar değerli olduğu fikri vardı. Bu, karşı tarafa boyun eğdirme aracıydı ve şimdi Dimitri bunu zahmetsizce kullanıyordu hem Koschei'ye hem de Roman'a sırtını dönüyor ve tek kelime etmeden yatak odasına giriyordu. Bu öfke nöbeti değildi; kapılar çarpılmadı, ayaklar yere vurulmadı. Dimitri Fedorov, basitçe onların ilgisine değmeyeceğine karar vermiş ve onları ardında bırakmıştı.

Koschei, yavaşça nefes verdi.

Roman kısık sesle babasına, "Ona söylemelisin," dedi.

Koschei gözlerini zorlukla kırpıştırdı. "Sana daha çok kızacaktır, Romik."

"Belki de öyle," diye kabul etti Roman, "ama yine de. Onunla bu şekilde ters düşmek senin için kolay olmamalı."

Koschei'nin karanlık bakışları Roman'ınkilerin üzerine düştü. "Kimin borcunu nasıl ödeyeceğim Dima'yı ilgilendirmez. Köprü ile yaptığım anlaşma Dima'nın sorgulayacağı bir şey değil. Sana söylemeyi seçtim çünkü bu seni ilgilendiriyor ve eğer haklıysa..."

"Çünkü Köprü doğruyu söylediyse ve Masha hayattaysa, o zaman benim için gelecek," diye mırıldandı Roman kendi kendine ve Koschei onaylamaz bir tavırla alay etti.

"Çok küçük düşünüyorsun, Romik. Her zaman çok küçük." Koschei, parmaklarını duvardaki bir gölgenin kenarında gezdirirken Roman beklemediği şekilde küçümsenmiş olmanın etkisiyle kaskatı kesildi. "Yaga ve kızları boş oyuncular değil," diye açıkladı Koschei. "Başka kazanılacak bir şey olmadığında intikam almazlar. Onlar için bahisler her zaman bundan daha yüksek olacaktır ve eğer Köprü haklıysa... ya da eninde sonunda yaptığımız anlaşmaya karşı gelmeyi seçerlerse," diye açıkladı acımasızca, "o

zaman Baba Yaga'nın yakalamayı hedeflediği küçük bir balık olmayacak."

"Onun yerine senin için geleceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Roman, kaşlarını çatarak.

"Ben," diye onayladı Koschei, "ya da Dima."

Roman gözlerini kırpıştırdı. "Neden Dima?"

Koschei omuz silkerek, "O benim vârisim," dedi. "O bu ailenin geleceği."

"Diyorsun ki..." Roman boğazını temizledi, içinde acı verici bir his vardı. "Baba, Marya Antonova'yı öldüren benim. Stas Maksimov'u ben öldürdüm. Baba Yaga'dan çalan, kaynaklarını onlara karşı çeviren ve onları kandıran da benim. Hepsiyle oynayan benim." Koschei hiçbir şey söylemedi ve Roman'ın boğazındaki küçük yumru giderek nefes almasını zorlaştırdı. "Gerçekten Antonovaların Dima'yı benden... daha değerli olduğu için mi seçeceklerini söylüyorsun?"

Koschei'nin dudakları gerildi. "Bu değer meselesi değil," dedi düz bir ifadeyle ve sert bakışlarını Roman'a çevirmeden önce içkisinden bir yudum aldı. "Büyünü kurtardım, hatırlarsan? Hayatını da kurtardım. Seni değer verip vermediğimi hâlâ sorguluyor musun, Romik? Çünkü böbreğimin olması gereken yerde bir boşluk var ve bu da çocukça güvensizliklerini bir kenara bırakman gerektiğini gösteriyor."

Roman irkildi, sarsılmıştı. "Ben sadece..."

"Dima'yı mahvederlerse beni de mahvetmiş olurlar," dedi Koschei. "Kasaba cadılarının tanıdığı tek kişi Dima. Güvendikleri kişi o. İşlerimde beni temsil eden, anlaşmazlıkları benim adıma halleden kişi o. Eğer Dima yenik düşerse bu tüm kasabalardaki diğer cadılara ailemizin savunmasız olduğuna dair bir işaret olur. Bir zayıflık göstergesi."

"Ama öyle bile olsa, Masha'nın kanı benim ellerimde." Roman'ın kalbi bir kabile davulu gibiydi, sesi odayı dolduracak kadar yüksekti. "Bunun Yaga için hiçbir şey ifade etmediğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Yaga için mi? Evet, kesinlikle," dedi Koschei omuz silkerek. "Yine evet, belki senin için de bir tür bedel düşünüyorlardır. Ama senin kaybın onlar için sadece kişisel olur, stratejik değil ve Yaga kan davasıyla vakit kaybetmeyecek kadar akıllıdır."

Sesi neredeyse ona hayranlık duyuyor gibiydi. Roman hayal kırıklığını yutarak gözlemini bir kenara bıraktı. Tabii, gururunu da...

Roman onun yerine, "Dima'nın gücünün bir kısmını bana aktarabilirsin," diye önerdi. Dimitri'nin kaybolduğu yeri işaret ederek konuşmasına devam etti. "Şuna bak. Artık ketum baba, münzevi. Başka meselelerle uğraşıyor." *Dimitri bize ait olmayan bir şekilde Marya Antonova'ya ait*, demedi Roman ama keşke diyebilseydi çünkü Koschei onun fikrini pek dikkate almışa benzemiyordu.

"Dima bir Fedorov oğlu," diye ısrar etti Koschei hiç duraksamadan, eli sandalyesinin kolçağını sıkıca kavrarken. "O benim oğlum. Bana kızgın ama asla bana sırtını dönmeyecek."

Koschei'ye göre bu, Roman için savaş çığlığıydı. Roman'a göre, geri dönülmez bir şekilde değiştiğinin işaretlerini çoktan vermiş olan Dimitri'nin her zaman verdiği kararları alacağını varsaymak büyük kumar gibi görünüyordu. Roman, az önce kapıdan içeri giren Dimitri'nin, Marya Antonova'nın ellerinde hesaplaşmadan önceki Dimitri ile aynı kişi olmadığını anlamıştı.

Dahası Roman da kolayca hizaya gelebilen aynı oğul değildi.

"Bana bir şey ver, baba," diye yalvardı Roman, nabzının düzenli atışını bir kenara bırakmaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Bu arada Dima olmadan senin için yapabileceğim bir şey olmalı."

Koschei yaşının verdiği acımasızlıkla zorlanarak ayağa kalktı.

"Hayır," dedi ve Roman'ın nefesi hızlandı.

"Ama baba..."

"Bu kadar çocukça davranmasaydın, Lyova hâlâ hayatta olurdu," diye hatırlattı Koschei, Roman, Lev'in bahsi üzerine irkildiğinde duygusuzca tatmin olmuştu. "Öldürdüğünü, çaldığını, kandırdığını söylüyorsun, sanki hepsi bir güç gösterisiymiş gibi. Yine de sen olmasaydın Dima her zaman olduğu gibi benim sadık oğlum olacaktı. Masha hayatta ve dikkati başka yerde olacaktı. Müdahale etmek için hiçbir nedenimiz yoktu ve şimdi... sonsuza dek," diye bağırdı Koschei, "Yaga'nın düşmanlığının özneleri olacağız, anlaşmamızın şartlarına uyacağına dair zayıf bir umuda bağlı kalacağız."

Roman'ın kalbi, öfkesi giderek büyüyordu. "Ama baba, eğer sadece..."

Koschei, "Eğer diye bir şey yok," diyerek sözünü kesti. "Şeytan, *eğer* kelimesine sığınır, Roma. İçinde bulunduğumuz koşullar, aklımızı yavaş yavaş yitirmeden üzerinde düşünebileceğimiz şeyler değil."

Bir an bekledi ve sonra uzanıp elini Roman'ın yanağına götürdü.

"Sen benim oğlumsun, Romik ve senden hiçbir şeyi esirgemem," dedi Koschei sessizce, "ama şimdilik sana yalvarıyorum, sabırlı ol. Hiçbir şey yapma. Bırak Dima'nın öfkesinin fırtınası dinsin, o hazır olduğunda sen de hazır olacaksın."

Koschei ne kadar çok şey istediğinin farkında değil gibiydi.

Roman acı dolu sesiyle, "Dima senin tek oğlun değil," dedi.

Roman'ın yanağında yavaş ve şefkatle okşayan Koschei, elini geri çekti.

"Neredeyse iki oğlumu kaybettiğimi unutmuyorum," dedi Koschei. "Beni affet Romik ama kararıma kızsan bile bu fikrimi

değiştirmeyecek. Seni bir kasada tutuyorsam bunun tek nedeni kaybetmek için çok değerli olman."

Gitmek için arkasını döndü ve kapı pervazına ulaşmadan hemen önce durakladı.

"Dima beni isterse," diye başladı Koschei boğuk bir sesle ve Roman başını salladı.

"Evet, baba," dedi Roman.

"Köprü'ye yaptığım ziyaretten ona bahsetme," diye uyardı Koschei. "Bu aramızda kalsın. Eğer bana kızmak, oğullarım için yaptıklarımı unutmak istiyorsa, öyle olsun."

Roman yine başını salladı, çoktan tükenmişti.

"Evet, baba." Diyebildi.

IV.8

(Ağızda Kalan Tat)

"Kahretsin," dedi adam, başını mermer tezgâhtan kaldırıp burnundaki ilaç tozunu sildi. "Bu gerçekten temiz. Tedarikçiniz kimdi?"

Eric koltuğun minderlerine yaslanarak, "Yeni," diye yanıt verdi. "Ve özel. İlgileniyor musun?"

"Elbette, ilgileniyorum," diye yanıt verdi adam. Galiba bankacıydı, finansçı gibi bir adı vardı; Warner, Mark ya da Charles. Eric kolunu Sasha'nın omuzlarına attı ve Sasha sinirle dişlerini sıkarken onu itmemek için elinden geleni yaptı. Önemli bir şey değilmiş gibi davranmanın daha iyi olduğunu biliyordu. Gösterişli pisliğin kolundaki dilsiz, güzel kızın yanlış bir şey yaptığından asla şüphelenilmezdi. O sadece piyondu ve Sasha'nın Greg, Andrew ya da Jonathan'ın onun öyle olduğunu düşünmesini istediği

tek şey de buydu. Böylesi daha güvenli. Daha iyi. Her ne kadar bundan nefret etse de.

"Bunun içinde ne var?" diye sordu adam. "PCP* mi?"

"Çok soru soruyorsun, adamım," dedi Eric, Sasha'nın (ya da herhangi bir kadının) muhtemelen onu tokatlayacağı ses tonuyla. "Tedarikçimin sırlarını ifşa edemem ya?"

Adam düşünceli bir şekilde uzaklara baktı. Muhtemelen kafası güzelleşmeye başlamıştı ama Sasha'nın bekleyecek sabrı yoktu. Zaten yapması gerekeni yapmıştı.

"Bebeğim," dedi Eric'e, "işin bitti mi?"

Sesinde ufak bir sızlanma vardı. Gittiğinde, alıcı onu ısrarcı, yetkili, talepkâr ya da belki de sadece havada asılı duran bir çift bacak olarak hatırlayacaktı. Muhtemelen Eric'le kadınların ne kadar yorucu olabileceği hakkında bir konuşma yapacaktı. *Birlikte yaşamak imkânsız, değil mi?* diyecek ve kafanın buna değmeyeceği hakkında bir şeyler ekleyecekti.

Eric de gülerek, tabii diyecekti.

Çünkü Eric boktan biriydi.

"Pek sayılmaz, bebeğim," dedi Eric, kıkırdayarak Sasha'nm boynuna sokulmadan önce onun burnuna dokundu. Sasha, bu davranışın numaranın bir parçası mı yoksa Eric'in son zamanlarda kendini yapabileceğine ikna ettiği bir şey mi olduğundan emin değildi. Onun yanıldığını daha sonra kanıtlamak zorunda kalacaktı. "Birazdan seninle buluşmamı ister misin?" diye mırıldandı. "Dietrich ve benim burada bazı şeyleri netleştirmemiz gerekiyor."

Dietrich. Tamamen tahmin edilemez. Sasha'nın gerçekten daha iyi dinlemesi ya da daha çok önemsemesi gerekiyordu.

---

* PCP: Fenilsikloheksilpirolidin (PCP), fenilsiyanür türevi bir uyuşturucudur ve "melek tozu" olarak da bilinir. Sağlık açısından ciddi riskler taşır. Ayrıca, veteriner hekimler tarafından anestezi için kullanılabilir, ancak doğru dozlama ve kullanım için özel eğitim alınması gerekir. (ç.n.)

"Peki," dedi ve şık bir Japandi ölüm tuzağı olan, son derece alçak kanepeden sertçe ayağa kalktı. Ayağa kalkarken Dietrich'in gözlerinin istenmeyen varlığını üzerinde hissetti ve refleks olarak onları oyma dürtüsüyle savaştı. "O zaman sonra görüşürüz."

Sasha salınarak girişe doğru yürüdü. Dietrich'in çatı katı dairesinde yaşıyordu. Asansör doğrudan onun süitine açılıyordu. Korkunç bir adamdı ve aşırı zengindi, tıpkı Eric'in iyi bağlantılara sahip boktan biri olması gibi. Bu tatsız bir işti. Sasha, asansör kapısı kapandığında metalik kaplamada kendi yansımasını görebildiği için hayıflandı, sonunda Dietrich ve Eric'in kaldığı odadan şu trap müzik sesini bastırmıştı.

Lev olmadan tüm dünya farklı görünüyordu, En fark edilir değişim ise Sasha'nm kendisindeydi. Lev gittiğinden beri taktığı yeni aksesuarlar yapay ve ağırdı; takma kirpikler, kulaklarından sarkan ışıltılı küpeler, boynundaki büyük boy kolyeler, hepsi onu yere sürüklüyor gibiydi. Elbisesi olmasını istediğinden daha kısaydı ve ayakkabılarının topuğu birkaç santim daha yüksekti. Kendine bir karakteri canlandırdığını hatırlattı; rol yapıyordu, bir rolü oynuyordu.

Yine de. Sınır çizmek biraz zor olmaya başlamıştı.

Lobinin kapısı açıldı ve Ivan ayağa kalkarak ona ceketini uzattı.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Yeterince iyi," dedi Sasha, ona yardım etmesine izin vererek. "Masha aradı mı?"

"Evet," dedi Ivan. "Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

"Peki, öyleyse," dedi Sasha dokunaklı bir sesle. "İyi, yani."

Ivan, Sasha'nın bu özel anlaşmayı tartışmadığının farkında olarak tereddüt etti. "Lev başına gelenlerden daha iyisini hak ediyordu," dedi sakin sesiyle. "Ve Sasha, yas tutmak için zamana ihtiyacın varsa..."

"Yok," dedi Sasha, sesi beklediğinden daha sert çıkmıştı. "Ve onun hakkında konuşma, Ivan," diye ekledi, çantasından güneş gözlüğünü çıkarıp takarken. "O gitti."

IV.9

(Geçmişte Bıraktıklarımız)

"O nasıl?" diye sordu Yaga kısık sesle ve Marya pencereden dışarı boş boş baktı.

"İyi değil," diye itiraf etti Marya, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Dima'yı kaybettiğim zamanki gibi değil," diye eklemeden önce bir nefesten daha kısa süre durakladı.

On iki yıl boyunca kaburgalarını çatlatıp iç organlarını delebileceği, acıdan ve kan kaybından ölebileceği korkusuyla onun adını yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti. Ama şimdi, göğsünde onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatan sürekli bir sızı olmadan Marya biraz daha rahat nefes alabiliyordu. Dima'nın etkisi daha az ıstırap vericiydi; geçmişinde artık ondan geriye tutacak bir şey kalmadığı için üzerindeki baskı azalmıştı.

Yaga, kızının sesindeki farkı anladıysa da bir şey söylemedi. Bunun yerine, "Onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya mıyız?" diye sordu.

Marya sertçe döndü. "*Beni* kaybettin mi, anne?"

"Masha." Yaga sesini alçalttı. "Sen ve Sasha'nın aynı olmadığınızı biliyorsun."

Tamamen doğruydu. Marya istemeye istemeye sakinleşti.

"Kızgın," diye dikkat çekti Marya bir süre sonra. "Ama onun da benim gibi bir amacı var. Her zamanki gibi kendimizi yuka-

rı çekiyoruz, anne." Bakışlarını annesinin, kendisininkilere çok benzeyen kara gözlerine çevirdi. "Senin gibi."

Yaga bir an tereddüt etti. "Ama sen Dima'yı kaybetmedin, Mashenka. Sen Sasha gibi değilsin." Elini uzatıp Marya'nın yanağını okşadı. "Ondan vazgeçtin. Beni seçtin."

Marya hiçbir şey söylemedi.

"Ona olan aşkın yerine beni seçtin ve bunu unutmayacağım," diye söz verdi Yaga ona. "Ama şimdi, Sasha'ya gelince..."

"Lev Fedorov'un alınıp alınmadığı ya da ondan vazgeçilip vazgeçilmediği önemli değil," dedi Marya kararlılıkla, belki de fazla saldırgan bir tavırla, hâlâ görünmeyen bir tehdide ya da silaha karşı savunmaya geçerek. "Sasha'nın senin yanından ayrılmak için hiçbir nedeni yok. Ya da senin görüşünden."

Yaga dikkatle başını sallayarak Marya'nın yüzüne düşen saçını geriye doğru itti.

"Sasha her zaman kızlarım arasında en dirençli olanıydı," dedi Yaga. "Bir zamanlar sen de onun hazır olduğundan şüphe etmiştin, değil mi Mashenka?"

"Ondan şüphe etmedim," dedi Marya. "Sadece bu hayatı onun için istemiyordum."

"Peki, ya şimdi?" diye sordu Yaga.

"Ve şimdi bunun hepimiz için mümkün olan tek hayat olduğunu biliyorum," dedi Marya, "aksini vadeden herkesin aptal ya da yalancı olduğunu..." Belki de *onların Dima olduğunu*, diye geçirdi içinden.

Bunun Yaga'nın duymaktan memnun olduğu bir cevap olup olmadığını söylemek mümkün değildi. Yaga zor bir kadındı, anlaşılması zordu ve Marya, her şeyi bir perspektife oturtmak için ölümden kıl payı sıyrılmış olsa da annesinin niyetleri konusunda kendini daha bilge görmüyordu.

Yine de Marya, önemli olduğu zamanlarda annesini terk etmediğini biliyordu. Önemli olduğunda -böyle bir şeyin yapılabileceğini düşünmek bile imkânsızken- annesi onu terk etmemişti. Kaybettiği onca şeyden sonra Marya Antonova annesinin yanından ayrılmayacaktı ve Sasha'nın da ayrılmasına izin vermeyecekti.

"Onunla konuşurum," dedi Marya ve annesinin odasından çıkıp koridorda sessizce ilerleyerek Sasha'nın yatak odasına gitti.

Kapı aralıktı. Sasha da pencereden dışarı bakıyordu, gözlerini yıldızlara dikmişti. Marya bir an için sadece onu, kız kardeşinin dar omuzlarının şeklini ve inatçı çenesinin eğimini izledi. İçgüdüsel olarak Sasha'nın onu orada hissedebileceğini biliyordu. Marya şu anda -Sasha farkında olsun ya da olmasın- ikisinin hiç olmadıkları kadar birbirlerine benzediklerini biliyordu.

İkisi de aynı kederi yaşıyordu ama Marya'nınki sadece bir anıydı. Keskin bir acıdan ziyade sadece bir yankı. Dimitri ona verdiği sözü hatırlamıştı ve şimdi bu söz ona iyi hizmet ediyordu.

Yine de geçmiş bir yaşamdan hatırladığı gibi yumuşak davrandı. "Bu hafifletilebilecek bir acı mı, Sashenka?" diye sordu ve Sasha dönüp ona baktı, bakışları hâlâ pusluydu.

"Sanmıyorum," dedi Sasha. "Henüz değil..."

Sessizleşti ve yorganının dikişlerine baktı.

"Ona bedelini ödetene kadar olmaz," diye mırıldandı, parmaklarını dikişlerin şekli boyunca gezdirdi, sonsuz bir dalga halinde ileri geri dolaşarak kaçınılmazlığın izini sürdü.

"Ve o zamana kadar," dedi Marya, odaya bir adım daha atarak. "O zamana kadar ne yapılabilir?"

"Hiçbir şey," dedi Sasha, "tabii, Eric Taylor'ı daha az pislik yapamazsan." Parmağıyla motifleri takip etmeyi bıraktı. "Onun ağına ihtiyacımız olduğunu biliyorum, Masha ama onun yanında

olmak zorunda kalmak korkunç bir şey. *Dayanılmaz* ve tek düşünebildiğim L... "

Sözünü tamamlayamadı.

Onun adını söyleyemedi.

Anlıyorum, demek istedi Marya çünkü, gerçekten de dudaklarında kaybolan bir ismin felç edici etkisinden daha iyi anladığı çok az şey vardı ama söylemedi. Sadece Sasha'nın yatağına oturdu ve elini uzatarak onun parmaklarını sıktı.

"İyi adamlar bile sana karşı duracak," diye uyardı Marya. Bu da çok iyi bildiği konulardan biriydi. "İyi adamlar bile seni hayal kırıklığına uğratır."

Sasha ellerine baktı. "Kötülerle uğraşmak zorunda kalmak daha kötü."

Marya başıyla onayladı. "O zaman yapma," dedi ve Sasha şaşırarak başını kaldırdı.

"Amacın ağımızı genişletmek olduğunu sanıyordum, o zaman..."

"Bunu Eric Taylor'ın yapmasına ihtiyacın yok," dedi Marya. "Eğer istediğin buysa kendi yolunu çizebilirsin, Sashenka."

"Bu kadar aptalca anlaşmaları sadece erkekler yapıyor," dedi Sasha, yüzünü buruşturarak. "Ve hiçbiri beni dinlemeyecek."

Marya Sasha'nın parmaklarını daha sıkı kavradı.

"O zaman dinlemelerini *sağla*," dedi sessizce.

Sasha Marya'ya hafifçe gülümsedi. "Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun, Masha."

"Çünkü öyle," dedi Marya. "Çünkü sen kendini inkâr etmekten vazgeçtiğin anda kimse seni inkâr edemez. Seninkinden daha büyük bir egemenliğe kim sahip olabilir ki?" diye sordu ısrarla. "Sen izin vermezsen yeryüzünde kim seni reddetme hakkına sahip olabilir? Eğer doğru yol bu değilse, Sasha, o zaman başka bir yol bul."

Sasha üzüntüyle başını salladı ve Marya, kız kardeşinin yanına yaklaşıp yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sashenka," dedi Marya, "kalbinin bir parçası gittiği için eksik değilsin. Sen sensin, kendi başına bir bütünsün. Eğer sevdiysen ve sevildiysen o zaman sadece bunun için kendini daha zengin hissedebilirsin, bir zamanlar sahip olduğun şey gitti diye kendinin daha küçük bir versiyonu haline gelmezsin."

Sasha yavaşça başını salladı.

"Tuhaf değil mi," diye itiraf etti Sasha, "kendimi hiç de küçük hissetmiyorum? Aslında daha büyük hissediyorum. Hatta kocaman." Boğazındaki yumruyla savaşarak tekrar yutkundu. "Ama bu boş bir genişlik."

Marya bu duyguyu çok iyi biliyordu. Dimitri'ye artık birlikte olamayacaklarını söylediğinde onun gözlerindeki acıyı görmüş, sesindeki yalvarışı duymuştu. İçindeki boşluğun büyüdüğünü hissetmişti, daha parlak ve soğuk, daha önce olduğundan daha büyük. Bir parçası onunla kalmayı başarmıştı, geri kalanı ise genişlemeye ve büyümeye devam etmişti, taşıyıcısı için çok büyük olana kadar.

Gözyaşı ve kederden bir tür mutasyona uğramıştı.

"Güç mücadeleden gelir," dedi Marya. "Kendimizden bir parçaya her veda edişimizde eskisinden daha farklı oluruz. Ama her sabah yeniden ayağa kalktığımızda bu bir zaferdir." Bunu kararlılıkla söylemişti. "Anılarını sakla. Duygularını sakla. Acılarını sakla. Onları kullan," diye öğüt verdi Sasha'nın ellerini tekrar kendi ellerinin arasına alarak. "Mutluluk, memnuniyet, bunlar sıkıcı ama ikna edici tuzaklardır. Pembe bir ruh hali sadece pusuda bekleyenleri gözden kaçırmana neden olur."

"Her şey sisli çok daha net değil," dedi Sasha, ardından dudaklarını birbirine bastırdı. "Yeni bir yol bulmaya ihtiyacım var."

"O zaman bul," dedi Marya. "Eric'i ben hallederim. Bu işi halletmiş say. Yardımıma ihtiyacın var mı?"

Sasha bir an boşluğa bakarak Marya'nın teklifini düşündü, sonra başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Henüz değil. Bunu kendim yapacağım."

Marya başını salladı. Onayını kız kardeşinden saklamadı ya da hissettiği zaferi maskelemedi. O, Baba Yaga değildi. Gizemli biri değildi. O Marya Antonova'ydı ve şimdi her zamankinden daha fazla gücün vücut bulmuş haliydi.

"Onları mahvedeceğiz Sashenka," diye söz verdi Marya, "ve sana haksızlık ettikleri için çok pişman olacaklar."

"Ona," diye düzeltti Sasha, bir elini yumruk yaparak. "*Ona* haksızlık ettikleri için pişman olacaklar."

Marya bunun yeni bir şey olduğunu düşündü ama itiraz etmedi.

"Nasıl hayal edersen et bunu gerçekleştireceğiz," dedi Marya dikkatle, "sadece hedefi gözden kaçırmadığından emin ol."

Sasha başını salladı.

"O zaman ne yapacağımı biliyorum," dedi ve Marya memnuniyetle gülümsedi.

IV.10

(Boşa Keder)

"Seni çok yakında görebileceğimi düşünmüştüm," diye mırıldandı Ivan, Dimitri Fedorov içeri girdiğinde birasını bırakıp başını kaldırdı. "Peki, beni nasıl tehdit edeceksin, Dima? Umarım nazikçedir," diye düşündü barın ahşap taburesine yaslanarak. "Eminim yaşlandığımı fark etmişsindir."

"O nerede?" dedi Dimitri, lafı uzatmadan, bunun üzerine Ivan sadece omuz silkti.

"Öldü," diye cevap verdi. "Eminim şimdiye kadar duymuşsundur."

"O ölmedi," dedi Dimitri, yorgunluk ve öfke arasında bir yerlerde gezinerek.

"O zaman beni pencereden sarkıt," diye önerdi Ivan, bir yudum almak için bardağını umursamazca kaldırdığında Dimitri'nin dudakları gerildi. "Onu bulamayacağını gayet iyi biliyorsun, Dima," diye hatırlattı Ivan, Dimitri'den tanıdık gibi bahsetmesinin verdiği şaşkınlıkla gözlerinin kısılmasını izleyerek. "O seni bulur."

"Beni tanıyormuşsun gibi davranma," dedi Dimitri ama beklenmedik ve biraz saçma bir şekilde Ivan'ın yanındaki boş koltuğa oturup, ona kısa bir süre baktı. "Onun benim için ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayır," diye onayladı Ivan. "Ama onu tanıyorum, o yüzden inan bana, onu asla bulamayacaksın. Ta ki o hazır olana kadar." Ayağa kalktı ve tezgâha birkaç banknot attı. "Denemeyecek misin?" diye sordu biraz hayal kırıklığıyla, Dimitri'nin bakışları umursamazdı.

"Senden önce uğradığım adamların bana başka bir borcu vardı," dedi. "Senden almayı beklemediğim bir şey."

"Sadakat," diye tahmin etti Ivan ama Dimitri hiçbir şey söylemedi. "Oyun mu oynuyorsun, Dimitri Fedorov?"

"Çocuklar oynar," diye yanıtladı Dimitri. "Bu bir iş."

"Belki öyle ama insanlar konuşur," diye öğüt verdi Ivan. "Koschei'ye borçlu olan adamları sana hizmet edecekleri umuduyla topluyorsan, varsayımlar yapılacaktır."

"Marya'yı arıyorum," diye düzeltti Dimitri gözünü kırpmadan, "ve evi temizliyorum. İkisinde de bana yardımcı olamayacağına göre," diyerek barmene işaret ettikten sonra Ivan'a bakıp kaşlarını kaldırdı, "işime pek yarayacağını sanmıyorum."

Ivan belli belirsiz gülümsemeyle kadehini dikkatle dudaklarına götürüp içkisini içti ve kadehi barın üzerine koydu.

"Belki de öyle," diye kabul etti Ivan ve Dimitri'ye baktı. "Yine de bilgin olsun diye söylüyorum," diye ekledi sesini alçaltarak, "sana benden tavsiye, Dimitri Fedorov. Biriyle yeterince zaman geçirdiğinde, benimle olduğu gibi, onları bir kas gibi öğrenmeye başlarsın. Küçük tik taklarını, tuhaflıklarını, düşüncelerini öğrenirsin. İşaretleri bilir ve onları yıldızlar gibi, bir kitaptaki satırlar gibi okursun. Bir süre sonra," diye mırıldandı tezgâha vurarak, "onları kendi nabzın kadar iyi bilirsin."

Parmaklarını ritmik bir şekilde tekrar bar tezgâhına vurdu. *Dum-dum.*

"Kalp atışı gibi," diye açıkladı. *Dum-dum.*

Dum-dum.

"Ne dediğimi anlıyor musun, Dima?" diye sordu Ivan.

Dum-dum.

Dimitri'nin çenesindeki kas seğirirken aralarındaki gerilim artıyordu.

Sonra barmen göründü ve Dimitri aceleyle boğazını temizledi ve dudaklarını birasını yudumlamadan önce ıslattı.

"Söyle ona," dedi Dimitri, muhteşem bakışlarını bar tezgâhından kaldırarak, "onu aradığımı söyle."

Ivan hafifçe gülümseyerek doğruldu.

"Bunu biliyor," dedi ve Marya Antonova'nın kalp ritmini canlandırır gibi kalçasını kıvırarak arkasına döndü.

IV.11

(Musallat)

Roman neredeyse bir saat boyunca Dimitri'nin kapalı kapısına bakıp bekledi, sonunda kalktı ve ayakları onu, Lev'in sonsuz istirahati için yattığı yere götürdü. Toprak yosunluydu, yapraklar ve sarmaşıklarla kaplıydı. Evrenler arasında bir kat gibi görünüyordu; dünyalar kitabındaki bir sayfa gibi. Buraya ait olamazdı, burada olmamalıydı ama başka bir yere de ait olamazdı. Yabancı ve hareketsizdi, daha önce hiç yankı hissetmemiş bir yerdi. Roman, Lev'i buraya defnettiklerinde de böyle miydi, yoksa toprağa gömülen iyiliğin yararına mı böyle olmuştu diye merak etti.

"Lev," dedi Roman sessizce, işaretledikleri yerin yanına çömelerek. "Sensiz işler pek iyi gitmiyor."

Elbette sessizlik. Roman'm hatalarının sonuçları.

"Üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi? Senin yerine ölmesi gereken kişinin ben olduğumu da." Roman'ın boğazındaki düğüm hâlâ oradaydı ve ıstırabıyla birlikte şekil değiştiriyordu. "Ben her zaman senden daha aşağıdaydım, değil mi? Dima'dan daha aşağı olmak konusunda o kadar endişeliydim ki tanıdığım en iyi adamının benden rehberlik etmemi beklediğini düşünmedim bile."

Durakladı, yutkunmakta zorlanıyordu.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu umutsuzca, parmak uçlarını toprağa bastırarak. "Senin gibi biri olmak zordu. Belki de kolay olan bendim." Başı öne düştü. "Belki de bu yüzden sonunda senden çok daha değersizdim."

Çevredeki ağaçları hışırdatan, yaprakları kıpırdatan bir esinti kendini gösterdi ve Roman iç çekerek rüzgârın içine işlemesine izin verdi.

"Lyova," diye devam etti, sonra başını kaldırıp bakınca ağaçların hareketinin arasından bir ses geldiğini duydu.

Roman hiç kıpırdamadan kulaklarını sesi duymaya zorladı ve bir anda endişeyle gerildi, görüş alanının dışından gelen beyaz bir bulanıklık yakaladı, bir elbise diye düşündü. Yavaş yavaş, sisin dağılması ya da bir duvağın açılması gibi ortaya çıktı. Bir elbise, uzun siyah saçlar, koyulaşmış kirpiklerle çevrelenmiş bir çift gri-mavi göz...

"Sasha," dedi Roman, ağaçlara bakarken gözlerini kırpıştırarak. "Sasha, sen misin?"

Ayağa fırladı ve sendeleyerek ona doğru yürüdü. "Sasha, affet beni," dedi Roman, Sasha bir adım geri çekilip kaşlarını çatarken ona doğru koşmaya başladı. "Lütfen, affet beni," diye yalvardı ve yabani otlarla sarmaşıkların arasında tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen." Aldığı her nefeste perişanlığı giderek artıyor, yanakları çamur, ayaz ve tuzla ıslanıyordu. "Lütfen, Sasha, lütfen."

Kadın sadece onu izlerken yüzünde ürkütücü bir donukluk hâkimdi. Hayaleti hiç hareket etmiyordu.

Bu rüya mıydı? Kâbus muydu?

Yoksa musallat mıydı?

Sonunda Roman kaçacak kadar kendine geldi, ayağa kalkamaya çabaladı ve sadece bir kez omzunun üzerinden bakmak için döndü. Sasha Antonova'nın hayaleti ne onu takip etti ne de gözlerini ondan ayırdı. Sadece gidişini izledi, Roman korku, utanç, pişmanlık ve kalp kırıklığı eşliğinde hızla koştu, kaçacak hiçbir yer kalmayana kadar...

IV.12

(Hayaletler)

Katya, koyu saçlı adam gözden kaybolurken, "Biliyor musun, Sasha'ya çok benziyorsun," dedi ve Irina gözlerini devirerek kız kardeşine döndü.

"*Sana* benziyorum," diye düzeltti Irina. "Aptal Fedorov hepimizin aynı göründüğünü düşünüyorsa bu benim suçum değil. İkiz olan sadece biziz."

"Evet ama senin saçların Sasha'nınkiler gibi," dedi Katya, kesilmiş saçlarını göstererek. "Her neyse, başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, kaçtı," dedi Irina eliyle işaret ederek. "Sen görmedin mi?"

"Ah, hayır, gördüm," dedi Katya, kız kardeşinin koluna girip onu yönlendirerek. "Yani *onu* kastetmiştim," diye düzeltti, en küçük Fedorov'un ağabeyinin ardından bakakaldığı yeri işaret ederek.

Elbette, Irina bunu göremiyordu ama Katya görebiliyordu. Genç adamın yüzündeki özlem dolu ifadeyi görebiliyordu; bu ifade Katya'ya acı bir şekilde oğlu Luka'nın bir oyuncağını kaybetmesine ağıt yaktığı anları hatırlatıyordu.

"Lev'in bizi buraya getirmesinin bir nedeni var," dedi Katya, dikkatini tekrar kız kardeşine vererek. "Sana ne olduğunu söyledi mi?"

"Evet," diye yanıtladı Irina. "Ama bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim. Bu sefer olmaz."

"Bu sefer," dedi Katya, kaşlarını çatarak. "Ne demek bu sefer?"

Ne demek istediğimi biliyorsun anlamına gelircesine bir kaşını kaldırdı Irina.

Ama bunu neden deneyelim ki? anlamına gelen bir iç çekti Katya. *O bizden biri değil.*

"Olacaklardan korkuyor," dedi Irina ona.

"Ne, babası için mi? Kardeşleri için mi? Bu onların suçu," dedi Katya, pek de üzgün görünmüyordu. "İnsanlar öldüklerinde geride bıraktıkları için hep endişelenirler, Irka. Karşılaştığımız her ölüye yardım edemeyiz, ayrıca annem Koschei ile bir anlaşma yapmıştı, unuttun mu?"

"Korktuğu kardeşleri değil," diye düzeltti Irina, sonra hemen düzeltti, "yani evet, korkuyor ama asıl mesele bu değil gibi görünüyor."

"O zaman neden endişeleniyor?" diye sordu Katya. "Ve sen neden umursuyorsun?"

Irina elini uzatmadan önce tereddüt etti, parmakları ikizininkilere dolandı.

"Çünkü bu Sasha'yla ilgili," dedi Irina sessizce.

Bunun üzerine Katya gözlerini kırpıştırdı.

"Eh," dedi sıkıntılı bir iç çekişle. "Bu kesinlikle işleri değiştirir."

IV.13

(Noktaları Birleştir)

Böbrekler kullanım kılavuzlarıyla birlikte gelmezdi; bu çok açıktı ve son derece rahatsız ediciydi. Köprü, annesinin viskisinden bir bardak alarak oturdu ve aşağı yukarı kendi yumruğu büyüklüğündeki fasulyeye benzer organa baktı. İnanılmaz derecede grotesk, aynı zamanda olağanüstü derecede şaşırtıcıydı. Büyü uzun süre hayal ürünü gibi görünmüştü. Ne de olsa cadılar onu o kadar kolay gösteriyorlardı ki göz kırpmak ya da el çırpmak gibi erişilebilir, teatral bir havayla sunuyorlardı. Bryn içinse bunun

kaynağının tam önünde duruyor olması zaten (daha az etkileyici bir şekilde) sahip olduğu iç organlara zarar veriyordu.

Güçlerinin derinliğine erişmek için bir cadının bağırsaklarından kesilmiş parçaya ihtiyaç duyması garip ve ilkel bir şekilde mantıklıydı. Büyü bir cadının kanında, tıpkı Bryn'in kanında olduğu gibi (ince yapısı ve çimen yeşili gözleri kadar genetikti) vardı, bu yüzden onu süzmek için tasarlanmış organ, gücünün izlerini taşıyacaktı elbette. Yine de onu kullanmak tamamen başka bir meseleydi. Yoğun çabalarına rağmen sahip olmaktan ziyade ödünç alınmış gibi hissetmeye devam etti.

Kapıda bir ses duyunca Bryn sıçradı, Roman Fedorov içeri dalıp ofis kapısını çarpmadan önce böbreği aceleyle masasının çekmecesine itti.

"Sasha," diye mırıldandı Roman ve Bryn nabzının atışını kaşlarını çatarak gizledi.

"Bence daha iyisini yapabilirsin," dedi Bryn, "eğer köklü bir marka değişikliği düşünüyorsan."

"Hayır... *Sasha*," diye tekrarladı Roman ısrarla. "Sasha Antonova. Az önce onu gördüm... Az önce..."

Roman çılgınca söylenirken Bryn'in şüpheleri farklıydı. Ayrıca bunları paylaşmayı da düşünmüyordu. Bunun yerine ayağını dışarı çıkarıp Roman'ın oturması için sandalyeyi iterken elini gerginlikle alnında gezdiriyordu.

Roman boğuk bir sesle, "Aklımı kaçırıyorum," dediğinde Bryn omuz silkti.

"Kesinlikle bir olasılık," diye kabul etti. "Gerçi hepimiz öyle değil miyiz? Günden güne."

Roman yorgun bir şekilde elini kaldırdı. "Kes şunu. Sürekli dalga geçmen beni yoruyor." Oturduğu yerde doğrulup elini ağzına dayadı. "Köprü," dedi, bir anlık bezginlikten sonra başını kaldırıp bakarak, "bana tek bir şey söyle. Hayaletler gerçek mi?"

"Hayır," dedi Bryn. "Cadılar da öyle. Ya da periler."

"Çok yardımcı oldun, sağ ol," diye mırıldandı Roman.

"Bir şey değil. Bir işim olduğunun farkındasındır umarım?" dedi Bryn, ofisini göstererek. "Üstelik senin de bir işin olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Şu anda değil," dedi Roman, yüzündeki ifade daha karanlık bir şeyi ima ediyordu sonra hemen ayağa kalktı ve Bryn'in masasının önünde volta atmaya başladı. "İnsanların diyarlar arasında geçiş yapmasının yolları olmalı. Öyle değil mi?" Dönüp Bryn'e baktı. "Sen yapıyorsun."

Roman Fedorov'dan zerre kadar asalet beklememesi gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen irkildi. "İnanması zor olsa da Roman, herkes benim yaptığımı yapamaz. Ne de olsa buraya *benim* tavsiyem için geldin, değil mi?"

Roman'ın dudakları gerildi. "Kardeşim de taş olabilir," dedi açıkça, "yoksa onunla konuşurdum."

Bryn, Dimitri'nin şiirsel anlamda taştan çok yıpranan bir ipe benzediğinden bahsetmemeyi tercih etti ama bunun konuyla pek ilgisi yoktu.

"Onunla kesinlikle konuşamam..." Roman sözünü yarıda kesti. "Lev hakkında, yani..."

"Lev?" diye tekrarladı Bryn. "Bunun Sasha'yla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Bu..." Roman yüzünü buruşturarak başını salladı. "Haklısın," dedi bir süre sonra. "Burada olmamalıydım."

"Olmamalısın," diye onayladı Bryn, "ama buradasın, değil mi? O zaman ne söyleyeceksen söyle. İçini dök."

Roman bunu düşündü, belli ki açıkça daha iyi bir yargı arayışındaydı. Bryn içinse, bunu izlemek oldukça zevkliydi.

"Eğer Sasha... kızgınsa," dedi Roman yavaşça, "benim için gelebilir mi?"

"Öfkenin her zaman ölümün önüne geçtiğinden eminim," diye belirtti Bryn, anlayışlı bir ifadeyle. "Ama bu demek değil ki geceleri ortaya çıkan her şey senin ölümünü bizzat görmek için burada."

"Rusalka diye bir şey duydun mu?" diye sordu Roman, bir anlık tereddütten sonra. "Eski Dünya masalları. Nehirlerin yakınında ölen ve iblis olarak geri dönen kadınlar..."

"Her efsanenin ardında bir gerçek yoktur," diye öğüt verdi Bryn, bunu bilecek kadar gerçek peri masalı dinlemişti.

"Ama bazen vardır!"

"Bazen, evet," diye kabul etti Bryn ama ilgisi hızla azalıyordu. "Peki, bu Sasha-rusalka senin peşindeyse ne yapacaksın, Roman?"

"Onların amacı *erkekleri öldürmek*," diye mırıldandı Roman.

"Bu kulağa korkunç derecede kadın düşmanı gibi geliyor," dedi Bryn. "Belki de bu hoş halk masalının ataerkilliğin bir başka kolu olduğunu hiç düşündün mü?"

"Benimle alay ediyorsun." Dudakları hâlâ gerginliğini ortaya koysa da Roman sandalyesinde biraz rahatlamış şekilde arkasına yaslandı. "Hiç yardımcı olmadın, Köprü."

"Ben senin arkadaşın değilim," diye hatırlattı Bryn ona. "Dolayısıyla, yardımcı olma yükümlülüğüm büyük ölçüde ruh halime bağlı."

Roman onun hoşnutsuzluğuna rağmen bilmiş bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla babamın büyüsü sana pek iyi gelmiyor? Sana yardım edebilirim, biliyorsun." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle sandalyesinde doğruldu. "Eğer o kadar istekli olsaydım, yani."

Cazip. Sinir bozucu bir şekilde. Yine de "Koschei'nin seni burada bulmaktan memnun olacağından şüpheliyim," dedi Bryn.

Roman bu söz üzerine oldukça sinirlendi, Bryn'in dikkatle sakladığı bir gözlemdi bu. "Sana hiçbir şey teklif etmiyorum."

"Hayır," diye onayladı Bryn, "bu akıllıca çünkü *sana* hiçbir şey teklif etmedim. Sen de en az benim kadar anlaşmalara yatkınsın."

"Lütfen," diye alay etti Roman, tekrar ayağa kalkarak. Bu kez tedirgindi. Bryn sonunda gideceğini tahmin ediyordu. "Ben senin gibi değilim."

"Hayır," diye onayladı Bryn, "sanırım bu çok talihsiz bir durum. Yine rusalka ile karşılaşırsan bana haber ver," diye seslendi Roman'ın ardından, ayaklarını masasına dayayarak. "Ölmemeye çalış."

Roman'ın gözleri Bryn'in alaycı tonu karşısında kısıldı. "Biliyor musun, eğer biraz daha az sinir bozucu olsaydın sana gerçekten yardım edebilirdim."

"Eğer bana yardımcı olabileceğini düşünseydim sorardım," diye cevap verdi Bryn ama aslında sorabilmeyi diliyordu. Böbreklerin talimat almadan gelmesi yeterince sinir bozucuydu; daha da kötüsü Fedorov'un oğulları fazla gururluydu.

"Bana ihanet ettin," diye hatırlattı Roman.

"Anlaşmayı bozdun," diye düzeltti Bryn. "*İhanet* yumuşak bir terim. Ben mutlakiyetten yanayım."

"Eh, o zaman *kesinlikle*," dedi Roman, "sana yardım etmeyeceğim."

"Harika," dedi Bryn. "Tekrar söylüyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum, sakın ölme."

"O böbreği boşa harcama," diye karşılık verdi Roman. "Gerçekten de korunmazsa büyünün kalıcı olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi Köprü?"

Sıkıntının keskin sancıları içinde bile gülümsemek Bryn'e kolay geliyordu. "Peki, ya onu ziyan edersem?"

Roman'ın sırıtışı sinir bozucuydu. "Harcamayacağını biliyorum. Bunun olmasına izin vermeden önce bana geleceğini de biliyorum."

"Ya gelmezsem?"

"Geleceksin," dedi Roman, kendinden emin bir sesle. "Benim arkadaşım olmayabilirsin Köprü ama umarım senin arkadaşın olurum çünkü başka kimsen yok."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

"Cadılar," diye homurdandı Bryn. "Gösteriş meraklısı küçük pislikler."

"Aynı fikirdeyim," diyen bir ses duyuldu ve Bryn yerinden sıçrayarak arkasına döndüğünde genç bir kadın gördü.

Bu, daha önce oraya gelen cadının aynısıydı, ancak şimdi farklıydı. Tanıdık bir kokusu vardı, ilk ziyaretinde sahip olmadığı hafif olgunlaşmış bir tatlılık.

"Aslında," diye belirtti kadın, "avukatlar ne kadar iyi olabilir ki?"

"Rusalka," dedi Bryn ve genç kadın gülümsedi. "Sen Sasha Antonova'sın."

Sasha, Bryn'in sağındaki çekmeceyi aceleyle kapatmaya çalışsa da çekmeceyi açarak, "Kanlı canlı," diye onayladı. "Demek sonunda bir böbrek almayı başardın?" Sesi sert ve küçümseyiciydi. "Sana vermek istediğim böbreği alamadığını biliyorsundur."

"Bana Roman'ınkini vermek istedin," dedi Bryn, "ama bendeki daha değerli."

"Evet," diye onayladı Sasha ve bir an için yüzü yumuşadı. "Ve sana Lev için asla söz vermemeliydim."

Bryn onu düzeltmek için ağzını açtı... *Bu Koschei'ye aitti, Lev'e değil ve bu arada Lev'i nereden tanıyorsun? Ondan bir arkadaş gibi bahsediyorsun...* O sırada aklına aptal olmadığı geldi. Bir zamanlar Fedorov'un üç oğlu olduğunu gayet iyi biliyordu ve şimdi diğerlerinden farklı olarak sadece kalpsiz davranan bir Antonova varmış gibi görünüyordu.

"Kaybetmek istemediğin şeylerle kumar oynamamalısın,"

dedi Bryn onun yerine, kişisel gözlemlerini bir kez daha gizleyerek. Sasha bu sözler üzerine gerildi.

"Bunun için burada değilim." Sasha çekmeceyi çarparak kapattı. "Seninle başka bir anlaşma yapmaya geldim. Bu sefer finansal bir anlaşma."

"Param var," dedi Bryn. "Ayrıca zaten Antonovalarla bir anlaşmam var."

Tabii, buna öyle denebilirse.

"Hangisi?" diye sordu Sasha, gözlerini kısarak.

"Seninle pek ilgisi yok, Rusalka," diye cevap verdi Bryn fakat teklifinin olasılığını düşündü ve masasına yaslanan Sasha'yı yeni bir gözle izledi. "Bana şartlarını söyle," diye karar verdi sonunda, merakına karşı koyamayarak, "ama şartların çok ama çok ilginç olmasını öneririm."

Sasha acımasızca gülümsedi. "Ölümlülerle yaptığım anlaşmalardan bıktım. Gerçekten iş yapmaya dayanabileceğim birini istiyorum. Güçlü biri," diye açıkladı, "aptal olmayan biri. Koschei'yi alt etmeme yardım edebilecek biri. Onun yok edilmesini en az benim kadar isteyen biri."

"İlginç." Bryn ellerini kavuşturdu. "Bunlar son derece spesifik detaylar, öyle değil mi?"

"Birçok kişi Koschei'nin bedel ödemesini istiyor," dedi Sasha, omuz silkerek. "Haksızlık ettiği tek kişinin ben olduğumdan şüpheliyim."

"Öyle mi? Sana ne şekilde haksızlık etti?" diye sordu Bryn, umursamıyormuş gibi davranarak.

Sasha ona kuşkuyla baktı, bu bakıştan kişisel bir meseleye girmek istemediği anlaşılıyordu. "Tekrar dene, Köprü."

"Peki." Bryn arkasına yaslanarak bir kez daha düşündü. "Neden Koschei?"

Sasha, "Bunu damlayarak akan bir intikam olarak düşün," diye açıkladı. "Koschei alaşağı edildiğinde oğulları da onunla yok olacak." Durakladı. "*Oğul*," diye düzeltti usulca, gözleri Roman'ın az önce bulunduğu yere döndü.

Bryn istemeden kıkırdadı.

"Rusalka," diye mırıldandı Bryn ve o da onaylayan neşesiz gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Onun çekmesini istediğim acı konusunda haksız değil," dedi Sasha, çenesini küçümseyici bir şekilde kaldırarak Roman'ın boşluğuna atıfta bulunmuştu. "Eğer ona musallat olduğumu düşünüyorsa kesinlikle aklını kaçırıyor demektir. Kaldı ki olayların bu şekilde gelişmesi çok eğlenceli... ama haksız da değil."

"Eğer gerçekten istediğin buysa onu yok etmek için fazla bir şeye ihtiyacın olmaz," diye onayladı Bryn. "Kayışları kopmak üzere. Sanırım onu şimdi kolayca öldürebilir ve bu işi bitirebilirsin."

"Ölüm onun için uygun bir ceza değil," dedi Sasha karanlık bir sesle. "Bunu ben de yaptım ve hiç de kötü durumda değilim."

Ah, *baştan çıkarıcı*. "Değil misin?" Bryn sormadan edemedi ama hakkını yemeyelim, ürktüğünü belli etmeyecek kadar ustaydı.

"Ölüm," dedi Sasha, tereddüt etmeden, "yeterli değil. En sevdiği şeyin ondan koparılmasını ve bunun kendi suçu olduğunu bilmesini istiyorum." Gri gözlerini Bryn'e dikti. "Bunda haklı olduğumu düşünmüyor musun?"

"İntikam konusunda uzman olduğumu söyleyemem," dedi Bryn. "Hiçbir şeye kişisel olarak karışmamak gibi çok özel bir kuralım var."

"Bu yüzden mi insanları değil de eşyaları seviyorsun?" diye sordu Sasha.

"Ah, hayır, bu ayrı bir konu. Ben doğuştan hedonistim," dedi Bryn. "Peri eğilimleri. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Güç demek istemiştim," diye düzeltti Sasha. "Büyü gibi sahip olmadığın şeylerin peşinden koşuyorsun, neden? Onları hak ediyor musun?" diye sordu. "Bu dünyada hiç yerin olmadı, bu yüzden bütün dünyalarda kendine yer bulmak mı istiyorsun?"

Bryn her zamanki gibi gülümsemesini gizlemekte zorlanmadı.

"Beni hafife alıyorsun," diye yakındı. "O kadar da yüzeysel değilim."

Bryn bir süre onu izledi, gözleri kararmış ve dudakları büzülmüştü.

"Sence güç ne, Köprü?" diye sordu Sasha sonunda. "Ben küçük bir kızken anneme benzerdi. Kız kardeşim Marya gibiydi." Bakışları dikkatle onun yüzünde gezindi. "Küçük bir kızken annemin atölyesine gittiğimi ve kız kardeşimin yarattığı güzel şeyleri gördüğümü hatırlıyorum ama onun gücünün bu olmadığını anlamam yıllarımı aldı. Bu bir büyü, evet, yetenek ve beceri ama güç neye muktedir olduğunu bilmek ve bunu dünyaya ne zaman vereceğini seçmektir. Güç, ne zaman kız kardeşim gibi narin ve yumuşak olacağını, ne zaman aptal, dar kafalı insanların güzellik ve iyiliğin aynı olduğunu düşünmelerini sağlayacağını bilmektir. Marya'da böyle bir görüş var," dedi Sasha, artık hayallere dalmış bir halde, "sana evrendeki tek şey olduğunu hissettiriyor. Sana esnek olduğunu hissettirebilir; sanki muazzam ve her şeye kadirmişsin gibi ve onun gücü de buradan geliyor. Onun gücü, *sana* kendini güçlü hissettirebileceğini bilmesinden geliyor ve sen onun bakışları altında uysal bir şekilde otururken, o seni ezip geçebilir. Gerçekte kim ve ne olduğunu bile hatırlayamadan her şeyi altından çekip alabilir."

Sasha dikkatini Bryn'e çevirdiğinde yüzünde gülümseme hâkimdi. "Kız kardeşim Marya tanıdığım en güçlü insan," dedi ve Bryn bunu söylemekten ne kadar nefret etse de ona katılmak zo-

runda kaldı. Marya söz konusu olduğunda Sasha'nın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu, kendisi de uzun zamandır ona hayranlık duyuyordu, içten içe onun *özlemini çekiyordu.*

"Bunu istemek olağanüstü bir şey değil," dedi Sasha. "Neye sahip olursa olsun. Her neyse."

Dikkati tekrar masanın çekmecesine kaydı.

"Yaklaşmana yardım edebilirim," diye mırıldandı Sasha. "Eğer bana ihtiyacım olan bağlantıyı bulursan, sahip olduğun şeyi kullanmana yardım edebilirim."

Bryn bunu düşündü. Marya da ona aynı sözü vermişti.

Yine de izlemek ilginç olacaktı.

"Sanırım aradığım kişiye sahibim," dedi Bryn yüksek sesle ve Sasha usulca gülümsedi.

IV.14

(Bülbül Yeniden)

"Beni aradığını duydum," diyen bir ses geldi ve Dimitri arkasını döndüğünde Marya Antonova'nın yatak odasının penceresinde beklediğini gördü. Hiç değişmemişti, doğal olmayan bir şekilde, tırnaklarıyla kazıyarak yaşama dönmüş birine hiç benzemiyordu. Normalde olduğu gibi görünüyordu.

Ya da en azından Dimitri'nin *tahmin* ettiği gibiydi, gerçi ölümünün üzerinden epey zaman geçmişti. Şu anda karşısında Marya Antonova'nın hangi versiyonunun durduğundan emin değildi ama tanıdık olanın küçük yankılarını yakaladığını hayal etti.

Saçları yeniden uzamaya başlamıştı. Kendine özgü saç stilini -1940'ların o titiz dalgalarını- benimsemeden önce saçlarını uzun ve gevşek bırakmıştı. Dimitri'nin önceki versiyonu burnunu

saçlarının dalgalarına gömmüş, sadece onun rahatlatıcı kokusunu soluyarak uyuyakalmıştı.

Marya'nın üzerindeki elbisenin rengi adaçayının yumuşak bir tonuydu ve bir an için elbiseyi özellikle seçip seçmediğini merak etti; o sabah uyanıp hiçbir şey düşünmeden mi giymişti, yoksa dolabına uzanıp *Acaba Dima bugün üzerimde ne görmek ister?* diye mi düşünmüştü?

Elbisenin gözleriyle mükemmel uyumunun farkında olup olmadığını merak etti.

"Masha," dedi Dimitri sakince. Şimdiye kadar onu görmeyi bekliyordu. "Yaşıyorsun."

"Öyle görünüyor," diye yanıt verdi Marya, pencere pervazına yaslanıp onu izleyerek. Bu sırada Dimitri de yatağının ayakucunda oturup bekliyordu. "Benden ne istiyorsun, Dima? Çok acımasızsın," diye belirtti. "Dürüst olmak gerekirse bu durum bağlantılarımı rahatsız etmeye başladı, gerçi Ivan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ona fazla baskı yapmaman düşünceli bir davranış," diye ekledi yarı gülümseyerek. "Birkaç ay onun için zordu."

"Ben," diye başladı Dimitri ve ne kadarını itiraf edeceğini tartarken durakladı. "Geri döndüğüne dair şüphelerim vardı," diye itiraf etti. "Ve bir iyilik istedim."

"Hımm," dedi Marya, etkilenmemişti. "Sana bir iyilik borcum mu var?"

Dimitri onu izledi.

Marya biliyordu, adam kararlıydı.

Bu elbiseyi bilerek seçmişti.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Dimitri. "Ama sanırım denememe hakkına sahiptim."

Genç kadının gülümsemesi hafifçe yüzüne yayıldı. "En azından dediğimi yaptın mı?"

Dimitri durakladı, ona söylemenin akıllıca olup olmadığını düşündü, sonra zaten bilmesi gerektiğine karar verdi. Görev icabı bir çabayla gömleğinin düğmelerini açtı, ancak boynundaki şişe, ölümünün geride bıraktığı ince yara izinin üzerinden göründüğünde durdu.

"Ah," dedi Marya, odanın diğer ucundan. "Ona sahip olmanın beni hayatta tuttuğunun farkında olmalısın."

"Durumun böyle olabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"O halde tehlikeli olduğunu biliyorsundur." Marya ona doğru bir adım attı, ay ışığının aydınlattığı pencerenin önüne geldiğinde yüzü yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. "Ailene ne olacak Dima, eğer hiçbiri beni öldüremezse?" diye belirtti, komodinden gelen ışık saçlarının tanıdık karanlığında parlıyordu. "Roma beni inkâr edemezse ve Koschei beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsa..."

"Bir daha ölümüne sebep olmayacağım, Masha," dedi Dimitri, ona doğru bir adım atarken. "Bir daha asla." Bir adım daha. "Bana neye mal olursa olsun." Bir adım daha. Marya yaklaştı, dokunmasa bile ulaşabileceği kadar yaklaştı ve Dimitri ağır bir yutkunmayla başını eğip ellerine baktı. "Ama seni başka bir nedenle arıyordum."

"Öyle mi?" Kadın yatağın üzerinde onun yanına oturdu. "Neymiş o sebep?"

Dimitri ona baktı.

Marya Antonova titiz biriydi ve elbiseyi bilerek seçmişti. Bu odayı, onun yatak odasını da bilerek seçmişti. Son kez baş başa kaldıklarında olduğu gibi şimdi de aralarındaki her santim onun seçiminin bir sonucuydu.

"Kardeşimi geri istiyorum," diye itiraf etti Dimitri ve göğsünün kıpırdamadan durmasını izledi.

"Sana neden yardım edeyim ki?" Sesi sert ve kabaydı.

"Çünkü," dedi ve durakladı. "Çünkü Masha." Yüzünü ona döndü, uzanıp uzun bir bukleyi nazikçe parmağına doladı. "Çünkü bu sensin, Masha ve benim. Çünkü biziz." Eğer başını kaldırıp baksaydı, gözlerinin buluşmasını bir darbe etkisi gibi hissedecekti. Ama öyle olmadı. "Çünkü yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum. Ve çünkü," diye bitirdi, parmaklarını çenesinin altında tüy gibi hafifçe gezdirmek için saçlarını serbest bıraktı, bakışları hâlâ dikkatle omzundaydı. "İstediğini biliyorum."

Marya daha fazla yaklaşmadan öylece oturdu.

"Biliyor musun, göğsümde atan hiçbir şey yokken sana karşı bir şey hissetmem çok zor," dedi yumuşak bir sesle. "Beni ikna etmek için duygularıma güveniyorsan etkilerini yanlış hesaplamış olabilirsin."

"Masha," dedi Dimitri, başını sallayarak, onun adının tınısı, hızlanan nabzını kendi nabzında hissetti. "Masha, sen bile bunun bir yalan olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı, parmaklarını bir zamanlar kalbinin olduğu yara izinin üzerinde gezdirerek. "Senin her parçan, bedenin ve ruhun, beni sevmenin ne demek olduğunu hatırlıyor, değil mi? Kalbin göğsünde olsun ya da olmasın. Hatırladığını biliyorum çünkü ben hatırlıyorum," dedi usulca. İkisi birbirine öyle yakındı ki kelimeler elbisesinin kumaşına değiyordu. "Masha, bazen gözlerim açılıyor ve iliklerimde bir yerde, kendimi senin yanında uyanıyormuşum gibi hissediyorum. Bazen bir esintide parfümünün kokusunu alıyorum ve senin kokunu hâlâ bu kadar iyi bilmemin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Bazen dudaklarımda senin tadınla uyanıyorum," dedi, parmaklarını onun nefesinin hareketine uyacak şekilde uzatarak, "ve biliyorum ki Masha, kalbini bana vermenin tek nedeni asla başkasına ait olmayacak olmasıydı ve ikimiz de bunu asla unutamayız."

Ancak o zaman Marya dudaklarını araladığında onun gözlerine baktı.

"Bana kalbini verdin, Marya Antonova ve onu ölene kadar koruyacağım," diye söz verdi Dimitri, ardından Marya'nın elini nazikçe tutarak göğsüne koydu. Eğer Marya'ya tek bir söz vermiş olsaydı, o da bu olurdu. "Onu güvende tutacağım," diye yemin etti, nabzı eşzamanlıydı, avucunun altında atışı gerçekti, "ve karşılığında kalbim sende olacak, sonsuza dek, biri onu lanet göğsümden kesip çıkarana kadar."

Marya hiçbir şey söylemeden sadece ona baktı. Zihninde sadece onu düşünürken Dimitri de ondan başka bir şey düşünemiyordu.

"Saçların yine uzamaya başlamış," diye mırıldandı. "Neredeyse beni sevdiğin zamanlardaki gibi."

Marya ancak o zaman hareket etti.

Derin bir soluk verdi ve onu bırakıp arkasını döndü.

"Dima," dedi ona bakmadan. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Dimitri ona doğru yanaşıp bir elini hafifçe beline koydu. Marya ondan uzaklaşmayınca adam onu kendine çekerek kalçalarını onunkilere yasladı.

"Ve?" diye sordu Dimitri, ardından Marya bakışlarını onunkilere döndü.

"Ve asla vazgeçmeyeceğim," dedi.

Bu fısıltıyla söylenmiş bir itiraf değildi. Karanlıkta söylenen nazik bir mırıltı da değildi. Bu gerçekti, açık ve yalındı, bunu söylemesi savunmasız olduğu anlamına gelmiyordu. Bunun yerine Marya'ya olan aşkını bir kalkan gibi, bir zırh gibi kuşanmıştı ve Dimitri, onun için ne ifade ettiği konusunda, birlikte olamamalarının acısını çekiyordu.

Elbiseyi o seçti. Burayı o seçti. Ona dokunacağını, kaçınılmaz olarak bu gecenin bir bölümünü birlikte geçireceklerini bilerek buraya, onun yanına gelmeyi seçti ve korkmadı. Ondan, aşktan ya

da herhangi bir şeyden korkmuyordu ve bunun için teslim oldu, onu öptü. Ona güçlü olduğunu kanıtlamak için başını eğdi ve dudaklarını onunkine bastırdı çünkü Dimitri zayıf olabilirdi. Çünkü Marya onun kendisini sevmesini istiyordu ve o da korkmadan, yaşadığı sürece sevecekti. Kalbi hâlâ onunkinin yanında attığı sürece ve sonrasında da. Mutlu ya da değil, olası tüm sonralarda bu böyle olacaktı.

Bu sefer Dimitri yatağında yarı ölü gibi yatmıyordu. Aralarında kaybolan on iki yıl için yalnız geçirdiği her gecenin, her kayıp saniyenin yoğunluğuyla onu kendine çekti. Elleri, sanki onu orada tutabilirmiş gibi ince bileklerini sardı. Koyu renk bukleleri çarşaflarının üzerine yayıldı ve acının mutluluğa karıştığı bir duyguyla Dimitri hatırladı, kahretsin, hepsini hatırladı. Unutmak için asla kendini korumadığı her şeyi.

"Stas'ın öldüğü doğru mu?" diye sordu Dimitri ona, soruyu yumuşatarak. Baştan çıkarma buraya kadarmış. Şimdi daha fazlası olmalıydı, çok daha fazlası.

Marya gözlerini onunkilerden ayırmadan başını olumlu anlamda salladı.

Başka nasıl soracağını düşündü. "Sen hâlâ..."

"Onu sevdim," diye onayladı Marya, sesinden herhangi bir duygu okunmuyordu ve bunu bilmesine, beklemesine rağmen Dimitri yine de irkildi. "Sevmemişim gibi davranmayacağım. Onu sevdim çünkü bu sevgi beni daha güçlü yaptı, daha zayıf değil."

"Peki, ya bu aşk?" diye sordu Dimitri beklenti içinde; nefesi kesilmişti. Coşku ve keder arasında yazı tura attı. "Bizim aşkımız?"

Marya ona bakarken gözleriyle adeta yanağını inceliyordu.

"Bu aşk için dünyayı yakarım, Dima," dedi, "o yüzden belki sana yardım ederim. Belki de etmem. Ne planladığını bana söyleme," diye uyardı, "ve benim de sırlarımı öğrenmeye kalkma. Bana hiçbir şey verme. Beni her şeyden mahrum bırak."

Aralarındaki çekim kuş cıvıltısı gibi titreşiyordu. Bir davul gibi istikrarlı sesler çıkarıyordu.

"Her şeyden mi?" diye tekrarladı Dimitri, bir elini çekip kadının elbisesinin altına kaydırdı ve kadın ona hafifçe gülümsedi.

"*Bu* bir şey değil," dedi Marya Dimitri'ye, bir bacağını onun beline doladı. "Öyle değil mi?"

Dimitri kadının başını geriye çekmek için bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Marya dişlerinin arasından hafifçe inleyene kadar saç tellerini avuçlarının etrafına doladı.

"Masha." Dimitri kendini kontrol etmeye çalışırken sesi boğuk çıkıyordu. "Biz hiçbir zaman bir hiç olmadık."

"Belki de değildik," dedi Masha inleyerek, kalçalarını onunkilere yasladı, "yine de bu bizi en az yansıtan şey, değil mi?"

Öyleydi.

Dimitri eğilip dudaklarını kadının boynunda gezdirdi. Marya iç çeker gibi nefes nefese kaldı, sonra onu sertçe sırtüstü itti, yatakta üzerine eğilirken adamın omuzlarını şiltenin içine gömülmeye zorladı.

"Sana bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyorum." Marya parmağını adamın boğazından aşağıya, boynundaki şişenin hemen üstüne kadar indirdi. "Atışını hissedebiliyorum. Hayalet bir parça gibi."

"Onu geri istiyor musun?" diye sordu Dimitri nefes nefese, Marya iki elini gömleğinin altına sokarken.

"Hayır," dedi Marya ve kırmızı dudakları Dimitri'nin çenesinde, boynunda, göğsünde gezdirerek aşağı indi. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz vermiştin, Dima. Artık onun koruyucusu sensin."

Dimitri gözlerini kapattı, kadının parmakları pantolonunun düğmesiyle oyalanırken, tüm kasları acıyla gerilmişti.

"Başka ne hissediyorsun, Masha?" diye sordu Dimitri umutsuzlukla, göğsündeki çarpıntıdan nefesi kesilmişti. Gözlerini tekrar

açtığında Masha ona gülümsüyordu. Acımasız ve zafer dolu bir güzelliğe sahipti. Masha sevdiği her şeydi. O, güneş, ay ve yıldızlardı.

Fantezilerinin vücut bulmuş haliydi ve onu seçmişti.

"Hadi öğrenelim, Dima, olur mu?" dedi Marya, sonra ellerini pantolonunun içine kaydırdı, kalbi adamınkinin yanında isyankâr bir biçimde atarken, Dima tehlikeyi hissederek ürperdi.

IV.15

(Eski Ruhlar, Eski Askerler)

Ivan içkisini yavaşça yudumlarken bir şeyler düşünüyordu.

Marya ve Dimitri.

Sasha ve Lev.

Aslında nefret ve aşk o kadar da farklı değil, diye düşündü Ivan. Koschei ve Baba Yaga'nın da bunu bilip bilmediğini merak etti, nefret ve aşk birbirine çok benziyordu. Her ikisi de içgüdüseldi. Her ikisi de yara izleri, acı kalıntıları bırakıyordu. Nefret kayıtsızlıktan doğmazdı. Nefret sadece aynı madalyonun birbirine zıt yüzlerinden doğabilirdi.

Ivan saatine bakıp başını salladı; Marya henüz dönmemişti. *Bir saat* demişti, *bir dakikadan fazla sürmeyecek.*

Soru sormadı; büyük ölçüde cevapları duymak istemediği için.

Bir gece önce rüya görmüştü. Nehir kenarındaki yere geri dönmüş, ellerini havaya kaldırmış, Roman Fedorov'a bakıyordu.

Peki, beni öldürecek misin?

Sasha şöyle yanıt vermişti: *O, benden yapmamamı istedi.*

Ne karışık işler, diye yakındı Ivan başını sallayarak.

Etrafındaki ışıktan, gölgelerin başını salladığını gördüğüne yemin edebilirdi.

IV.16

(Eşek Şakası Değil)

Marya Antonova, Dimitri Fedorov'un izleriyle kaplı geceye adımını attı. Onun dokunuşu tüm bedenini sarmıştı. Elleri daima sabırlıydı, zamanı usulca yönetirlerdi. Elleri ustaca şekillendirilmişti. Parmakları yorulmak nedir bilmez, istikrarlı ve güçlü bir yapıya sahipti. Tıpkı bir zanaatkârın elleri gibiydi. Öğleden sonra güneşine benziyordu; yavaş ama kararlı ve sabit. Dokunduğu her yer, onun etkisiyle alevlenir ve canlanırdı.

Buna karşı dudakları huzursuzdu. Gezgin bir serserinin dudaklarına sahipti, bir yerde asla çok uzun süre durmazdı. Dili, kutsal toprakları keşfetme duygusuyla dolu bir seyyah gibiydi. Dudaklarını onunkilere değdirirdi ve bir an için, bir nefes için ev gibi hissettirirdi ancak sonra ev, onun pürüzsüz çenesi ya da boynunun kıvrımına dönüşürdü. Ev, bir anda boğazının çukuru olurdu. Dudakları, onun vücut hatlarında bir yuva yaratabilirdi; sırtındaki gerginliğin kıvrımına gömülebilirdi. Ayak bileğinin kemiğinde bir süre oyalanabilir, tövbekâr parmakları topuğunu sardığında Marya şöyle düşünürdü: *Orası ikimizin de evi.*

Marya karanlık gecede titreyerek paltosuna daha sıkı sarılıp Ivan'ı aradı.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye sordu Ivan, kaldırımda onunla buluştuğunda.

Hayır.

Evet.

"Amacıma ulaştım," dedi Marya, bu bir cevaptan daha çok bir gerçekti. Ivan kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Marya sert bir sesle, "Kardeşinin diriltilmesini istiyor," diye açıkladı.

"Sanırım ona sadece kutsalların dirileceğini söyledin," dedi Ivan, yarı gülümseyerek ve cevap olarak Marya kahkaha attı.

"Hiçbir şey söylemedim," diye onu temin etti Marya. "Endişelenmem gereken bir kız kardeşim var. Dimitri Fedorov'unkini listeye eklemesek de başka sorunlarım var."

Bunu söyleyebilmesinin tek nedeni kalbinin, görüş alanının dışında, daha yeni ayrıldığı gözden uzak bir yerde atıyor olmasıydı. Ona sahip olmamak kusursuz değildi elbette, önceden bilinen bir kas gibi çağırmaya çalıştığında, hareketlerini ve alacağı kararları biliyordu. Aradaki fark, artık ona güvenmek zorunda olmamasıydı. Kalbi bir kez kontrolü kaybetmişti. Şimdi daha çok bir dirsek gibiydi. Marya istediğinde onu bükebilirdi.

"O nasıl?" diye sordu Marya, dikkatini tekrar Ivan'a vererek. "Sasha ile ilgili bir şey fark ettin mi?"

Ivan tereddüt etti.

"Üzgün görünüyor," dedi. "Gerçi seni on yıl boyunca üzüntünle tanımamış olsaydım, onunkine dair işaretler yakalayamayabilirdim."

Marya ona sabırsız bir bakış attı. "Beni küçümsüyorsun, Ivan."

"Hayır, küçümsemiyorum," diye temin etti Ivan. "Seni insanlaştırarak neden küçümseyeyim ki?"

Marya kaşlarını kaldırarak, "Çünkü Antonova'yım," diye hatırlattı ona. "Ben aşk acısı çeken bir kız değilim, Ivan, Sasha da öyle. O bir elmas. Hiçbir şey onu kıramaz. Hiçbir şey ondan daha parlak olamaz."

Ivan hafifçe omuz silkti.

"Yine de" dedi, üstü kapalı bir itirazdı bu ve Marya iç çekerek gerçeklik kumaşını sıyırıp, yanında evine götürdü.

Şimdi Stas olmadan evin atmosferi daha sessizdi; daha soğuk. Stas evin sıcaklığıydı. Marya, onun varlığıyla daha sıcak ve gü-

vende hissediyordu. Stas'ın duygusal dengeyi koruyabilmesi için ona destek olduğunu düşündü. Onu unutmamıştı.

Onu unutmamıştı ama yine de...

Kalbi başka bir yerde atıyordu ve bu düşünceler kolayca kenara itildi.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Ivan, onun yüzündeki ifadeyi yakalayarak. Marya da başını iki yana salladı.

"Hayır, Ivan." Bir an durup düşündükten sonra uzanıp onun yanağına dokundu. "Sana değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ivan, yanağını onun avucuna yaslayarak başıyla onayladı. "Ve seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun."

Marya başını salladı. "Biliyorum."

Bir akşam için bu kadarı yeterliydi. Yapması gereken şeyler vardı, Dimitri Fedorov'un kalıntılarından iz bırakmadan kurtulmalıydı. Bunu başarmak için ihtiyaç duyacağı suyu hayal etti ve irkilmemek için mücadele verdi. Su kaynar olurdu. Önce yanar ve sonra da donardı. Gülsuyu ve pişmanlıkla yıkandıktan sonra kulağında onun sözleriyle uykuya dalardı: *Bana geri dön, Masha. Ne zaman hazır olursan. Cenneti ve dünyayı egemenliğin altına almayı bitirdiğinde geri dön.*

Sertçe yutkundu ve arkasını dönüp yatak odasına yürüdüğünde Ivan da koridora çıkıp evine gitmeye hazırlandı. Marya bir an için durdu, odanın içinde titreyen ışığı fark etti ve Ivan'ı çağırmayı düşündü.

O Marya Antonova'ydı; sadece arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Kendini koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti.

Kapıyı kaydırarak açtı ve beklenmedik manzara karşısında gözlerini kırpıştırarak durdu.

"Panik yapma," diye uyardı kız kardeşi Katya.

Söylenecek en saçma şeydi. Marya asla paniklemezdi. Artık hiç paniklemezdi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Marya usulca, kız kardeşlerine bakıyor ve onları teker teker sınıflandırıyordu.

Katya, ölüleri görebiliyordu.

Irina, onları duyabiliyordu.

Galina, bir jeneratöre güç verebiliyordu.

Ve onların arkasında...

"Marya Antonova," dedi bir ceset ve Marya ağır ağır iç geçirdi.

Bir yandan öfkelenebilirdi. Kız kardeşleri belli ki aptalca bir şey yapmışlardı. Öte yandan, en azından doğrudan ona gitmişlerdi. Her şey gibi bu da Marya'nın üstesinden gelebileceği bir durumdu ve eğer üstesinden gelinemiyorsa o zaman kesinlikle bastırılabilirdi.

Sabretmeyi ya da ona benzer duyguyu seçerek nefesini bıraktı.

"En azından koku konusunda bir şeyler yapabilirdin," dedi sonunda Katya'ya, o da omuz silkerek yanıtladı.

Katya, "Bu senin alanın," diye hatırlattı. "Masha, bir zamanlar yüce uyuşturucu lordu olmaktan çok bir şeyleri onarmakta maharetliydin."

"Beni biraz daha küçümsesene," diye homurdandı Marya, ardından cesede döndü. "Benden ne kazanacağını sanıyorsun?"

"Sasha'yı kurtarmak zorundayım," dedi ceset. "Onu kurtarmak zorundayım."

Marya başını kaldırıp diğerlerine baktı. Galina, sevimli bir tavırla hafifçe omuz silkti.

"Sasha öldü," dedi Marya cesede. "Onu kurtarmak için artık çok geç."

Irina ve Katya birbirlerine baktılar.

Bu arada ceset başını iki yana salladı.

"Onu kurtaracağım," dedi.

"Neden kurtaracaksın?" diye sordu Marya.

"Dünyadan," diye yanıtladı ceset. "Eğer bu dünyadan değilse bile diğerlerinden."

Marya kaşlarını çatarak bir açıklama duymak için kız kardeşlerine baktı ve Irina tereddütle bir adım öne çıktı.

"Delikanlı biraz... sıkışmış durumda," diye ekledi.

Delikanlı. Marya onun o delikanlı olduğunu zaten biliyordu.

"Neye sıkışmış?" diye sordu Marya. "Geçmişe mi?"

"Kendi ölümüne," diye açıkladı Irina. "Bu yüzden onu geri getirmek zorundaydık."

"Beni her yerde takip ediyordu," diye ekledi Katya. "Irka ile konuşuyordu. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu."

Marya, umursamamış görünen Galina'ya baktı. "Sadece sıkılmıştım," dedi Galina ve Marya iç çektiler.

"İyi o zaman. Galya, buraya gel." Marya onu işaret etti ve Galina başını sallayarak elini omzuna koydu. "Ve sen, otursana" dedi Marya cesede.

Ceset hemen oturdu. İtaatkârdı.

Marya, "Bu biraz zaman alabilir," diye uyardı, doğruydu ve "Seni tekrar öldürmek daha çabuk olur," diye ekledi.

"Ölümle ilgili tuhaf bir şey var," diye cevap verdi ceset. "Zamana tuhaf bir şey yapıyor."

Marya kısa bir süre Dimitri'nin parmaklarının yanağında yavaşça gezindiğini hissetti.

Ölü şeyler asla uzun süre ölü kalmazdı. Bir şekilde, her zaman yeniden canlanırlardı.

Ellerini cesedin gözlerine koydu ve kendi gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Evet, kesinlikle öyle."

IV.17

(Müttefikler)

Marya Antonova'ya dokunmak, yıldırım çarpması gibiydi. Marya, elektrik şokuydu ve Dimitri, ona dokunduğu için felç olmuştu, uzuvlarını yeniden hissedene kadar dağınık yatakta çıplak ve yalnız yattı. Sonra ayağa fırladı, hızlı adımlarla sokağa çıktı ve kendini kısa bir süre önce gittiği yerde buldu.

"Köprü," diye seslendi, "kalbimdekilerin değişimi hakkında..."

"Ah, mükemmel," dedi Brynmor Attaway, Dimitri'nin koltuğunu görmesini engellediği yerden dönerek. "Biz de seni bekliyorduk, Dimitri Fedorov."

Dimitri durakladı. "Biz mi?"

Bryn kenara çekildiğinde, genç bir kadının sessizce bir içki yudumladığını gördü. Dimitri'nin tahminine göre, ölüm viskisi içen genç kadın Bryn'le göz göze geldi ve gülümsedi.

"Sen Dimitri olmalısın," dedi.

Gözler farklıydı. Bunun dışında benzerlik gizemliydi.

"Sen Marya'nın kız kardeşisin," dedi ve Antonova cadıları hakkındaki bilgilerini gözden geçirdi. Ekaterina değil, Irina değil, Liliya değil, Yelena değil. Daha genç biri. Galina mı?

Hayır, kim olduğunu kesinlikle biliyordu.

"Sen Sasha'sın," dedi Dimitri, burada olmasının ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Genç kız karşılığında yavaşça gülümsedi.

"O zevk bana ait," dedi Sasha ve adam yüzünü buruşturdu.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Ölüm ailemde pek işe yaramıyor," diye cevap verdi. "Genetik olduğunu varsayabiliriz."

Bu sözler üzerine Dimitri, kendinden emin tavırla bekleyen Bryn'e baktı. "Bu ne şimdi?"

Bryn omuz silkerek, "Eğer istersen bir ittifak," diye cevap verdi. "Aslında daha çok detaylı bir plan ama ittifak daha iyi bir kelime. Benim yardımımı istiyorsun," diye açıkladı Dimitri'ye. "O da öyle. Ancak kim olduğumu düşünürsek..." *Köprü*, diye belirtti Dimitri içten içe homurdanarak. "...her zaman dış kaynak kullanımını tercih ederim."

Dimitri bir an düşündü.

"Ona benim adıma ne önerdin?" diye sordu Bryn'e. Sorusu üzerine Bryn kıkırdadı.

"Hiçbir şey," dedi. "Karar senin."

Dimitri, ayağa kalkmış, ringdeki boksörler gibi onları izleyen Sasha'ya döndü. "Neden hemen şimdi babama, Baba Yaga'nın anlaşmayı bozduğunu söylemeyeyim?" diye sordu. "Senin için kolayca gelebiliriz. Bana neden gelmemem gerektiğini söyle." Dehşete düşmüştü, bu bir emirden çok bir soru gibiydi.

"Çünkü ikimiz de babanın alaşağı edilmesini istiyoruz," dedi Sasha açıkça. "Çünkü onun acı çekmesini istiyorum, sen de öyle."

Dimitri kaskatı kesildi.

"Koschei'nin vârisi için cesur bir iddia," dedi.

"Öyle, değil mi?" Sasha da aynı fikirdeydi. "Yine de... bir vârisi *var*, değil mi? Bu da bir tür krallığı devredeceği anlamına geliyor. Söylentilere göre krallık oldukça değerli. O yüzden," diye teklif etti kurnazca, "babanı aradan çıkarmak işleri kolaylaştırır gibi görünüyor, değil mi?"

"Onu kaybetmek için acele ettiğimi düşündüren nedir?"

Genç kız büyük olasılıkla Marya'dan öğrenmiş olduğu can sıkıntısını ifade eden hoş bir bakışla ona baktı.

"Köprü, bana memnuniyetsizlikten rahatsız olduğunu söylüyor.

Ne tesadüftür ki ben de kendimi benzer durumda buluyorum. Mirasımız farklı değil, biliyorsun," dedi Sasha ona. "Bir imparatorluk, rekabet, kayıp, suçluluk... Her iki tarafta da kanlı eller."

Dimitri, Sasha'ya dönmeden önce umursamayan Bryn'e baktı.

"Tam olarak ne istiyorsun?" diye sordu. "İmkânsız olanın dışında."

"Köprü sana zaten söyledi," dedi Sasha. "Bir müttefike ihtiyacım var. Güvenebileceğim birine. Bu bir iş teklifi."

"Anlaşmaları sevmem," dedi Dimitri.

"Ee, buraya bir anlaşma yapmak için geldiğin çok açık," diye belirtti Sasha. "Fikrini değiştiren bir şey mi oldu?"

Marya'nın kalbi göğsünde bir, iki kez attı.

Dimitri sert ve soğuk bir sesle, "Babama tek başıma karşı durmak başka, düşmanımın onu devirmesine yardım etmek başka bir şey," dedi.

"Babanın düşmanıyım, senin değil," diye düzeltti Sasha. "Babanın bedel ödemesini istiyorum. Kardeşinin acı çekmesini istiyorum. Seni kabul edebilirim ya da bırakabilirim." Bunu kanıtlamak için omuz silkti. "Senin nasıl bir adam olduğunu bilmiyorum, Dimitri Fedorov ama kardeşinin senin nasıl bir adam olduğunu düşündüğünü biliyorum. Çıkarlarımızın belirli noktalarda uyumlu olduğunu ve birlikte hareket edebileceğimizi biliyorum. Dolayısıyla," dedi ona doğru bir adım atarak "her şey göz önünde bulundurulduğunda senin dostun sayılırım."

Dimitri bunların dostluk sözleri olmadığını düşündü.

Ama tamamen yanlış da değildi.

"Bana bir şey ver," dedi Sasha. "Koschei'yi sersemletecek, imparatorluğunu altından çekip alacak bir şey. Karşılığında sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Dimitri alay etti. Sanki ona kolayca dokunabilirmiş gibi. Etik

olarak sıkıntılı olabilir ama düpedüz zayıf değildi. "Peki, ya kabul etmezsem?"

"Seni mahvederim," dedi Sasha, hiç tereddüt etmeden. "Biraz daha zamanımı alabilir ama bu bir pazarlık değil. Koschei'yi alaşağı edeceğim." Sasha bu sözleri gözünü kırpmadan söylemişti. "İster bana yardım et, ister yoluma çık, gözlerinin içine bakacağım ve bana neye mal olduğunu bildiğinden emin olacağım. İyi bir ortakla daha verimli olurum ama zamanımı boşa harcamak gibi bir alışkanlığım yok."

Sasha onu bir an daha dikkatle inceledi. "Ve Koschei ile işim bittiğinde..." Bir duraksama. "Eğer değil, olduğu zaman. O artık tehdit olmaktan *çıktığında* kız kardeşlerim ve ben Lev'i geri getirebiliriz."

Dimitri onun gerçek gücünün bu olduğunu fark etti. Başından beri anlamış olması gerektiği gibi elindeki gerçek koz buydu. Henüz arkasını dönmemiş olması, onun hakkında görmesini istediğinden daha fazlasını ortaya çıkarmış olmalıydı ama artık bir önemi yoktu. Bu sözleri yüksek sesle söyledikten sonra artık önemi kalmamıştı.

"Koschei olmadan, annemle yapılan anlaşma önemsiz, hükümsüz olacak. Ellerim artık bağlı olmayacak. Beni Antonova değilmişim gibi düşün, sen de Fedorov değilsin," dedi Sasha, gri gözlerini onunkilere dikerek, "sadece aynı adamı özleyen iki kişiyiz."

Dimitri, kaybettiği kardeşini geri getirmek için neredeyse her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Yine de bu konuda tercih ettiği yolun biraz daha farklı olmasını dilerdi. En azından daha az Antonova ile ilgili olabilirdi.

"Yani." Sasha nokta koymak istercesine derin nefes verdi. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Dimitri, Bryn'e döndü.

"İstediğim bu değildi," dedi. En azından bu kadarını yüksek sesle söylemesi gerekiyordu.

"Hayır," diye onayladı Köprü. "Peki, genellikle istediğin şeyi elde ediyor musun, Dimitri Fedorov?"

Neredeyse hiç, diye düşündü.

"Tamam," dedi Dimitri usulca, Sasha Antonova'ya dönerek. "Aklında ne var?"

IV.18

(Tek Kutsal)

"İşte," dedi Marya, arkasına yaslanıp yaptığı işi inceleyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Eski ceset canlanarak yavaşça elini yanağına götürdü.

"Bu işte çok iyisin," diye belirtti. "Ne yazık ki senin büyünle ilgili deneyimlerim çoğunlukla kardeşimin senin ellerinde neredeyse ölüyor olmasıyla sınırlı."

"Ee, çok az şey hatırlıyorsun da ondan," dedi Marya. "Lev Fedorov."

Lev gözlerini açtı, bedenine, hayatına, adına geri döndü.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Marya kız kardeşlerine, elini yavaşça Galina'nınkinin üzerine koyarak. "Lev ile konuşmamız gereken şeyler var."

Irina tereddüt etti. "Ama Masha, annem sorarsa..."

"Hiçbir şey söylemeyeceksiniz," dedi Marya ona kararlılıkla. "Anneme ben söyleyeceğim."

Katya ve Irina bir an tartışacak gibi oldular ama sonra başlarını sallayarak odadan çıkmaya razı oldular. Galina, gözle görülür

bir yorgunlukla Marya'yı yanağından öptü ve tek kelime etmeden onları takip etti.

"Şimdi," dedi Marya Lev'e dönerek "neden kız kardeşlerimi rahatsız edip durduğunu anlat."

Lev, tıpkı Dimitri'nin ergenlik dönemindeki haline benziyordu. Bu Fedorov'un saçları ve gözleri koyu renkti; altın sarısı değildi, çene hatları daha keskin, elmacıkkemikleri daha çıkıktı ama onda tanıdık bir gençlik kıvılcımı vardı. Dimitri'yi çoktan terk etmiş olan bir ciddiyet.

"Şey, başka kimse beni duyamadı ya da göremedi," diye açıkladı Lev. "Biraz sinir bozucu bir deneyim, ölüm. Bu da," diye ekledi rahatsızca, "görünüşe göre senin aşina olduğun bir şey."

"Aşağı yukarı," diye kabul etti Marya. "Yine de, Sasha için hissettiğin korku tam olarak nedir?"

"Roma'nın ona zarar verebileceğini düşündüm. Ya da daha kötüsü, kendini kaybedeceğini."

Ivan'ın sözleri -*O üzgün görünüyor*- Marya'nın zihninde belirip kayboldu.

"Bizim Sasha'yı pek iyi tanımıyorsun," dedi Marya ve Lev bir kaşını kaldırdı.

"Tanımıyor muyum?" diye karşı çıktı.

Marya, Sasha'nın yüzündeki boş ifadeyi düşündü ve hiçbir şey söylemedi. Hesapta olmayan bir aşkın yaratacağı sorunları herkesten iyi biliyordu.

"Sasha öldü," dedi Lev'e, yalana bağlı kalarak. Lev'in babasına ya da kardeşlerine söylemek zorunda kalıp kalmayacağını henüz bilmiyordu, bu yüzden ona güvenemezdi, ancak bu onun işe yaramaz olduğunu göstermiyordu. En azından şimdilik. "Ona hâlâ yardım edebilirsin," dedi Marya, planı ölçüp biçerek ve değiştirerek. "Sonuçta suçlu hâlâ özgür."

Lev yüzünü buruşturdu. "Sanırım Roma'yı kastediyorsun?"

"Kısmen." Marya dikkatliydi, yalanları parmak uçlarında şekillendiriyordu. "Yine de Sasha'nın ölü olarak kalması Koschei'nin suçu, değil mi? Senin hayatta olduğunu kimse bilmemeli," diye uyardı onu, "aksi hâlde Koschei ile Baba Yaga arasında yapılan anlaşma bozulur. Bu hem senin hem de benim ailemin felaketi olur."

"Koschei," diye yineledi Lev, afallamış görünüyordu. "Babam bir anlaşma mı yaptı?"

Marya başını olumlu anlamda salladı.

"Ama..." Lev zorlukla yutkundu. "Kızın ölümünden o sorumluysa o zaman ne dediğinin farkındasın demektir."

Marya yine başını salladı.

"Benden... Fedorov olmamamı mı istiyorsun?"

"Evet." Marya bunu istiyordu. "Hiçbir Fedorov seni geri getiremeyeceğine göre hayatını Antonovalara borçlusun. Değil mi?"

Lev, tereddüt etti. "Ama kardeşlerim," diye söze başladı ve durdu, yüzünde berraklık ya da ona benzer bir şey belirmişti. "Dima'yı sen öldürmedin," diye anımsadı, Marya'nın yüzü hareketsizken kaşları hafifçe çatıldı. "Onu ölüme terk edebilecekken kurtardın."

Marya hiçbir şey söylemedi.

"Marya Antonova," dedi Lev, gözlerini açarak. "Sen... şans eseri... iyi biri olabilir misin acaba?"

Marya kahkahasının boğazını yaktığını hissetti.

"Hayır," diye güvence verdi Marya ona. Kalbi göğsünde olsaydı suçluluk duygusuyla kekeleyebilirdi ama değildi, o yüzden kekelemedi. "Sadece kız kardeşi ölmüş bir kadınım. Sadece bir silahım," diye açıkladı, "bana acı çektiren adama doğrultulmuş bir silah."

Lev bunu düşündü.

"O zaman senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu ve Marya da ona anlattı.

Marya durumu açıklarken ve Lev başıyla onayladı.

Biraz tartıştıktan sonra, Lev elini uzattı ve anlaştılar.

Marya Antonova da gecenin karanlığında sıvışıp doğruca annesine gitti.

Kapıyı çalmak üzere pervazın dışında bekliyordu ki sesler duydu. Birkaç saat önce olanların garip bir yankısıydı bu; yatak odasında onu bekleyen beklenmedik diriliş. Marya bir elini üzerine doğru sallayarak gölgesini gizledi ve sessizce dinleyerek odanın içine süzüldü.

Yaşlı bir adam, "Öyleyse farklılıklarımızı gömmemiz gerekmez mi?" diye soruyordu. "Seni hatırlıyorum Marya, bir zamanlar olduğun gibi. Seni hiç görmediğimi, sahip olunacak ya da kullanılacak bir şey olarak gördüğümü sanıyordun ama seni bütünüyle gördüm. Sevilmeyen ve değer verilmeyen bir kadın gördüm. Dalkavuk kocasından çok daha fazlasını yapabilecek potansiyele sahip bir cadı gördüm. Seni ortak olarak gördüm, Marya. Baba Yaga olabileceğini senden önce biliyordum ve hazırdım, bekliyordum..."

"Lazar," dedi Yaga usulca. "Yanımda olman beni rahatlatmaz mıydı sanıyorsun?"

Marya yumruğunu sıkarak zorla yutkundu. Bunun bir numara olduğunu umuyordu. Ya da bir yalan.

Ancak Marya'ya karşı hiçbir zaman yumuşaklık göstermemiş olan annesi, şimdi kesinlikle yumuşamış görünüyordu. Hatta biraz nostaljik.

"Ne kadar aptalmışız," dedi Koschei, Marya'nın tırnakları avucuna batarken. "İkimiz de bu kadar çok şey kaybetmişken farklılıklarımızı gömemez miydik?"

"Telafi etmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu Yaga, iç çe-

kerek. "Daha kolay olurdu, Lazar. Sana karşı savaşmak yerine seninle birlikte çalışmak çok daha kolay olurdu."

Marya'nın boğazı yanıyordu.

Kalbinin silik anısı göğsünde acı acı dağlandı.

"Sadece farklılıklarımız yüzünden acı çektik," dedi Koschei, uzanıp Yaga'nın elini tuttu ve daha fazla dayanamayan Marya, eve dönmek için neredeyse havada süzülerek hızla odadan çıktı.

Acı çektiklerine inanıyorlardı.

İkisi de acı çektiklerine inanıyordu.

Çığlık atmak istedi.

Midesinde ne var ne yok çıkarmak istedi.

Telaş içinde, anılarından gelen sesler zihnini doldurdu.

Masha, bunu yapma...

On iki yıl önce annesi ondan seçim yapmasını istemişti.

Masha, lütfen. Lütfen!

On iki yıl önce sevgilisinin gözlerinin içine bakıp en korkunç yalanını söylemişti; ona hiçbir şey hissetmediğini söylemişti.

Bunu kastetmiş olamazsın, Masha. Bunu kastetmediğini biliyorum!

On iki yıl önce kalbini söküp bir kenara atmış, derinlerde bir yere gömmüştü.

Masha, sen güneş, ay ve yıldızlarsın...

Masha, eğer gidersen tüm kalbimi de yanında götürürsün...

Marya Antonova, seni ölene kadar seveceğim...

"Dima," diye fısıldadı.

Eğer sadece beni seçersen, Masha, seni bu hayattan kurtarabilirim.

Marya avuçlarının çizgilerine baktı, olmayan bir netlik bekliyordu. Dimitri'nin sesi düşüncelerinden silinirken bile annesinin ihanetinin acısı hafiflememişti.

Ben sadece bana acı çektiren adama doğrultulmuş bir silahım.

Sadece bir silah, diye düşündü.

Sadece bir silah.

Bıçağın kesebilmesi için biri tarafından kullanılması gerekir.

Bana geri dön, Masha...

Sadece bir adama doğrultulmuş silah.

Peki, diye merak etti öfkeyle, onu kim hedef almıştı?

Marya soğuk bir ifadeyle başını kaldırdı ve parmaklarını kendisini temsil ettiğini düşündüğü bıçağın kenarına doladı.

Baba Yaga'nın kalbi yumuşuyordu.

Ancak Marya Antonova asla kırılmayacaktı.

IV.19

(Kara Para, Kötü Kan)

Eric Taylor saymakta olduğu tabletlerden başını kaldırdı, gözleri telaşla parladıktan sonra ofisinin kapısında duran adama öfkeyle baktı. "Buraya nasıl girdin?" diye sordu, sonra tanıyarak kaşlarını çattı. "Dur bir dakika. Seni tanıyor muyum?"

"Aslında tanıyorsun," diye onayladı Lev, kapı pervazına yaslanıp omzunun üzerinden işaret ederek. "Kapı kilitli değildi. Yüzünün iyileştiğini görmek güzel," diye ekledi.

Gergin bir ifadeyle gülümseyen Eric, bir an duraksadı.

"Sanırım bilmem gerekirdi," diye mırıldandı kendi kendine, başını salladı ve tabletlerine döndü. Lev, Eric'in bileğindeki ince deri kelepçeye baktı, dikkatini Eric'in ne yazık ki yumruklanmamış yüzüne yöneltmeden önce onu inceledi. "Asil olanlar her zaman bir şeyler saklıyor, değil mi?"

Lev oyunbaz bir tavırla, "Sanırım," diye cevap verdi.

Ne de olsa Eric Taylor'ın soyluluk hakkında çok şey bildiğinden emin olmasa da haksız sayılmazdı.

Eric çalışırken Lev ile küçümseyici bir tavırla konuşmaya devam ederek, "Ee," dedi. "Anladığım kadarıyla yeni alıcı sensin? Gizliliğe olan ihtiyacını anlıyorum," diye ekledi, yüzüne bakarak. "Benim de bu konuda biraz hassasiyetim var, yine de buluşmayı ayarladığımızda sen olduğunu söyleyebilirdin."

Lev umursamadı. "Çok dikkatli olamam."

"Yine de erkencisin." Eric bitmemiş tabletlerini işaret etti. "Bence geç kalmak kadar kaba bir davranış."

"Eh, bu kesinlikle olamaz," dedi Lev, ardından konuşmasına devam etti. "Ee, tedarikçin kim?"

"Ah," dedi Eric, gözlerini karaladığı notlardan ayırmadan; bir tür kod. Sayılar ve semboller, satışlar ve envanterle ilgili ayrıntılar. "Açıkçası bunu sana söyleyemem. Bu bir tür 'para konuşur' durumu mu? Yani, ben bilmiyorum."

"Doğru," dedi Lev, bir adım daha atarak. "Özür dilemek için bile değil, sanırım."

Eric bıyık altından güldü. "Senden özür dilemek mi? Ne için?"

"Pek de iyi bir sicilin yok, değil mi?" Lev böyle söyleyince Eric'in gözleri kısıldı ama başını kaldırıp bakmadı. "Biliyorsun," diye devam etti Lev yüksek sesle düşünerek. "Buraya gelmeden önce işverenim bana özellikle senin bir... ah, hangi kelimeyi kullanmıştı," diye düşündü. "Sanırım *şovenistti*. Ya da *narsist*? Muhtemelen *zehirli erkekliğin yanan çöp yığını*... bilmiyorum, hepsi birbirine karışıyor..."

"Affedersin?" dedi Eric, başını kaldırarak. "Son hatırladığımda, istediğin şeye sahip olan bendim, pislik. Eğer medeni olmak istemiyorsan kapıyı nerede bulacağını biliyorsun."

"Aslında biliyorum," diye kabul etti Lev. "Ne acıdır ki nezaketle pek ilgilenmiyorum. Ne yazık ki gitmeden önce seninle hızlıca bir takas yapmam gerekiyor, o yüzden..."

"Takas mı?" diye tekrarladı Eric, sonunda Lev'le yüzleşmek için ayağa kalkarak. "Bu işler böyle yürümüyor, tamam mı? Şartları ben belirlerim, sonra da sen..."

Lev bir hışımla Eric'in boğazını sıktı.

"Ben," diye açıkladı Lev, "bundan sonrasını ben devralıyorum, Eric. Özür dilemek isterdim ama..." Omuz silkti. "Son yaşananlardan sonra zamanın ne kadar değerli olduğunu öğrendim."

Eric, konuşmaya çabalayarak ağzını açtı ve Lev iç çekti.

"Doğru," diye hatırlattı kendi kendine. "Vakit boşa gidiyor."

Eric'in boğazına küçük bir darbe indirmek fazlasıyla yeterli oldu, sersemleyip yere düştü. Lev, onu kenara ittikten sonra eğilip nabzını kontrol etti, bileğindeki deri kelepçeyi çıkardı ve tabletlerden birini almak için ayağa kalktı.

Tam zamanında dairenin ön kapısı tıklatıldı. Lev tabletleri toplayıp kısa bir süre göz gezdirdikten sonra cebine koydu, kapıyı arkasından kapattı ve geniş mermer girişi geçerek kapıya ulaştı. Kilitliydi, elbette ama hiçbir şekilde korunmuyordu. Eric'in cadılarla uğraşmak konusunda hazırlıksız olması şaşırtıcı değildi.

"Evet?" Lev kapıyı çekerek açtığında karşısında gri takım elbiseli bir adam duruyordu.

"Eric?" diye sordu adam. "Telefonda konuşmuştuk."

Lev başıyla onayladı ve kapıyı açarak içeri girmesini işaret etti.

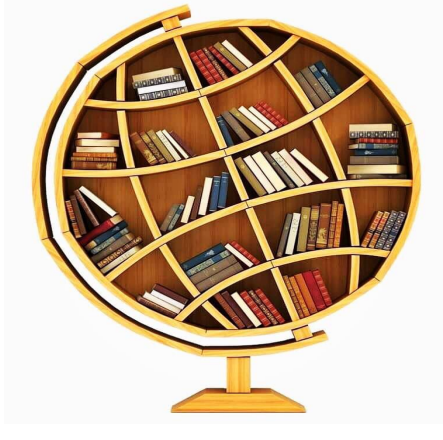
"Uzun sürmez," dedi. "Bir tür 'para konuşur' durumu, değil mi? Yani, buna ihtiyacımız yok."

Adam Lev'i inceleyerek hafifçe kaşlarını çattı.

"Eric'le buluşmaya geldiğimi sanıyordum," dedi, endişeli gözlerle kapıya bakıyordu, Lev gülümsedi ve parmaklarını çevirip uzaktan kilitledi.

"Eric başka bir işle meşgul," dedi. "Bundan sonrasını ben halledeceğim."

Ninova
Library

PERDE V

ÖLDÜR MUTLULUĞUNU

Görün işte nasıl bir cezaya uğradı nefretiniz;
Tanrı hayatınızın mutluluğunu sevgi ile öldürdü!
Ben de göz yumduğum için kavganıza
İki hısımdan birden oldum. Hepimiz cezalandık.

Prens,
Romeo ve Juliet (Perde V, Sahne III)*

* Bu kısım Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi *Romeo ve Juliet* kitabından alıntılanmıştır. (ç.n.)

V.1

(Aile Reisi)

İnsanlar gölgelerin karanlığı temsil ettiğine inanır, ancak bu teknik olarak doğru değildir. Bir kere, gölge ışık olmadan var olamaz. Kendisi de karanlığın bir parçası olan gölge, ancak ışık devam ettiğinde görülebilir, yani daha parlak bir şey bağlamında görülebilir.

Ölümsüz Koschei olarak bilinen adamın hayatının çoğunu bir gölge olarak geçirdiğini iddia etmek mantıksız bir sonuç değildir. Lazar Fedorov doğduğunda kesinlikle bir gölgeydi. Babası işçi sınıfından bir cadıydı, New York Cadı Kasabaları'nın işleyişinde bir çarktı ve zorlukla kazandığı tüm parasını (iyilikler, tuhaf işler, borçlar aracılığıyla, çoğunlukla Özgürlük Anıtı'nın meşalesini arayan diğer hacılar tarafından verilen borçlar) yıkık dökük bir apartman satın almak için bir araya getirmişti. Bu binayı ölümüne kadar, Lazar onlu yaşlarının ortalarındayken biraz daha iyi durumda bir binaya dönüştürmüştü. Lazar'ın babasının öldüğü yıl, ikisi için de oldukça kötüydü. Lazar'ın, sağlığı hiçbir zaman çok iyi olmayan ağabeyi de babalarından kısa süre sonra ölmüştü. Akciğerlerinde enfeksiyon vardı; nefes almak kadar basit bir eylem bile ölümcül olabiliyordu. Duygusal bağlarının güçlü olduğu zeki ağabeyini çok seven Lazar yapayalnız kalmıştı, şimdi babalarının tek mal varlığının mirasçısıydı; itibarlı bir soyadı ve apartman binası. Muhtaç kiracıları, babasının ölümünden sonra bile baskıcı taleplerini sürdürmüşlerdi.

Lazar da babası gibi ihtiyacı olanlara iyilik yaparak işe başladı ve eğer karma bir oyunsa Lazar kazanan bir elle masaya oturdu. Lazar Fedorov henüz on beş yaşındayken, zamanla karmaşık bir iyilik sistemine dönüşecek ve hepsi de gerçek niyetlerle bir dizi yardımda bulundu. Nerede tamir edilmiş bir çatı veya onarılmış bir duvar varsa hepsi Lazar'ın işiydi. Ah, Lazar, Tanrı'ya şükür buradasın, şu sorunuma bir göz atabilir misin? Karşılığında sana fazla şey sunamam ama işte, bunu al. Evimizden, ailemizden bir biblo. Geçmişimizden anlamlı, değerli bir hatıra. Benim için paha biçilemez bir şey.

Lazar başını sallar, hediyeyi kabul eder ve bir yere saklardı. Büyük ölçüde zihninde. Bu hediyelerin değerinin bir dolar karşılığından çok, "Artık her şeyimi sana borçluyum," anlamına gelen minnettarlık ifadesiyle ortaya çıktığını öğrenmişti.

Bununla ne yapabilirim? diye düşünürdü, sonra bir başkasının iyiliğe ihtiyacı olurdu. Ve sonra şunu düşünürdü: *Bu kişi, benim teklifimden faydalanmaz mı? Karşılığında ben de onların sadakatinden faydalanmaz mıyım?*

Kısa süre sonra, Lazar Fedorov on sekiz yaşına geldiğinde, elinde çok sayıda iyilik vardı. Bu konuda çok titizdi. Bazı geceler aç kalmayı bile göze alırdı, çünkü en akıllıca nasıl harcandığını bilmeden iyilik istemektense, açlıktan ölmeyi tercih ederdi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde pahalı bir yemek yese bile, bunun hiçbir şeye sahip olmamanın savurganlığıyla asla kıyaslanamayacağını her zaman hatırlardı. İşinin ilk günlerinde yemekler genellikle konserveydi, tadı metalik ve sıradandı ama en önemlisi farkındalıkla birlikte gelirdi: *Ah, ihtiyacım olan şeyi nasıl temin edebileceğimi biliyorum.*

Lazar'ın geçmişinden kurtulduğu ilk şey apartman binasıydı. Elbette, mülkiyeti elinde tuttu ancak bir yönetici atadı. İşinin, baş-

kalarının nankör mutluluğuna dayanmayacağını düşündü. Eğer başarılı olmak istiyorsa başkalarının *acılarına* yatırım yapması gerekecekti. Daha fazlasını isteyenleri bulacak ve onlara bunu elde etmeleri için bir araç sunacaktı. Gençlik yıllarında pek çok şey öğrendi; bunlardan biri de farklı biçimlerde ortaya çıkan çaresizliğin yüzünü nasıl tanıyacağıydı. Aç, yorgun, evsiz. Ama aynı zamanda zenginlerin, ayrıcalıklıların suretinde de umutsuzluk vardı. Çaresizlik hiç tükenmeyen bir kuyuydu. Güçlülerin bile bu kuyudan cepleri vardı ve Lazar'a sunacak çok daha fazla şeyleri vardı, dolayısıyla bu da kaybedecekleri daha fazla şey anlamına geliyordu.

Gidecek ikinci şey soyadıydı, en azından iş söz konusu olduğunda. İsimlerin sorunu, diye düşündü Lazar, kendilerinin birer gölge olmasıydı. Bunu üstlenen kişi babasının adını taşıyordu ve babası kayda değer biri değilse, kendisi de değildi. Öte yandan Lazar, babası kadar önemsiz olmayacaktı.

Koschei ismi, bir Kasaba cadısının ağzından döküldü; Kasaba cadıları arasında Lazar'ın yeteneğini ilk fark eden kişi, ilk büyük iyiliği Kasaba seçiminin bedeli olmuştu. Cadı, "Brooklyn Kasabası'ndakiler arasında epey nüfuzun olduğunu biliyorum," demişti, "sendika liderlerinden birinin sana borçlu olduğunu duydum."

Cadının, Lazar'a sendikalar olmadan kaybedeceğini bildiğini söylemesine gerek yoktu. Buna karşılık Lazar'ın da cadıya iyiliğin ne olduğunu ya da bunu nasıl elde ettiğini söylemesine gerek yoktu. Önemli olan tek şey haftanın sonunda Brooklyn Kasabası'ndaki her cadının oylarını talep eden adaya vermiş olmasıydı ve geçmişe bakıldığında seçimin kendisi önemsizdi. Kasaba cadısı unutulacaktı. Önemli olan tek şey, geleneksel yöntemlerle satın alınamayan ve bu nedenle kolayca yok edilemeyen, büyük miktarda sırrı olan zayıf bir genç adama nasıl ulaştığının hikâyesi

olacaktı. *O Koschei gibi* diyeceklerdi. *O da Koschei gibi ölümsüz ve sonsuzdur, onu sadece gölgeler arasında bulabilirsiniz.*

Eğer biri Lazar'a bunu nasıl yaptığını sorsaydı gülerek *Fısıltı kampanyası diye bir şey duymadın mı?* derdi. *Her şey büyücülük değildir...* ama kimse sormadı. O zamana kadar ondan çok korkmuşlardı. Ne de olsa kimse göremediği bir şeye güvenmez.

Lazar bir eş bulmaya karar verdiğinde orta yaşa yaklaşıyordu. Zaten babasından daha uzun yaşamış, tek bir harabe binadan çok daha fazlasına sahip olmuştu. Aslında Lazar'ın *birkaç* tane binası vardı ve hepsinden kira topluyordu ama asıl işi bu değildi. Birçok şeyin satıcısıydı; hatta her şeyin. Sahip olunması gereken bir şey varsa Koschei'de vardı ya da o bunu elde edebilirdi. Kasaba cadıları onun başarısına içerlemeye başladıklarında Lazar, nihayet yeterince ilerlediğini anladı. Her Kasaba'dan her cadıdan ikna edici bir parçaya sahip olduğunda sonunda kendini dinlenmeye bırakabileceğine karar verdi.

"Bir eş mi?" diye sormuştu arkadaşı Antonov kuşkuyla, yarı gülerek. Antonov nispeten gençti, Lazar (önce Koschei, sonra da yavaş yavaş kendisi olarak), Antonov'un politikacıdan çok bir cadı olduğunu fark ettiği için, kıdemli meslektaşlarından daha umut verici olduğuna karar verdiği düşük rütbeli Kasaba cadısıydı. Antonov'a bira ısmarlamak, gecenin sonunda Koschei'ye vereceği şey açısından yüz kat daha kazançlı olmuştu; biraz büyü çalışması, ona kolay gelen ancak bildiği kadarıyla başka kimseye kolay gelmeyen bir büyü.

"Nedense yatağının soğuk olduğundan şüpheliyim, Ölümsüz Koschei," diye yargıladı Antonov.

"Prensesim Marya'yı arıyorum sanırım," dedi Lazar, adını aldığı peri masalına gönderme yapmaktan her zaman mutlu ol-

muştu. Her zamanki gibi Antonov birasını bitirirken o da sessizce birasını yudumladı.

"Aslında benim bir Marya'm var." Antonov kendi kendine kıkırdadı. "Sessiz küçük bir şey. Sen de kendine bir tane bul."

Gerçekte Lazar'ın bir eşle pek ilgisi yoktu. Ancak ihtiyacı olan şey bir vâristi. İyi bir vâris. Mirasını devam ettirecek biri. Güçlü bir çocuk; babasından sadece biraz daha fazla yaşamış olan kendinden daha güçlü olacak birini yetiştirebilirdi. Lazar'ın ihtiyacı olan şey Koschei'nin oğluydu. Bir hanedanı devam ettirecek, bir imparatorluğun nimetlerini ve yükünü sırtına alacak biri.

"Sessizlik iyidir," dedi Lazar. "Sessizlikte çalışabilirim."

Böylece Antonov ona Anna'yı buldu, Lazar'ı korkutucu bulduğu her halinden belli sarışın, güzel bir kız. Antonov'un karısı gibi değil, diye düşündü Lazar kıskançlıkla. Anna'nın aksine Antonov'un Marya'sı her zaman dinliyordu; Anna'nın aksine bakışları her zaman keskin ve meraklıydı. Anna'nın onu gördüğünde sinirden kudurduğu yerde, Marya -daha genç olmasa bile en azından aynı yaştaydı, hâlâ bir kızın ince bacaklarına sahip olsa da neredeyse bir kadındı- öyle sorgulayarak bakardı ki Lazar içgüdüsel olarak kendini ondan gizlemeye çalışırdı. Genç karısının önünde yaptığı işlerden rahatça bahseden Antonov'un aksine, Lazar sırlarını kendine saklıyordu.

Lazar ve Anna, Anna'nın çocuk sahibi olması için gereken süre dışında çoğunlukla ayrı hayatlar yaşadılar. O zamana kadar Antonov'un Marya adında bir kız çocuğu doğmuştu bile. Lazar, söylemese de uygun bir isim olduğunu düşünüyordu. Güzel bir kız çocuğu, Antonov'un Marya'sı. Annesi gibi küçük Marya'nın da doğuştan keskin bakışları vardı ve Lazar ona baktığında tuhaf bir hisse kapılıyordu. Babasının en sevdiği kızdı ("Prenses Marya," derdi

Antonov kucağındaki bebeğe, "Masha'm, küçük prensesim!") ve Lazar'ın böyle bir bağı olmasa da onun bir şekilde önemli olacağını hissediyordu. Kendi hayatı, onun hayatı ve çok sessiz, çok zeki annesinin hayatı sonsuza dek iç içe geçecekti.

Sonra Dimitri doğdu.

Dimitri doğdu ve Lazar ilk kez birini, kendisinden daha fazla sevmenin ne demek olduğunu anladı. Oğlunun küçük ciğerlerinden kopan ilk çığlıktan sonra Ölümsüz Koschei gerçek amacını bulmuştu. İnşa ettiği her şey için bir mirasçı istemişti ama o gün, amacının çok daha büyük olduğunu fark etti.

Hayatının amacı, en büyük oğluna layık bir şey yaratmak olacaktı.

Lazar, herhangi bir şekilde yardımcı olduğu için değil, *yararlı* olduğu için Antonov ile arkadaş olmakta haklı olduğunu anladı. Antonov'un yeteneklerinin ne kadar değerli olduğunun farkında değildi; Koschei'nin işine karşı tehdit oluşturacak herhangi bir güdüsü de yoktu, bu da Lazar'ın, Antonov'u yok etmek için bir araç aramak yerine (her ihtimale karşı) onu bir evcil hayvan gibi görmesine neden oldu. Lazar ikinci oğlu Roman'a Antonov'un adını verdi, böyle bir jestin genç adam için kendisinden çok daha fazla anlam ifade edeceğini biliyordu. Gururlu bir adam olan Antonov'un tek arzusu rahatlık ve yoldaşlıktı. Yetenekliydi ve Lazar'ın oğlu Dima'nın üzerine titriyordu. Böylece Lazar, Antonov'un tüm yaşamı boyunca Koschei'ye sadık kalmasının çok çaba gerektirmediğini anlamıştı.

"Oğluma senin adını vereceğim," diye söz verdi Antonova, bu beklentiyle coşkulu görünüyordu ama Lazar, karısı Marya her kız çocuğu doğurduğunda Antonov'un yüzünün hayal kırıklığıyla düştüğünü görebiliyordu. Ve bir kız daha. Sonra bir tane daha. Annesinin mükemmel bir minyatürü olan küçük Masha'nın dü-

mende olduğu toplam yedi kız. Antonov her seferinde daha derin hayal kırıklığına uğradı ve karısının ona artık çocuk doğuramayacağını söylediği gün, dikkatini Lazar'ın oğullarına yönelterek bir tür kayıtsızlıkla, melankoliye yenik düştü.

Anna öldüğünde -oğullarına annelik yaptığından beri karısına düşkün olan Lazar için şaşırtıcı derecede yıkıcı bir darbe- Antonov'un sadece kendi yeteneklerini yanlış değerlendiren bir aptal değil, aynı zamanda evindeki genç ve güzel cadılar ordusunu da yanlış değerlendiren bir aptal olduğu anlaşılmıştı. Antonov, Lazar'ın evine yaptığı ziyaretlere kızı Masha'yı da getirmeye başladığında, Lazar'ın aklına Antonov'un dostluğundan kazanabileceği daha çok şey olabileceği geldi. Masha son derece yetenekli bir cadıydı ve Antonov'un küçük parti numaraları sandığı şeylerin, Lazar'ın görebildiği kadarıyla, babasınınkine rakip olacak büyülü hünerlerin işaretleriydi. Lazar'ın aklına, belki de Masha'nın gücünü çok fazla göstermemesi için eğitilmiş olabileceği geldi ve tam bunu düşündüğü anda bu dersin nereden gelmiş olması gerektiğini anladı.

Kocası, Dimitri'yle oynamakla meşgulken Lazar, büyük Marya Antonova'ya, "Kızınız," diye mırıldandı. "Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Bunu yapmayı nereden öğrendi acaba?"

Marya'nın kara gözleriyle ona baktı. "O zeki bir kız, benim Masha'm."

"Hımm," diye onayladı Lazar, Dimitri dönüp ona kibarca bir şey uzatırken genç Masha'nın yanaklarının kızarmasını izledi; bir kitap, bir oyuncak, bir biblo. Dimitri asla bencil değildi, her zaman cesurdu. Masha ilgiden utanarak yüzünü başka tarafa çevirdi. "Eh," dedi Lazar, "tecrübelerime göre, en değerli mücevherler genellikle gizlidir. Babası biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?" diye mırıldandı Marya, dikkatle ve kısık sesle konuşuyordu.

"Onun da senin kadar iyi bir cadı olduğunu," dedi Lazar sessizce ve Marya kaskatı kesildi. "Bunu ve ikinizin neyin peşinde olduğunuzu."

İksirlerin daha sefil çevrelerde sessizce elden ele dolaştığını görmüş ve bunların arkasında kimin olduğunu hemen anlamıştı. Öncelikle kimin iksirleriydi bunlar ama onları çok daha cazip kılan kimin eliydi.

Eller, diye düzeltti kendini çünkü Marya işin içindeyse, Masha da kesinlikle yakınlardaydı.

Marya cevap vermek yerine, "Kocamdan uzak dur," diye uyardı. "Kim olduğunu biliyorum. Onu kullanmaya çalışacağını biliyorum."

"Çalışmak mı?" diye tekrarladı Lazar gülerek. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Lazar hata yaptığını hemen anladı; çok fazla şey söylemişti. Bir tehdit olduğunu belli etmişti ve Marya arkasını döndüğü anda aralarında kendini zorla kabul ettiren bir güvensizlik hissedebiliyordu. Marya'nın saldırması için daha yıllar geçmesi gerekecekti, fakat Lazar onun hoşnutsuzluğunun tohumlarını daha o küçük konuşmada attığını biliyordu; onu etkilemek istemiş ama Marya'nın onun ne olduğunu kolayca anlayacağını hesaplamamıştı.

Marya'nın, Antonov'a karşı sabrındaki ani kırılmanın kaynağının, kızı ile Lazar'ın oğlu arasında giderek artan yakınlık olduğu açıktı. Lazar'ın kendisi de bunu çoktan tahmin etmişti. Dimitri pencereden dışarı bakıp belli belirsiz gülümserken havada asılı duran gülsuyu kokusunu alabiliyordu. Lazar'ın yabancı olduğu her şey -tanıdığı herkesten daha cesur, daha sıcak ve daha zeki altın oğlu; çekici, karizmatik, sadık, gözü pek ve kararlı- yeterince açıktı; Dimitri Masha'ya âşıktı. Belki Masha da onu seviyordu. Antonov yaşasaydı, belki Dimitri Masha'ya evlenme teklif ede-

cekti ve muhtemelen Masha da kabul edecekti. O zaman Masha bir Fedorov kızı, yani Koschei'nin kızı olacak, Lazar'a yetenekli üç oğlu kadar sadık kalacaktı. Belki de ailelerinin birleşmesi, Antonov'un zeki büyücülüğünün Koschei'ye ait olacağı anlamına geliyordu ama fırsat yaklaştıkça, daha gerçek hale geldikçe Lazar, Marya'nın yeterince uzun süre arka planda sessizce durduğunu görebiliyordu.

"Sanırım Marya beni zehirliyor," dedi Antonov, peçeteye kan tükürerek. "Nedenini bilmiyorum, Lazar... Ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum. Ama... seninle kalabilir miyim?"

Lazar yüzünü buruşturup iç çekti. "Özür dilerim, dostum," dedi.

On dakika sonra Dimitri'yi odaya çağırdı.

"Dima," dedi Lazar, "bir gün Koschei olacağını anlıyorsun, değil mi?"

Dimitri uyuşmuş halde başını sallarken gözleri yerdeki cesetteydi. Antonov onun için bir amca gibiydi, Lazar biliyordu ama Kasaba cadısına düşkünlüğün kan bağıyla aynı şey olmadığını öğrenmek için uygun zaman değildi.

"Koschei olarak," diye devam etti Lazar, "zaman zaman gerekli olan şeyleri yapmak zorunda kalacaksın. Seçimler yapmak zorunda kalacaksın. Kararlar almak güçtür." Dimitri başını kaldırıp baktı, altın rengi kaşları görev bilinciyle çatıktı. "Karar veren kişi olmak, gerçek gücü elinde tutmaktır. Ama bir kez karar verildiğinde bazen sır saklamak zorunda kalırsın."

"Masha'ya söylememi istemiyorsun," diye yorumladı Dimitri. Bu düşünce onu rahatsız etmişti ama sadece bir anlığına. Belki de Masha'nın bilmek istemeyeceğine çoktan karar vermişti.

Lazar olumlu anlamda başını salladı.

"Maksimov'u getir," diye emretti Lazar. "Kasaba cadısı. Bana

borcu var. Ona Antonov'un Kasaba toplantılarından birinde yere düştüğünü gördüğünü söylemesi için talimat ver. Bunu ayarladıktan sonra Masha'nın annesini çağırsın. Ona kendini hazırlamasını söylesin."

"Kendini neye hazırlasın?" diye sordu Dimitri.

"O anlar," dedi Lazar. "Dediklerimi anladın mı?"

Dimitri acımasızca başını salladı. "Evet, baba," dedi ve arkasını dönerek odadan çıktı. Başka soru yok. On beş yaşında bile sadık bir oğul ve kusursuz bir vâris. Dimitri her şeyi tam olarak kendisine söylendiği gibi yaptı ve kimse ne Marya Antonova'dan ne de Lazar'dan şüphelendi. Roman Antonov öldü ve sıradan bir Kasaba cadısı olarak gömüldü. Ailesi, yaklaşık üç yıl sonra Baba Yaga adında geliri şüpheli bir cadının birdenbire öne çıkmasını Kasaba cadıları tartışmaya başlayana kadar gözden uzak yaşadı.

Böyle bir şeyin olmasını bekleyen Lazar, Marya Antonova'nın tam olarak ne yaptığını biliyordu. Ne de olsa yirmi yılı aşkın süredir kocasının arkasına saklanmıştı, o halde neden başka bir ismin daha arkasına saklanmasındı? Belki de onun yüzünden bu ismi seçmiş olabileceği düşüncesiyle kıkırdadı. Onun Ölümsüz Koschei olduğunu biliyordu, doğal olarak o da Baba Yaga'ydı ve şimdi elbette, rakip olacaklardı.

Belki de istediği tam olarak bu değildi.

"Evlen benimle," dedi Marya'ya. Kelimeler ağzından çıkana kadar nasıl hissettiğini tam olarak anlamamıştı. "Senin bir kocaya, benim de bir eşe ihtiyacım var. Birbirimize çok faydalı olabiliriz, sence de öyle değil mi?"

Marya, çocuk doğuramayacağını söylediğinde Lazar onlara ihtiyacı olmadığını söyledi ama çocuklarının zaten çok değerli olduğunu ve başka bir çocuğa ihtiyaç duymayacağını söylemeyi unuttu.

Marya yardımına ihtiyacı olmadığını söyledi. Lazar da her zaman daha fazla yardıma ihtiyacı olabileceğini belirtti ama aslında onun yardımına ihtiyacı olduğunu itiraf etmedi. Yaşlanıyordu, yıllar geçiyordu. Anna öldüğünden beri yalnızdı. Bir yoldaş, bir arkadaş istiyordu. *Senin yardıma ihtiyacın yok ama benim sana ihtiyacım var*, demedi ve belki de onu etkileyen gerçek duygularını ifade edememesiydi.

Söz vermekten çok tehdit etmeye alışkındı. Her şeyi yanlış söylemişti ve o gece olanları anlatmak için oğlu Dimitri'yi yanına çağırdığında hatasının olumsuz sonuçlarının havada belirgin şekilde hissedildiğinden emindi.

"Yaga'ya evlenme teklif ettim," dedi altın sarısı kaşlarını çatan oğluna.

"Neden?" diye sordu Dimitri. Lazar tereddüt etti.

Çünkü o güçlü. Benden daha güçlü.

Lazar'ın tek söylediği "Onun işini istiyorum" oldu. "Kendini rakibim olarak konumlandırıyor. Başarılı olmadan önce onu durdurmak istiyorum."

Dimitri kaşlarını çatarak, "Ama ben onun kızını seviyorum," dedi. "Bunu bir kenara bırakmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Lazar. "Senden bir şey istemiyorum, Dima. Sana bir karar verdiğimi söylüyorum. Gerekeni yaptım."

Dimitri gözlerini kırpıştırdı. "Ama bu bana Masha'ya mal olacak."

"Neden?" diye sordu Lazar sabırsızlıkla. "Bu sadece bir anlaşma, Dima."

"Masha'nın nefret edeceği bir anlaşma," dedi Dimitri. "Onu yutmaya çalışıyorsun baba ve o bunu anlayacak. Bilecek."

"Bu Masha'nın kararı değil," dedi Lazar.

"Öyle," diye karşı çıktı Dimitri. "O ve annesi tek bir kadın gibiler. İnan bana, Baba Yaga seni reddederse, bu Masha reddettiği

için olacak," dedi karanlık bir kehanetle, "sonra onu kaybedeceğim, baba. Onu kaybederim."

"Senden vazgeçmeyecek," diye ısrar etti Lazar. Oğlunu hiçbir zaman reddetmemişti, ona bu kadar âşık olan kız nasıl reddedebilirdi ki? Lazar bile küçük Masha'nın tüm gençliği boyunca en büyük oğluna âşık olduğunu görebiliyordu. "Yapmayacak."

Ama yaptı.

Dimitri tam bir gün boyunca hayalet gibi etrafta dolaştı, şok geçirmişti.

Ancak ertesi sabah Dimitri yenilenmiş olarak uyandı.

"Bana geri dönecek," dedi Dimitri. "Bir gün geri dönecek. Döneceğini biliyorum."

"Peki, o zamana kadar?" diye sordu Lazar.

"O zamana kadar," dedi Dimitri yavaşça, "geri dönmesi için bir şeyler inşa edeceğiz."

Dimitri acısını ilerlemeye dönüştürdü. Çocukluğundan beri ilk kez kontrolünü kaybetmiş olan Lazar, daha az aktif bir rol üstlendi. Koschei olarak talimatlar vermeye devam etti ama Kasaba cadılarının faaliyetlerinden çekildi. Dimitri'yi ayak işlerine gönderdi. Bir ya da iki yıl içinde artık çok az kişi Koschei'ye doğrudan ulaşabiliyordu. Binalarından birinin bodrumuna çekildiği ve burada yasadışı yaratık ticaretini denetlediği söyleniyordu.

Aslında, Koschei bir şeylerden etkilenmeyi bekliyordu; damarlarında uyuşukluktan başka bir şey hissetmeyi. Onu harekete geçirecek ve etkileyecek bir şey bekledi ama yıllarca hiçbir şey hissetmedi.

Hikâyenin geri kalanı zaten anlatıldı. Lazar'ın en büyük oğlunu, Koschei'nin en değerli hazinesini rehin tutmak için büyüyen, işe yaramaz bir Kasaba cadısının kızı Marya Antonova yüzünden neredeyse kaybettiği. Lazar'ın, ikinci oğlu Roman'ın aptallığı ve

bencilliği uğruna yaptığı akılsızca anlaşma yüzünden nasıl kaybettiği. Lazar'ın, Baba Yaga'yla barışmak için en küçük oğlundan, kendisinden bilerek kopardığı oğlundan nasıl vazgeçtiği. Talihsizlikler zincirine son vermenin, küçük parçalarını kaybettiği her şeyi geri almaya çalışmanın, verdiği kararın hepsinden daha yıkıcı bir darbe olduğunu nasıl anladığı anlatıldı.

Anlatılmayan ise Lazar'ın kaybettiği her şey -Kasaba cadıları üzerindeki etkisi, onu düzenli olarak arayan müşterilerin açıklanamayan sessizliği, gelirin azalması ve sonrasında yapılan yetersiz açıklamalar- Dimitri'nin gözlerindeki boş bakışla veya Roman'ın yüzündeki hayal kırıklığıyla karşılaştırıldığında neredeyse hiçbir şeydi. Koschei hakkında çok az bilgi varken, Lazar Fedorov hakkında neredeyse kimse hiçbir şey bilmiyordu, her zaman bir gölgesiydi. Kurduğu her şeyi yavaş yavaş kaybederek yok oluyordu.

"Yaga," dedi nihayet ona geldiğinde, on iki yıllık gururunu ayakları altına alarak. "Marya."

Kadın oturduğu yerden başını kaldırdı. "Beni bulmaya ne zaman geleceğini merak ediyordum, Lazar."

Adam başını sallayarak onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Sen misin?" diye sordu. Para. Kasaba. Yanlış giden her şey.

Kadın ciddi bakışlarını onunkilere dikti. "Eğer öyle olsaydı, bunu hak etmiş olurdun."

Lazar derin bir iç çekti.

"Bu bir cevap değil," dedi.

"Eh, şartları kendin belirledin, Lazar," diye hatırlattı bezgin bir tavırla. "Sana karşı gelirsem peşime düşeceğini söylemiştin, değil mi?"

Bana dokunursan tüm Kasaba senin için gelir, demişti ve o zamanlar bu doğruydu. Ama şimdi değildi.

"Yani, burada oturduğuma göre hayattayım," dedi Yaga sert

bir sesle, eliyle kendini göstererek, "benim bir şey yaptığımı kanıtlayamazsın."

"Kanıt olsun ya da olmasın, her zaman ilk senden şüpheleneceğim, Marya," dedi Lazar. "Bana karşı gelebilecek kadar güçlü olan tek kişi sensin. Beni alt edebilecek ya da yenebilecek tek kişi sensin."

Marya gözlerini kırpıştırdı, bu eşi benzeri görülmemiş açık sözlülüğü içselleştirmişti.

Sonra hoyratça, "Ne istiyorsun, Lazar?" dedi.

Adam tereddüt etti.

"Oğlumu özledim," diye itiraf etti Lazar.

Dima. O farklıydı.

Romik. Sıkıntılıydı.

Lyovushka. Gitmişti.

"Ben de kızımı özledim," diye yanıtladı Baba Yaga.

Lazar hangisi olduğunu sormamasının daha iyi olacağını düşündü.

"Çok yüksek bir bedel istedim."

"Hep öyle yaptın," diye hatırlattı Yaga. "Benden her zaman çok şey istedin."

Adam acı bir kahkaha attı. "Evet ama Antonov senden hiçbir şey istemedi," dedi, "ve bak bu ona ne kazandırdı."

"Hiçbir şey mi?" dedi Yaga. "Hiçbir şey olmadığını mı düşünüyorsun? Sessizliğimin, itaatkârlığımın kayda değer bir bedeli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Lazar bir kez daha yanlış adım attığını fark ederek kaskatı kesildi. "Marya..."

"İkimiz de kocamın bir aptal olduğunu biliyoruz ama sana ait olmayanı alacak olan sendin," diye suçladı Yaga onu. "Benim ve kızlarımın hak ettiği şeyi çalacaktın. Eğer sana karşı durduysam,

Lazar, bunun tek sebebi senin evrenin üzerinde hakkı olduğuna inanan bencil bir adam olmandır."

"Bu doğru değil," diye ısrar etti Lazar. "Benim sayemde olduğun kişi olma özgürlüğüne sahip oldun, Marya."

"Ah, hiç zahmet etme," diye tersledi Yaga. "Antonov'un ellerimde öldüğünü biliyorsun. Daha önce de beni bununla tehdit etmiştin. Şimdi neden öyleymiş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü sen öldürmedin," dedi Lazar ve Yaga bir an tereddüt etti. "Antonov'u sen öldürmedin, Marya. Ben öldürdüm."

Yaga ona dik dik baktı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum. Bunun gerçek gibi görünmesine ihtiyacın vardı, değil mi?" diye hatırlattı ona. "Bunu yavaşça, dikkatlice yapman gerekiyordu çünkü izlerini örtme yeteneğinden yoksundun ama ben gerek buna duymadım. Onu zehirlediğini biliyordu ve yardım istemek için bana geldi. O bana geldi, ben de onu öldürdüm," diye itiraf etti Lazar, konuşurken boğazı kurumuştu. "Onu senin için öldürdüm, Marya. Özgür olman için."

Yaga donup kalmıştı, konuşamıyordu.

"Sen öldürmedin," demeyi başardı sonunda. "Onu bana sahip olabilmek için öldürdün, değil mi?"

Lazar sabırsız bir ses çıkardı. "Marya, sen ve senin gururun..."

"Ah, bencilce davranma, Lazar," diye söylendi Yaga. "Sen sadece gölgesin. Karanlığın içinde oyalanıyor ve bekliyorsun, değil mi? Saldırmak için fırsat kolluyorsun. Bu gerçekle oturmuş, onu bir silah olarak kullanana kadar zamanını bekliyordun. Bunca zaman sonra orada oturup bana, kendi ellerimle inşa ettiğim her şeye senin sayende kavuştuğumu söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Hem de kızımla, oğlundan daha çok beni sevme cesareti gösteren kızımla?"

Lazar irkildi. "Bana inansan da inanmasan da bunu senin için

yaptım, Marya. Eğer sana söyleseydim bana borçlu hissedecektin ve bunu asla istemedim. Bana borçlu olmanı hiç istemedim."

"Bunu herkesten istiyorsun," diye alay etti Yaga. "Neden benden istemeyesin?"

"Çünkü," dedi Lazar öfkeyle. "Çünkü sen herkesten bana çok benziyorsun, Marya Antonova. Çünkü sen de benim gibi bütün bunları yoktan var ettin! Çünkü..." diye başladı ve duraksadı. "Çünkü sen ve ben her şeye sahip olabilirdik."

Yaga bir an düşünceli şekilde dudaklarını birbirine bastırırken, sessizce bekledi.

"Sensiz de her şeye sahip olabilirim, Lazar," dedi Yaga sesi soğuktu. "Bunu şimdiye kadar anlamadın mı? Sana ihtiyacım yok."

"Hayır, yok ama bana karşı olmanın sana neye mal olduğuna bak! Bana neye mal oldu," diye üsteledi Lazar, ona yaklaşarak. "Birbirimizden ayrı kalarak ödemek istediğimizden çok daha fazlasını ödedik, bu yüzden belki de farklılıklarımızı gömmemiz gerekmez mi? Seni hatırlıyorum Marya, bir zamanlar olduğun gibi." Sesindeki yalvarmayı, yıllardır kendine sakladığı yumuşaklığı duyabiliyordu. "Seni hiç görmediğimi ya da sahip olunacak, kullanılacak biri olarak gördüğümü sanıyordun ama senin gerçek potansiyelini gördüm. Sevilmeyen ve değer verilmeyen bir kadın gördüm; kocasından çok daha fazlasını yapabilecek bir cadı gördüm. Bir ortak gördüm, Marya. Senin Baba Yaga olabileceğini senden önce biliyordum ve buna hazırdım, bekliyordum..."

Adam tökezleyerek durdu ve kadın başını salladı, ona acıyarak bakıyordu.

"Lazar," dedi Yaga yumuşak bir sesle. "Senin yanımda olman beni rahatlatmaz mıydı sanıyorsun?"

Nihayet, ki taraf arasında kırılgan bir anlayışın ve nihayetinde bir miktar huzurun olduğu bir an yaşandı.

"Ne kadar aptalmışız," diye yakındı Lazar başını sallayarak. "İkimiz de bu kadar çok şey kaybetmişken farklılıklarımızı gömemez miydik?"

"Telafi etmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu Yaga, iç çekerek. "Daha kolay olurdu, Lazar. Sana karşı savaşmak yerine seninle çalışmak çok daha kolay olurdu."

"Biz sadece farklılıklarımızdan dolayı acı çektik," dedi Lazar, uzanıp Yaga'nın elinin tuttu. "Bunu her zaman ve sadece senin tarafında olduğumu kanıtlamak için söyledim. Her zaman, Marya, sana yemin ederim," dedi ve sertçe yutkunarak ona baktı. "Her zaman."

Yaga ona dikkatle bakıyordu.

Baba Yaga adlı cadıyla ilk kez on sekiz yaşında, yeni evli bir kızken tanışmıştı. Şimdi ellisine yaklaşmıştı ve gözyaşı, gözlerinin etrafındaki çizgilerin içine işlemişti yine de her zaman olduğu gibi güzeldi. Güzel ve bir o kadar hesapçı.

"Lazar," dedi Yaga sonunda, "birbirimize verdiğimiz acının geri dönüşü yok. Kayıplarımız geri alınamaz."

Marya Antonova ölüler diyarında değil, dediğini duydu Lazar, Köprü'nün, gözlerindeki alaycı parıltıyı fark etti, yaratabileceği tahribattan duyduğu zevki düşündü. Acaba kim yalan söylüyordu? Kargaşadan başka hiçbir çıkarı olmayan peri mi?

Yoksa herkesi aptal yerine koymanın ne demek olduğunu zaten bilen cadı mı?

"Dün dünde kaldı," dedi Lazar, sözlerine güvenebileceği umuduyla bahse girerek. "Zaten bedel ödedik, Marya, kana kan. Peki, yarın ne getirecek?"

Her şeye rağmen daha ne kaybedebilirdi ki?

Etrafındaki gölgeler uyarılarla, tepki gösterircesine dans ediyordu. Canlı gibi nefes nefese titriyorlardı, huzursuzlardı. Zeki

yaratıklardı, sürekli hareket halindeydiler. Tıpkı Lazar gibi karanlıkta var olamazlardı; en azından bir ışık umudu olmadan.

Ama onun gölge gibi belirsiz olduğu yerde Baba Yaga taş gibi sağlamdı.

"Sanırım, Lazar Fedorov," dedi Marya Antonova, "ikimiz de bekleyip göreceğiz."

V.2

(Zehirli Kuyular)

"Koschei'yi alaşağı etmek için yardımımı istiyorsan," dedi Dimitri, Sasha Antonova'ya, "aklında ne olduğunu bilmem gerekir."

"Koschei'nin işleri zaman içinde zarar görmüş olabilir ama Kasaba cadıları arasında hâlâ çok fazla dostu var," dedi Sasha, bu tam olarak bir cevap sayılmazdı. "Çok fazla korunuyor, çok fazla etkisi var ve diğerleri ona saygı duymaya ya da ondan korkmaya devam ettiği sürece kaybının ailem için olumsuz sonuçları olacak. Onu sadece öldürmek istemiyorum," diye açıklık getirdi. "Bu çok kolay olurdu ya da en azından benim istediğimden daha kolay olurdu."

Doğru. Sorun her zaman sonuçlarda olmuştur, eylemde değil.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Onu yok etmek istiyorum. Benim her şeyimi kaybettiğim gibi onun da her şeyini kaybetmesini izlemek istiyorum." Sasha bir an duraklayıp bakışıyla onu sınadı. "Babana olan sadakatin ne kadar sağlam, Dima?"

Dimitri bu gayriresmi ifadeye sinirlendi. "Adım Dimitri."

Sasha kuşkuyla, "Eminim bunu tercih etmiyorsundur," dedi.

Tercih etmiyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. "Bu arkadaşlık değil," diye hatırlattı Dimitri ona. "Bu bir pazarlık ve istediğin bedel hâlâ çok yüksek."

"Peki," diye alaycı bir şekilde iç çekti Sasha, "istediğin gibi olsun. Soru hâlâ bir cevap gerektiriyor."

"Sadakati ne kadar sağlam?" diye mırıldandı Bryn, içkisini içerken, konuşmalarını ilk kez yarıda kesip Dimitri'ye baktı. "Zayıf, sanırım."

Dimitri, Sasha'ya dönmeden ona ters ters baktı. "Test edilebilir," diye açıkladı, "ama sadece bir planınız varsa. Sağlam bir plan."

Sasha bunu makul buluyor gibiydi. "Kız kardeşim annemizin imparatorluğunu cadıların kapsamının ötesinde büyütme sürecinde," dedi. "Sanırım sen de bunu biliyorsun?"

Dimitri başını salladı.

"Koschei'ye karşı durmak pahalıya mal olur," diye açıkladı Sasha. "Çok fazla şeyi kontrol ediyor. İpleri elinde tutuyor. Onun Kasabalar'dan sürülmesini istiyorum. Aforoz edilsin."

"Sürgün," diye yineledi Dimitri. "Alışılmadık bir uygulama. Ayrıca çok az kişi Koschei'nin kim olduğunu bilecek kadar ayrıcalıklı."

"Korkunç bir suç işlemiş olması gerekir," diye onayladı Sasha. "Diğer Kasaba cadılarının başlarını çeviremeyeceği bir şey, hatta çoktan satın aldıklarının bile."

Bu şartlar altında Dimitri'nin gülmesini engellemesi etkileyiciydi. "Zaten tam da bu suçlarla ün salmış durumda," diye bilgilendirdi Dimitri. "Belki fark etmişsindir? Onun aleyhinde konuşan Kasaba cadıları hemen koltuklarını kaybediyor ya da daha kötüsü oluyor."

Bunun sebebinin genellikle kendisi olduğunu eklemeye gerek duymadı. Dimitri, Koschei'nin kaç pisliğini itinayla temizlemiş ve arkasında hiçbir iz bırakmamıştı? Babasının patavatsızlıklarına

dair kimsenin bulabileceği bir kanıt olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

"Peki," dedi Sasha, "o zaman Kasabalar'ın kabul etmeyeceği ne olabilir?"

Dimitri ağzını açtığında Köprü araya girerek "Yanlış," dedi ve ikisini de susturdu. Bir bacağını coşkuyla diğerinin üzerine atarak Sasha'nın karşısında oturduğu yerden onu azarladı. "Silahın ne kadar güçlü olursa olsun, bir tuğla duvarı tek atışta havaya uçurmayı düşünemezsin, Rusalka."

Dimitri, Bryn'e baktı, sabırsızdı. "Ben de aynısını söylemek üzereydim."

Bryn yarı gülümseyerek, "O zaman daha hızlı devreye girmeliydin," diye öğüt verince Dimitri gözlerini devirerek Sasha'ya döndü.

"Köprü haklı, ağır bir darbeye ihtiyacın yok. İhtiyacın olan şey, Koschei'yi yavaş yavaş, duvarlarını yıkacak biri. Bazı Kasaba cadılarının gözü korkutularak onun tarafından senin tarafına çekilebilir," diye açıkladı, "bazıları ise ikna edilebilir ya da satın alınabilir. Sanırım bazılarının sırf doğruluk uğruna ona karşı durması da mümkün," diye onayladı yüzünü buruşturarak, "ya da ahlaklı davranma uğruna. Aralarında onurlu birkaç kişi de var."

Bryn tırnaklarına bakarak tiksintiyle onayladı.

"Şey," dedi Sasha, omuz silkerek. "Ben ölüyüm, yani. Siz olmak zorundasınız, majesteleri," diyerek, şüphelerini gizleyen tan Dimitri'yi aydınlattı.

"Bu olaydaki rolün tam olarak nedir?" diye sordu Dimitri ona. "Kasaba cadılarını babama karşı kışkırtan kişi olmamı istiyorsun, tamam ama o zaman ne yapacaksın?"

"Ah, bir fikrim var," dedi Sasha, Köprü ile oldukça rahatsız

edici bir şekilde bakışarak. "Ne de olsa Koschei kaynakları olmadan nedir ki?"

"Hâlâ imparatorluğu olan bir adam," diye uyardı Dimitri.

Bir umursamaz omuz silkme daha. "İmparatorluklar daha azı için yıkıldı. Vârisleri olmayan imparator nedir ki? Sadece değersiz bir taç giymiş biri, sanırım."

Dimitri bir an duraksayıp onun cevabını düşündü. Yani, henüz oğlu hayattayken hiç vârisi olmamasının matematiksel karşılığını.

"Kardeşimi öldürmeyi planladığını mı söylüyorsun?"

"Öldürmemi ister misin?" diye karşılık verdi Sasha tatlı tatlı.

Dimitri tereddüt etti ama fazla uzun sürmedi.

"Hayır. Roma'ya dokunma," diye uyardı Dimitri. "Kardeşime karşı gelirsen burada işimiz biter. Bitmekten de öte."

Sasha şaşırmamış görünüyordu; sanki aynı şeyi söylemesini bekliyormuş gibiydi. "Tehditlere gerek yok, Dimitri. Sadece Kasabalar'daki kuyuyu zehirlemenin yolunu bul."

"Şimdiye kadar kuyunun tamamına zehir karışmadıysa, bunun tek nedeni benim," dedi Dimitri, küçümsememeye çalışarak. "Zehirlenmeyi büyük ölçüde önledim."

"O zaman bunu nasıl geri alacağını senden iyi kimse bilemez," diye karşılık verdi Sasha, karanlıkta parlayan koyu gri gözleri ışıl ışıldı.

V.3

(Yas)

Dimitri o gece geç saatte eve geldiğinde Roman karanlıkta oturuyordu. Dimitri içeri girdiğinde hiçbir şey söylemedi, sadece kapı aralığında duruşunu izledi. Dimitri ise Roman'ın açık pen-

cereden yansıyan siluetine bakarak herhangi bir tepki vermeden kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu Dimitri, sinirliydi. "Burada istenmediğini sana açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Roman yavaşça yutkundu. "Uyuyamıyorum."

"Benim sorunum değil."

Dimitri gitmek için döndü ama Roman öne eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Dima," dedi Roman, yalvaran sesi sanki avuçlarındaki çizgilere karışıp boğuklaşıyordu. "Dima, lütfen, orada uyuyamam. Onun odası..." Yutkundu ve sonra tekrar, daha yumuşak ifadeyle yeniden konuştu. "Dima, lütfen."

Dimitri kaskatı kesildi, olduğu yerde duruyordu. Hissettiği öfkeye rağmen Roman'ın, Lev'in bir zamanlar yaşadığı yerde neden yalnız kalamadığını anlamış olmalıydı.

"Peki," dedi Dimitri, bir süre sonra. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

Roman başını kaldırdı, temkinliydi. "Neymiş o?"

"Stas Maksimov'un Cadılar Meclisi'ndeki boş koltuğu. Bunun için adaylığımı koyacağım."

İfadesiz, gerçekçi ve tereddütsüz söylenmişti ve Roman şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Bu konuyu babamla konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Dimitri.

"Ama..."

"Ondan ya da senden izin istemiyorum. Sadece seni bilgilendiriyorum."

"Ama Dima, neden..."

"Benim gerekçem seni ilgilendirmez," diye araya girdi Dimitri, ol-

dukça soğukkanlıydı. "Kasaba cadısı olmaya ilgi duyuyorum. Aday olma niyetimi çoktan beyan ettim. Bilmen gereken tek şey bu."

"Ama..." Roman ona dik dik baktı. "Babamın zaten Kasabalarla bağlantıları var."

"Evet, biliyorum."

"Peki neden..."

"Çünkü kendi mirasımı istiyorum," dedi Dimitri. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Ben..."

Evet, demek istedi Roman. Evet, elbette öyleydi. Ölümsüz Koschei'nin oğlu Dimitri Fedorov neden önemsiz bir Kasaba cadısı rolünü üstlenmeye tenezzül etsin ki? Belki bir Kıdemli olmak, oyları etkilemek için buna değerdi ama Stas Maksimov'un Kasabalar'daki konumu en iyi ihtimalle sınırlıydı. Oy hakkı vardı ama komite atamaları yoktu, yani önemli bir etkisi yoktu.

Roman derin bir nefes alıp kardeşinin söylediklerinden bir anlam çıkaramazken Dimitri, "Bu işin dışında kalmanı istiyorum," dedi. "Ellerini temiz tutmaya daha fazla özen göstermelisin, Roma ve Koschei'nin girişiminin bir aracı olarak görülmeyi tercih etmiyorum."

"Seni tanıyan Kasaba cadıları her koşulda kötü niyetli olduğundan şüphelenecekleridir," dedi Roman, kaşlarını çatarak. "Senin o koltuğa oturmanı *isteyeceklerini* düşünmüyorsun, değil mi?"

Dimitri umursamadı. "Kasaba cadılarının ne istediği neden umurumda olsun ki?"

"Babamın ne istediğini umursamalısın."

"Ah, öyle mi?" Dimitri sert bir kahkaha atarak alay etti. "İlginç bir değerlendirme, Roma. Peki, senin ne istediğin neden umurumda olsun?"

"Dima. Lütfen, senin... olduğunu biliyorum." Roman *kızgın* kelimesini kullanmamaya özen gösterdi, son seferinde pek de iyi gitmediğini biliyordu. "Olmamı istediğin kişi olmadığımı biliyorum, biliyorum," diyerek temkinli bir davranış biçimiyle konuşmaya devam etti. "Seni asla düzeltemeyeceğim şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Ama sen hâlâ benim kardeşimsin," diye ısrar etti, ayağa kalkarak.

"Ve belki de kardeşlerinle ilgilenmek için daha fazla zaman harcasaydın," diye araya girdi Dimitri, "şimdi bana koşmak yerine kendi yatağında uyuyor olurdun, Roma."

Roman yüzünü buruşturarak tırnaklarını avucuna batırdı.

"Onun kaybının acısı olmadan *tek bir nefes* bile alabileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu Dimitri'ye, Lev'in adının söylenmemiş ağırlığını ikisinin de hissetmesine izin vererek. "Kendi vicdan azabımın içinde boğulmadığıma gerçekten inanıyor musun, Dima?"

Dimitri'nin yanıt vermedi. Roman bir an için kardeşinin yüzünün yumuşadığını görür gibi oldu.

"Buna inanıyorum." Ama sonra Dimitri Fedorov bir kez daha taştan bir adama dönüştü. "Nefes almana yardım etmem için seni bağışlamamı istiyorsun, öyle mi?" diye sordu ve Roman buna hiçbir yanıt vermedi. "Seni rahatlatmak gibi bir niyetim yok. Yaptığın şey yüzünden boğulacaksan, boğul. Benim yardımım olmadan da yeterince iyi iş çıkarmış olursun."

Roman irkildi. "Lev birbirimize karşı böyle olmamızı istemezdi, Dima..."

"Hayır, Roma." Dimitri'nin sesi sert ve acımasızdı. "Kendini kandırma. Lev *ölmek* istemezdi. Onun senin için ölmesi ya da benim ölmem, ikimizin de ölmek istediği anlamına gelmez. Lyova'nın hayaleti adına konuşamazsın."

Dimitri'nin zaten bildiği gibi buna söyleyecek bir şey yoktu. Roman sadece kardeşinin karanlık odasında oturdu ve sessizlik içinde acı çekerken yaptıklarının ağırlığını bir kez daha taşımak zorunda kaldı.

"Kanepede uyu," diye mırıldandı Dimitri sonunda. "Battaniyelerin nerede olduğunu biliyorsun."

Roman başını iki yana salladı. "Hayır, gitmeliyim. Buraya hiç gelmemeliydim."

Dimitri tartışacakmış gibiydi ama sonra kayıtsız bir tavırla omuz silkti.

"İkimiz de Lev'den sonraki hayata alışmak zorundayız. Yapman gerekeni yap, Roma, ben de yapmam gerekeni yapacağım. Sen benim için bir hiç değilsin, sadece..." Dimitri sözünü kesti. "Eskiden olduğumuzdan farklı insanlarız."

Dimitri koridordan yatak odasına yürürken Roman uyuşuk bir şekilde başını salladı, sesini bile çıkarmamıştı. Ne de olsa Dimitri haklıydı. Hiçbir zaman gerçekten yakın olmamışlardı; Koschei onları birleştirmiş, Lev ise yumuşatmıştı ama şimdi -Lev olmadan ve Dimitri'nin babalarına karşı yeni keşfettiği kızgınlıkla- onları aynı odada tutmayacak yetecek bir şey yoktu. Aralarında sadece kan bağı vardı. Dimitri'nin kapısı kapandığında ses apartmanın koridorlarında yankılanırken, Roman nihayet dışarı çıkmayı başararak sokağa doğru yürüdü.

Soğuk gecede titriyordu. Hava yakında tekrar ısınacaktı ama bu, kemiklerindeki ürpertiyi geçirecek gibi görünmüyordu. Hızlı adımlarla caddede yürümeye başladı ve aniden gördüğü şey karşısında donakaldı.

Ay ışığı, siluetin uzun siyah saçlarında parlıyordu, gri bakışları soğuktu.

"Sasha," diyerek yutkundu.

Genç kız hareket etmedi. Nefes almadı. Ölü gibi hareketsizdi.

"Sasha," dedi Roman tekrar, gözlerini kırpıştırarak. "Lütfen, bunun olmasını hiç istemedim..."

Sasha ona doğru bir adım atınca Roman düzensiz bir kıvılcımla elini ona uzattı. Bir hayaleti uzak tutmak için ne tür bir büyü gerekiyorsa, artık ona sahip değildi.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

"Sasha, lütfen..."

"Bunu bana kim yaptı?" diye fısıldadı Sasha, sesi ciddi ve bir buz kütlesi kadar soğuktu. "Sen miydin Roman?"

"Hayır, Sasha, yapmadım..."

"Yoksa Koschei miydi?" dedi, gözleri karanlıkta titriyordu. "Söyle bana Koschei'nin oğlu, o olmasaydı ölmüş olur muydum?"

Roman ona dikkatle baktı.

Sasha yavaşça başını yana yatırdı ve ürkütücü bir şekilde gülümsedi.

"Koschei kaybın için yas tutacak mı, Roma Fedorov?" diye sordu, ona yaklaşarak ve Roman hemen geri adım attı ve arkasına bakmadan kayboldu.

V.4

(Yaşayan Ölü)

Sasha, Roman'ın gözden kaybolmasını bekledikten sonra yanaklarına dokundu ve başını salladı.

"Ay ışığında parlayan vücut yağına ne gerek var?" diye sormuştu kız kardeşine bir keresinde, ergenlik çağındayken, vücut

yağı şişesine şüpheyle bakarak. "Bir insan neden böyle görünmek ister ki?"

Marya omuz silkmişti. "Asla bilemezsin Sashenka," diye cevap vermişti. "Belki de bazı insanlar yaşayan ölülere benzemek için çok büyük bir istek duyuyordur."

Belki de öyledir, diye düşündü Sasha şimdi, saç dibindeki küçük bir parçayı silerken.

Belki biraz abartmış olabilirdi. Ama yine de muhtemelen öyle değildi.

Bir adamı her şeyden kurtarmak isteseydin nereden başlardın? diye sormuştu Masha, cevap yeterince basitti.

Ordusunu yok et. Diğer iki oğlunu da.

Dimitri kolay olmuştu. Babasına sırt çevirmek için neredeyse hiç ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Diğer Fedorov'a gelince...

Sasha gülümseyerek Roman'ın gözden kayboluşunu izledi.

Sonra döndü ve tatmin olmuş bir halde gecenin karanlığına karıştı.

V.5

(Rahatsız)

Banknotları sayarken kibarca kapı çalındı ve Lev'in hoşnutsuzlukla başını kaldırmasına neden oldu. Tabletleri kenara iterken gerildi ve ayağa kalkarak kapıyı açtı.

"Evet?" diye sordu.

Siyah takım elbiseli bir adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Bay Taylor nerede?"

"Rahatsız," diye yanıtladı Lev. "Mesajınız varsa bana söyleyebilirsin?"

Adam, Lev'in omzunun üzerinden kuşkuyla bakarak ceketinin göğüs cebine uzandı ve Lev hızlı bir parmak hareketiyle adamın elini durdurdu.

Adam kaşlarını çatarken Lev, "Yapmasan daha iyi," diye önerdi.

"Sen kimsin?"

"Gerçekten seni ilgilendiren biri değilim. Ama çok meşgulüm, o yüzden sakıncası yoksa..."

"Bay Taylor'ın korumasıyım," dedi adam.

"Onun koruması yok," diye yanıtladı Lev, kapıyı kapatmaya çalışarak ama adam onu engellemek için bir kolunu uzattı ve Lev'e ters ters baktı.

"Var," diye düzeltti adam. "Eğer bir sorun yaşamak istemiyorsan..."

Bilerek sözünü yarıda kesmişti.

"Peki," diye iç geçirdi Lev, gözlerini devirdi ve eşikten bir adım geri çekildi. "İçeri gel." Arkasından oturma odasını işaret etti. "Eric hemen yanında olacak."

Adam ihtiyatla kaşlarını kaldırdı. "Burada beklememi mi söylüyorsun?"

"Ee, sonuçta burası senin evin değil?"

"Senin de değil."

Lev kayıtsızca, "Benim, bitişikte kalıyor," dedi. "Otursana, biraz dinlen. Birkaç e-postayı yanıtla. Hisse senedi portföyünü kontrol et ya da..." Bir kez daha düşündükten sonra konuşmasına devam etti. "Kripto hesabını."

Adam kaşlarını çattı.

"Buna misafirperverlik denir," dedi Lev. "Bana sadece beş dakika ver."

"Beş dakika," diye uyardı adam, "sonra peşinden gelirim."

"O zaman önce kapıyı çal. Nezaketen."

Bir başka kasvetli bakış.

"Pekâlâ, o zaman," diye mırıldandı Lev kendi kendine, arkasını dönüp Eric'in yatak odasına gitti, tesadüfen Eric'i de oraya saklamıştı. İçeri süzülüp kapıyı arkasından kapattı ve Eric'in yanında yere diz çökerken önündeki sıkıcı iş karşısında yüzünü buruşturdu.

"Hey," dedi Lev, Eric'in şakağına hafifçe vurarak. "Uyan."

Eric bir solukta ayağa fırlayıp, yalpaladı ve ani oksijen akışıyla nefes nefese kaldı.

"Sen," diye çırpınmaya çalıştı. "Sen..."

"Evet," dedi Lev. "Ben, biliyorum. Ben de oradaydım."

"Sen... beni *öldürdün*..."

"Ah, lütfen," dedi Lev. "Dramatik davranma. Belli ki ölmemişsin, ölmüş olsan bile ne olacak ki?" Omuz silkti. "Ben daha önce öldüm."

"Sen..."

Eric göğsünü tutuyordu. Eğer Lev, ona sempati duyabilseydi, ciğerlerinin geçici küçülme nedeniyle şiştiğini, bunun da muhtemelen büyük bir rahatsızlığa sebep olduğu söyleyebilirdi. Ne yazık ki Eric Taylor, Lev'in en sevdiği insanlardan biri değildi, bu yüzden onun acısını hafifletmek için yapmayı planladığı pek bir şey yoktu.

"Sen... Bu..." Eric nefes nefese öksürmeye çalıştı. "Bu ne... Sasha mı..."

"Sasha hakkında konuşma."

"Ama o..."

"Sana onun hakkında konuşma *dedim*," diye tersledi Lev, öne atılarak.

Eric dondu kaldı, Lev'in uzattığı elin tehdidini fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burada ne işin var senin?" diye mırıldandı Eric, boğazını tutarak.

"Devralıyorum," dedi Lev. "Yerine başkası geldi."

"Kim dedi?"

"Marya."

"Ama ben..."

"Bunu onunla konuşmak ister misin?" diye sordu Lev ve Eric gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Lev bir an durakladıktan sonra sert bir ifadeyle konuşmaya devam etti. "Ziyaretçin var."

Eric kaşlarını çattı. "Kim?"

"Takım elbiseli huysuz bir adam. Adını sormadım."

"Ah. Baron."

Lev bir kaşını kaldırdı. "Baron mu?"

Eric boynunu ovuşturarak, "Güvenlik," diye açıkladı. "Şu anda birlikte çalıştığım kişileri göz önüne alırsak yakın zamanda birilerini işe almam gerektiğini düşündüm." dedi Lev'e bakarak ve ekledi, "Birkaç saat cevap vermediğimde Baron ziyarete geliyor."

Lev sert bir sesle, "Eminim bu davaya kendini adadığını bilmek seni mutlu edecektir," dedi. "Bu yüzden seni geçici olarak uyandırdım."

"*Geçici olarak* mı?" diye tekrarladı Eric, tereddütle. "Yani sen..."

"İhtiyacım olduğu zaman gelene kadar seni burada tutacak mıyım? Evet."

"Ama..."

"Tutabileceğin hiçbir güvenlik seni benden koruyamaz," diye uyardı Lev. "Ya da Marya'dan."

Eric bu tehdide karşı ürpermesini bastırmaya çalıştı. "Yine de işe yaradı, değil mi?"

"Öyle," diye onayladı Lev, "çünkü bugün canım kan temizlemek istemiyor. İstersen buna kişisel bakım de. Ama inan bana," diye tekrar uyardı, "gerekli olanın dışında seninle etkileşime girmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Eric.

"Senin için işlerini halledeceğim," dedi Lev. "Çok büyük bir pay alıyorsun. Biraz daha az açgözlü olsaydın daha iyi olurdu."

"Ödemem gereken bir okul harcı var."

Lev küçümser bir tavır takındı. "Tamam doğru ya. Peki, bu çatı katı?"

"Para kazanmak için para gerekir," dedi Eric. "Ayrıca bu dairenin kapıcısı var. En üst düzey güvenlik. İnsanlar buraya iş yapmak için geliyor, kendilerini güvende hissediyorlar."

"Anlaşıldı," dedi Lev. "Ama sana ihtiyacım yok. Sadece bağlantıların lazım."

Ne yazık ki Eric'in ağzı Lev'in görmekten hiç hoşlanmayacağı şekilde seğirdi; anlaşmazlık, bir isyan kıvılcımı.

"Doğru değil," diye belirtti Eric. "Bana ihtiyacın var. Suçlularla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Hayır, bilmiyordu. Kardeşleri biliyordu (düzeltme: kime sorulduğuna bağlı olarak kardeşleri de aslında suçluydu) ama çoğunlukla onu kasıtlı olarak bu işin dışında tutmuşlardı. Lev, babasının satıcıları ya da müşterileriyle hiçbir zaman tek başına görüşmemişti; aslında Roman ya da Dimitri'nin veya her ikisinin gözetimi olmadan pek bir şey yapmamıştı.

Eric, Lev'in sessizliğinden, "Bana ihtiyacı var," sonucunu çıkardı ve "Ortak olabiliriz," diye eklemeden önce bir an durakladı.

"Hayır," dedi Lev. "Reddedildi. Sana saygı duymuyorum. Ayrıca senden hoşlanmıyorum."

"Beni öldüremezsin," dedi Eric. "Yardımıma ihtiyacın var."

"İşbirliğine ihtiyacım var," diye düzeltti Lev, "ama istediğim her şeyi elde edebilirim."

"Belki yapabilirsin," dedi küçük kurnaz Eric, "ama gönüllü olmak en kolayı olur, sence de öyle değil mi?"

Lev cevap vermek için ağzını açtı ama arkasından açılan kapının sesini duydu, koruma kapıda belirmişti.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Baron kuşkuyla.

Eric yüzünü buruşturan Lev'e dikkatle baktı.

"İyi," diye mırıldandı Lev. "Ortak değiliz. Ama makul ölçüde yakın bir şey."

Eric sesini alçalttı. "Daha fazla para istiyorum."

"Hayır."

"O zaman yapmıyorum."

"Tamam. Ölüyken de işime yararsın."

Eric hayal kırıklığıyla homurdandı. "Paraya neden ihtiyacın var? Baba Yaga'ya gerçekten bu kadar sadık mısın?"

Eric Taylor'ın, onun bu sorunun cevabını düşünmekten ne kadar nefret ettiğini bilmesine imkân yoktu, yine de üzerinde baskı yaratabildiği için tatmin olmuş görünüyordu.

"Peki. Çatı katı sende kalabilir," dedi Lev bir süre sonra. "Ben taşınıyorum."

Eric yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi?"

"Bay Taylor?" Baron, Lev'e sinirli sinirli bakarak araya girdi. "Burada her şey yolunda mı?"

Lev, Eric'e uyarıcı bir bakış attı.

"Sana canlı ihtiyacım yok," diye uyardı nefes verirken "ama

vicdan azabı çekmene de ihtiyacım yok. Ben bir amaca hizmet etmek için buradayım. İşim bittiğinde, hayatını geri alabilirsin."

"Peki, ne zaman işin bitecek?"

"Zamanı deldiğinde."

"Bay Taylor?" diye sordu Baron üçüncü kez.

Bir duraklama.

Eric dudaklarını büzüp Lev'e kısa bir süre kaşlarını çatarak baktı. "Küçük yatak odasını alabilirsin."

"Peki," dedi kısa zaman öncesine kadar mezarda olan Lev. Eric, memnun bir ifadeyle ayağa kalktı.

"Her şey yolunda, Baron," dedi sonunda, Lev'e yan gözle bakarak. "Biz iyiyiz."

Lev bir elini omzuna vurduğunda Eric'in irkilmesine neden oldu.

"İyi seçim," dedi Eric'in kulağına. "Şimdi gülümse, güzel görün ve küçük arkadaşına gitmesini söyle."

Eric dişlerini sıkarak, "Çekilebilirsin, Baron," dedi.

Baron tereddüt etti. "Efendim, siz..."

Lev, eliyle Eric'in omzunu sıkarken güç dalgası oluşturarak parmaklarının sırtında dans etmesine izin verdi.

Eric, "*Git*," diye homurdandı ve Baron başını salladı.

"Tamam, efendim," dedi Baron, Lev'e bakarak. "Bu beyefendiyi de onaylananlar listenize ekleyeyim mi?"

"Teşekkür ederim, Baron," dedi Lev ikisinin adına da. "*Çok* memnun olurum."

V.6

(Solnyshko)

Marya, karşısındaki koltuğa oturan Lev Fedorov'un sağlıkla parlayan yüzüne bakarak, "Görüyorum ki ölü halinden pek eser kalmamış," dedi.

Lev ona sert bir ifadeyle, "Gerçekten de ateşle aran iyi," dediğinde Marya omuz silkti.

"Bu özelliğimle tanınırım."

Paltosunun cebinden siyah deri bir çanta çıkarırken Lev'in ağzı yarım bir gülümsemeyle buruştu. "İşte son satıştan gelen para," dedi, kalın kâğıt para destesini tören yapmadan masaya bırakarak. Marya, bu pozisyonun ona uygun olduğunu düşündü; iş dünyası için gerekli olan paranın kullanılmasıyla ilgili rahattı. Paraya tapmıyor ya da ondan korkmuyordu. Para ne bir eziyet ne de bir puttu. Sadece neyse oydu; bir amaca ulaşma aracı. "Hazır buradayken, bunu ne kadar süre yapmam gerektiği konusunda fikrin var mı?"

"Uzun sürmeyecek," diye güvence verdi Marya, para destesini kabul ederken. "Anladığım kadarıyla satıcıyla ilgilenmiyorsun?"

"Kim, Eric mi?" dedi Lev, yüzünü buruşturarak. "İğrenç biri. Ama bir tehdit değil."

"Genelde tehditlerle iş yapmam," diye onayladı Marya ve bir an için Lev'in ağzı hafifçe buruştu, sanki bir şey söylemek istiyordu da yapamıyordu.

"Biliyor musun," diyerek söze başladı Lev, "eskiden senin korkunç olduğunu düşünürdüm ama şimdi bana biraz kardeşim Dima'yı hatırlattığını düşünüyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Marya, yüzündeki ifadeyi belli etmemeye dikkat ederek. "İlginçliğimi kaybettiğimi duymak beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Hayır, sorun o değil. Sadece... Seni şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Lev. "Nasıl düşündüğünü kastettim."

Marya uyarırcasına bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, demek istediğim..." Lev kıkırdadı. "Hani masallarda ya da öykülerde kötü adamın neden kötü adam olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamazsın ya? Elbette zalim, kaba ve çirkindirler ancak anlamak imkânsızdır. Ama sen ve Dima, siz aynısınız. Titizsiniz, hesapçısınız, acımasızsınız, fakat bu... bu sizin kim olduğunuzla ilgili değil. Sadece çalışma şekliniz bu. Bence ikiniz için de duygularınızı denklemden çıkarmak daha kolay," diye karar verdi ona uzun uzun bakarak.

"Samimiyet kurmaya mı çalışıyorsun, Fedorov?" dedi Marya, söylediği hiçbir şeyi doğrulamadan.

"Hayır," dedi Lev, alçak sesle gülerek. "Ama artık kardeşim gibi olduğunu bildiğime göre, bana söylemediğin bir planın olmalı. Kimse Dima'dan daha dikkatli olamaz," diye açıkladı, Marya'nın boş yere karşı çıkmak istediği bir noktaydı bu. "Onunla her şey önce uzak ve anlamsız görünür, sonra geriye dönüp bakınca anlam kazanır. Her şey bir araya gelir."

"Ne demek istiyorsun?"

Lev omuz silkti. "Bir planın var ama bana sadece yüzeysel kısımlarını anlattın. Dima olsaydın," diye önerdi, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle eğilerek, "geri kalanını şimdiye kadar anlatmış olurdun."

Kadın bir an için onu inceledi, sonra gözlerini devirdi.

"Sen zeki, küçük bir aptalsın Lev Fedorov," dedi ve Lev de yine sırıttı.

"İşe yarayabilirdi," dedi Lev. "Ayrıca benden biraz daha hoşlanmanı sağladı, değil mi?"

Marya derin bir nefes aldı. Dimitri Fedorov'a benzeyen biri varsa, o da en küçük kardeşidir, diye düşündü sessizce.

"Plan çok basit," diye hatırlattı. "Bu bir sır değil. Yapabildiğimiz kadar çok para kazanacağız."

"Evet ama neden?" diye sordu Lev.

"Çünkü para konuşur, Fedorov. Bu hiç de bilinmeyen bir şey değil."

"Ah, yapma Marya. Sen kardeşimi neredeyse öldürüyordun," diye hatırlattı, "ama onu hayata döndürürken sen öldün. Sakın bana amacının açgözlülük gibi basit bir şey olduğunu söyleme."

Marya ondan hoşlandığına karar verdi.

Bu da büyük bir talihsizlikti.

"Her şey komplo değildir, Solnyshko," dedi ve Lev başını eğdi.

"Küçük güneş," diye tercüme etti Lev. "Tuhaf. Hep kardeşimin bir güneş olduğunu düşünmüşümdür."

Marya durakladı.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Lev, beklentiyle ona bakarak.

Kadın derin bir iç çekti.

"Ne oldu, Fedorov?" diye sordu ve Lev'in gülümsemesi büyüdü.

"Bana bir şey söylemiyorsun."

"Evet," diye onayladı Marya, ayağa kalkarak. "Sana pek çok şey söylemiyorum. Eğer hepsi buysa..."

"Öldüğünde kardeşimin yanındaydm," dedi Lev, yalnızca yüksek sesle düşünüyordu, Marya olduğu yerde donakalırken elleri sinsice kâğıt paralar üzerinde kenetlendi. "Artık seni tanıdığıma göre... dikkatin dağınık olmasaydı bu asla olmazdı. Hatta dikkat dağınıklığından da öte."

"Sadede gel, Lev," diye mırıldandı Marya, ona bakmadan ve Lev kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Zaten biliyorsun, Marya," dedi. "Sen kardeşime âşıksın."

Bütün bu saygısız özgüven, diye düşündü Marya, sinir bozucu tavrının farkına vararak. Açıkça bir Fedorov özelliğiydi. "Çok şey bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

"Aslında çok şey *biliyorum*," diye düzeltti Lev, yarı gülümseyerek, tam ona sabırsız olduğunu söyleyecekti ki kapı açıldı ve Ivan, kapı arasından başını uzattı.

"Marya, konuşabilir miyiz?"

Marya başıyla onayladı. Her zamanki gibi zamanlaması iyiydi.

"Burada bekle," dedi Lev'e.

"'Burada bekle Solnyshko' demek yok mu?" diye sordu Lev. "Artık arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Zorlama Fedorov."

"*Peki*," diyerek iç çekti Lev, Marya, Ivan'a dönüp kapıyı arkasından kapatırken sandalyesine yaslandı.

"Evet?" diye sordu Marya ve Ivan duraksayarak gözlerini kapıya dikti.

"Anlatmak istemediğine emin misin..."

Marya alçak sesle, "Öğrenmemeli," diye uyardı. "Henüz değil. Bu çocuğa güvenebileceğimi bilene kadar olmaz."

"Ne açıdan güvenmek?"

Marya Lev'e yaptığı gibi bir kaşını uyarırcasına kaldırınca Ivan iç çekti.

"Sadece düşünüyorum..."

"Ne düşündüğünü biliyorum Ivan, gerçekten de düşüncelerine değer veriyorum. Her zaman." Bir elini onun omzuna koydu. "Ama lütfen. Bu şimdilik aramızda kalsın ve kız kardeşime söyleme."

Ivan yavaşça başını salladı, sonra boğazını temizledi.

"Az önce Raphael Santos'tan çok ilginç bir şey duydum," dedi

ve Lev Fedorov konusunu bir kenara bıraktı. İtaatkâr davranmıştı, onun istediğini yapacaktı; her zaman olduğu gibi. "Birisi Stas'ın Cadılar Meclisi'ndeki koltuğu için yarışıyor."

Marya omuz silkti. "Bunun olması kaçınılmazdı. Kim olursa olsun, onları kazanacağız."

"Mesele de bu," dedi Ivan. "Bence zaten biliyorsun."

İlginç, diye düşündü Marya, sonra da ekledi, *iyi anlamda mı, kötü anlamda mı?* Ivan'ın yüzündeki ifadeden emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Dimitri Fedorov," diye yanıt verdi Ivan ve neredeyse hiç şaşırmayan Marya bile o anda duyduğuna inanamadı.

"Dima?" diye yineledi Marya, sesini alçaltarak ve Ivan'ı, Lev'in bulunduğu odadan uzaklaştırdı. "Ama Fedorovlar daha önce Cadı Kasabaları'yla hiç uğraşmadılar. İhtiyacı olan her şeyi satın alabilecek ya da ortadan kaldırabilecekken neden bir koltuğa ihtiyacı olsun ki?"

"Doğru. Bu yüzden duyar duymaz sana söyledim."

Marya yavaşça başını salladı, hâlâ düşünüyordu.

"O zaman ne bulabileceğine bir bak," dedi Marya, ona kapıdan çıkmasını işaret etti. "Gece buradayım. Her şey yolunda olacak."

"Emin misin?" diye sordu Ivan, o da başını salladı.

"Git Santos'la konuş. Ben Lev'le ilgilenirim."

"Solnyshko mu demek istiyorsun?" dedi Ivan, bilmiş bir ifade takınarak, bunun üzerine Marya içini çekti.

"Ağzımdan kaçtı," diye mırıldandı.

Ivan kıkırdadı, hemen sonra yüzünü hüzün kapladı. Bir an tereddüt etti ardından şu soruyu nazikçe soramadan edemedi: "Sasha için daha iyi birini dileyebilir miydin?"

Cevabı belli, haksız bir soruydu bu.

"Şu anda yapmamız gereken işler var, Ivan," diye hatırlattı

Marya ona. "Yemin ederim, eninde sonunda ikisine de söyleyeceğim ama henüz değil. Şimdi değil. Yapacak işlerim var." Ne de olsa Lev haklıydı. Marya Antonova ne yaptığını biliyordu ve para sadece başlangıçtı.

Ivan başıyla onayladı. "Sana güveniyorum, Marya," dedi ve başıyla selam verip Marya ofisine dönerken yanından ayrıldı.

"Lev," diye seslendi Marya, kapıyı açtığında onu boş gözlerle pencereden dışarı bakarken buldu. "Kardeşinin her zaman bir planı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Lev, dönüp ona bakarak. "Tabii, seninki kadar iyi olmasa da..." diye mırıldandı, alaycı bakışlarıyla. "Eğer planlarını benimle paylaşmak istersen sana ne kadar üstün olduklarını söylemekten mutluluk duyarım."

Marya iç çekerek başını salladı.

"Sen imkânsız birisin, Solnyshko," dedi.

Lev'in yüzündeki gülümseme bir an belirip kayboldu.

"Eh, bunu daha önce de duymuştum," diyerek durumu kabullendi, bir kez daha kaybolmuş gibiydi.

V.7

(Keskin Gözlem)

"Dima neden Kasaba koltuğunu istesin ki?"

"Vay canına," diye mırıldandı Bryn, elindeki kahve bardağını devirerek. Marya derin bir iç çekip kahvenin akışını durdurduktan sonra bardağını tekrar doldurmuştu. "Teşekkürler," diye mırıldandı Bryn ve Marya sorun değil anlamında omuz silkti.

"Zamanı bir dizi iplik gibi düşün," dedi Marya. "İstenildiğinde koparılabilecek ipler. Burada ve orada birkaç saniye zor değil,

zamanın kendi kuralları var. Bir şeyi beklerken nasıl yavaş ilerliyorsa," diye açıkladı, "ya da geride kalırken nasıl hızlanıyorsa. Nasıl işlediğini bildiğinde bunlarla oynamak çok kolay."

Bryn ona bakarken parmakları endişeyle seğiriyordu. Marya, Bryn'in gizlice etrafı yokladığını görebiliyordu ama onun önünde bir hata yapma riskini göze alamayacak kadar gururlu olduğunu anlamıştı.

"Dene bakalım," diye önerdi Marya. "Artık cadı büyüsüne sahipsin. Onları hissedebilmen gerekir."

Adam ona temkinli bir şekilde baktıktan sonra başparmağını havada bir şeyin üzerinde gezdirdi ve aralarında küçük, zar zor fark edilen bir dalgalanma yarattı.

"Ah," dedi Köprü.

"Rica ederim," dedi Marya, masasının karşısındaki koltuğa oturdu. "Yine de kokusunu alabiliyorum." Ardından kahve fincanını işaret etti. "Açıkçası günün erken saatlerindeyiz. Bu arada bu bir sihir değil," diye alaycı bir sesle güvence vermeye çalıştı. "Sadece keskin bir gözlem."

Bryn yüzünü buruşturdu.

"Ne istiyorsun?" dedi huysuzca, sanki yardımcı olmak istemiyormuş gibi. Ama Marya onu tanıyordu. Tamamen işe yaramaz olamazdı, ona zaten bedelsiz bir şey teklif etmişti ve peri kanı onu eninde sonunda durumu lehine çevirecekti.

"Dimitri Fedorov neden Kasaba cadılarıyla birlikte bir koltuk için yarışıyor?" diye sordu Marya tekrar. "Onu babasına sırt çevirmesi için cesaretlendirmeni söylemiştim, yeni ve ilerici bir siyaset benimseyip ikimizin de zamanını boşa harcamanı değil."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye alay etti Bryn. "Fedorov Prensi neyin peşindeyse tamamen kendi eseri."

"Bundan şüpheliyim," dedi Marya ve ona baktı. "Benden bir şey saklıyorsun."

"Evet," dedi Bryn. "Ama eminim küçük bir şeydir."

"Tabii, öyledir," dedi Marya kuşkuyla iç geçirerek ve başını iki yana salladı. "Köprü, beni çok yoruyorsun."

"Yapabilirim," diye teklif etti Bryn. "Eğer istersen."

"Brynmor," dedi Marya. Kısa süre gökyüzüne baktı ve konuşmaya devam etti. "Benimle nasıl başa çıkacağını bildiğin bir dünya yok."

"Dimitri Fedorov'un bildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu tarafsızca.

"Hiç yardımcı olmadığını düşünürsek sanırım bunu benim bulmam gerekecek."

Marya ayağa kalktı ve özellikle perinin çekmecesinde sakladığı şeye baktı.

"Zaman dondurulabilir," diye bilgi verdi ona. "Ya da geçici olarak yavaşlatılabilir. Bu da bir koruma yöntemi."

Marya, adamın iç çekişini izlerken gülümsemesini gizleyip kapıya döndü.

Bryn istemeyerek de olsa arkasından, "Bekle," diye homurdandı. "Bunu bilerek yapıyorsun, Antonova."

Marya yüzünde masum bir ifadeyle ona döndü. "Neyi bilerek yapıyorum, Köprü?"

"Bir iyiliğin karşılıksız kalmasına izin veremeyeceğimi biliyorsun." Bryn'in dudağında acımasız bir çizgi vardı. "Aslına şu anda senin tarafını tutmak için bir neden bulmakta zorlanıyorum."

"Dimitri sana, onun tarafını tutman için bir sebep verdi mi?"

"Kim demiş sadece iki taraf var diye?" Bryn bu denli karşı çıkınca Marya endişeyle kızgınlık arasında bir yerde kaldı. Bryn,

Marya'ya göre biraz fazla özgüvenle, "Fedorov'a kız kardeşini sor," diye önerdi. Bu sadece bela anlamına gelebilirdi.

"Hangi kız kardeşim?" Marya'nın aslında bunu sormasına gerek yoktu.

Bryn omuz silkti. "Bakalım Dimitri ne diyecek," dedi. "Eğer hiçbir şey söylemezse o zaman ona güvenilmeyeceğini bilirsin."

Marya sinirliydi, "Bu yanıtın pek yardımcı olduğunu söylemem," dedi.

"Değil mi? Sana bildiklerimi söylersem bu kolay olur. Ama bu şekilde iki yanıt alırsın. Dimitri Fedorov'un kimin tarafında olduğu," dedi Bryn, seçenekleri tartmak için boş avucunu kaldırarak, "ayrıca kimin *senin* tarafında olduğu da."

"Oyun oynamadan da yapabilirim, Köprü." Marya bir an durakladı. "Ama pekâlâ."

"Sen oyunları seversin, Marya," diye hatırlattı Bryn. "Aksi takdirde sırların için benim ofisimden daha iyi bir yer bulabilirdin, öyle değil mi?"

"Sende sırlarım yok. Sen sadece çok faydalı bir çift gözsün."

"Doğru. Aslıda başka faydalı taraflarım da var."

Marya umursamaz tavırla gözlerini devirdi. "Dimitri seni tekrar görmeye gelirse bana söyle."

"Ya gelmezse?"

"Mazoşizmin için endişeleniyorum, Köprü. Tehditlerime katlanmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Bryn'in yüzü titredi. "Hayır. Bunu biliyorsun."

"Peki," diye karar verdi Marya, masaya eğilerek. "Boğulurken zamanın ne kadar hızlı geçtiğini sanıyorsun?"

"Aydınlat beni," diyen Bryn, şehvetle ona yaklaştı ve buna karşılık Marya, başparmağını adamın gırtlağından aşağı kaydırarak

zamanın iplerini adım adım daha da ileri çekti. Adamın gözlerinin açılmasını, göğsünün hareketsizliğini izledi.

Sonra yavaş yavaş onu serbest bırakarak soluk soluğa nefes almasını sağladı.

"Cadıları neden bu kadar çok seviyorsun?" diye sordu Marya, adam öne doğru sıçrayıp avuçlarını masaya dayadığında. "Sahip olamayacağın bir güç tarafından kuşatılmaktan hoşlanıyor olamazsın."

"Hoşlanmıyorum," diye onayladı Bryn, boğazını temizleyerek. "Ama sen gücünü her kullandığında senin hakkında daha çok şey öğreniyorum. Kim seni bu kadar sinirlendirdi?" Bunu çatlak sesiyle söylerken başını yana yatırmıştı. "Sanırım sana yakın olan biri, yoksa Dimitri'den önce benim yanıma gelme zahmetinde bulunmazdın." Bryn, genç kadının gözlerinde aradığı cevabı okuyormuş gibi onu inceleyerek bir an duraksadı. "Sanırım annen?"

Marya dudaklarının gerildiğini hissetti. "Elbette, değil."

"Sinirini mi bozdum? Herkesin annesiyle ilgili sorunları var," diye güvence verdi Bryn, omuz silkerek. "Bu büyü değil, sadece kolay bir tahmin."

Marya derin bir iç çekti. "Köprü, beni yorduğundan bahsetmiş miydim?"

"Bir kez daha Marya, ben..."

"Dur." Marya bir parmağını havada döndürerek onun dudaklarını mühürledi. "Veda esprimi kaçırmaktan nefret ediyorum ama gerçekten. Sabrım taştı."

Bryn imalı bir şekilde gülümserken Marya gözlerini devirdi.

"Bunu duydum," dedi Marya, onu arkasında bırakarak uzaklaştı.

Cevaplanması gereken soruları vardı. Peri avukatları ve onların oyunları bekleyebilirdi.

V.8

(Uzlaşma)

Dimitri içeri girdiğinde Marya Antonova'yı bir kez daha yatak odasında, yatağının kenarına tünemiş beklerken bulunca şaşırmadı.

"Masha," dedi sıradan bir sesle. "Bana yardım etmeye mi karar verdin?"

Bugün üzerine oturan, lacivert bir elbise giymiş, saçlarını zarif bir topuz yapmıştı. Bu iş kadını Marya Antonova'ydı. Önemli Cadı. Ayağa kalktı, ince topuklu ayakkabılarını yere vurarak ona yaklaştı.

"Dima," dedi. "Ne planlıyorsun?"

Dimitri odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

"Ne planlıyormuşum?" diye sordu Dimitri ve Marya'nın dudakları onaylamayan bir ifadeyle hafifçe büzüldü.

"Benimle taşak geçme, Dima. Neden Stas'ın yerini almaya çalışıyorsun?"

Kadının ifadesi sert ve şüpheciydi. Dimitri ona bir adım daha yaklaştı.

"Geçmiyorum," dedi Dimitri ve üzerine eğildi, göğsüne yaslanan şişe yüzünden nabzının hızlandığını hissedebiliyordu. "*Benim* yerimi alanın Stas olduğunu gayet iyi biliyorsun," diye hatırlattı ona, nefesinin boğazında keskin bir şekilde düğümlenmesinden zevk alıyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Dima," diye uyardı Marya ve naz yapmak istememiş olmasına rağmen omuz silkti.

"Sırlarımızı konuşmaya gerek olmadığına karar verdiğini sanıyordum. Bu mantığa göre, benim Cadı Kasabaları'yla olan işim seni ilgilendirmez."

Marya onu baştan ayağa süzerken herhangi bir şeyden sakın-

madığını görmek onu şaşırttı. Bugünlerde, diye düşündü Dimitri beklenmedik bir acıyla kavrulurken belki gerçekten konuşmayı başarabilirlerdi.

"Bunu babanın haberi olmadan yapıyorsun, değil mi?" diye tahminde bulundu Marya. "Kesinlikle onun izni olmadan."

Dimitri hiçbir şey söylemedi ve Marya dilini pembe dudaklarında gezdirdi.

"Artık Koschei'nin sadık oğlu değil misin, Dimitri Fedorov?"

Ani bir sessizlik.

Ritmik bir nabız sesi.

Dimitri ani bir hareketle kolunu Marya'nın beline dolayıp onu kendine çekti.

"Sana söylemiştim, Marya Antonova," dedi kısık sesle, genç kadının dokunuşu karşısında yumuşamamak için verdiği mücadeleyi biraz da zaferle gözlemleyerek. "Sana sözümün efendisi olduğumu söylemiştim. Eğer isteseydin sana gideceğimi söylemiştim. Seni ölene kadar seveceğimi söyledim. Benim bir yalancı olduğumu mu düşündün?"

Marya, onun dudaklarına baktı. Genç kadın her zaman olduğu gibi etkilenmeyecek kadar hareketsizdi.

"Hayır," dedi Marya. "Hayır, Dima, sen hiçbir zaman yalancı olmadın."

"O zaman şuna inan Masha: Seni seçiyorum. Her zaman da seni seçeceğim." Dimitri parmaklarını iyice açarak genç kadının belini sıkıca kavradı. Aralarında neredeyse hiç boşluk yoktu. "Bu, Cadı Kasabaları'yla birlikte, senin için," dedi usulca, paylaşılmamış tüm sırlarının ağırlığıyla.

"Belli ki bu bir komplo, Dima," diye iç geçirdi Marya, fakat ellerini göğsüne dayamış, avuç içleriyle onun aklını okumaya çalışıyordu. "Kiminle komplo kuruyorsun?"

"Kız kardeşin Sasha'yla." Marya gözlerini kırpıştırdı; belli ki onun itiraf etmesini beklemiyordu. "Babamı alaşağı etmek istiyor," diye açıkladı Dimitri, "ben de ona yardım edeceğimi söyledim. Onu gözden düşüreceğim, her seferinde bir Kasaba cadısı ondan uzaklaşacak ve ben de imparatorluğumu elde edeceğim. Hayatımı geri kazanacağım. Bir gün sana layık olabilecek bir hayat." Başını eğdi ve dudaklarını onun alnına dokundurdu. "Bir gün, Masha," diye mırıldandı, "sana hak ettiğin hayatı vermek için yeterince şey yapmış olacağım ve belki o zaman bu seni bana geri getirir."

Dimitri, kadının nefesinin kesildiğini, kollarının arasında hareketsiz kaldığını hissetti.

Marya başını çevirdi ve dudaklarını adamın boynuna dayadı.

"Dima," dedi usulca. "Stas'ın asla senin yerini almadığını biliyorsun."

Dimitri hiçbir şey söylemeden sadece yutkundu.

"Nasıl alabilirdi ki?" diye üsteledi Marya. "Tek istediğim sendin. Beni sevdiğini söylediğin günden beri başka hiç kimse olmadı."

Bu sadece itiraf değildi; Dimitri o kadarını anlamıştı.

Bu bir teklifti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorunca, kadın başını kaldırıp ona baktı.

"Bunu bize yapan tek kişi Koschei değildi," dedi. "Annem de pek masum sayılmaz."

Sesinde yeni ve rahatsız edici tuhaf bir ton vardı. "Masha."

"Annemin bana asla yalan söylemeyeceğini sanırdım. Bana yalan söylemezdi. Her zaman ve her konuda bir olduğumuzu sanırdım." İfadesi sertti, gözlerinin ardında, ona ağırlık veren bir gölge belirdi. "Şimdi, her şey başından beri yalanmış gibi görünüyor. İnanacak kadar aptal olduğum bir yalan. Uğruna her şeyden vazgeçtiğim bir yalan."

Marya bir an için durdu.

"Bu hayat," dedi usulca, "bu dünya, bir lanet. Sen haklıydın, Dima. Bizden istedikleri şey bir hastalık. Sadece bir yük."

Dimitri hiçbir şey söylememenin ne kadar akıllıca olacağını düşündü bir an.

Ama "Kardeşim öldü," diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Aslında bunu söylerken pek bir şey itiraf etmemişti ama kadın ona sempatiyle baktı. Amacını hatırladığında bakışları yeniden sertleşti.

"Eğer Kasabalar'daki konumunu babanın itibarını sarsmak için kullanacaksan sana yardım edeceğim. Benim de senin gibi kaynaklarım, bağlantılarım var. Ama," dedi, bakışlarını onunkilere sabitleyerek, "bir şartla."

Dimitri bekledi.

"Sen kazandığında," dedi Marya usulca, "yakıp yıkacağız. Kibriti çakıp ateşe vereceğiz." Onun sorgulayan bakışları karşısında, "Koschei ve Baba Yaga için koruduğumuz krallıkları geride bırakıp birlikte yeni bir şey inşa edeceğiz," dedi.

Dimitri şaşkınlıkla ona baktı. "Bunda ciddi misin?"

"Evet." Marya'nın yüzünde soğuk bir ifade hâkimdi. "Biz sadece babanın hataları yüzünden acı çekmedik, Dima. İkimiz de acı çektik çünkü her iki ebeveynimiz de bencil aptalın tekiydi. Bu yüzden," dedi, parmak uçlarını adamın boynunda gezdirerek, "artık yok. Birlikte bir şeyler inşa edeceğiz, Dima." Eli boynundaki şişenin hemen yanında durdu ve onu sıkıca göğsüne bastırdı. "Annem bensiz bir hiç olurdu, tıpkı babanın sensiz bir hiç olduğu gibi. Biz birlikte her şey olabiliriz."

Bunun Dimitri'nin beklediği sonuçla uzaktan yakından alakası yoktu. "Emin misin?"

Marya başını olumlu anlamda salladı. "Sasha'ya söyleme,"

diye uyardığında Dimitri kaşlarını çattı ama yine de yavaşça başını salladı. "Bu şimdilik aramızda kalsın, sadece sana yardım etmeme izin ver." Kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Seni sevmeme izin ver, Dima," dedi usulca, "on iki yıl önce yapmam gerektiği gibi. Önümde hiçbir engel olmadan."

Bu, Dimitri'nin almayı hiç ummadığı bir teklifti; reddetmeyi asla hayal edemeyeceği bir teklif. Dimitri düzensiz, teslimiyetçi bir nefes aldı ve ona doğru uygunsuz, kesin bir bağlılıkla eğildi. "O zaman senin için savaşmalıydım, Masha," dedi. "Bu kadar zamanı boşa harcamamalıydık..."

"Geçmiş hiçbir şeydir. Önemli olan biziz." Marya'nın eli ensesine sıkıca dolandı ve onu sabitledi. Dimitri parmak uçlarında bir kıvılcım hissetti, onun ellerinde acı çektiğinden beri uykuda olan büyüsünün derinliklerinden bir akışı. Bu kadının onun için aynı anda suç ve ceza, ahlaksızlık ve erdem olabilmesine hayret etti. "Dimitri Fedorov, sana zaten işe yaramaz kalbimi verdim. Şimdi, yapman gereken diğer her şeye sahip olmak. Sadakatimi, sağ elimi al. Bir zamanlar anneme ait olan her şeyi al," dedi Marya hiddetle, "ve bir zamanlar Koschei'ye yemin ettiğin her şeyi bana ver. Bana her şeyini ver, benim her şeyimi al, bakalım o zaman bize kim karşı duracak."

Marya, onun ellerinde yumuşak ve eğilmez, narin ve imkânsızdı. Kadın, güçlü ve karmaşık bir varlık gibiydi, içinde derinliklerde kaybolmak ürkütücü bir heyecan uyandırıyordu. Onun içindeki incelikler, yıldızları saymak veya kum taneciklerini isimlendirmek kadar imkânsız görünüyordu. Bu karmaşıklık, tıpkı bir nehirin akışına benziyordu ve Dimitri, onu tam olarak anlamanın ve keşfetmenin imkânsız olduğunu düşünüyordu. Onun tüm küçük çatlaklarını, öfke ve çaresizliğin çatırtılarını hissedebiliyordu.

Dimitri genç kadının topuzunu gevşetmek için uzandığında, Marya iç çekerek gül kokulu saçlarının omuzlarına hafifçe düşmesine izin verdi, dudakları yavaşça aralandı. Marya'yı yeniden tanımak için kaç gece geçmesi gerekecekti? En azından bir gece daha, bir gece daha ve bir diğeri. Ve sonra sonsuza kadar.

"Seni o kadar zaman uzaktan sevdim ki şimdi sarılmak tuhaf geliyor," dedi Dimitri sessizce. "Sanki bir şey seni benden kolayca alabilirmiş gibi."

"Bir daha asla, Dima." Marya, adamın gömleğinin düğmeleriyle oynarken, Dima da kadının elbisesinin fermuarını buldu. "Senin için zayıf olduğumu düşünmüştüm, Dima ama yanılmışım. Ben Marya Antonova'yım," dedi Dima'yla göz göze gelerek, "Dimitri Fedorov tarafından seviliyorum ve bunun için asla zayıf olamam."

"Ve ben Marya Antonova'nın kalbine sahip olan adamım." Marya'nın elleri göğsünde gezinirken nefesi hızlandı. "Hiçbir şey beni durduramaz."

Aralarındaki öpücük sanki yeni bir söz, bir yemin gibiydi. Adam kadının güçlü ve dayanıklı omurgasındaki izleri takip ederken, elleri omuzlarındaki bıçak gibi keskin hatların etrafında kenetleniyordu. Kadının dudakları adamınkilere karşı sağlam ve esnekti.

"Param var," diye mırıldandı Marya ona, dudakları boynunda gezinirken. "Ne kadar ihtiyacın varsa."

"Hangi adamların babamı ele vereceğini biliyorum," dedi Dimitri, elbisesini kollarından aşağı kaydırıp kumaşın ayaklarının dibinde toplanmasına izin vererek. "Hangilerini kullanabileceğimizi de."

"Güzel," derken nefes nefese kaldı Marya ve yatağa doğru yu-

varlanırken onu da yanına çekti. "Ayrıca," dedi ve durdu, yüzünden küçük bir suçluluk okunuyordu, "bazılarını zaten sana karşı kullanıyorum."

Dimitri geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Ne?"

Kadın omuz silkti.

"Ben Marya Antonova'yım," dedi. "Korkunç biriyim. Bazı şeyler b*öyledir* işte."

Dimitri gözlerini devirdi, sırtüstü dönüp onu da yanına çekti.

"Ne zamandır bana karşı çalışıyorsun?" diye sordu Dimitri, Marya ellerini çıplak gövdesinde gezdirip vücudunun kıvrımlarında gezdirirken.

"Çok uzun zamandır," diye itiraf etti Marya ve kanıt olarak onu meydan okurcasına öptü, adam parmaklarını saçına dolarken vahşi bir coşku ve felaketin tatlı tadı vardı.

"Bu bana Lev konusunda yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Dimitri, kadın dudaklarını ısırmıştı, yanakları kıpkırmızı, sanki renk paletinden seçilip ışıltılı bir renge boyanmış gibi parlıyordu.

"Her şey sırayla, Dima," dedi Marya. "Bana güveniyor musun?"

Dimitri bu soruyu düşünürken onu kollarının arasına aldı. On iki yıl boyunca yüzünün hatırasıyla uyumuş, bir zamanlar olduğu kıza dair anılarını düşünmüş ve zamanla dönüşebileceği kadını hayal etmişti. Şimdi ona baktığında ne kadar yanıldığını fark etmek garipti. Onu yanlış hatırlıyordu, gözlerinin rengini ya da ağzının şeklini değil, ona yakın olmanın sıcaklığını. Onunla ilgili ayrıntılar doğruydu ama anıları daha hassastı, özlem doluydu. Şimdi ona sarıldığında gerçeği hatırladı: Marya Antonova yıldırım çarpması kadar güçlü ve elde tutması bir o kadar zordu. Korku kadar etkileyici, açlık kadar inkâr edilemezdi, hem o zaman hem de şimdi, tüm güvensizliğine ve öfkesine rağmen onu seviyordu.

Dimitri onu sırtüstü yatırdı, kalçasının altına yerleşmek için aşağıya kaydı.

"Sana güveniyor muyum, Masha?" diye yineledi Dimitri, acı bir kahkaha atarak. "Olması gerekenden daha fazla."

Dimitri, kadının kalçalarını okşadığında, Marya soluk soluğa, inleyerek adamın saçlarını çekti.

"Güzel," dedi ve titreyerek gözlerini kapattı.

V.9

(Koschei Meselesi)

Roman, Manhattan'ın her köşesinde Sasha Antonova'nın hayaletini görüyordu.

Dimitri'nin reddi ve babasının, büyüsü hâlâ işlevsel olarak iyileşmemiş olduğu için dikkat çekmemesini istemesinin ardından Roman, iş operasyonları ve hatta büyücülükle ilgili çok az şey yapıyordu. Çoğunlukla şehirde yürüyüşe çıkarak ve beladan uzak durmaya çalışarak kendini meşgul ediyordu. Ne yazık ki bela sürekli onu buluyordu.

Roman binaların yansımalarında Sasha'nın yüzünü görüyor, her seferinde dönüp baktığında orada kimsenin olmadığını fark ediyordu. Onu bir kez Central Park'taki fıskiyede görmüştü, omzunun üzerinden bakan gri bakışlarıyla ürpermiş ve sonra su havuzlarından kaçınmaya başlamıştı. Onu her gördüğünde hayalet gibi solgun bir yüzü ve alaycı küçük bir gülümsemesi vardı, her zaman aynı şeyi söylüyordu.

Bunu bana kim yaptı, Roma?

Birkaç hafta böyle devam ettikten sonra Roman bir şeyler

yapmaya karar verdi. Hışımla Brynmor Attaway'in ofisine gidip kapıdan içeri daldı.

"Bana musallat oluyor," dedi lafı dolandırmadan ve Bryn bariz bir kızgınlıkla başını kaldırdı.

Bryn, karşısında oturan takım elbiseli çifti işaret ederek, "Bir müşteriyle birlikteyim, Roman," dedi. "Sizi biraz bekleteceğim. Özür dilerim," diye ekledi diğerlerine. "Gördüğünüz gibi diğer müşterilerimden bazıları ciddi şekilde rahatsız."

"Ah," dedi adamlardan biri, gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu ve Roman yüzünü buruşturarak ofisten çıkıp kapının yanında sinirle volta attı.

On dakika sonra iki takım elbiseli adam dışarı çıktığında Roman onları iterek odaya girdi. Adamlar ona komplocu bir ilgiyle bakıyorlardı; bugünlerde yeni bir teknoloji devrimcisi CEO'su, kurumsal ayrımcılığın ürünü bir kaldıraç, adaletsiz ve misilleme amaçlı bir #MeToo soruşturmasının acınası son kurbanı (ve bu nedenle herkesin başına gelebilecek ibret veren bir hikâye!) ya da sadece klinik olarak dengesiz olup olmadığını söylemek zordu.

"Beni her zaman nerede bulacağınızı nasıl biliyorsunuz?" diye sordu Bryn, Roman konuşamadan. "Benim bir işim *var*, biliyorsun..."

"Sasha Antonova," dedi Roman, istemeden de olsa onu çağırabileceği korkusuyla omzunun üzerinden kaçamak bir bakışla mırıldanarak. "Bana musallat oluyor."

"Kulağa çılgınca geliyor," dedi Bryn, ayaklarını masasının kenarına dayamak için arkasına yaslanarak. "Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Çünkü ben..." Roman yutkundu. "Ben onu öldürdüm."

"*Hayır*," diye soludu Bryn. "Sen, Fedorov? Birini *öldürmek* mi? Bu *hiç de* senin yapacağın bir şey değil..."

"Bu... Kes şunu. Ölmesi benim suçum," diye mırıldandı Roman, bu kez Bryn'in masasının önünde volta atarak. "Eğer ben... eğer bu olmasaydı, eğer ben hiç..." Dişlerini sıkarak sözünü kesti. "Eğer babam olmasaydı..."

"Baban," dedi Bryn, Roman'ın anlaşılmaz sözlerinden ilgiyle sıyırıp aldığı parçayla devam etti. "Oldukça fazla şeyden sorumlu, değil mi?"

Roman yüzünü buruşturdu. "O... önemli değil. Mesele şu ki..."

"Mesele şu ki," diye araya girdi Bryn, ellerini yavaşça başının arkasında birleştirerek, "Baba Yaga ile anlaşmayı yapan Koschei, değil mi? Sen değilsin. Kesinlikle ben de değilim."

Roman'ın öfkeli sessizliğinde Bryn yüksek sesle düşündü: "Benim sadece yakışıklı bir üçüncü taraf gözlemci olduğumu düşünürsek, küçük iblis sorunun hakkında *onun* ne yaptığını merak ediyorum." Kollarını indirdi ve öne eğilerek beklentiyle masasına dayadı. "Pek masum sayılmazsın, Roman, bunu ikimiz de biliyoruz ama Sasha Antonova'nın kanı birinin eline bulaştıysa o kişinin Ölümsüz Koschei olduğu konusunda hemfikiriz sanırım."

"O..." Roman, daha önce defalarca yapmamaya çalıştığı çıkarımın gerçekliği karşısında irkildi. Bu yolun delilikten geçtiğinden emindi. Zaten sahip olmadığı bir delilik. "Bu konuyu şu anda ona açamam."

"Peki, neden?"

"O... meşgul." Roman bir an da kendini huzursuz hissederek kollarını kaşımaya başladı, sanki buranın havası birden ona iyi gelmemişti. "Sen anlamazsın, Köprü."

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi Bryn, "yine de burada benden akıl almaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet ama sadece..."

Sonra Roman başını kaldırıp baktı, adamın etrafında bir kıpırdadıkça parlayan gölgeyi fark etti ve telaşla arkaya savruldu.

"İşte!" Sasha Antonova'nın hayaletini işaret ederken kalbi bir uyarı gibi güm güm atıyordu. Bryn'in arkasında, omzunun hemen üzerinde duruyordu, yüzünde aynı ürpertici gülümsemeyle belirmişti. "Köprü, onu görüyor musun?"

"Hımm?" diye sordu Bryn, arkasına bakarak. "Kimi görüyor muyum?"

"Roma," diye fısıldadı Sasha'nın hayaleti kederle, "Koschei'nin oğlu, bunu bana kim yaptı?"

"Tanrım, Köprü, benimle taşak geçme." Roman geri çekilip arkasındaki duvarı hissederken, Bryn'in ensesinde soluyan ölü kıza rağmen nasıl bu kadar etkilenmeden, bu kadar sinsice ve şaşırmadan orada oturabildiğimi merak ediyordu. "Onu gerçekten görmüyor musun? *Tam orada...*"

"Hımm, evet, merhaba, Sasha," dedi Bryn, gözlerini devirerek ve Sasha'nın durduğu yerin sağma doğru hafifçe el salladı. "Üçümüze çay getireyim mi, yoksa..."

"Roman Fedorov," diye fısıldadı Sasha'nın hayaleti, siyah saçları, kan çanağına dönmüş gözlerine düşerken ona doğru bir adım attı ve kötücül bir tavırla parmağını havaya kaldırdı. "Bana yardım et, dinlenemiyorum. Bunu kim yaptı?" Sesi yankılanıyordu, sanki oda onu yutmuş gibi. "Bunu bana kim yaptı, Roma?"

Roman gözlerini zorla kapattı. "Dur, dur, *dur*..."

"Roman," dedi Bryn, "eğer sinir krizi geçireceksen bunu halının üzerinde yapmamanı tercih ederim."

"KÖPRÜ," diye bağırdı Roman. "O, o beni öldürecek, o..."

Sasha ona ulaşmak için havayı okşayarak elini uzattı ve Roman kulaklarında uğultu, vücudunda ilkel bir güdü ve giderek ar-

tan bir huzursuzluk hissetti. Tüm duyuları hep bir ağızdan şöyle diyordu: *Kaç*.

"Gitmem gerek," dedi Roman, boğuk sesle, bir yandan arkasındaki kapının kolunu tutmaya çalışıyordu.

"İyi, hoşça kal," diye arkasından seslendi Bryn. "Yine de bu gerçekten bir Koschei sorunu gibi görünüyor, değil mi?"

Roman ofisten aceleyle çıkarken kapının arkasından çarpmasına izin verdi, giderken elleri titriyordu.

V.10

(Mutlu Avlar)

Bryn, kapı kapandıktan sonra Sasha'ya, "Çok korkutucusun," dedi ve Roman'ın inatla koşarak uzaklaşmasının tadını çıkardı. "Şuna bak, tamamen aklını kaçırmış."

"Hımm? Ah evet, biliyorum," diye onayladı Sasha, makyajını cep aynasının yansımasında düzelttikten sonra hemen kapatıp cebine koydu. "Bunu yapmayı kabul ettiğin için teşekkürler, Köprü."

"Benim için zevkti," diyerek ona güvence veren Bryn, dikkatini dosyalarına verirken ironik bir selam verdi. "Mutlu avlar, Rusalka."

"Her zaman," diye yanıtladı Sasha, ortadan kaybolurken yatıştırıcı bir ifadeyle gülümsüyordu.

V.11

(Brooklyn Cadısı)

Dimitri ve Marya, tüm Kasaba cadıları arasında Brooklyn Kasabası'nın başkanı Jonathan Moronoe'nin en değerli piyonları için en iyi aday olduğu konusunda hemfikirdi. Parasosyal açıdan ilham verici bir mucize olan Jonathan Moronoe, her nasılsa Baba Yaga ya da Ölümsüz Koschei tarafından lekelenmemeyi başarmıştı ve neredeyse sadece dürüstlüğüne dayanarak başarılı ve rutin bir kampanya yürütmüştü.

Hem Dimitri Fedorov'un hem de Marya Antonova'nın görüşüne göre, ahlaklı insanların manipüle edilmesinin şaşırtıcı derecede kolay olması hayatın üzücü gerçeğiydi.

Jonathan, Dimitri ve Marya'ya bakarak "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Borough koltuğu için adaylığınızı koyuyorsunuz..." (Keyfini çıkarmak istercesine haklı olarak susmuştu.) "Hem Koschei hem de Yaga'yı gözden düşürmek için? Ben..." Kaşlarım çatarak sözünü kesti. "Kampanyanızın platformu tam olarak nedir?"

Marya gülümseyerek, "Elbette, ceza reformu," diye ekledi. İnce, ciltli bir kitabı masanın üzerinden alıp Kasaba Kıdemlisi'nin önüne koydu. "Bu kitap Ölümsüz Koschei'nin şimdiye kadar ticaretini yaptığı yasadışı yollardan elde edilmiş her yaratığın kaydını içeriyor. Elbette, bu bir dizi Kasaba yasasına aykırı, değil mi?"

"Kaynağınız kim?" diye sordu Jonathan, kaşlarını çatarak.

"Dürüst bir adam," dedi Marya basitçe. "Sen ve Dimitri gibi."

"Yaga ayrıca normal bir topluluğa büyülü ilaçlar satıyor," diye sözlerini destekledi Dimitri, Jonathan'a hesap defteri uzatarak. "Üstelik bunu yapmak için Kasaba'dan izin almamış."

Jonathan bunu yüksek sesle söylemek zorunda kaldığı için hayal kırıklığı ile şaşkınlık arasında bir hisle mücadele ediyordu. "Elbette, çünkü Koschei onu mutlaka durduracaktır," dedi. "Siz ikiniz hem Yaga'nın hem de Koschei'nin Kasaba yasalarına karşı gelmelerinin nedenlerini herkesten daha iyi biliyorsunuz."

"Evet, artık buna bir son vermenin zamanı gelmedi mi?" diye sordu Marya, Dimitri'ye tarafsız bir bakış atarak.

Dimitri her ikisinin adına da "Kasaba'nın kararlarına dahil olursak," diye açıkladı, "Koschei'nin diğer cadılar üzerindeki etkisini sona erdirebiliriz. Böylece, tüm kasabalardaki büyülü suçları ele alabiliriz ve bu iş için tam olarak ihtiyacınız olan biziz."

"Ama..." Jonathan onlara baktı. "Ama herkes sizin kim olduğunuzu biliyor. Sen Baba Yaga'nın infazcısısın," dedi Marya'ya ve Marya bunu inkâr edemediği için huzursuz oldu. "Bu konseyde seninle şu ya da bu zamanda karşılaşmamış tek bir cadı bile yok. Hem de olumsuz bir şekilde."

"Ee, koltuğa oturan ben değilim, değil mi?" dedi Marya, omuz silkerek. "Koltuk Dimitri'ye ait... ya da en azından senin desteğinle öyle olacak. O koltuğa oturduğunda sana hem Koschei hem de Yaga aleyhinde bolca kanıt sunabiliriz. Hem de onları birkaç kez alaşağı etmeye yetecek kadar."

"Yani benim tek yapmam gereken..." Jonathan önce deftere baktı sonra kitaba. Bir daha deftere. Ardından son bir kez kitaba... Son olarak ikisinin arasına baktı, muhtemelen en can alıcı noktayı ya da diğer mevzuyu göremediği için dehşete düşmüştü. "Benden *tam olarak* ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Vicdanının sesini dinle," dedi Dimitri kolayca.

"Vicdanın sana Cadı Kasabaları'ndaki yolsuzluğun yanlış olduğunu söylüyor, değil mi?" diye sordu Marya. "Ve bunu sona erdirmene sadece bir aday yardımcı olabilir."

"Yani bunu gerçekten yapabilirsiniz," dedi Jonathan yavaşça, "hem de *birlikte* ve hiçbir suçluluk duymadan? Pişmanlık bile duymadan? Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

Dimitri ve Marya bakıştılar.

"*Nefret* güçlü bir kelime," dedi Dimitri ona. "Sence de öyle değil mi, Masha?"

"Ah, elbette, Dima," diye onayladı Marya, "ama *intikam* biraz daha güçlüdür."

Birbirlerine gülümsediler.

Sonra tekrar Jonathan'a döndüler.

"Koschei ve Yaga'yı alaşağı edeceğiz," diye sözlerini tamamladı Dimitri. "Bizim vicdanımız için endişelenme, Moronoe, sadece kendi vicdanın için endişelen. Tek yapman gereken bana oy vermek," diye tekrar açıkladı, "ve kasabandaki diğer cadıları da aynı şeyi yapmaya ikna etmek. Tek istediğimiz bu."

"Şart yok mu?" diye sordu Jonathan tereddütle.

"Ne şartı?" dedi Marya. "Dilediğin gibi hareket et. Hepimiz aynı şeyleri istiyoruz."

"Güvenlik," diye katkıda bulundu Dimitri. "Sürdürülebilirlik."

"Barış," dedi Marya ısrarla ve Jonathan iç çekerek rahatladı.

"Peki. O zaman Brooklyn'e sahip olmanızı sağlayacağım."

"Mükemmel," dedi Marya, defteri ve kitabı tek hareketle aldıktan sonra ikisini de paltosunun cebine koydu. "O zaman Dimitri kazanınca yeniden toplanırız."

Jonathan temkinli bir şekilde başını salladı. Ardından Marya'nın bir el hareketiyle ikisi birlikte Dimitri'nin çatı katına geri dönmüş, oturma odasında karşı karşıyaydı.

"Onu duydun mu, Dima?" diye sordu Marya, paltosunun düğmelerini yavaşça çözerken. "Brooklyn'i alacaksın."

"Ah, duydum Masha," diye cevap verdi Dimitri, kravatını ge-

lişigüzel çözüp atarken. "Acaba günümün geri kalanını nasıl geçirsem, hımm?"

Marya gülümseyerek önce paltosunun, ardından elbisesinin de aşağı kaymasına izin verdi. "Belki de Manhattan'daki egemenliğini keşfetmek istersin," diye mırıldandı ve Dimitri onu kollarına alıp, şişedeki kalbi göğsüne karşı *evetevetevet* diyene kadar öptü.

"Belki de isterim," diye kabullendi Dimitri ve onu kanepeye çekti, elleri genç kadının kalçaları üzerinde sıcacıktı.

V.12
(Kayıp)

Birkaç hafta sonra Sasha, Roman Fedorov'u histeri krizine sokmak için her gün biraz zaman ayırmayı alışkanlık haline getirmişti. Çok geçmeden bu, dişlerini fırçalamak ya da yüzünü yıkamak kadar rutin bir eyleme dönüşmüştü; kahvaltı, öğle yemeği, Roman'ı korkutup aklını başından almak, akşam yemeği. Hepsi düzenli olarak planlanmış faaliyetler. Hepsi de Sasha'nm sağlığının ve refahının iyileşmesine eşit derecede katkıda bulunuyordu.

Çoğu alışkanlıkta olduğu gibi sonuçları hemen görmeyi beklemiyordu. Aylar sürecek bir musallat olmayı düşünüyordu, hatta boş zamanlarında onu belirli bayramların veya sert havaların atmosferik avantajlarına en uygun şekilde nasıl travmatize edebileceğinin hayalini kurmaya başlamıştı, örneğin Kül Çarşamba ve/veya gök gürültülü fırtınalarda. Bu nedenle, Roman'ın yaptığı planın meyvesini vermesini beklemeden önce tam bir psikolojik çözülmenin ortasında olduğunu görüp şaşırdı ve belki de biraz hayal kırıklığına uğradı.

Bir gün oturma odasında Roman'ı korkutmak için beklerken

Koschei aniden daireye girmiş ve Sasha'yı köşede gizlenmek zorunda bırakmıştı. Koschei'yi ilk kez kanlı canlı gördüğü zamanı zor hatırlıyordu ama başka biri olmadığı kesindi.

"Dima'nın Cadı Kasabaları adaylığıyla ne işi var?" diye sordu Koschei, oturma odasında volta atmakta olan ortanca oğluna. (Sasha'nın şu anki amacı ağlatmaktı ama bunun için en iyi fırsat henüz gelmemişti.) "Sana planlarından bahsetti mi?"

"Ne? Hayır," dedi Roman ama Sasha bunun tamamen yalan olduğunu bilecek kadar uzun süredir onu izliyordu. Son zamanlarda uykusunda bu konuyu mırıldanmaya başlamıştı. "Kampanya yapmayı düşündüğünü biliyordum," diye düzeltti Roman, belli ki babasının bir yalanın kokusunu alabileceğini fark etmişti, "ama bunu neden yaptığını bilmiyorum. Sana olduğu kadar bana da kızgın baba ve hiçbir şey söylemiyor." Ancak bu doğruydu. Sasha, Dimitri'nin planlarından habersiz olsa bile onun haftalardır Roman'la konuşmadığını biliyordu. Köprü dışında Roman'ın tek arkadaşı Sasha'ydı; Sasha'nın onu erkenden mezara sürüklediği düşünülürse bu çok üzücü bir haberdi.

"Kaynaklarım da bana hiçbir şey söylemiyor," diye homurdandı Koschei, neredeyse Roman kadar tedirgin görünüyordu. "Santos kayıp; biri onu saklıyor, bundan eminim. Moronoe bir şeyler biliyor olmalı, her zamankinden daha cesur; daha dün bayilerimden birini Kasaba'dan alenen uzaklaştırdı. Yemin ederim, Marya Antonova'nın koruması haftalardır uçan kuş gibi ortalıkta dolaşıyor..."

"Benden ne istiyorsun o zaman?" Roman aniden patlayarak hem Sasha'yı hem de babasını şaşırttı. "Bana buna karışmamamı söyledin ve *ben* de karışmıyorum, değil mi?"

"Peki, sana şimdi ihtiyacım var, Romik. Dima'ya neler olduğunu öğrenmen gerekiyor," dedi Koschei ve Roman başını kaldırdı,

babasıyla yüzleşmek için vahşi gözlerini ona diktiğinde, Sasha bir gün ulaşacağını umduğu delilik seviyesinden emin oldu.

"Benim kendi sorunlarım var, baba!" diye bağırdı Roman, parmakları kontrol edilemeyen bir öfke ve güvenilmez büyünün karışımıyla kıvılcımlanırken sesi duvarları sarsıyordu. "Buraya... en sevdiğin oğlunu *gözetlemeye* gelmedim..."

"Roma, histerik davranıyorsun," dedi Koschei, bunun üzerine Sasha kahkahasını bastırdı. "Neyin var senin?"

"*Benim* neyim var?" diye diretti Roman. "Bu senin hatan, baba! Onu sen öldürdün, ben değil! Sen," diye mırıldandı kendi kendine, "ve o iblis Baba Yaga ile yaptığın anlaşma..."

"Romik..."

"*Git* artık," diye söylendi Roman, bir elini yüzünde gezdirirken tırnaklarını çenesine batırdı. "Dima seni hayal kırıklığına uğrattıysa, belki de hak ettiğin budur."

Koschei ağır ve derin bir sessizliğin ortasında oğluna bakarak öylece durdu. Sasha bile hiçbirinin annelerine karşı bir an bile kullanmayacağı saygısız ve acımasız ses tonundan etkilenmişti. Korku ya da sarsıcı bir pişmanlık olmadan.

"Romik," dedi Koschei sonunda. "Benimle hiç bu şekilde konuşmamıştın."

"O zaman belki de uzun zamandır beklenen bir konuşmadır," dedi Roman ve babasını iterek ön kapıya gidip arkasından çarpmasına izin verdi.

Koschei sessizce durup kayıplarını düşünürken, Sasha zihinsel olarak kendini tebrik etti. Ne de olsa programın çok ilerisindeydi.

Ordusunu yok et.

Dimitri gitmişti. Roman artık işe yaramazdı.

Sasha, Ölümsüz Koschei'nin başını ellerinin arasına almasını izlerken neredeyse kendi kendine gülümsüyordu, ta ki aniden

aklına davetsiz bir düşünce gelene kadar: Bunların hiçbiri ona iyi gelmeyecekti. Zihni ona Lev'in sesiyle fısıldadı, onun gibi gülüyordu. Roman'ın akıl sağlığının bozulması kalbindeki boşluğu onaramazdı. Koschei'nin hiçbir yorgun iç çekişi ciğerlerini havayla dolduramazdı. *Bunların hiçbiri*, diye mırıldandı Lev'in anısı, *beni asla geri getirmeyecek.*

Yine de, diye düşündü içten içe, Koschei'nin kaybı kendisininkiyle aynı derinliğe ulaşmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Bir gün, diye düşündü, *bunda benim de payım olduğunu anlayacaksın.*

Ama bugün değil.

Henüz değil.

Senin için geri dönene kadar olmaz.

Sonra sessizce havada süzüldü, gölgeler kederli bir şekilde etrafında dolaşırken bir sonraki zorunlu görevine geçti.

V.13

(Karanlık)

Baba Yaga adındaki cadı, kızının tam bir iyileşme ve hazırlık olmadan yaşayanlar diyarına dönmesine izin vererek korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştı. Bir zamanlar büyük kızının kalbini kendi kalbi kadar iyi tanıyordu ama Marya ilk kez bu kadar ketumdu ve dikkatsizdi.

Marya daha önce sadece bir kez böyle olmuştu ve şu anda kalbini elinde tutan kişi o zaman da kalbine sahipti.

"Dima'yla görüşüyordun, değil mi?" dedi Yaga bir gece kızın arkasından, Marya, ikisinin de tasarlamak için çok uğraştığı tabletler üzerine bir kez daha çalışıyordu.

Marya cevap vermedi ve Yaga iç çekerek kızının yanındaki koltuğa oturdu.

İma edilen: *Benden başka ne saklıyorsun?*

Söylenmeyen: *Masha, sen doğduğundan beri ilk defa kendimi çok yalnız hissediyorum.*

Yüksek sesle dile getirilen: "Bize neler oluyor, Mashenka?" diye sordu Yaga kızını izleyerek. Marya, annesi yanağına dokunmak için uzandığı sırada irkilince kadının eli havada kaldı. "Bana kızgın mısın?"

Bir an için Marya hâlâ cevap vermeyecek gibi görünüyordu.

Ama sonra Marya alçak sesle, "Anne, bunu hâlâ kaldırabilecek miden var mı merak ediyorum," dedi.

Yaga kaşlarını çattı. "Bizim işimiz için mi?"

"Sadece bizim işimiz değil." Marya'nın dikkati hâlâ işindeydi. "Koschei'ye haddini bildirmek için hiç çaba göstermediğini fark ettim."

Yaga şaşırmış bir halde durakladı. "Masha, Koschei'ye karşı alabileceğimiz en iyi intikam başarımızdır. Ve başarıyoruz," diye hatırlattı Marya'nın elinin altındaki tabletleri göstererek. "İşimizin büyüdüğü her gün Koschei'nin ilerisindeyiz demektir."

"Evet ama bu yeterli mi?" diye sordu Marya ve sertçe başını kaldırıp kara gözlerini Yaga'nınkilere dikti. "Peki, ya intikam, anne? Düşmanlığının bize nelere mal olduğunu ona ödetmeye ne dersin?"

Kızının öfkesini gören Yaga, yumuşadı ve en büyük kızına sarılmak için uzandı.

"Nefret bir lanettir, Mashenka," dedi Yaga, Marya'nın siyah saçlarındaki tanıdık gülsuyu kokusunu içine çekerek. "Benim yaşımda biraz bilgelik kazanıyorsun. Tecrübelerime göre," diye mırıldandı yatıştırıcı bir şekilde, "nefrete tutunmak sadece sana musallat olmak için geri döner."

Marya'nın iç çekmesini bekledi; belki şaka yapmasını, *Anne o kadar da yaşlı değilsin* demesini ve her zaman yaptığı gibi kollarında teselli bulmasını. Bunun yerine Marya kaskatı kesildi, sesi uzaktan gelen soğuk bir rüzgâr gibiydi.

"Bilgeliğinin sana huzur vermesine sevindim, anne," dedi Marya. "Bunun bedeli benim acım olsa bile."

Yaga kızının kendisinden uzaklaştığını hissederek gözlerini kırpıştırdı ve Marya'nın gözleri atölyelerinin ışığında parlarken felç edici bir huzursuzlukla baktı.

"Biliyor musun, bu işin ne tür bir karanlık gerektirdiğini unutuyorsun," dedi Marya, önlerindeki tabletlere göz gezdirerek. "Uzun zamandır bu işi tek başına yürütmek zorunda kalmadın."

"Hayır, yapmadım," diye temkinli bir şekilde onayladı Yaga. "Sen her zaman yanımdaydın, Masha. Bunu hiç unutmadım."

"Evet," dedi Marya. "Unutuyorsun. Ben her zaman senin yanındayken, senin hiçbir zaman gerçekten yanımda olmadığını unutuyorsun." Sert bir ifadeyle başını kaldırdı. "İkimiz de sadece senin için çalıştık, değil mi anne?"

"Masha," dedi Yaga, kızının ses tonundan rahatsız oldu, fakat Marya başını salladı.

"On iki yıl boyunca ellerini temiz tuttum, Baba Yaga," dedi Marya Antonova. "Ama şimdi, bu pis eller kendilerine ait olanı alıyorlar."

Marya ayağa kalktı ve ne tuhaftır ki o anda Yaga'nın aklında tek düşünce vardı. Sözleri keskin, acı dolu ve yaralayıcı bir şekilde zihnine hücum ederken ironiyle göğsüne batıyordu.

Kızlarım birer elmas. Hiçbir şey daha güzel olamaz. Hiçbir şey daha parlak olamaz.

Hiçbir şey onları kıramaz ve sonra, bir bıçak darbesiyle: *Çünkü onlara nasıl bu kadar soğuk olacaklarını ben öğrettim.*

"Umarım barış sana iyi gelir," dedi Marya, "çünkü ben artık istekli değilim."

Sonra elini sallayarak atölyedeki tabletleri topladı ve giderken yanında götürdü.

V.14
(O Kızı Arama)

Oda arkadaşları arasında Eric Taylor'dan daha kötüleri de vardı. Büyük ölçüde zamanının çoğunu sözde zorla esaret altında geçirdiği için elbette ama yine de Lev, fırsat verilirse pek çok rehinenin yaygara çıkarmaktan mutlu olacağını düşündü. Eric öyle değildi. Nedeni ne olursa olsun rolünden keyif alıyor gibiydi. Lev'in aklına çok sonra geldi, belki de Eric'in hayatında yeterince arkadaşı olmadığı için, Lev'i de arkadaş gibi görmüyordu.

"Toplantı nasıldı?" Lev, sonunda Marya'ya teslim edeceği yüklü miktarda kirli parayla çatı katına döndüğünde Eric böyle sorardı. Marya'nın bu parayla ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Marya son derece ketumdu ama onun için fark etmiyordu. Lev Fedorov'un güvendiği bir şey varsa, o da Marya Antonova'nın her ne olursa olsun istediğini elde etmeyi bildiğiydi.

"İyi," derdi Lev çünkü her zaman öyleydi. Büyülü uyuşturucu ticaretinde çok fazla karmaşa yoktu; babası için yaptığı herhangi bir ayak işinden daha fazla olmadığı kesindi. Lev'in görebildiği kadarıyla ürün kusursuzdu. Alıcılar bağımlıydı. Karmaşa çok azdı. "Başka bir gün, başka bir müşteri."

Sonra Marya'ya bir ziyaret daha.

"Bu işte iyisin," dedi Marya, karanlık bakışları Lev'in her zaman yaptığı gibi parayı masanın üzerinden almasını izliyordu. "Sence neden böyle?"

"İnsanlar benden hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi Lev, Marya'nın dudakları hafifçe seğirdi.

"Düşündüğün kadar evrensel bir özellik değil," diye bilgilendirdi onu.

"Belki de değil," diye kabul etti Lev, "ama kimseyi ölümüne lanetlemedim, o halde neden benden hoşlanmasınlar ki?"

Marya güldü. Geçmişe gülerek bakabilen, onu bir kenara atabilen, asla onun merhametine kalmayan biriydi. "Doğru."

Lev, kardeşlerini ne zaman görebileceğini sormadı. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu yapmasını engelleyen Marya değildi. Babası hakkında da bir şey sormadı. Lev, Marya Antonova'nın aksine, gerçeği söylemekte o kadar aceleci değildi. Sahtekârlık hiçbir zaman onun gücü olmamıştı ve başarılı olsun ya da olmasın onlara yalan söyleyebileceğinden şüpheliydi.

Yine de ona sık sık Plan hakkında sorular soruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sıkıştırırdı. "Yani parayla. Sana ne kazandırdığını umursamıyormuş gibi görünürken neden bu işi büyütmek için bu kadar çok çalışıyorsun?"

"Saçmalama, Solnyshko," derdi Marya. "Bu dünyada para, büyücülükten çok daha zorlayıcı bir sihirdir. Ne kadar çok paran olursa, o kadar dokunulmaz olursun, bir şey *için* olması gerekmez sadece öyledir."

"Belki öyle," dedi Lev, "ama senin için değil."

Ardından Marya başını sallayıp onu Eric'e gönderecek, sadece yakında her şeyi açıkça anlayacağı sözünü ekleyecekti.

"Bunu iyilik olarak düşün," dedi. "Bir gün, tüm bunları neden yaptığımı bileceksin ve buna değdiğini, her şeye değdiğini anlayacaksın. Bir gün, bildiklerini öğrendikten sonra tüm o küçük sorularını tekrar sorduğunda, bunları sorduğun için bile kendini aptal gibi hissedeceksin. Ama şimdilik, tüm cevaplara sahip olmanın sana yük olacağını düşünüyorum."

Marya bu konuda kaba değildi ama kararlıydı. Bunu bir yerden öğrenmek zorunda olan Sasha'nın aksine. Sasha'nın kökenleri kaçınılmaz olarak Lev'in aklına geldiğinde onu, sahip olmaları gereken geleceği daha uzun süre düşünür, sonra da kendini mutsuzluğundan kurtarmak için mal varlığını dikkatle gözden geçirir ve şöyle derdi: En azından Eric Taylor dünyanın en kötü oda arkadaşı değildi.

Aslında çoğu zaman Eric'in kafası iyiydi.

"Sizi cadılar," dedi Eric sayıklayarak, bir tableti yemek sonrası nane şekeri ya da pastili gibi diline yerleştirirken. "Hepiniz ayvayı yemişsiniz."

"Bunu senin söylemen komik," dedi Lev, birasından bir yudum alarak. Yaga tabletlerini bir keresinde meraktan denemiş ve Sasha'yla geçirdiği geceyi bin gün boyunca tekrar tekrar yaşamıştı. Sonradan bunun sadece iki saat kadar sürdüğünü fark etmişti. "Sence ailen başardıklarınla gurur duyuyor mudur?"

"Benimkilerin umurumda bile değil." Eric belli belirsiz gülümsedi. "Kimsenin umurunda değil."

"Trajik bir geçmiş seni sempatik yapmaz," dedi Lev.

"Hayır," diye onayladı Eric. "Bazı insanlar sadece boktan, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye onayladı Lev, en azından bulaşıkları yıkayan ve yemek artıklarını yemeyen boktan insanlar olduğunu düşünerek, sonra Eric başını yavaşça çevirip telefonunun parlak beyaz ekranına baktı.

"Biri arıyor," dedi ve telefonu işaret etti. "Açmak ister misin?"

Lev, Sapporo'sundan bir yudum daha alarak, "Senin işlerini benim yapmama karşı olduğunu sanıyordum," dedi ve Eric omuz silkti.

"Her neyse," dedi, bu da her şeyi özetliyordu. Lev uzanıp telefonun ekranına baktı.

Ekranda "O KIZI ARAMA" yazıyordu. Cevap tuşuna bastı.

"Alo?" dedi Lev.

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. "Eric?"

Lev duyduğu ses karşısında donakaldı.

"Hayır," demeyi başardı Lev. "Ama yeterince yakın."

Bir duraklama.

"Kimsin?" Ses sert ve acımasızdı. "Bu hiç komik değil."

Lev yavaşça doğruldu, işi gücü unutmuştu.

"Hayır," diye onayladı. "Bu hiç de komik değil."

Sessizlik.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," dedi genç kız.

Genç adamın ağzı pamuk gibi kupkuru olmuştu.

"Evet," diye onayladı Lev. "Senin gibi."

Boğaz temizleme sesi duydu.

"Sanırım Roma'yla uğraşmamın karşılığı bu," dedi genç kız açıkça. "Şimdi bana da musallat oluyorlar."

"Öyle mi?" derken sesi yankılandı.

"Boş ver." Bir duraklama. "Sanırım rüya görüyorum."

"Evet," dedi Lev. "Evet, muhtemelen."

"Ben..." Bir anlık tereddüt. "Şimdi kapatacağım. Ve belki..." Bir yutkunma. "Sanırım sabah tekrar arayacağım. Bunun bir rüya olduğunu kanıtlamak için."

Lev telefonu sıkıca kavradı.

"Bunu şimdi kanıtlamak istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Lev bir hareketlenme duydu, bir hışırtı, yumuşak bir kumaş sesi, sanki kız yatakta yuvarlanıyormuş gibiydi. "Hayır, henüz değil. Eğer gerçek değilse bu kadar erken uyanmak istemiyorum."

"Peki, ya gerçekse?" diye sordu Lev.

Uzun bir duraklama.

"Gerçek değil."

"Doğru." Lev bir nefes verdi. "Doğru."

"Evet." Diğer uçta sessizce tıklayan bir şey duyabiliyordu. "Tamam, peki. Hoşça kal."

"Bekle," diye araya girdi Lev, biraz nefes nefese. "Eric'ten bir şey mi istedin?"

"Ah, evet. Sadece ona şeyi söylemek istedim..." Titrek bir kahkaha. "Planım işe yarıyor."

Lev uzanıp birasının etiketini çıkarırken telefonu bir kulağından diğerine geçirdi.

"Öyle mi?" diye sordu.

Kızın ses tonu değişmedi. "Evet."

"Şey..." Lev, kayıtsızca başparmaklarını inceleyen Eric'e baktı. "Onunla konuşmak istersen burada."

"Hayır, ben... Uyumam gerek." Bir duraklama daha. "Belli ki halüsinasyon görmeye başlıyorum."

"Doğru," dedi Lev boğazını temizleyerek. "Peki, iyi uykular, Sasha."

Sasha'nın nefesinin kesildiğini duyduğunu sandı, belki de ağlıyordu.

"Sen gerçek değilsin," dedi Sasha, sesi boğuktu, "olamazsın."

Bir süre sonra hat kesildi ve Lev yavaşça telefonu bıraktı.

"Arayan kimdi?" diye sordu Eric, gözleri kapalıydı.

"O kızı arama," diye yanıt verdi Lev.

"Ah," dedi Eric, yüzünü buruşturarak. "Evet, o kız beni mahvediyor dostum. Onu... onu anlamıyorum."

Lev yavaşça nefes verdi.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu bir süre sonra, elindeki telefona bakarak.

Eric omuz silkti. "Yapmamamı söylemiştin."

Tuhaf, diye düşündü Lev.

Bir arkadaşın verebileceği türden bir cevaptı bu.

"Onun öldüğünü sanıyordum," dedi Lev sonunda ona.

"Eyvah," diye yanıtladı Eric. "Yazık."

Lev başparmağını şişenin üzerinde kaydırarak birasını yeniden eline aldı. Buğudan kayganlaşmıştı. Telefon görüşmesi saatlerce mi sürmüştü, yoksa sadece nefes mi almıştı?

"Yani," dedi. "Sasha Antonova yaşıyor."

"Evet," diye onayladı Eric. "Hem de fazlasıyla."

Lev yüzünü buruşturdu, farkındalık göğsünü sıkıştırıyordu. "Ve Marya bunu biliyor, değil mi?"

"Hımm? Evet. Kahretsin, Marya her şeyi biliyor." Eric başını eğdi. "Bazen o kadının aklımı okuyabildiğini düşünüyorum."

"Orası o kadar karmaşık değil, ben bile okuyabiliyorum. Sasha'yı becermek istiyorsun. Marya'yı becermek istiyorsun." Omuz silkti. "Kolay."

Eric gülümsedi.

"Ayrıca çok açım," diye ekledi. "Şaka bir yana."

Lev yarısı yenmiş Pad Thai*'sine baktı.

Sonra yemeğini sehpanın üzerine kaydırdı.

Lev yavaşça, "Hayatının aşkının yaşadığını öğrenseydin," diye sordu, "ne yapardın?"

Eric Tayland yemeğini eline aldı ve gözlerini kısarak baktı.

"Duruma göre değişir," dedi. "Neden ölmüştü?"

"Çünkü annenle baban bir anlaşma yaptı," dedi Lev. "Sen öldün. O da öldü. Bunun barışın bedeli olması gerekiyordu."

"Lanet olsun, dostum," dedi Eric, uyuşuk hareketlerle bir parça karides koparark. "Eminim önce annemle babamı öldürürdüm. Sonra da muhtemelen ona çiçek falan götürürdüm."

* Pad Thai, Tayland mutfağına özgü popüler bir yemektir. Genellikle pirinç noodle'larıyla yapılır, çeşitli sebzeler, tofu, tavuk, karides gibi protein kaynaklarıyla birlikte pişirilir. (e.n.)

Garip bir şekilde Lev'in zihninde çınlayan Marya'mn sesiydi.

Bir gün, bildiklerini öğrendikten sonra tüm o küçük sorularını tekrar sorduğunda, bunları sorduğun için bile kendini aptal gibi hissedeceksin.

Bunu iyilik olarak düşün.

"Evet," dedi Lev. "Bu mantıklı."

Seçeneklerini düşünerek bir an durakladı. Sayıları işleme koydu, simülasyonları tahmin etti ama kaçınılmazlığın sabitleri gibi aynı noktaya döndüklerini gördü. Kıyamet ya da kader gibi.

"Gitmem gerek," dedi ve Eric ona bir çift yemek çubuğu salladı.

"Yap şunu, kardeşim," dedi Eric, bu Lev'in istediği moral konuşması değildi ama önemsiz de sayılmazdı. "İyi şanslar."

Lev başını sallayarak ayağa kalktı.

Sonra havada süzülerek aralarındaki boşluğu kapattı.

V.15

(Uzun Hikâye)

Sasha, rehberine *Dangalak Para Torbası* diye kaydettiği Eric'in numarasını aradığında yatağında öylece yatıyordu, hiç uyuyamamıştı. Birkaç dakika boyunca arama kaydına baktı, güvensizlik ve kederin engin, boş gelgitlerinde aşırı yalnızlık anında yapılan aramanın nasıl bu kadar... bir şeyle sonuçlanabileceğini merak etti.

Aslında ne olduğuna karar veremiyordu.

Elinde telefonla yatağında doğrulup öylece boşluğa baktı.

Sonra telefon elindeyken aniden çaldı, bilinmeyen numara karanlık odayı aydınlattı. Sasha telefonu kulağına çekinerek götürdü.

"Alo?" dedi.

"Merhaba, Sasha. Dinle, olay şu."

Ah, siktir. Ah siktir, ah siktir. Siktir.

"Sen gerçek değilsin," diye hatırlattı Sasha ve Lev, hiçbir şey duymamış gibi konuşmaya devam etmeden önce, *Bu şu anda önemli değil, Sasha, dikkatini ver* gibi bir şey söyledi.

"Dinle, ikimizin uzun hikâye olduğunu hep biliyordum," dedi Lev tarafsız bir şekilde, "ama sanırım bunu hafife almışım. Ölümden sonra aşkın doğabileceğini düşünebiliyor musun? Ben bile bunu tahmin edemezdim. Kaldı ki ben gerçekten iyimser biriyim."

Sasha gülse mi ağlasa mı bilemedi.

"Lev..."

"Seni görmem gerek. Aslında şimdi."

Sasha gözlerini kırpıştırarak pencereye çıktı ve aşağı bakmadan önce derin bir nefes aldı.

Midesi bulandı. Aşağıda kimse yoktu.

"Burada değilsin," dedi sessiz, baskın bir kederle.

"Elbette, değilim Sasha. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Ah, doğru. "O zaman demek istediğin..."

"Seninle nerede buluşacağımı söyle. Bana nerede olduğunu söyle."

"Lev, ben..."

Ya bir numaraysa? Ne de olsa Roman'ı kandırıyordu. Karmik olarak konuşursak, bu tam olarak hak ettiği şey olurdu.

"Benimle tanıştığımız yerde buluş," diye karar verdi Sasha. "O ilk gece, sen..."

"Seni öptüğümde, evet." Telefonun diğer ucunda sırıttığını duyabiliyordu. "Beni test ediyorsun, değil mi? Hatırlamayacağımı sanıyorsun ama ben her şeyi hatırlıyorum. Her detayı. Beni istediğin kadar test et, Sasha Antonova," dedi Lev gülerek. "İnan bana, testi geçeceğim."

Sasha gözlerini kapattı. Nefes aldı.

Nefes verdi.

"İki dakika," dedi ve telefonu kapattı.

Sasha gözlerini tekrar açtığında Uyumsuz adlı barın önündeki kaldırımda duruyordu. Bu bir alamet miydi? Bir işaret miydi? Birbirine hiç uymayan iki şey varsa, o da onlardı. Tereddüt etti barın renkli camlarına ve kaldırımın şüpheli boşluğuna baktı, sonra kapıyı açmak için hamle yaptığı sırada sağ omzuna dokunan eli hissetti.

Sol tarafından körlemesine bir yumrukla arkasına döndü ve saldırgan her kimse sadece Galina'nın kızarmadan yüksek sesle söyleyebileceği bir dizi küfürle sendeleyerek iki büklüm oldu.

"Bu," diye kekeledi saldırgan, "olan şey bu değil, en azından bana değil..."

"Lev?"

Lev'in varlığının bileşenlerini yavaşça kaydedip onu parça parça bölümlere ayırırken, adı dudaklarından izinsiz döküldü. Aynı siyah saçlar, aynı uzun boy, aynı dizginlenmiş öfke ifadesi. Onu parmaklarından, parmaklarının hareketinden, *Sasha sensin* dercesine gözlerine diktiği bakışlarından tanıdı.

Sasha, bu gerçek mi?

Lev elini gözüne bastırarak doğruldu.

"Ama bu sen olamazsın," dedi Sasha, ağzı açık ona bakarken, mantık duygusu birdenbire gözleriyle, onlara inanmak için duyduğu çaresizlikle savaşa girdi. "Bunu...? Bunu sana Bryn mi yaptı?"

Sasha dikkatle ona bakarken güçlükle nefes alıyordu ve Lev yavaşça elini indirdi.

"Sasha," dedi ama bu Lev olamazdı.

Lev gitmişti.

O *ölmüştü.*

Yoksa ölmemiş miydi?

"Sen olamazsın," dedi Sasha tekrar ama bu sefer sesi bile titriyordu.

Lev ona yaklaşırken Sasha olduğu yerde donakaldı.

Bir adım daha attı ve Sasha başka tarafa bakamadı.

"Sana ne söylediğimi anlat bana." Lev, genç kızın yüzüne düşen saçları geriye itmek için uzandı, parmakları yumuşak ve akıl almaz derecede gerçekti. "Sana söylediğim son şey neydi, Sasha?"

Sasha ürperdi. Genç adamın avucuna yanağına hafifçe dokunup, nazikçe öperken, ona bakabilmenin tadını çıkararak yüzünü değerli bir şey gibi inceledi. Kaybolmuş ve bulunmuş gibi.

"Dedin ki," diye başladı Sasha ve yutkundu. "Dedin ki, 'Seni bulacağım, Sasha.'"

"Evet. Seni bulacağımı söyledim."

Zaman durmuş gibi hissetti, bir hıçkırık, gerçeklik algısında küçük bir kırılma, bocalama ve çizik bir plak gibi, CD'de sahne atlaması gibi film hızla ileri sardı. Ne zaman bu kadar yakına gelmişti? Ne hareket ettiğini ne de nefes aldığını hatırlıyordu ama şimdi Lev o kadar yakındaydı ki aralık dudakları onunkilerle birleşiyordu. Sadece bu anın gerçek olduğuna, her ikisinin de gerçek olduğuna, onun yaşadığına ve burada onunla olduğuna ve dahası bu hissin var olduğuna kendini ikna etmek istedi.

"Sözümü tutarım," diye geveledi Lev, kızın dudaklarına bakarak. Öpücüğün garip bir aşinalığı vardı; donuk bir imkânsızlığın darbesi, ona mükemmel eşzamanlılığı, yeniliği ve tekrarı aynı anda yaşatmak için zaman içinde katlanarak büyüyen bir an.

"Nasıl," diye soluk soluğa kaldı Sasha, sözcük dudaklarından beklenmedik bir şekilde dökülürken, Lev başını iki yana salladı.

"Yarını yarına bırakalım," dedi Lev. "Ben bu geceyi... bu geceyi istiyorum."

Eğer bu bir rüyaysa, der gibiydi Lev, o zaman bırak sabah bitsin. Bırak güneş en kötüsünü yapsın.

Böylece Sasha Lev'i tekrar yanına çekti ve onu bu kez sertçe, kaybettiğini sandığı tüm inancıyla tekrar öptü. Lev Fedorov olmadan dünya çok farklı görünüyordu, onunlayken hayatı daha parlak ve daha anlam doluydu. Hava beklentiyle yoğunlaşmıştı, olasılıklarla doluydu, gece coşku ve rahatlamanın mürekkep gibi koyu tonuna bürünmüştü.

"Seni sevmek için çok mu geç, Lev Fedorov?" diye sordu, elleri onun ellerini buldu ve Lev Fedorov gülerek onu yanma çekti.

"Sasha, bizim için asla geç değil," diye söz verdi Lev, başparmağı Sasha'nın yanağına dokununca ikisi de karanlıkta kayboldu.

V.16

(Popülizm)

Kasabalar için Stas Maksimov'un yokluğu, eksik bir oydan daha fazlasını ifade ediyordu. Bu, zaten kabul görmüş, gelenekleri, sırları ve yaşamları hakkında ince ve öğretilemez bir anlayışa sahip olan birinin kaybıydı. Sonuç olarak, bu boşluğu istikrarla ve özellikle de aday listeleri ortaya çıktıkça, hangisinin daha uygun olduğuna bağlı olarak ya gönülsüzce güvenebilecekleri ya da kolayca yalan söyleyebilecekleri biriyle doldurmak için acele ediyorlardı.

Stas daha çok ilkine benziyordu; sessiz bir adamdı, babası tarafından siyasi statüye karşı çok agresif davranmaması için iyi eğitilmişti. Stas Maksimov iyilerden biri olarak görülüyordu, aynı zamanda zekiydi. Kiminle karşı karşıya gelmekten kaçınması ve gerçekten ihtiyacı olduğunda kime başvurması gerektiği

gibi önemli şeylerin bilincindeydi. Ayrıca çenesini nasıl kapalı tutacağını biliyordu ki bu her iki taraf için de geçerli olan önemli bir erdemdi. Şüphelerini kendine saklıyordu; aynı şekilde, karısının (ve onun şüpheli, kötü eylemlerinin) baskısından şüphelenenler de aynı şeyi yapıyordu.

Kasabalar için ideal olan, Stas'ın yerine onun başka bir versiyonunun getirilmesiydi, tırmanmak istiyorsa başını öne eğmesi gerektiğini bilen yirmili yaşlarında genç biri, hata yapmaz ve daha da önemli birinin ayağına basmazsa önümüzdeki birkaç on yıl boyunca bunu başarabilirdi. Kasaba cadılarının çoğunun aklındaki en iyi senaryo boş bir tuval, yeni bir kandı. Şekillendirebilecekleri ya da değiştirebilecekleri biri, devamında da dolaylı bir imayla, sıfırdan inşa edilebilecek ve sonuç olarak her başarısını (ve sadakatinin tamamını) Kasaba cadılarına borçlu olacak biri.

Dimitri Fedorov, hâlihazırda bir erkeğin itibarına sahip cadı, Kasabalıların aklındaki gibi biri değildi. Neyse ki Dimitri ve Marya bunu çoktan anlamış, kartlarını iyi oynamışlardı. Özellikle Marya, Jonathan Moronoe'nin en değerli piyon olduğu konusunda haklıydı. Brooklyn, Fedorov'u destekledikten sonra -ki bu Moronoe'nin gizlice el sıkışmalarından başka bir şey olmayan ince siyasi müzakerelerinin sonucuydu- Queens, Staten Island ve Bronx da oybirliğiyle aynı fikirdeydi.

Son kasaba Manhattan temkinliydi. Bazıları Koschei'nin nüfuzuna nesiller boyu içerlemiş ve ortağı olduğu bilinen Dimitri'ye endişeyle, hatta korkuyla bakmışlardı. Diğerleri ise Stas Maksimov ve babasının arkadaşlarıydı, Dimitri Fedorov gibi birinin Maksimov'un koltuğuna oturması fikrini hazmedemeyerek ona karşı amansızca mücadele ettiler. Dimitri'nin kırılamayacağını ve kullanılamayacağını, bu yüzden de kuşkusuz ikna edilemeyeceğini belirttiler. Dimitri Fedorov'a, Stas Maksimov'un oyunu ver-

mek, tilkiye ait olanı alıp yılana vermek demekti. Birinin güvenli ve pençelerinin nerede olduğunu bildikten sonra idare edilebilir olduğunu savunuyorlardı. Diğerinin ise sadece saldıracağına güvenilebilirdi.

En nihayetinde bir karar verilmesi gerekiyordu ve anlaşmazlığın çözülmekten başka çaresi yoktu. Diğer dört kasabanın da aynı fikirde olmasıyla, Manhattan'ın oylaması kısa sürede yapılmaya değmeyecek bir kavgaya dönüştü. Her ne kadar sonuç oybirliğiyle alınmamış olsa da (buna istifa demek bile aşırı kibarlık olur), Manhattan nihayetinde Stas Maksimov'un zamansız ölümüyle boşalan koltuğu doldurması için Dimitri Fedorov'u seçti.

Birkaç saat içinde Dimitri beş kasabanın tamamını kazanmıştı.

Yanlış bir şey yapmadığına inanan Jonathan Moronoe memnuniyetle, "Tebrikler," dedi. Elbette, belki de yapmamıştı, zaten niyetinin ne önemi vardı ki? Koschei'nin sıkça söylediği gibi güç güçtü ve onun pek çok niteliği vardı ama yanılmıyordu. Kararlar (ve onları verenler) her zaman güce sahipti ve bunu kullanmayı seçmek, haksız ya da değil, yine de seçimdi. "Şimdi ne yapacaksın, Dimitri?"

"Tam olarak söz verdiğim gibi," diye güvence verdi Dimitri. "Kasabalar çok uzun zamandır şu ya da bu suçlunun kontrolü altındaydı," diye açıkladı odadakilere, beklentiyle etrafına bakarak. "Bu durum değişmek üzere."

Hem heyecan hem de panik havası hâkimdi.

Kasaba cadılarından biri, "Baba Yaga'yı alaşağı etmeyi planlıyor musun?" diye sordu. Fedorov'a tereddüt etmeden oy vermişti, herkes Stas Maksimov'un dostu değildi. Birçoğu, Stas'ın çıkarlarını sessizce koruduğu kadından, geçerli olan ya da olmayan nedenlerle hoşlanmamıştı.

"Evet," dedi Dimitri ve hemen ardından birkaç cadı endişey-

le birbirlerine döndü, yüzleri kaygıyla buruştu. Korktukları şey buydu, diye mırıldandılar ve sızlandılar. Baba Yaga çoğunlukla zararsızdı, diye fısıldadılar; daha kötü suçlular vardı ve en azından Kasabalar'ın yolundan uzak duruyordu. Yaga olmadan Koschei'nin rakibi yerini dolduracak yeni tehdit ne olabilirdi?

"*Peki*, ya Koschei?" diye sordu Jonathan temkinliydi.

"Evet," diye onayladı Dimitri.

Başka bir fısıltı dalgası, şimşek bulutları gibi gürleyen gerilim.

Dimitri bekledi ve tedirginliğin arttığı -dolup taşan bir sessizlik- ardından Queens cadısı ayağa kalktı.

"Nasıl?" diye sordu Kasaba cadısı.

"Mükemmel bir soru," dedi Dimitri, samimi bir gülümseme maskesinin arkasından, yorgun gözlerle odaya bakarken. Marya yakında burada olur, diye hatırlattı kendine. Neredeyse bitmek üzereydi ve bu yeterince rahatlatıcıydı. "Sormayı akıl ettiğin için çok memnun oldum."

V.17

(Kurtuluş)

Sasha ve Lev'in karanlıkta baş başa kaldıkları, sessizce birbirlerinin yanına uzandıkları ve *seni özledim, sadece seni, hep seni* gibi sözlerle acılarını küçük, tövbekâr deneylere dönüştürdükleri anlarda aralarında neredeyse tek kelime geçmedi. Sasha karşısındakinin Lev olduğunu, rüya görmediğini kanıtlamak için yüzünün her yerine tek tek dokundu ve parmaklarını saçlarına doladı, kutsanmış her telin tutsağıydı. Sasha emin olamıyordu, sanki her an ellerinin arasından kayıp gidecekmiş gibiydi, bu yüzden Lev özenle, sabırla soydu onu, varlığını, gerçekliğini, şehvetini,

isteklerini, fiziksel ihtiyaçlarını, kim olduğunu hatırlatmak için durakladı. Ona hatırlatmak için, *burada*, ciğerlerinin havayla dolabileceğini kanıtlamak için elleriyle beline bastırarak nefes almasını sağlıyordu. *Burada*, dudakları kulağına yakınken, kanının akabileceğini hatırlamak için. Çok şey anlatan, vaatler veren bir sessizlikti bu; ikisinin de yatak, kalıcılık ve lüks çarşaflar için sabırlı olamayacaklarını bildikleri acele. Kürekkemikleri duvara çarptığında Lev sadece *şimdi*, *burada*, *bu anı*, düşündü.

Birbirlerine varoluşun küçük cinsel zevklerini anımsattılar: önce ince bir tabaka halindeyken yavaş yavaş damlacıklar halinde parlayan ter; temasın ham hali, dokunulmayan bir santimetre bile bırakılmaması; vücutların hafifçe titremesi, yetişmekte zorlanan nefeslerin baskısı; tüm sıradan sınırlamaları. Neredeyse hiç ses çıkarmadan ikisi de rahatlama, serbest bırakılma ve esaretin verdiği bir iç çekişin ardından farklı bir sessizliğe, gelecekteki bilinmezliklerle dolu sessizliğe teslim oldular.

Neyse ki şehir hiç uyumadı. Sıradanlığın rahatsız edici sızlanmaları sokaktan onlara sesleniyor, onları şimdiki zamanın gerçekliğine bağlıyordu. Birlikte Lev'in yatağına uzandılar. Sasha başını onun göğsüne yaslamıştı, parmakları kaburgasının üzerinde yapboz parçaları gibi duruyordu. Lev, Sasha'nın parmaklarını bilerek orada tuttuğundan şüpheleniyordu, onu bu dünyaya bağlamak, yanından ayrılmasını engellemek için... O da aynı şekilde parmak uçlarını omurlarının çentiklerine koymuş, şefkatle omurgasını okşuyordu.

"Neden geri döndün?" diye fısıldadı Sasha.

"Seni kurtarmak için," diye yanıtladı Lev.

"Neden?"

Lev elini başının arkasına koyarak omuz silkti. "Her şeyden."

Sasha hiçbir şey söylemeden gözlerini kapattı.

"Bana kurtarılmaya ihtiyacın olmadığını söylemeni bekliyordum," dedi Lev, ona bakmak için hafifçe yer değiştirerek. Sasha gözlerini açtığında kirpiklerinin hafifçe göğsünü gıdıkladığını hissetti.

"Sanırım bu sefer bekledim," diye itiraf etti Sasha. "Bu sefer bekliyorum. Ama dünyadan değil." Durakladı, onun saçlarıyla oynamasına izin verdi. "Kendimden."

Lev hiçbir şey söylemeden bekledi.

"Öfkeliydim..." diye itiraf etti Sasha, konuşurken parmakları utançla onun gövdesinde geziniyordu. "Ama şimdi buradasın, hiçbiri buna değmezmiş gibi geliyor. Sadece burada kalmak, seninle birlikte olmak istiyorum. Geri kalan her şey olduğu gibi devam edebilir." Gözlerini tekrar yumdu. "Roman'ın kendini mahvedip mahvetmemesi artık umurumda değil. Baban benim yardımım olmadan da oğullarını yok etmek için yeterince şey yapıyor gibi görünüyor."

"Ne?" diye sordu Lev irkilerek.

Sasha şaşırmış görünüyordu, başını kaldırıp ona baktı. "Bunu bilmiyor muydun?"

Lev, ne olduğunu bilmediği, yüzündeki ifadeden okunması gereken şeyleri nasıl açıklayacağından emin değildi.

"Dimitri, Koschei ile konuşmuyor," dedi Sasha ona, haberi veren kişi olmaktan huzursuz görünüyordu. "Senin ölmene izin verdiği için onu affetmeyecek, Roman'ı da affetmeyecek. Tam bir karmaşa." Ona daha sıkı sarıldı. "Bundan sonra ne olursa olsun, ben artık bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Anlaşılabilir, diye düşündü Lev.

Ama yine de.

"Sasha," dedi Lev, kaşlarını çatarak. "Kız kardeşin Marya'nın bu olaydaki rolü ne?"

Sasha'nın kaskatı kesildiğini hissetti. "Masha mı?"

"Evet." Sasha aniden geri çekilip ona baktı, ablasının adını Lev'in ağzından duyduğunda yaşadığı şaşkınlık gözlerine yansıdı. Aynı şekilde Lev'in de kardeşlerinin adını duyduğunda yaşadığı şaşkınlık gibi. "Eric'in telefonuna neden cevap verdiğimi sanıyorsun?" Lev bu durumu hatırlatınca, bunu sorgulama fırsatı bulamayan Sasha tereddüt etti. "Kız kardeşin için çalışıyordum."

"Ne?" diye sordu Sasha, şaşkınlıkla bakarak. "Ama..."

"Beni o geri getirdi," dedi Lev, sonra hemen düzeltti, "Hayır, aslında. Teknik olarak Marya getirmedi ama ne bileyim, o getirdi işte. Beni yarattı. Beni *düzeltti*. Marya'ya kadar sadece uyanıktım ama canlı değildim," diye belirsiz bi şekilde açıkladı.

Sasha'nın tedirginliği giderek arttı. "Yani Masha biliyor muydu? Bunca zamandır senin hayatta olduğunu biliyor muydu?"

Lev kaşlarını çatarak, "Evet, elbette," dedi. "İşte, bu yüzden soruyorum. Onun planı tam olarak nedir, Sasha?"

Plan. Bir tane olmalı. Hâlâ bir tane olmalı.

"Ben... Bilmiyorum." Sasha'nın dehşetten başı dönmüş görünüyordu, yatakta doğrularak oturduğunda neredeyse sallanıyordu. "Koschei'yi yok etmek istiyor, bunu biliyorum ama..."

"Her ne yapıyorsa, bundan fazlası var," dedi Lev ve Sasha ona bakarak elini çekti.

"Az önce bana kız kardeşimin bana yalan söylediğini dile getirdin," dedi kısık sesle. "Bana yalan söyledi. Bana *ihanet etti*. Kırık bir kalple hayatıma devam etmeme izin verdi ama sen..." Kekeleyerek sözünü kesti. "Tek umursadığın onun planının ne olduğu mu?"

"Ben de ondan pek hoşnut değilim, Sasha, inan bana," dedi Lev. "Yine de kardeşini tanıyorsun, değil mi? Bunların hiçbirini seni incitmek için yaptığını düşünemezsin."

Sasha gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır," dedi Sasha. "Hayır, bunu beni incitmek için yapmadı." Yüz ifadesi sertleşti. "Beni *kullanmak* için yaptı."

"Ben..." Lev duraksadı. "Sasha," diye mırıldandı, ona yaklaşarak. "Sasha, hadi..."

Ama çoktan ayağa kalkmış, giysilerini kapının önünde atıldıkları yerden alıp aceleyle giyinmeye başlamıştı.

"Onunla konuşmaya gidiyorum," diye açıkladı Sasha, tökezleyerek ayakkabılarını giydi, sonra dönüp baktı. "Sen de geliyor musun?"

Bir yandan muhtemelen akıllıca değildi.

Diğer yandan *olağanüstü* derecede akıllıca değildi.

Yine de Lev, Sasha'yı ölümden dönerken takip etmişti. Nasıl olur da kız kardeşinin evine kadar takip etmezdi?

"Peki," dedi Lev, Sasha'nın ardından ayağa kalkıp kolunu nazikçe tutarak göğsüne çekti. "Ama Sasha..."

"Ne?" diye iç geçirdi Sasha sabırsızca, ters ters bakarak. Bir kâbus.

Lev, genç kızın yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmak için bir an durdu.

"Sensiz bir gece daha geçirmeyeceğim," dedi.

Sasha yumuşadıysa da bu sadece bir an içindi. Sadece dokunuşuna net bir karşılık verecek kadar, sonra her zamanki haline döndü. Lev, Marya Antonova'dan olduğu kadar cadı Baba Yaga'dan da geliyor, diye düşündü.

Sonra Sasha'nın tek söylediği, "*Kapa* çeneni, Lev," oldu, ağzına tatlılıkla dokundu.

V.18

(Resmi Giyim)

"O zaman kazandı mı, Ivan?"

"Evet, Marya," diye onayladı Ivan. "O kazandı. Şimdi seni bekliyor."

Marya'nın dikkati dağınıktı, başını salladı.

"Birazdan orada olurum," dedi, yatağın üzerine serdiği kıyafetlere bakarak. İnsan böyle bir zaferden sonra ne giyerdi? Zaferini uygunsuz bir şekilde ifade etmekten nefret ediyordu, özellikle de duruma uygun giyinme yeteneğini geliştirmek için harcadığı yıllardan sonra. Dimitri Fedorov'a âşık olduğunda küçük bir kızdı; saf, kör ve kolay güvenen. Şimdi ise dünyayı daha iyi anlayan bir kadındı; hangi kıyafetlerin vücuduna en uygun olduğunu ve Kasabaları nasıl dize getireceğini biliyordu. "Bu arada ona bunu verir misin?" dedi, makyaj masasının üzerine bıraktığı paketi göstererek. "Sen git, Ivan. Ben de hemen geliyorum."

Ivan her zamanki gibi ondan ayrılmakta tereddüt ediyordu ama sonunda hafifçe başını sallayarak kabul etti.

"Peki, Marya," dedi ve paketi ceketinin cebine koyup koridora yürüdü. Marya'yı kararlarını gözden geçirebilsin, giysi seçiminde renklerin ve şekillerin sınırlarıyla kendini tanımlayabilsin diye yalnız bıraktı.

Kırmızı elbise her zaman kıvrımları ve keskin hatlarıyla zarif bir uyum içindeydi. Bu bir ifadeydi, doğrudan, cesur ve etkileyici. Diğer yandan gri elbise daha sessiz konuşuyordu ama güç bağırmaya ihtiyaç duymazdı. Kırmızı gösterişli ve etkileyiciydi, gri ise içsel bir güç ve iradenin temsiliydi. Sert çizgiler ve belirgin kenarlarıyla gri, zorunluluğun yalınlığını, çeliğin soğukluğunu yansıtıyordu.

Marya seçimlerini düşünürken kapının çarpma sesini duydu. Yaklaşan ayak seslerini tanıdı ve aciliyeti rahatça tanımayla eşleştirerek ne olmuş olabileceğini kafasında birleştirmeye çalıştı.

"MASHA," diye bağırdığını duydu kız kardeşinin ve gözlerini kapattı, yatak odasının kapısı açıldı.

"Masha, *nasıl olur da...*"

"Nihayet." Marya nefes vererek gözlerini açtı ve arkasına döndü. Bakışlarını yavaşça, önce öfkeden parıldayan kız kardeşi Sasha'ya, sonra da Sasha'nın yanında metanetle duran Lev'e dikti. "Sashenka," dedi Marya. "Solnyshko. Biraz geç değil mi?"

Sasha ona öfkeyle baktı. "Bana söyleyeceğin şey gerçekten bu mu, Masha?"

"Evet, Sasha, öyle. Onu er ya da geç bulacağım düşünmüştüm." Ardından Marya omuz silkti. "Sanırım en iyi zamanlama bu."

"Masha." Sasha hayretle bakıyordu. "Sana söyledim. Hissettiğim acıyı *anlattım*. Her şeyi anlattım ve sen dedin ki..." Sözünü yarıda kesti, parmakları gerildi. "Sen de aynısını hissettiğini söyledin. *Anladığını* söyledin, bu bir yalan mıydı?"

"Elbette, hayır," dedi Marya, kız kardeşler arasındaki çatışmada yerinden emin değilmiş gibi görünen Lev'e kısa süre bakarak. "Düşündüğünden çok daha iyi anlıyorum, Sashenka."

"Masha, Lev..." Sasha sözünü keserken bakışları hızla Lev'e döndü, kısa bir süre her ayrıntıya, her bir tele, yüzündeki çile ve çizgiye takıldı. "O herhangi biri değil, o *daha fazlası* ve o..."

"Onun senin için ne ifade ettiğini çok iyi biliyorum, Sasha." Marya elbiselerine tekrar baktı, hâlâ kararsızdı. "Griyi mi, yoksa kırmızı mı seçmeliyim?"

"*Masha.*" Sasha'nın sesi sert ve inançtan yoksundu. "Sen ciddi misin?"

Marya arkasına dönerek, "Benden istediğin özel bir şey mi var, Sashenka?" diye sordu.

"Ben..." Sasha ağzı açık ona bakıyordu. "Elbette, var..."

"Bir özür mü?" Marya şimdi lacivert elbisesini düşünüp düşünmemesi gerektiğini merak ediyordu. Bu dikkat çekici değildi ama en azından leke riski yoktu. "Benden de hiç özür dilenmedi, biliyorsun." Parmaklarını gri elbisenin çizgileri boyunca gezdirdi. "Sasha, bu dünya senden asla özür dilemeyecek. Sanırım farklı davranmak ikimize de iyi gelmiyor."

"Bana tam olarak ne zaman söyleyecektin?" diye sordu Sasha.

Lev'i gözlemledi Marya, hâlâ konuşmamıştı. Onun yüz ifadesine bakmak için arkasını dönmeye zahmet etmedi. Çünkü artık tahmin edebilirdi. Her zaman merak duygusu ve keşfetmenin izlerini taşırdı, endişeli ve sabırsızdı. Sürekli hareket halindeydi daha doğrusu hareket ve hareketsizlik arasındaki dengeyi bulmuştu. Lev Fedorov'un karakterinin en tatlı noktasıydı.

"Yarın," dedi Marya ve Sasha'nın alay ettiğini duydu.

Sasha dalga geçer bir edayla, "Gerçekten mi?" diye karşılık verdi. "Yarın, gerçekten, Lev'in hayatta olduğunu mu duyuracaktın?"

Hiç tereddüt etmeden: "Evet."

Belli ki Sasha'nın şüpheleri vardı. *İyi*, diye düşündü Marya. *Seni iyi eğitmişim.*

"Masha," dedi Sasha, bu kez acı çeker bir sesle. "Nasıl bu kadar...?"

Marya duyacağı kelimenin ağırlığıyla irkilmemek için omuzlarını dikleştirerek bekledi.

"*Kalpsiz* olabiliyorsun," dedi Sasha sonunda ve Marya tam da öyle olduğu için, tahmin edilebilir şekilde hoşgörülebilir bulduğu bu sözle rahatladı. "Bunca zamandır onun *hayatta* olduğunu bildiğin halde nasıl orada durup acı çekmemi izleyebildin, Masha?"

"Bitirmem gereken işler vardı," dedi Marya.

"Ama eğer sen biliyorsan Ivan da biliyor olmalı!"

Marya açıkça, "Ivan benim için çalışıyor, senin için değil," diye hatırlattı. Sasha bariz bir öfkeyle bakışlarını kaçırdı. "Bu ona acı verdi. Bana da acı verdi. Ama bazı şeyler yapılmalı, Sashenka. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama Lev senin için *çalışıyordu*," diye söze başladı Sasha, belli ki yine çaresizce söylenmeye girişmişti ve Marya dönüp söz konusu Lev'e baktı.

"Bu seni kızdırdı mı, Solnyshko?" diye sordu ona.

Lev bir an bekledikten sonra hafifçe gülümsedi. "Beni heyecanlandırmıyor, Marya."

"Peki," diye karar verdi Marya bir süre sonra. "Sanırım her şey istediğimiz gibi gitmiyor, değil mi?"

Lev hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine Marya, hâlâ kendisine aval aval bakan ve tatmin olmamış Sasha'ya döndü.

"Sana pek çok yalan söyledim," dedi Marya kız kardeşine, saatine bakarak. Geç kalıyordu. "Seni üzen bu mu?" diye üsteledi, hiç istifini bozmadan. "Buraya ihmallerimden, yalanlarımdan dolayı beni utandırmaya mı geldin? Çünkü eğer öyleyse, bilmelisin ki sana sonsuza dek yalan söyledim, Sashenka, neredeyse gözlerini açtığın günden beri, bu hayatın seni tatmin edebileceğini söylerek ya da senin böyle düşünmene izin vererek. Ama gerçek bu değil." Durakladı ve sonra sakince konuşmasına devam etti. "Tatmin etmeyecek."

Ama Sasha bu ifadenin doğruluğunu anlamamakta kararlı görünüyordu.

"Sadece *nedenini* bilmek istiyorum," diye Marya'ya çıkıştı. "Neden, Masha?"

Belki de henüz hazır değildir, diye düşündü Marya.

Belki de henüz anlayamıyordur.

Bu yüzden Marya omuz silkti. "Belki de sadece kaos istedim."

"Hayır."

Lev'in sesi her ikisini de irkiltti. Sessizliğin ardından Marya'ya yaklaşmak için bir adım attı.

"Hayır," dedi Lev tekrar, "bunu yapmanın bir nedeni vardı. Hepsini. Değil mi?"

Marya iç çekti. Lev, planı uygulamak konusunda öylesine ısrarcı ve kararlıydı ki neredeyse inanç gibiydi ve Marya bunu bir yaşam tarzı olarak asla tavsiye etmezdi. İnanç, neredeyse her zaman yıkılan, yok olan, rutin ve neredeyse değişmez, hayal kırıklığı ateşiyle yanan umudun akılsızca bir uzantısıydı. Sasha'nm beklentileri en azından, yükselse de düşse de karşı karşıya olacağı sorunlar sınırlıydı. Lev'in içinde her ne varsa, onarılamaz şekilde paramparça olmaya açık durumdaydı. Böylesine bir körlüğün, asla geri dönüşü olmayan hasarı göze almak anlamına geldiğini, Marya Antonova'dan daha iyi kimse bilemezdi.

"Benim bir amacım olmasını o kadar çok istiyorsun ki, Solnyshko," dedi. "Nedenmiş o?"

"Çünkü istiyorsun. Buna mecbursun. Beni neden geri getirdin ki?" diye ısrar etti Lev, Sasha sessizce ablasını kınayan gözlerle izlerken. "Eğer bunun gerçekten sır olarak kalmasını istiyorsan beni ölüme terk edebilirdin. Bunun olacağını biliyor olmalıydın," diye vurguladu. "Beni eninde sonunda Sasha'yı bulacak duruma sen getirdin, değil mi?"

Bir omuz silkme daha. "Yine de bunun bir sır olmasını sağladım. Babanın annem için gelmesine izin veremezdim."

Sasha, "Sen hazır olmadan olmaz, demek istiyorsun," diye suçladı ablasını. "Yani beni *kullandın*, Masha. Öfkemi, nefretimi kullandın. Koschei'yi yok etmene yardım edeyim diye Lev'i benden uzak tuttun, değil mi?"

"Evet," dedi Marya. "Elbette. Eğer sağlıklı düşünebilseydin yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu görürdün."

"Ama ben..." Sasha incinmiş ve öfkeli görünüyordu. "Neden?" diye yineledi ama Marya bu sorunun özel bir şeyle ilgili olmadığını görebiliyordu. Bu sadece refleksti, Marya'nın yaptığı her şeye tepki olarak ortaya çıkan bir kas kasılmasıydı. "Bütün bunlar neden?"

Marya ona, "Bu hayat sadece bundan ibaret, Sashenka," diye hatırlattı. "Fedakârlık ve kayıp. Bunun bir parçası olarak kaldığın sürece hissedebileceğin tek şey bu olacak. Yapabileceğin tek şey bu olacak. Tek yeteneğin alabildiklerin, kırabildiklerin ve mahvedebildiklerin olacak." Önce Lev'e, sonra tekrar kız kardeşine baktı. "Bu hayat bir hırsız, Sasha. Alır, alır ve sonra belki ölürsün, belki de ölmezsin. Ama her iki durumda da önce saldırmayı öğrenmediğin sürece bu hayat seni eli boş bırakmaya çalışacaktır."

Lev ellerine baktı ama bir şey söylemedi.

"Seni seviyorum, Sashenka," dedi Marya ve Sasha ona karşı çıkmak için ağzını açtıysa da Marya başını sallayarak sözünü kesti. "Seni seviyorum, bunu görsen de görmesen de. Bugün buna inanmak istesen de istemesen de. Ama bana karşı gelme, Sasha."

Bir el hareketiyle bornozunu elbiseyle değiştirerek öne çıktı ve ayakkabılarını giydi. Çıplak ayaklarıyla her zamanki zırhı olmadan -yüksek topuklu ayakkabıları, çilek kırmızısı dudakları, sıkıca saran giysileri ve dokulu kumaşları- kız kardeşinin göz hizasının hemen altında kalmıştı, yine de o zaman kontrolün kimde olduğu konusunda bir yanlışlık yoktu. Şimdi de kesinlikle yoktu.

Marya elbisesini düzeltip aynada kendine baktı.

Gri. Hareketsizlik, incelik. *Beni hafife al, sana meydan okuyorum, sadece dene* gibi küçük bir çağrı.

"İstersen kaç, Sasha," diye önerdi Marya, makyaj masasından

küpelerini alıp taktı ve son haline baktı. "İstersen bana sırtını dön ama yoluma çıkma."

Marya aynadaki yansımadan Sasha'nın inanamayan, güvensiz bakışlarını izledi.

"Birine ait misin, Masha?" diye sordu Sasha, kısık sesle. "Hatta bana ait misin?"

Marya dönüp önce Lev'e, sonra da Sasha'ya baktı.

Bir gün, diye düşündü, *bildiklerini öğrendikten sonra tüm o küçük sorularını tekrar sorduğunda, bunları sorduğun için bile kendini aptal gibi hissedeceksin.*

Ağzından tek kelime çıkmadı. Sadece *bırak beni* der gibi baktı ve Sasha, Marya'nın yoluna çıkan herkes gibi yavaşça kenara çekildi.

Sonra Marya Antonova kız kardeşini bırakarak koridora çıktı ve gecenin karanlığında kayboldu.

V.19

(Aksama)

Kasabaların inançsızlığını nihayet kelimelere döken Manhattanlı bir cadı olmuştu.

"Bize Koschei ve Baba Yaga'yı nasıl getirebilirsin?" Tercümesi: *Onları bize nasıl getirebilirsin?*

Asıl soru bu değildi, diye düşündü Dimitri, ne demek istediklerini basitçe söylemedikleri için onları azarlamak istiyordu. Aklındaki asıl soru şuydu: *Nasıl oluyor da bunca yıldır elimiz kolumuz bağlı bir şekilde aptal yerine konuyoruz ve sen bu odada beş dakika geçirdikten sonra akıl almaz bir ödül vadedebiliyorsun?*

Dahası bunun cevabını bildiğinden bile emin değildi.

Dimitri ağzını açtı, sonra durakladı ve gözleri odayı tekrar tarayarak Marya'yı aradı. Şimdiye kadar burada olması gerekiyordu ve Marya Antonova pek çok şey yapsa da geç kalmak asla bunlardan biri değildi. Koruması Ivan'ın odaya girdiğini gördü ve ani bir tedirginlik hissederek kaşlarını çattı.

"Bir dakika," diye seslendi Dimitri, tartışan Kasaba cadılarına, sonra doğrudan Ivan'ın yanına giderek onu arkasındaki memnuniyetsiz mırıltılarından uzak bir köşeye çekti.

"O nerede?" diye sordu ve Ivan başını salladı.

"Burada olacağını söylemişti. Sadece biraz gecikecekmiş."

"Marya asla geç kalmaz," dedi Dimitri alçak sesle, sabırsızdı ve Ivan'ın yüzünde açıkça söylenmemiş anlaşmayı okudu. "Onu aramayı dener misin?"

Ivan başıyla onaylayıp cebinden telefonunu çıkardı. Dimitri durduğu yerden telefonun çaldığını duyabiliyordu.

Ve çaldığını.

Ve çaldığını.

Arka arkaya çalan zil sesi yüzünden göğsünde bir gümbürtü hissediyordu; tıpkı kasvet gibi. Her nabız atışıyla daha da şiddetlenen yorgun bir hoşnutsuzluk. Marya Antonova'nın kalp atışlarına alışmış olan Dimitri, Ivan'la birlikte beklerken giderek daha da tedirgin oluyordu. Sırayla, çalan zil sesi, bir nabız atışı, bir sızı. Bekleyiş, uyarıyla birlikte gök gürültüsünü andırıyordu. Gömleğinin görünmez kıvrımlarına gizlenen sızı, sanki giderek büyüyordu. Korku, sıkıntı ve heyecanı aynı anda hissettiriyordu. Sanki aniden nefesini tutmuştu, belirsizlikle dolu bir sessizlik de eklenince bunların hepsini birden hissetmemek imkânsızdı.

Marya Antonova asla geç kalmazdı ve yaptığı her şeyin bir amacı vardı.

Dimitri'nin zihni akşama, öğleden sonraya, sabaha gidip geli-

yor, filmi bir kez de tersten oynatıyordu. Ritmi değişmiş miydi? Bir şey mi kaçırmıştı, ince bir işaret var mıydı? Dimitri aradaki farkı anlamadan, hatta boynunda asılı olan kalbin özüne rağmen, Dimitri'nin yüzüne karşı yalan söylemiş olabilir miydi?

Nasıl bir aksama yaşanmış olabilirdi? Dimitri bencilce önce kendini düşündü. Bir şey mi yapmıştı? Bir şey mi söylemişti? Ona saygı göstermeden mi dokunmuştu? Ya o?

Hayır. Bildiği kadarıyla aralarında hiçbir şey değişmemişti.

Ya da...?

Arkasından gelen konuşmalar onu gerçeğe döndürdü, dikkati odanın farklı yerlerindeki esrarengiz bakışlara takıldı. *Elbette*, diye düşündü aniden bir kıpırdanma hissederek. *Elbette.* Ne aptaldı. Bir şey değişmişti. Bir şey *-küçük bir şey-* yeni, sade ve farklıydı. Çünkü, Dimitri ilk kez sadece Fedorov'du, Koschei'nin oğlu değildi. O Kasaba cadısı Dimitri Fedorov'du. Manhattan Cadılar Bölgesi'nin temsilcisi ve tek başına duran bir adam.

Değişmişti ama önemli parçası bu değildi. Düşündüğünden çok daha küçük bir parçaydı.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Dimitri arama sonunda sesli mesaja döndüğünde ve Ivan kaşlarını çattı.

"Nerede?" diye sordu Ivan ama Dimitri'nin açıklama yapacak zamanı yoktu.

Tek söylediği "Gitmem gerek" oldu, Ivan'ı kenara itti ve arkasından yükselen itiraz seslerini duymamaya çalıştı.

V.20

(Geçmiş)

Marya'nın gidişi Sasha'yı, tanımlayabileceğinden emin olmadığı nedenler yüzünden hissizleştirmişti. Daha önce Marya'nın böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti ama daha dürüst bir yanının onun gözyaşlarına boğulmasını, özür dilemesini beklediğini tahmin ediyordu. Gerçekte Sasha, Marya Antonova'nın o zamanki kesin tavrı dışında tepki verdiğini hiç görmemişti ve belki de asıl üzücü olan buydu. Artık Sasha da dünyadaki sıradan biri gibiydi ve bu, kız kardeşinin Sasha'ya daha önce hiç hissettirmediği bir duyguydu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sasha Lev'e, mırıldanarak. Kazandıklarını ve kaybettiklerini hesaplamak zordu. Dün Lev yoktu. Bugün, Masha yoktu. İkisinden sadece birine mi sahip olması gerekiyordu? Şimdi seçim mi yapmalıydı?

"Bilmiyorum." Lev'in dudakları saçlarını öperek onu rahatlattı. "Ama bence çok ileri gitmeden kız kardeşini durdurmalıyız."

"Ne *istiyor* olabilir ki?" diye sordu Sasha, acı içinde. "Babanın gücü çoktan zayıfladı. Roman konuştuğumuz gibi yarı deli. Ve Dimitri..."

Kararsız bir şekilde sözünü kesti.

Sonra Lev konuştu.

"Sanırım ağabeyimin birini sevdiğini hep biliyordum," diye usulca itiraf etti Lev. "Bunu geçmiş zamanda söylemek ve ağabeyimi âşıkken hiç tanımamış olmak tuhaf. Onda her zaman bir kalp kırıklığının hüznü vardı ve sanırım onu bu kadar engin kılan da buydu. Dokunulmaz." Durakladı. "Hep bir zarafete sahipti, her şeyini kaybetmiş ama yine de içinin boşaltılmasını reddeden bir adam gibi."

Bu sözler Sasha'nın hafızasındaki boşluklarda yankılandı. Hiç bilmediği ama dolaylı olarak anladığı tarihin boşlukları doldurulmak içindi.

"Kız kardeşim de aynı durumdaydı," dedi sonunda. "Ben daha doğmadan önce olan bir şey yüzünden böyle olduğunu düşünürdüm hep. Sanki yüzyıllardır bir kaybın yasını tutuyormuş gibi. Yaşamı boyunca."

"Hayal edebiliyor musun?" diye sordu Lev başını sallayarak. "Böyle hissetmek." Kollarını ona neredeyse zorunluluktan doladı. Sanki sözcüklerin dokunma olmadan, kanıt olmadan hiçbir anlamı yokmuş gibi. "Seni şimdi bulduktan sonra gitmene izin vermeyi hayal bile edemiyorum. Bunu yapamazdım." Sasha, Lev'in ona daha sıkı sarıldığını hissetti. "Hiçbir şeyi değiştirmek için değil. Beni senden uzak tutan her şeyden, herkesten nefret etmeyi öğrenirdim."

Sasha yavaşça onun kollarında gevşedi ve yanağını göğsüne yasladı.

Emin olmak yavaşça nefes alıp verdi.

Arınmak için bir nefes daha.

Sonra üçüncü nefes, anlamak için.

"Sanırım nereye gittiğini öğrenmeliyiz," dedi Sasha, yavaş yavaş farkına varıyordu, bu gerçek iliklerine kadar işlemeye başlamıştı. "Öyle değil mi?"

Lev'in sesi alışılmadık derecede acımasızdı. "Evet, gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum."

V.21

(Ölü Kızlar)

"Köprü," dedi Roman, Bryn'in ofisinde göründüğü andan itibaren yalvararak, "lütfen. Yardımına ihtiyacım var. Ölüleri tanıyorsun, değil mi? Eğer benim adıma araya girebilirsen, eğer ona üzgün olduğumu söyleyebilirsen..."

"Roman," dedi Bryn, ayağa kalkarak, "benimle burada buluşmanı söylediğimde, bir kez olsun bana yardım edebilmen içindi. Tam tersi değil."

Roman gözlerini kırpıştırdı, hâlâ vahşi gözlerle bakıyordu. "Peki, sana neden iyilik yapayım, Köprü?"

Bryn gülerek, "İyilik *yapmıyorsun*," diyerek güvence verdi. "İyilik *sensin*."

Kenara çekilip arkasındaki sandalyede oturan Marya Antonova'yı gösterdiğinde Roman yavaşça dönüp baktı.

"Demek hayattasın." Sesi boğuk ve kararsızdı, Marya kıkırdadı.

"Evet, en güçlü çabalarına rağmen," diye itiraf etti, bir an için ona bakarak. "Korkmuş görünüyorsun, Roma," dedi ve Bryn'e döndü. "Korkmuşa benzemiyor mu, Köprü?"

"Korkuyor," diye onayladı Bryn, kitaplığına yaslanarak. "Haklı olarak, sence de öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Marya, Roman'a dönerek. "Kız kardeşimin sana musallat olduğunu duydum," dedi soğukkanlılıkla ve onun sessizliği karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Güzel. Şahsen ben de aynısını yapmayı planlıyordum."

"Benden ne istiyorsun?" diye endişeli soru geldi Roman'dan. "Tövbe etmeye çalışıyorum."

"Çok fazla çabalamıyorsun," dedi Marya. "Pek etkilendiğim söylenemez. Ya sen, Köprü?"

"Hayır," dedi Bryn oyunbaz tavırla, Marya'ya bakmadan önce. "Ödemem, Marya?" diye sordu, yeterince beklemişti.

Marya elini masasının çekmecesine doğru salladı ve böbreği çekmeceden çıkardı. Elini böbreğin üzerinde gezdirerek bir an durakladıktan sonra ona işaret etti.

"Buraya gel," dedi Marya, yüzünü buruşturarak ve Bryn yapmacık bir isteksizlikle yanma gitti, Roman'ın gözleri onların hareketlerini ihtiyatla takip ediyordu. "Şimdi Roma," dedi Marya, "seni neyin rahatsız ettiğinden biraz daha bahset. Ölmüş kız kardeşimin seni öldüreceğinden korkuyorsun, öyle mi?"

Soğukkanlılıkla elini Bryn'in sırtına koydu ve gömleğini pantolonunun içine soktuğu yerden çekip çıkardı. Parmakları yavaşça kumaşın altına girdi ve Bryn ne olacağından emin olamadan titrerken rahatlatıcı bir şekilde omurgasında gezindi.

"Eğer benim istediğimi yaparsan, senin için onunla konuşabilirim," diye sözlerine devam etti Marya.

Tırnaklarını aniden Bryn'in sırtına batırınca adamın acıyla bağırdı. Bryn ihanet dolu bakışlarıyla ona bakarken, Roman uzun ve acı dolu bir iç çekişle başını iki yana salladı.

"Sessiz ol lütfen," diye uyardı Marya onu. "Roma ile bir anlaşma yapıyorum."

Bryn, onun küçük cadı parmaklarının derisinin altına girdiğini hissetti.

"Sadece Sasha'nın ölmesinin benim suçum olmadığını bilmesini istiyorum," dedi Roman, ses tonu durgun ve donuktu. "Bunun benim hatam olmadığını ona gösterecek birine ihtiyacım var."

"Biliyor musun, ölmüş olmam senin suçun," dedi Marya. Bryn, çalışma odasının ışığından Marya'nın kalbindeki yaranın

göründüğünden emindi; Roman'ın, neden olduğu şeyin oyulmuş kenarını görebildiğinden de emindi. "Peki, Sasha'nın ölümü senin suçun değilse kimin suçu, Roma?"

Bryn iç organları bükülür gibi olduğunda bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Babamın suçu," diye fısıldadı Roma. O sırada Marya, Bryn'in etini sıyırarak açtı, onu içten dışa doğru yaktığında korkunç bir çığlık atarak avuçlarını masaya dayadı. Adamın alnından akan ter, tıpkı bir saatin tik tak sesi gibi masanın tahta yüzeyiyle buluştu.

"Evet, öyle," diye onayladı Marya ve sonra, bir anda, acı kesildi. Yok oldu. Elini çekerek Bryn'in sırtına kısa bir şaplak attı. "Tamam, bitti," dedi ona. "Artık kullanabilirsin."

Bryn ne diyeceğini bilemez halde ona baktı ama kadın çoktan Roman'a dönmüştü.

"Bir bıçak, Köprü?" diye rica etti Marya. "Hayır, bekle. Bir kılıç." Yüzünü ona döndü. "Spatha'nın ne olduğunu biliyor musun?"

Bryn gözlerini kırpıştırdı. "Gladyatör kılıcı mı?"

"Evet, öyle," dedi Marya, uzaktan bakıldığında Roman'ın balmumu rengini almış teni giderek daha da solgunlaşıyordu. "Biliyor musun?"

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Bryn sabırsızlıkla, "ama büyücülük olsun olmasın, ofisimde duran lanet olası bir spatha yok, Marya..."

"Çağır onu." Marya ona yan gözle baktı. "Elini uzat ve onu çağır," dedi alışılmadık bir nezaketle, Bryn'e kendisini taklit etmesini işaret ederek. "Kılıcın nerede olduğunu biliyorum," diye ekledi Roman'a tekrar bakarak. "Koschei'nin deposunda bir tane var."

Bryn dişlerini sıktı. "Ama bu imkânsız, öylece..."

"Artık yapabilirsin," dedi Marya, tekrar işaret ederek. "Hadi, işe koyul, Köprü."

Brynmor Attaway, sık sık yaptığı gibi cadılardan her zaman ne kadar nefret ettiğini düşündü. İşlerin kolay olduğunu düşünen herkesten nefret ederdi. Elbette, *şimdi* de işler ona yeterince kolay geliyordu ama adından sonra gelen *Sayın* unvanı bu meseleyi onun için halletmeye gönüllüydü. İnsanlar ondan istedikleri gibi hoşlanmamakta, hatta onunla alay etmekte ya da onu küçümsemekte özgürdü çünkü onunla konuşarak geçirdikleri her dakikanın, sevsinler ya da sevmesinler, yine de fahiş bir ücreti vardı. Değerli olmasa bile bir değeri vardı. Öte yandan cadılar her bağlamda değerliydi. Küçük bir parmak hareketi evrenin fiziksel yapısını değiştirebilirdi. Bryn bütün boktan yaşamı boyunca gerçekliğin yasalarına ve geleneklerine defalarca karşı çıkmış yine de her seferinde eli boş dönmüştü.

Ayrıca bugün, bir cadı ondan muhtemelen kilometrelerce öteden acayip bir kılıç getirmesini istemiş ve o da sanki bu istek makulmüş gibi elini uzatıp, sanki mümkünmüş gibi parmaklarını kıvırmıştı. Parmaklarını kılıcın kabzasına sarmayı hayal ederek gözlerini yumdu, hâlâ tam ikna olmamıştı. Her şey bu kadar basit, bu kadar kolay olabilir miydi gerçekten? Büyücülük yeteneğini ciddiye almamış, hatta *küçümsemiş* miydi? Önce bir parmağını, sonra diğerini büktü. Elindeki spatha'nın kabzasının genişliğini, ağırlığını hayal etti.

Vücudundaki bir şey canlandı, gerildi, esnedi ve *Nihayet* dedi.

Sonra Bryn gözlerini açtığında spatha'yı avucunun içinde buldu ve Marya Antonova yavaşça gülümsedi.

"Onu Roma'ya ver," dedi.

Bryn vermek istemedi. *Bunu ben yaptım*, diye düşündü. O değerinin kanıtını ofisinin duvarına asan türden bir insandı. Elbette, başkalarının da görebileceği bir yere asmalıydı. *Bakın, bakın ne yaptım.*

"Bir tane daha yapabilirsin," dedi Marya sabırsızlıkla. "Bunu Roma'ya ver."

Roman daha şimdiden ölüp ölüp diriliyordu. Bunun sayısız çeşidini görmüş olan Bryn bundan emindi. Yine de anlaşma anlaşmadır. Cadı organları, peri kanı. Kan kazandı. Spatha'yı uyuşuk bir şekilde alan Roman'a uzattı.

"Ne yapıyorsun?" sorusu Roman'ın dudaklarından boş bir şekilde döküldü.

"Bir oyun oynuyorum," dedi Marya. "Bir deney yapıyorum. Ölmemi ne kadar çok istiyordun, Roma Fedorov?"

"Bunu kendim yapacak kadar çok," diye cevap verdi Roman.

"Evet, doğru. Bu tür bir girişime hayranım," dedi kadın. "Belki başka bir hayatta arkadaş olabilirdik."

Bryn, Roman'ın çenesinin gerilmesini izledi. "Peki, ya bu hayatta?"

Marya'nın dudakları kıpırdadı.

Sonra masa lambasını düzelterek gölgesini ayarladı.

"Anlaşmıştık," dedi gölgesine. "Değil mi?"

Gölge başını olumlu anlamda sallarken Bryn irkilerek gözlerini kırpıştırdı.

"Ölümsüz Koschei'ye oğlu Roma'nın başının dertte olduğunu söyle," dedi Marya, sonra konuyu iyice açıklığa kavuşturmak için Roman'a baktı. "Ona Romik'in evde olduğunu ve karanlık düşüncelerinde kendini kaybettiğini söyle."

Roman kaşlarını çattı. "Ama..."

"Ardından Ölümsüz Koschei'ye oğlu Dimitri'nin, Köprü adında bir perinin ofisinde anlaşma yapmak üzere olduğunu ekle," diye devam etti.

Gölgeler şimdi onun etrafında saygıyla toplanmış, dizinin dibindeki küçük çocuklar gibi talimat bekliyorlardı. "Bakalım nereye gidecek, değil mi?"

Roman'ın eliyle spatha'yı sıkıca kavradı ve Marya uyarmak için ona baktı.

"Tüm bunlar sona erdiğinde, bana aynı nezaketi göstermemiş olsan da sana asla el kaldırmadığımı bileceksin, Roma," diye uyardı Marya, gölgeler duvarlarda eriyip zemindeki çatlaklardan damlayarak yavaş yavaş gözden kaybolurken.

"Ah, Köprü?"

Bryn ona baktı. "Evet, cadı?"

"Sen karışma."

Perinin kaşları çatıldı. "Ölümsüz Koschei'nin gösterişiyle işim olmaz."

"Saçmalama. Sende onun büyüsü var. Oğlunu ayarttın." Marya'nın gözleri karanlık ve anlaşılmazdı. "Bunun sonuçlarını bugün olmasa bile bir gün hissedeceksin."

Bryn yutkundu. Kadın gülümsedi.

"Ne yazık ki beni hiç sevemedin, Köprü," dedi Marya.

Bryn tereddüt etti. "Sevebilirdim."

Roman ona incinmiş gibi baktı.

Marya kaşını kaldırdı. "Otur."

Bryn oturdu.

"Karışma," dedi Marya tekrar.

"Hiçbir planım yok..."

"Beni sinirlendirme," diye uyardı Marya ve iç çekerek ağzını kapattı.

Duvar saatinin ibresi, otuz vuruşla geleceğin tarihini işaretledi. Marya'nın ceketinin cebinden hafif bir vızıltı geldi, biri ona ulaşmaya çalışıyordu. Ancak dikkatini bir türlü başka yöne çeviremiyordu.

"Gidebilirim," dedi Roman ona. "Küçük tuzağından kaçabilirim. Belki de bu cevaba ihtiyacım yoktur."

Bryn içten içe kahkaha attı. Roman Fedorov ve gitmek mi?

Hiç kimse kalmak için bu kadar çaresiz olmamıştı.

"Yapabilirsin ama yapmayacaksın," diye güvence verdi Marya. "Onun neyi seçtiğini bilmek zorundasın, değil mi? Seni mi yoksa Dima'yı mı?"

Roman hiçbir şey söylemedi.

"Ne yapacaksın, Romik," diye sordu Marya usulca, "babanın kalbindeki gerçeği nihayet öğrendiğinde?"

Saatin saniye ibresi gece yarısına yaklaşıyordu.

Üç, iki, bir.

Sonra zamanda bir kırılma oldu ve Ölümsüz Koschei ortaya çıktı.

V.22

(Hesaplaşma)

Dima.

Koschei'nin kalbi hızla çarptı.

Dima, oğlum...

"Nerede o?"

Ancak Köprü'nün ofisinde onu bekleyen kişi Dimitri değildi.

Koschei, Marya Antonova'ya, "Sen," dedi.

Marya hareketsiz oturuyordu, ölü gibiydi, Koschei bunu şaşırtıcı bulmadı. Sessiz, içine kapanık bir kızdı ama tıpkı annesi gibi göründüğünden daha fazlası vardı.

Marya Antonova'nın küçüklüğünden beri herkes ondan hep korkmuştu. Ivan adında iriyarı bir koruması vardı ama hiç kimse ondan çekinmemişti. Hatta Ivan, Azrail'in pelerini gibiydi. Ölümün yolda olduğunu gösteren bir işaretti sadece.

"Evet, ben," diye onayladı Marya, sandalyesine yaslanarak. "Köprü'yü zaten biliyorsun sanırım?"

Koschei kısık gözlerini kenarda suspus oturan Bryn'e odakladı. Elleri sandalyesinin kollarını kavramış, gözleri odanın başka bir yerine sabitlenmişti.

"Elbette, oğlunu tanıyorsun," dedi Marya, rahat bir tavırla ve Koschei yavaşça döndüğünde Roman'ın bakışlarını sırtına sabitlediğini gördü.

"Roma," dedi Koschei kaşlarını çatarak. "Senin..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Roman kesin bir ifadeyle.

Koschei oğlunun elinde ince bir kılıç tuttuğunu fark etti. Obje koleksiyoncusu olan Koschei, Roman'ın elindeki spatha hakkında odada dolaşan gerilimden daha fazlasını biliyordu. Herkesten daha uzun bir geçmişi vardı. Daha sağlam malzemelerden yapılmıştı. Hepsi ondan önce yok olacaktı.

"Bu ne şimdi?" diye sordu Koschei, Marya'ya dönerek. "Yaga ve benim bir anlaşmamız var."

"Evet," dedi Marya. "Ve bunu umursamıyorum."

"Yeniden müzakere etmek için mi buradasın?" dedi Koschei.

"Hayır," dedi Marya. "Senden istediğim her şeye zaten sahibim, Koschei."

Bakışları ağır bir şekilde ondan Roman'a döndü.

"Babanın Köprü'ye böbreğini neden verdiğini biliyor musun?" diye sordu Marya ve Koschei hiçbir şey söylemeyen Bryn'e baktı.

"Beni kurtarmak için," dedi Roman sakınarak.

"Hımm, evet," diye onayladı Marya. "Ama buna ihtiyacın olduğunu nereden biliyordu?"

"Ben..." Roman tereddüt etti. "O benim babam."

"Seni takip ettiriyor," diye düzeltti Marya ve Koschei gözlerini kırpıştırdı.

"Nasıl yaptın..."

"Yaratıklarına daha iyi davranmalısın, Koschei," diye öğüt verdi Marya, arkasındaki duvarlarda gölgeler titreşiyordu. Gölgeler, kadının sandalyesinin etrafında dolanarak taht gibi sardıklarında Koschei de rahatsız bir halde oğluna döndü.

Koschei Roman'a dikkatle, "Hepinizi izliyorum," dedi. "Elbette. Elbette, sizi izliyorum."

"Hayır, aslında," dedi Marya ayağa kalkarak. "Dimitri'yi izlemiyor. Lev'i de izlemedi. Sadece seni izledi. Peki, neden biliyor musun, Roma?"

Roman'ın alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Çünkü zayıf olan sensin," dedi Marya, dudakları bir anda zafer kazanmış bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Roman'ın gözleri suçlayıcı bir ifadeyle babasına çevrildi.

"Onu dinleme," diye iç geçirdi Koschei. "Romik, lütfen. Sana Antonova cadılarından bahsederken hep ne derdim?"

"Ah, şimdi de onlara karşı mısın?" diye sordu Roman inanmayarak. "Çünkü bu konuda bir şeyler yapmaya çalıştığımda..."

"Her şeyi berbat ettin," dedi Koschei. "Sen olmasaydın şimdi burada olmazdık ve şimdi, söyleyecek bir şey kalmadıysa gidiyoruz. Burada işimiz bitti," dedi Marya'ya dönerek. "Bununla her ne elde etmeyi umduysan Marya, benden ya da oğullarımdan bir şey elde edemeyeceksin."

"Öyle mi?" diye sordu Marya kuşkuyla. "Birkaç saat önce Dimitri evrak işlerini Kasabalar'a teslim etti. Tüm makbuzlarını," diye açıkladı, Koschei yüzünün renginin solduğunu hissederken. "Yaratıkların, yasadışı kiraların, borçlandığın ya da yerine getirdiğin her iyiliğin kaydı Dimitri'de ve artık Kasabalar'da."

"Yalan söylüyorsun," dedi Koschei hemen.

Kadın gülümsedi. "Ölü kızlar yalan söylemez, Koschei." Dikkatini tekrar Roman'a verdi. "Öyle mi, Roma?"

Koschei'nin oğlundan görmeyi beklediği şey korku değildi.

"Babanı korumak için bu kadar çok savaşman ne yazık, Roma," diye mırıldandı Marya. "Şimdiye kadar onun her zaman hangi oğlunu seçeceğini anlamadın mı?"

Koschei yüzünü buruşturdu. Marya Antonova'nın ne tür bir cadı olduğunu unutmuştu; birinin tüm güvensizliklerini ve kusurlarını alçakça kullanarak pençeleriyle iç dünyalarına saldıran zeki bir kadındı ve her zaman öyle kalacaktı. "Romik, beni dinle..."

"Sen Dima'yı seçtin." Koschei ortanca oğlunun her zaman sarıldığı küçük şüpheleri bir araya getirdiğini anlıyordu, yetersizliklerinin zehri bir kez daha akarak kendini gösteriyordu. "Baba, bir kez daha Dima'yı bana tercih ediyorsun, hem de o sana ihanet ederken!"

"Dima bana asla ihanet etmez," dedi Koschei kararlılıkla. "Yalan söylüyor Romik ve bak, işe yarıyor..."

"Hayır, söylemiyor." Roman'ın sesi sert ve kırılgandı, dudaklarından parçalanmış gibi dökülüyordu. "Dima aylardır sana sadık değil. Lev'i terk ettiğin anda o da senin yanından ayrıldı. *Tanrım*," diye söylendi Roman, spatha'nın kabzasını daha sıkı kavrayarak. "Buna inanamıyorum. İnanamıyorum. Bunca zamandır, baba, var olmayan bir dava için savaşıyordum..."

"Durumu dramatikleştiriyorsun, Roman ve mantıksız davranıyorsun. Elbette, bütün oğullarımı seviyorum."

"Hayır," dedi Roman, başını sallayarak. "Hayır, sevmiyorsun. Lev'i bir kenara attın. En çok sevdiğini iddia ettiğin Dima'yı bile..."

Koschei sertleşti. "Bunu sorgulama."

"...ona hayatının en büyük acısını yaşattın!"

"Roma, kendini kaybediyorsun..."

"Bizi yok edecek olanın Antonovalar olduğunu sanıyordum!

Tehlikeli olanın *onlar* olduğunu sanıyordum, engerekler olduklarını... onun," diye çıkıştı Roman, spatha'nın ucunu Marya'nın göğsündeki yara izine doğrultarak, "bizi parçalayacak olanın o olduğunu sanıyordum. Ama öyle değil, değil mi? Sensin," diye söyleyiverdi Koschei'ye. "Bu ailedeki zehir *sensin*!"

Koschei'nin dudakları gerildi. "Roma, lütfen..."

"Ya Dima'nın onunla birlikte yaşamasına izin verseydin ne olurdu, hı?" diye sordu Roman. "Onca yıl, onları kendi hallerine bıraksaydın, bu kadın bir hiç olurdu. Antonovalar bir hiç olacaktı. Baba Yaga'yı sen *yarattın*," diye bağırdı babasına, "ve eğer böyle düşüncesiz, bencilce bir şey yapmamış olsaydın üç oğlun da hâlâ senin yanında olacaktı!"

"Roma, beni dinle..."

"Ama bir *vârisin* olması gerekiyordu, değil mi?" Roman öfkeyle konuşmasına devam etti. "Eğer ben daha zayıf bir evlatsam, baba, bu senin yüzünden. Çünkü senin gözünde eşit değiliz. Çünkü Dima'nın başka bir şeyi senden daha çok sevmesinden korktun. Bu hayal edebileceğin en kötü şey, değil mi? Dima'nın yerine değerli krallığını bana, en değersiz oğluna miras bırakmak!"

Roman'ın göğsü acıyla inip kalkıyor, elindeki kılıç hâlâ umursamaz Marya'yı hedef alıyordu. "Dima onu seçerdi," dedi Roman üzüntüyle. "Her zaman Masha'yı seçerdi ve bu gerçekten de bir tanesini yanında tutmak için tüm oğullarını yok etmeyi tercih edecek kadar kasvetli bir kehanet miydi?"

Kelimeler Koschei'nin ağzından bir anda dökülüverdi. "Sen bencilsin," dedi Roman'a. "Sen de benim gibisin, Roma. Çok çaresizsin, çok açsın. Asla yeterli olamayacaksın. Tıpkı benim gibi," dedi sertçe yutkunarak. "Tıpkı benim gibi, Romik, oğlum... yeterli değilsin."

Roman ona baktı.

Sonra elindeki bıçak yavaşça Marya'nın boğazından uzaklaştı, onun yerine babasının göğsünü hedef aldı.

Roman boğuk bir sesle, "Senin yüzünden lanetle boğuşuyorum," dedi. "Senin yüzünden Sasha Antonova ve Lev de peşimi bırakmıyor. Senin için yaptığım her şey yüzünden, şimdi de yeterli olmadığımı mı söylüyorsun?"

Koschei tek kelime etmedi.

"İzin verseydin yeterli olabilirdim," dedi Roman, öne bir adım atarak ve Koschei ilk kez oğlunun kara gözlerinin kan çanağına dönüp büyüdüğünü gördü. Gölgeler çevrelerinde süzülüyordu, parlak ve siyahlardı. Koschei, Roman'ın iyi uyumadığını fark etti. Ortanca oğlunu geceleri uyanık tutan bir şey vardı. Şeytanlar zihninde dans etmişti. Ona hesaplaşma borçluydu.

Onları ürküten Marya'nın sesiydi.

"Eğer onu öldürürsen," dedi Marya, Roman aceleyle spatha'yı boğazına dayarken Koschei'nin yanında durmak için birkaç adım atarak, "Lev'i geri getireceğim. Ne de olsa anlaşma bozulmuş olacak ve düşmanlığa gerek kalmayacak. Annemin bir rakibe ihtiyacı yok," dedi omuz silkerek, "ve ailen uzun süre güçlü kalamayacak. İmparatorluğunun kontrolü bana, anneme ve kız kardeşlerime geçecek. Şimdiden uğruna savaşacak bir şeyin kalmadı. Artık kaybedecek hiçbir şeyin yok."

Roman gözlerini kırpıştırdı.

Koschei ağzını açtıysa da bir şey demedi.

"Senin olanı istemiyorum, Roma," diye devam etti Marya, sesinde rahatsız edici bir rahatlama vardı. "Belki benden almak istedin ama senin olan üzerinde hiçbir hakkım yok. Babanın düşmanlığı seni tuzağa mı düşürdü?" diye sordu ona, her zamanki gibi baştan çıkarıcı ses tonuyla. "Zincirlerini kır o zaman, Roma. Kendini özgür bırak."

Marya elini kaldırıp spatha'nın ucunu Koschei'nin çenesinin altına dayadığında, Roman buna karşı koymadı. Koschei kaskatı kesilirken gözünü bile kırpmadı. Dikkatsiz bir nefes boğazını kesmek için yeterli olabilirdi.

"Sence baban neyi seçerdi?" diye fısıldadı Marya, dudakları gerilen Roman'a.

"Beni asla seçmez."

"Hayır, Romik," dedi Marya hüzünle, "seçmez."

Koschei nefesini tutmuş, bekliyordu.

Yaşamın derinliklerinde kaybolurken aniden bir gerçeğe uyanıyordu. Hayat bir anda sönüp gitmeyen, ancak tek bir anın ardında yapışkan iz bırakan bir tür tutkaldan gibiydi. Pişmanlıklarla uğraşmak aptalca görünüyordu. Şimdi, burada mı? Koschei'nin belleğinde hayatına dair yalnızca tek anı belirdi, tek duygu; o da Dimitri'nin saçları arasında gezinen parmaklarının verdiği histi. *Altın gibi görünüyor, ipek gibi hissettiriyor*, diye düşünmüştü her zaman gururla. *Bu*, diye düşünmüştü gülümseyerek, *lüks*. Bu zenginlik. Bu hazinenin ta kendisi; mükemmel bir evladın zenginliği.

Şimdi Roman'ın gözünün önündeki görüntüsü kararmıştı.

Marya'nın, Dimitri hakkında doğruyu söylediğini fark etti Koschei, tanıma duygusunun bir dalga halinde üzerine gelmesine izin vererek. Aptal değildi; çocuklarının ses tonunu, tüm kemiklerine, nabzına ve düşüncesine kadar biliyordu. Dimitri kesinlikle ona ihanet etmişti. Dimitri iyi bir adamdı ama iyi bir evlat değildi. Babası ona haksızlık etmiş, sevdiği her şeye mal olmuştu. Ama Dimitri dizlerinin üzerine çökecek kadar zayıf değildi. Kendine yeni bir hayat kuracak ve iyi olacaktı.

Öte yandan Roman, bunu yapamazdı.

Roman'ın kefarete ihtiyacı vardı. Bir hesaplaşmaya ihtiyacı vardı.

Kim ne düşünürse düşünsün, Koschei ortanca oğluna bunu sağlayacak kadar değer veriyordu.

"Yap şunu," dedi Koschei, boğazına dayalı kılıcın keskin ucuna rağmen yutkunmaya çalışarak kendini tehlikeye atmıştı. "O haklı, Romik. Dima'yı daha çok seviyorum."

Roman'ın ağzı kaybın acısıyla hafifçe yamuldu. Yüzünde ölü bir gülümsenin kalıntıları vardı.

"Bu senin hatan," dedi Roman.

Evet, diye düşündü Lazar Fedorov, gözlerini kapatarak.

Bu onun hatasıydı, onun eseriydi.

Onun yaşamının sonucuydu ve son anlarında bunun doğru olduğunu biliyordu.

Ölümsüz Koschei'nin kurduğu imparatorluk buydu.

V.23

(Darbeler)

Sasha ve Lev, Ivan'ı Cadı Kasabaları'nın toplantı salonunun dışında fark edip aceleyle ona doğru koştular. İçeriden gelen sıkıcı gürültüden, sandalye sürtünmelerinden ve anlaşılmaz bir şekilde sokağa uzanan tartışmacı seslerden uzak durmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Sasha, Lev hemen arkasındaydı ve Ivan ona dönerek başını iki yana salladı.

"Bir şey yok. Sadece biraz heyecan, birazdan..." Ivan aniden gözlerini kırpıştırarak Lev'i fark etti. "Geçer," diye tamamladı cümlesini şaşkınlık ve biraz da suçlulukla, "Ah," diye eklemeden edemedi. Ardından duraksadı. "Siz ikiniz, siz..."

"Kız kardeşim bir şeyler planlıyor," dedi Sasha ısrarla, Ivan'ın dikkatini tekrar kendine çekerek. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Ivan, yüzünde endişeli bir ifade hâkimdi. "Ama Dimitri az önce onu bulmaya gitmekle ilgili bir şeyler söyledi ve..." Durakladı, cebini karıştırdı. "Eğer yardımı olacaksa bana bunu verdi. İçinde ne olduğunu bilmiyorum."

Ivan paltosunun cebinden Sasha'ya bir zarf uzattı, Sasha zarfın açılmamış olduğunu görebiliyordu. Nedenini hiç sormadan kız kardeşi için gizemli bir paket taşımayı Ivan'a bıraktı.

"Bu kimin içindi?" diye sordu Lev ve Sasha el yazısıyla yazılmış bir mektup çıkarıp okumaya başladığında Ivan omzunun üzerinden küçük bir hareket yaptı.

"Kasabalar," dedi Ivan. "Şu sıralar Dimitri'nin yokluğu yüzünden ayaklanmış durumdalar, bu yüzden mektubu teslim etmeye fırsat bulamadım ama..."

"Lev," dedi Sasha, mektubu incelemeyi bitirdikten sonra onu dürterek. "Şuna bak."

Lev sayfayı gözden geçirdikten sonra kaşlarını çattı.

"Ben..." Lev gözlerini kırpıştırdı. "Yanlış mı okudum?"

Sasha başını iki yana sallarken başparmağıyla kız kardeşinin el yazısını takip etti.

Bu hayat seni eli boş bırakmaya çalışacak, dediğini duydu kız kardeşinin, *eğer önce saldırmayı öğrenmezsen.*

"Hayır," dedi Sasha ve başını kaldırıp baktı. "Onu bulmak zorundayız. Hemen."

V.24

(Seçimler)

Roman bir adım öne çıkıp spatha'nın ucunu babasının boğazındaki ince beyaz çizginin izine bastırdı. Bileğinin tek hareketiyle işi bitirecekti. Neredeyse bir santim. Marya beklerken onu izledi ve Koschei teslim olup omuzları düştüğü an -Ölümsüz'ün ölümünü kabul ettiği an- kılıcı eline aldı ve keskin ucunun avucuna batmasına izin verdi.

"Çok iyi, Koschei," diye mırıldandı Marya ve Koschei derin bir nefes alarak düzensiz halde bir adım geri gitti. Ardından Marya Roman'a döndü. "Bırak onu." Roman, o konuştuğunda trans halinden çıkarak kılıcı aceleyle yere bıraktı. Titreyen ellerine kendisine ait olduklarına inanamıyormuş gibi bakarken, Marya spatha'yı havada savurup kabzasını ustalıkla yakaladı.

"Düşündüm de," dedi Roman yutkunarak. "Benden istediğinin..."

"Onu öldürmek mi? Hayır, Roma. Bu çok daha iyi," dedi Marya, onaylarcasına gülümseyerek. "Ölüm çok kolay, değil mi? Diğer şeylerle karşılaştırıldığında hiç de kolay değil, seçim yapma zorunluluğu gibi. Babanın yerine kendini seçtin," diye açıkladı, bıçağı Roman'a doğrultup Koschei'ye savurmadan önce, "ve *sen* de bir oğlunu diğerine tercih ettin. İkiniz de benim bir zamanlar yaptığım gibi seçimlerinizi yaptınız ve şimdi ikiniz de benim gibi kaybetmeyi biliyorsunuz çünkü ikiniz de yaptıklarınızı asla unutamazsınız."

Marya, Koschei'nin yüzünden onun da bunu anladığını görebiliyordu; şimdiden bedeni kederden yıpranmış ve solmuştu. Kendi ölümünü görmüş ve bunu engellemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Oğluna, çocuklarından birini daha çok sevdiğini itiraf etmişti. Roman, Marya'nın gözlemlediklerini asla anlayamayacağı için -ne de olsa Roman, Koschei'nin kaderini güvence altına almak için söylediği yalanı fark etmeyecekti- bu sözleri her zaman hatırlayacaktı: *Dima'yı daha çok seviyorum.*

"Yine de," dedi Marya ve elindeki kılıcı hızla bıçağa dönüştürerek bir adım öne çıktı. Manevra yapması daha kolaydı ve korkunç bir Fedorov suikastçısı değildi. Bir Antonova'nın narin ellerine sahipti. "Çözmem gereken kan davalarım var, Koschei. Anlıyorsun," dedi, bıçağı yan tutup adamın boynuna bastırarak. "Senin ölümünün vereceği tatmini Roma'ya bırakamazdım."

"Hayır," dedi Roman bir adım öne çıkarak. "Hayır, yapma..."

Marya elini savurup onu duvara çarptı.

"Orada kal," dedi Marya. "Sen seçimini yaptın. Bununla yaşa." Bıçağın ucunu daha yukarı kaydırıp Koschei'nin gümüş rengi saçlarından bir parça kopardı. "Benim sıram," diye mırıldandı ve Koschei ona acı bir ifadeyle gülümsedi.

"Gerçekten her şeyimi aldın, Marya," diye mırıldandı.

"Evet, bir zamanlar senin yaptığın gibi." Bıçağın metal yüzü adamın boynuyla çenesi arasındaydı. "Şimdi beni durduramazsın, Koschei. Bana zarar veremezsin. Kendi oğlun bana ya da aileme dokunamayacağını garantiledi ve şimdi ayaklarımın dibine uzanıp çürüyerek yok olmaktan başka seçeneğin yok, eğer senin için seçtiğim kader buysa."

Eğilip kulağına anlattı.

"Üç oğlunu da yok ettin," diye fısıldadı Marya ona. "Teker teker, Ölümsüz Koschei, onları kırdın ve şimdi hiçbiri senin yasını tutmayacak. Sadece kendileri için yas tutacaklar ve sen olmasaydın, açgözlülüğün ve karanlığın olmasaydı ne olabileceklerini düşünecekler."

Kız kardeşlerine ne olduğundan bahsetmedi. İçinde yaşadıkları dünya tarafından yozlaştırılan kız kardeşlerine ne *olacağından.* Koschei'nin oğullarına verdiği zararın tek sorumlusunun kendisi olmadığından, diğerleriyle başa çıkmak için önlemlerini aldığından da bahsetmedi. Koschei'nin ölümü sorunun sadece yarısını çözecekti. Marya Antonova, ne kadar acımasız ve etkin olsa da geriye kalanlar için de düzenlemeler yapmıştı. Ancak onun için önemli bir anı ondan çalacak kadar zalim değildi. Hayatının, onun sonu etrafında döndüğünü düşünmesine izin verdi. Bırakın ölüm ona huzur getirsin, eğer isterse.

Koschei sessizce, "Sen annenin kızısın, Marya Antonova," diye homurdandı. Marya artık bunu belli belirsiz huşu ile söylediğini duyduğunda şaşırmıyordu.

Cevap verme zahmetine girmedi. İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Bunun yerine bıçağı daha sıkı kavradı, ömür boyu sürecek ve ikisini de kaçınılmaz olana sürükleyecek adımı atmak için nefes aldı.

V.25

(Kaçınılmaz Son)

Dimitri Fedorov, Marya Antonova'yı sevdiğini ne zaman anlamıştı?

Bunu ruhunun sesi gibi, duaların kutsallığı gibi biliyordu. Mevsimlerin değişimi kadar kesin bir güvenle, gelgitler kadar amansız bir bağlılıkla taşman. Onu sevdiğini, her günün doğacağını bildiği gibi, her nefeste ciğerlerinin şişeceğini bildiği gibi, her kesilmede kanayacağını bildiği gibi biliyordu. Attığı her adım

kadar alışılmış hareketlerle. Onu tüm varlığıyla sevmişti, sanki bunu yapmak için yaratılmıştı; sanki ilahi bir el tarafından bu amaç uğruna yaratılmıştı. Marya onun kanında vardı, göğsünde atıyor, onunla yarışıyordu. Şimdi göğüskemiğine baskı yapan acısını hissediyordu. Ona ulaşmak için yarışmaya başladığından beri geçen her an kalbinin bir parçası daha parçalanmıştı, her şarapnel parçası onun olduğu kadar Marya'nın da işiydi. Marya'nın olduğu kadar onun da acısıydı.

Onu neden sevmişti? Gücü için değil, aslında çok güçlüydü. Bunun için ona hayrandı. Onun için dokunulmazdı, cesareti için, boyun eğmeyen özgüveni için. Onu sevmek kolaydı. Bu yüzden herkes ona çekilirdi. Yine de Dimitri'nin onu sevmesinin nedeni bu değildi.

Hayır. Bu onun iyiliği içindi. Sadakati için.

Kalbi için.

Dimitri Fedorov, Marya Antonova'yı hayatı boyunca tüm varlığıyla sevmişti ve ikisinin planlarının tamamen aynı olmadığına dair artık apaçık ortada olan işaretleri nasıl olduysa gözden kaçırmıştı.

Dünyayı yakıp yık.

Tüm dünyayı kastetmemişti.

Sadece içinde yaşamak zorunda bırakıldığı dünyayı.

Dimitri kapıdan içeri dalarak hızla Köprü'nün ofisine girdi. "Masha, hayır," diye bağırdı soluk soluğa, bıçağını babasının boğazına dayamış görünce. Marya başını kaldırıp baktığında alnı şaşkınlıkla kırıştı. Babası geriye sıçradığında neredeyse düşecekti. Roman onu yakalamak için odanın öbür ucundan sendeleyerek koştu ve Dimitri bıçağı Marya'nın elinden çekip aldı.

Dimitri, Marya'nın bıçağının ağzını avucunun içinde yakaladı ve ona dönmesini bekledi.

Bu planının sadece bir parçasıydı. Dünyayı Koschei'den kurtarmak sadece yarısıydı. On iki yıl boyunca bu bir rekabet, iki parçalı bir denklem olmuştu. Koschei ve Baba Yaga, simbiyotik bir bütünün iki yarısıydı.

Koschei, Dimitri'nin ilk başta görmeyi başaramadığı bir şeyin sadece başlangıcıydı.

"Masha," dedi Dimitri, hafifçe yalvaran ses tonuyla ve Masha onu görünce zalimce gülümsedi.

"Artık her şey farklı," dedi Marya ona. "Başardın, Dima. Sen kazandın."

"Biz kazandık," dedi Dimitri, acıyla ve kadın başını salladı.

"*Sen* kazandın," diye düzeltti Marya. "Ben kaybettim. Bu tam olarak doğru değil." Ardından içi boş bir kahkaha attı. "Yenilgi gerçekten bir kayıp mıdır?"

Dimitri onun annesinden asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Marya Antonova bir cadıydı ama ondan önce bir kız evlattı. Bir kız kardeşti. Sayısız pişmanlığı olan bir kadındı. Ailesi iyi olacaktı. Marya'nın bir şekilde bundan emin olduğunun farkındaydı.

Ama bu gece Dimitri Fedorov ilk kez tek başına, kendi başına ayakta durmuştu ve şimdi o da aynısını yapıyordu.

Marya Antonova bir kez olsun kaderini kendi ellerine alıyordu.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi ona, sesi hissedemediği bir üzüntüyle kırılarak.

Marya dudağını büktü.

"Hayır," dedi. "Ama benim yerimde olsaydın yapardın. Bunu anladığını biliyorum."

Bakışları boynunda taşıdığı ve artık nabzını bildiği, sahip olduğu her uyum ve başlangıç için ezberlediği kalbe döndü. *Eğer kalbimi sana vermeye karar verirsem, Dima*, demişti bir keresinde, elini avucunun içinde tutarak, *o zaman onu göğsümden kesip*

çıkar ve kimsenin ulaşamayacağı güvenli bir yerde sakla. Kimsenin bulamayacağı bir yerde kilitli tut, Dima.

"Onu saklayamam," dedi Dimitri acıyla. "O benim değil."

"Öyleyse yapma," dedi Marya, omuz silkerek. "Bu iyi bir plan, biliyorsun." Gülümsemesi hafifçe yüzüne yayıldı. "Koschei'nin gitmesi ve senin Kasabalar'a yerleşmenden sonra ailem güvende olabilir. Sasha başka bir hayat seçebilir. Hepsi seçebilir."

"Baba Yaga işlediği suçlardan öylece sıyrılamaz," dedi Dimitri ve Marya başını iki yana salladı.

"Hayır, yapamaz," diye onayladı, ancak bu içi boş bir sesti. Sahte bir ses. Sanki Dimitri'nin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi, Dimitri onun her zaman bildiğini şimdi anlıyordu. "Ama yine de biri düşebilir, Dima," diye mırıldandı onun gözlerine bakarak. "Düşemezler mi?"

Dimitri elini bıçağın etrafında sıkıca kıvırdı.

"Bu sen olamazsın," dedi açıkça.

Kadın eğlenmiş görünüyordu. "Neden olamaz?"

"Çünkü." Dimitri bir cevap bulmak için çabalayarak sertçe yutkundu. "Çünkü sen ölemezsin."

"Ah ama ölebilirdim," diye hatırlattı Marya ona, karanlık bakışları tekrar boynundaki şişeye dönerken. Dimitri ürpererek onun ne demek istediğini anladı. "Bu senin için nispeten kolay olmalı, değil mi?" diye sordu kadın ona. "Bak babana ve kardeşine neler yapmış olabilirdim. Başarılı olsaydım, bunu yapmayacağını söyleyebilir misin?"

Dimitri babasının kanlar içindeki cesedini yerde hayal etti, tıpkı eğer bir saniye bile geç kalmış olsaydı karşılaşacağı gibi. Zihninde canlanan görüntü kanla doluydu, grotesk ve gerçek dışıydı. İnanılmazdı.

Kadının nabzı, onun tereddütleri arasında sakin, beklenti dolu ve bilgiliydi. Buna karşılık onunki hızla atıyordu.

Dimitri, "Yapmazdın," demek için kendini zorlasa da buna sadece yarı yarıya inanıyordu.

"Yapardım," diye güvence verdi Marya ona. "Ailem için, Dima? Yapardım."

"Ama onlara kızgın olduğunu söylemiştin," diye karşı çıktı Dimitri. "Dedin ki..."

"Ne söylediğimi biliyorum," diye onayladı Marya, "ama sana söyledim." Marya başını yukarı kaldırırken Dimitri'nin başparmağının bıçağın sapı boyunca kayışını izledi. "Yeni bir krallık istedim. Benim olması gerektiğini hiç söylemedim."

Dimitri, işlerin eninde sonunda bu noktaya geleceğini daha önce, on yıllar önce tahmin etmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Zaman kuyruğunu kovalayarak daireler çiziyor gibiydi. *Eğer kalbimi sana vermeye karar verirsem, Dima, o zaman onu göğsümden kesip çıkar ve kimsenin bulamayacağı güvenli bir yerde sakla.*

Daha önce âşık olan birçok insan birbirini öldürmeyi başaramadı.

Dima, sana duyduğum bu aşk benim ölümüm olacak.

Dimitri boğuk sesle, "Benden imkânsızı yapmamı istiyorsun," dedi.

"Eh," dedi Marya, "sadece çok yetenekli olduğun için."

Niyeti son derece açıktı. Arkasında duran Bryn endişeyle öne atıldı. Bunu fark eden Marya elini uzattı.

"Karışmayacağını söylemiştin, Köprü," diye uyardı Marya.

Dimitri hâlâ direnen elindeki bıçağa bakarken Bryn isteksizce arkasına yaslanıp bekledi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Dimitri tekrar.

"Biliyorum." Kadının bakışları göğsüne, ona karşı çarpan şişeye döndü. "Bilgin olsun, en azından işi bitirmeme izin verebilirdin," dedi. Ardından Koschei ve Roman'a baktı.

Dimitri gülmek istedi ama yapamadı. Bu etki kırılgan bünyesini

çaresizce çökme noktasına kadar zorlayacaktı. "Bu seni iyileştirmeyecek, Masha," dedi ona içtenlikle. "Seni bütün yapmayacak."

Marya çenesini kaldırarak bilmiş bir tavırla, "O zaman ne yapacak?" diye sordu.

Bir duraklama, yutkunma, itiraf.

Kadının kalbinin kendi göğsüne yaslandığı yerdeki acıyı, sanki kendi göğsünün içinden çıkmışçasına bütünüyle hissetmişti. Kalbinin dönüşümlü olarak hızlandığını ve zonkladığını, ritminin değiştiğini, ıstırap içinde kendini parçaladığını hissetmişti. Onun hakkında daha önce hiç bilmediği şeylere tepki verdiğini anladı ve şimdi sadece bakarken neleri kaçırdığını merak etti. Acaba Marya kendisinden parçaları ona mı bırakmıştı, yoksa kendisi mi almıştı? Hiç kimse Marya Antonova'ya onun verdiği kadar çok şey vermiş miydi? Cevabın hayır olduğundan şüpheleniyordu.

Yine de şimdi genç kadının kalbindeki acıyı sadece kendisi taşıyordu. Hiçbiri yüzüne yansımıyordu, sadece o hissedebiliyordu. İki seçeneği olduğunu düşündü: Onu durdurabilirdi. Acıyı göğsüne koyabilirdi. Ne yaptığını görmesini sağlayabilirdi. Şimdi ona karşı yankılanan acıyı bildiğinden emin olmak, bunun fikrini nasıl değiştireceğini görmek. Ona kim olduğunu hatırlatabilirdi; sırların bir sonucu, aldatma üzerine inşa edilmiş bir kule olduğunu görmesini sağlayabilirdi. Kalbi boynundan çıkarıp avucuna bastırabilir ve ona kim olduğunu, ne yaptığını hatırlatabilirdi. Kederinin sonuçlarını, acısının deliliğini ve aşkının yıkımını hissetmesine izin verebilirdi.

Ya da, diye düşündü Dimitri sessizce, bunu onun için taşıyabilirdi. Devam etmesine yardım edebilirdi.

Dimitri bu kadarına ikna olarak doğruldu. Kendini ona affettirmeden önce bir kadını kaç kez hayal kırıklığına uğratabilirsin? Bırak onun yükünü sen çek, diye düşündü Dimitri ve önce elindeki bıçağa, sonra tekrar onun yüzüne baktı.

Babasının ölümü onu bir bütün yapamazdı.

O zaman ne yapacaktı?

"Yapacağım," diye söz verdi Dimitri ve bıçağı kaldırıp boynundaki şişeye, orada taşıdığı kalbe saplarken Bryn gördüklerine inanamıyordu, sessizce çığlık attı. Bıçak büyülü camı kırıp içeri battı, metal kıpkırmızı oldu ve bileklerinden aşağı ince damlalar halinde aktı ve Marya uzakta sersemlemiş bir haldeydi.

Bu ona acı vermezdi. Bu mesafeden olmazdı. Yaklaşmazsa sadece kaybolup gidecekti ama Marya, elbette yaklaşıp Dimitri'ye uzandı ve eli hâlâ bıçağın üzerindeyken onun üzerine atıldı. O sırada Köprü'nün yüzü solmuştu, Roman'ın yüz ifadesi her zamankinden daha perişandı ama Dimitri, biricik Marya'sına odaklanmıştı. Elindeki kalbe yaklaştıkça dudaklarına yayılan ıstıraba.

"Masha," diye fısıldayan Dimitri, ellerini uzatmış sendeleyerek yürürken bir koluyla kadını sardı. Burnunu onun saçlarına, kokusunun tatlılığına gömdü, bir eli hâlâ kanayan kalbinin üzerindeydi. "Masha, benim Masha'm."

"Beni öldüreceğini hep biliyordum, Dima," diyebildi, parmaklarını ağzına götürürken sesi hazdan çılgına dönmüştü. "Ama yine de bana sonsuza dek söz vermemiş miydin?"

Dimitri başını kaldırıp babasına ve kardeşine baktı.

Ardından Dimitri Fedorov gözlerini Marya Antonova'ya dikti ve onun gözlerinin kapanmasını izledi.

Birbirimize ait olduğumuzu bilmiyor musun, Masha?

Bu kaçınılmaz.

Sen de teslim olabilirsin.

"Merak etme, Masha," dedi Dimitri usulca, onu kendine çekerek, eli hâlâ bıçağın sapındaydı. "Seni asla yalnız bırakmam."

Dimitri bıçağı alıp göğsündeki yaraya sapladı, yaranın kesildiğini, delindiğini ve patladığını hissedene kadar... Uyuşukluk

uzuvlarına yayıldı ancak sonra korkunç, titrek bir acı tarafından yutuldu. En hafif tabiriyle şiddetinin anlaşılması güç bir acıydı. Kemikleri ve organları tüm gücüyle karşı çıkıyordu. Dimitri kanın hiçbir zaman kurbanın öngördüğü kadar güzel olmadığını zaten deneyimlemişti. Aslında bu bedensel, insani ve gerçekti, bu yüzden Marya için vazgeçmeye yemin ettiği her şeydi. Yaşam ve ölümdü; sonsuza dek sürecekti, onlar da öyle... ve Marya kısa süre için son gücüyle gülümsemeyi başardı.

Duydukları son ses babasından gelen inlemeydi. Dimitri bunun bir patlamayla sona ermeyeceğini düşündü ama en azından bir sondu ve bunun için tatmin olmuş hissetti.

Dimitri, göğsünün önemsiz ağrılarla uyuşmasını umursamayarak dudaklarını Marya'nın dudaklarına yaklaştırdığında, sessizliğin kükreyen telaşı kulaklarını yavaş yavaş dolduruyordu. Bu hiçbir şeydi, diye düşündü bitkin halde, onunla kıyaslandığında hiçbir şeydi ve son düşüncesi huzur vericiydi çünkü bu *Masha*'ydı. Sadece oydu, nihayet, sonunda ve sonra birlikte hiçliğe yuvarlandılar. Marya'nın aldığı son rahat nefes, Dimitri'nin ciğerlerini dolduran son şey oldu.

V.26

(Miras)

Kilometrelerce ötede Baba Yaga adlı cadı dimdik oturmuş, tüm hayati organlarını kontrol ediyordu. Nabız, nefes, uzuvlar. El ve ayak parmaklarını saydı. Kızlarını saydı, kafasında onları sıraladı. *Irina, ölülerin sesini duyan. Ekaterina, onları gören. Yelena, benim yıldız kızım. Liliya, benim hayalperestim. Galina, benim güzel kızım. Sasha, benim küçüğüm.*

Marya, benim ruhum.

O an acıyla sarsıldı ve yatak odası kapısının tokmağı döndüğünde anladı. Irina'nın gözü yaşlı halde kapının arkasında durduğunu görmeden önce bile anlamıştı.

"Bu sefer kalıyor," dedi Yaga yutkunarak. "Öyle değil mi?"

Irina sessizce başını salladı.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Yaga acı bir umutla.

Irina bir kez daha başını salladı. "Anlayacağını söyledi."

Hayır, diye düşündü Yaga nazikçe, *Mashenka, bu sefer hiç sanmıyorum.*

Yavaşça ayağa kalktı, kapıyı yokladı. Pes etmeyecekti. O Baba Yaga'ydı. Bir girişimin yöneticisiydi. Yoktan var olmuştu. Bu gece yine yükselecekti.

Yaga hiçbir şey söylemeden elini Irina'nın omzuna koydu ve koridora çıktı. Galina'nın odası kapalıydı. Sasha'nınki boştu. Koridorun sonunda Liliya uyuyor olacaktı, her zaman olduğu gibi; uykuya ve sessizliğe düşkündü.

Yaga kapıyı açıp içeri süzüldü ve sadece hayalet gibi sessizce arkasından kapattı.

"Liliya," diye fısıldadı, beşinci kızının yatağının kenarına tüneyerek. "Lilenka, rüya mı görüyorsun?"

Liliya birden gözlerini açtı.

"Merhaba, anne," dedi uykulu bir sesle, Yaga başparmağıyla kızının endişeyle kırışan alnını yumuşatırken. "Ne oldu?"

"Şişşt, hiçbir şey," dedi Yaga. Sabaha kadar bekleyemeyecek bir şey değil. "Sadece rüyalarını dinlemek istedim, Lilenka. Gördüğün şeyleri her zaman sevdiğimi biliyorsun."

Liliya sırtüstü uzanıp bu isteği düşünerek başıyla annesini onayladı. Kız kardeşlerininki gibi koyu renk saçları, yastık kılıfının ipeksi hafifliği üzerinde dalga dalga yayılıyordu.

"Bir rüya gördüm," dedi Liliya sonunda, hatırlamak için kaşlarını çatarak yatak odasının karanlık boşluğuna baktı. "Az önce rüyamda mirasımızı gördüm. Ama çok garipti," dedi dönüp annesine bakarak. "Hiçbir şey göremedim çünkü bir kutunun içinde kilitliydi." Dudağını hafifçe ısırarak durakladı. "Açsaydım ne bulacaktım, anne?"

Bir anda Yaga'nın göğsü sıkıştı, sonra rahatladı.

Anlayacağını söyledi.

Ah, Mashenka, diye düşündü Yaga hüzünle. *Her zaman fazla anlayışlısın.*

"Anne?" diye sordu Liliya, onun yüz ifadesinin değişmesini izleyerek. "Her şey yolunda mı?"

Yaga bir nefes aldı ve başını eğerek dudaklarını Liliya'nın alnına değdirdi.

"Elbette, Lilenka," dedi. "Uyumaya devam et. Sabah her şey yoluna girecek."

V.27

(Cennet Anlam Buluyor)

Lev ve Sasha geldiğinde artık her şey için çok geçti. Sasha ne yapması gerektiğini anlayacak kadar aklını topladığında, Marya Antonova çoktan uzun siyah saçlarıyla Dimitri Fedorov'un hareketsiz göğsünde yatıyordu ve her şey söylenip bitmişti.

Aslında Lev ve Sasha dışında kimsenin bilmediği kadar çok şey söylenmişti çünkü Marya Antonova bunları bir mektuba yazmıştı.

Marya Antonova ve Dimitri Fedorov'un öldüğü akşam, Kasaba cadıları iki önemli zarf aldılar. Bir tanesi, Marya'nın Roman'a ve babasına doğru bir şekilde bildirdiği gibi Dimitri Fedorov'dan

geliyordu ve Dimitri'nin eliyle Ölümsüz Koschei'nin suçlarını detaylandıran uzun bir dizi kayıt içeriyordu. Kasaba cadılarını vicdanlarına göre hareket etmeye çağıran mektubun sonunda kardeşlerinin suçsuz olduğunu kesin bir dille ifade ediyordu. Ölümsüz Koschei'nin satın aldığı, sattığı ya da ticaretini yaptığı her yaratığın yerini ayrıntılı olarak belirtmiş ve Koschei'nin kiralarının mülkiyetini Kasabalar'a devretmişti. Sonra Dimitri şöyle demişti: *Bitti. Hepsi bu kadar. Krallığı yıkılsın.*

Marya Antonova'dan gelen bir diğeri ise Dimitri'nin mektubunda yazılanlara benzer sözleri içeriyordu. El yazısı bile garip bir şekilde Dimitri Fedorov'unkini yansıtıyor, onunkinin sağa yattığı ölçüde hafifçe sola yatıyordu. Onunki de benzer deliller içeren bir itiraflardı ve altında bir imza vardı: *Baba Yaga.*

Annesinin unvanını omuz silkerek ilk ve son kez rahatça ifade etmişti.

Para var, diye yazmıştı Marya Antonova. *Aslında çok para ve tazminatımı beklerken bunu Kasabalar arasında dağıtmayı uygun gördüm. Bunu bir hediye olarak kabul edin. Hâlâ makul bir meblağın hesaba katılmadığını fark edeceğinizi sanıyorum. Bu kasıtlıdır. Sizi açgözlü olmamanız konusunda uyarıyorum. Aramayın. Ben artık yokum, Koschei de öyle, o yüzden bu son olsun.*

Kasaba cadıları Jonathan Moronoe'ya, "Eee?" diye sordular. "Ne yapacağız?"

"Mektupları okuyacaksınız," dedi adam, omuz silkerek.

Jonathan Moronoe'nun zihninde Dimitri Fedorov ve Marya Antonova anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmişlerdi. Kanıtlar toplanmıştı. Günahlar itiraf edilmişti. Yanlışlar düzeltilmişti. Tazminatlar ödenmişti. Hayat engellenmeden devam edecekti. Hayat sonunda devam edecekti.

Kasaba Kıdemlileri uzun zamandır ikinci kişiliğinden şüphe-

lenilen bir cadı olan Lazar Fedorov'u tutuklamak için geldi, ancak Ölümsüz Koschei'ye ait depo boşaltılmıştı ve yerinde hiçbir şey kalmamıştı. Elbette kendisi oradaydı, onları bekliyordu ve elleri boş döndüklerinde şaşkınlık yaşamıştı. Onun haberi olmadan kullandığı gölge yaratıklar, sınırsız eylemlerinin ilki olarak kısa süreliğine onu gözlerden saklamıştı. Kasaba cadıları gittikten sonra Koschei çok ihtiyaç duyduğu bir içki için şehir merkezine gitti ve orada Ivan adında bir adamla karşılaştı.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Koschei ve Ivan başını çevirip ona dikkatle baktı.

"Duruma göre değişir," dedi Ivan. "Ne istiyorsun?"

"Bunu bir içki içerken konuşalım," diye önerdi Koschei.

O gecenin ilerleyen saatlerinde iki adam yollarını ayırdı. Biri hayatının geri kalanında fısıltılarla Ölümsüz Koschei olarak bilinecekti, ancak daha önce yaptıklarından büyük ölçüde farklı yeni bir girişimde bulunmuştu. Küçükleri koruyor, kimsesizlere yardım eli uzatıyor ve ihtiyacı olanlara danışmanlık yapıyordu. Daha sonra insanlar onun yumuşak huylu biri olduğunu söyleyeceklerdi. Birçok kişinin belirttiği gibi bir askerin duruşuna sahipti.

Diğer adam ise Lazar Fedorov olarak ayrıldı ve bir daha Manhattan Kasabası'nda görünmedi.

Marya'nın mektubu dışında kalan pek çok şey, kendisini Brynmor Attaway olarak tanıtan ve Köprü lakaplı bir avukat olduğu anlaşılan adam tarafından Lev Fedorov'a aktarıldı.

Bryn Lev'e, "Marya Antonova öldüğünde onun avukatıydım," dedi ve ekledi: "Vasiyetinde sana bunu bırakmayı şart koşmuştu."

Bu, üzerine bir not iliştirilmiş para dolu bir zarftı.

Notta *Solnyshko* yazıyordu. *Plan her zaman güneşin doğacağı yönündeydi.*

Lev biraz şaşkın bir ifadeyle Köprü'ye, "Teşekkür ederim," dedi.

Yanı başındaki Sasha'nın beklenmedik ziyaretçilerini tanımıyormuş gibi davrandığını fark etti. Bryn ona dönene kadar bu her iki tarafın da sergilediği performans gibi görünüyordu.

"Rusalka," dedi Bryn başını sallayarak. "Sanırım birbirimizi bir daha göremeyeceğiz."

"Aptal olma, Köprü," diye cevap verdi Sasha. "Biz arkadaşız."

"Benim arkadaşım yok," dedi Köprü.

"Pek olası görünmüyor," dedi Lev.

"Bu adamı nereden buldun?" diye sordu Köprü, kuşkuyla Lev'i işaret ederek kız da omuz silkti.

"Onu bir bardan aldım," dedi.

Köprü gülümsedi. "Peki, görüşürüz," dedi. "Ya da görüşmeyiz, göreceğiz."

Sonra şapkasıyla selam verip havada kayboldu.

"Ah," dedi Lev, irkilerek. "Onun bir cadı olduğunu bilmiyordum."

"O... uzun hikâye," diye mırıldandı Sasha, ayağa kalkıp Lev'in yanına giderek, ardından genç adamı yanağından öpmek için durakladı. "Ee," dedi. "Sen nasılsın?"

"Oldukça iyi, sanırım," dedi Lev. "Kız kardeşin beni güzelce onardı. Neredeyse hiç garip gıcırtı yok."

"Kastettiğim o değildi, Lev," diye iç çekti Sasha, Lev de belli belirsiz gülümsedi.

"Ağabeyimin öldüğü gerçeğini mi kastediyorsun?" diye sordu. "Dünya farklı geliyor. Biraz daha az parlak. Ama sanırım onun neyi seçtiğini anlıyorum."

Sasha hiçbir şey söylemedi. Lev boğazını temizledi ve başını eğerek ona baktı.

"Ee," dedi Lev. "Birkaç dakika içinde dükkânda mesain başlamayacak mı?"

"Evet," dedi Sasha. "Senin de öyle."

"Aslında bu gece gelemem. Bir kere, bağımsız bir servetim var ve çalışmama gerek yok," dedi şakacı tavırla, Marya'dan gelen zarfı evirip çevirerek. Sasha anlık bir bakışın ardından onu eliyle savurdu. "Ama bir de Cadı Kasabaları'nı ziyaret edeyim diyorum. Bakalım kardeşimin boşalan koltuğu için ne planlıyorlar?"

"Ah, tamam o zaman." Sasha, anahtarlarını almak için geri çekilmeden önce sıradan hayatın dikkat dağıtıcılığıyla onu tekrar hafifçe öptü. "Bu akşam işten sonra görüşürüz. Hoşça kal, Eric," diye seslendi oturan adama ve cevap olarak Eric başını televizyondan kaldırmadan çatalını kaldırdı.

"Görüşürüz, Sasha," dedi.

"Hey," dedi Lev, Sasha gitmeden hemen önce onun kolunu yakalayarak. "Belki on beş dakikalığına uğrayabilirim? Kasabalar ile işim bitince."

Sasha'nın dudaklarında gülümseme belirdi. "Tabii. On beş. Ne daha fazla, ne daha az."

"Ah, Sasha," diye fısıldadı Lev, kolunu beline doladı ve onu hızla öptü. "Sıkılırsan bana mesaj atar mısın?"

"Evet." Sasha da onun dudağını hafifçe ısırdı. "Şimdi bırak gideyim, Fedorov. Yapacak işlerim var."

Lev isteksizce onu serbest bırakıp genç kadının ön kapıdan çıkışını izledi.

Lev bir süredir kardeşinin kendisine bir şey bırakmamış olmasına üzülüyordu. Ne bir mesaj ne de son bir söz. Roman'a göre Dimitri ölmeden önce hiçbirine bir şey söylememişti ve Lev bir süre için kardeşinin geride bir şey bırakmış olabileceği düşüncesine kapılmıştı. Muhtemelen anlamlı bir simge. Belki bir mektup. Kardeşlerinin tüm eşyalarını arayıp taramıştı ve Sasha'nın da kız kardeşi için aynı şeyi yaptığını biliyordu. Sonuçta, kardeşlerinin evlerini bir hiç uğruna altüst etmişlerdi. Marya ya da Dimitri duygusal sayılmazlardı belki de öyle görünüyorlardı.

Ama sonra Lev kanepeye yığılmış, yorgunluktan bitap düşmüş ve Sasha da onun yanına kıvrılırken, kardeşinin neden bir şey söylemediğini anlamıştı. Ne de olsa hediye belliydi, değil mi? Marya ve Dimitri, Sasha ve Lev'e kendilerinin mahrum bırakıldıkları sıradanlığı, güzel normalliği vermişlerdi. Dimitri, Lev'e hiç istemediği bir hayattan özgürlük vermişti. Ona seçenekler sunmuştu. Son sözleri bunun yanında önemsiz kalırdı: Antonova cadısı ona *Bırak beni* diyerek veda öpücüğü vermişti çünkü Sasha geri dönecekti. Geri dönecekti ve onun olacaktı.

Cep telefonunu cebinden çıkardı ve rehberinden adını buldu.

LEV: Seni şimdiden özledim.

SASHA: Lev kesinlikle klişelerle dolu bir adamsın.

SASHA: Yarın Galya ile yemek yiyeceğimizi unutma.

SASHA: Ayrıca Eric'in bugün bir iş aradığından emin ol. Ona uyuşturucu satıcılığının pazarlanabilir bir beceri olmadığını ve banyo toplarını aşırı kullanmanın da aynı etkiyi vermeyeceğini hatırlat.

SASHA: Eğer sana dudak bükerse onu tekrar yumruklayacağımı söyle.

Lev kıkırdadı.

LEV: Sasha

SASHA: Evet Lev ne oldu?

LEV: Bu benim en sevdiğim kitap.

SASHA: OOOFFF!

SASHA: Ama evet.

SASHA: Tamam.

SASHA: Benim de.

Bir duraklama. Lev onun yazmasını bekledi.

SASHA: Seni seviyorum.

Lev de bunu düşünüyordu.

Dimitri bu yüzden ona not bırakmamıştı.

Başka birinden gelse bile Lev'in ona tam olarak duymak istediği şeyi söyleyeceğini biliyordu.

LEV: Ben de seni seviyorum.

SASHA: Bu gece beni görmeye gel, tamam mı? Ciddiyim.

LEV: Bunu çok fazla okuma Alexandra.

LEV: Zaten yapmamamı söylesen bile kesinlikle yapacaktım.

SASHA: Tamam.

LEV: O zaman görüşürüz.

Telefonunu tekrar cebine koydu.

"Bazen ölüm huzurdur," demişti Roman her şey geçip gittikten sonra. "Ama yine de..." Lev'e dikkatle bakmıştı. "...sanırım bazen ölüm sadece geçicidir, değil mi?"

Bu düşünce Lev'i gülümsetti.

"Bazen bir son, zekice gizlenmiş başlangıçtır," diye yanıtladı Lev, onun bunu bilecek biri olduğunu düşünerek.

Saatine baktı; gitme vakti gelmişti. Geceler artık uzuyordu, bunaltıcı sıcak ve uykusuzluktan huzursuzdu. Yine de Lev, kaldırıma adımını attığında gece ile gündüzün karışımını, güneşi, ayı ve yıldızları görebileceği bir an olduğunu biliyordu. Her şeyin aynı hizaya geldiği bir an vardı ve o anı kaçırmak istemiyordu.

"Kendine iyi bak, Dima," dedi kardeşine, her neredeyse. "Onu hizada tut, Masha."

Ya başını salladığını hayal etti ya da bunu hissetti.

Lev Fedorov yarı gülümseyerek arkasına döndü ve ayaklarının onu kaldırımdan aşağı taşımasına izin verdi. Artık yeni bir yolda yürüyordu.

SON SÖZ

Bir cadının büyüsüne sahip olmak tuhaf bir şeydi. Brynmor Attaway bir süre bunun gerçekten de işe yaramayacağını düşünmüştü. Ne de olsa ameliyatlar her zaman ters giderdi. Nakillerin (ki bunlar genellikle intihara meyilli bir cadının çıplak elleriyle etrafı körü körüne kazmasından çok daha fazla hassasiyet gerektiriyordu) sonuçları oluyordu. Bryn hastalanmayı ya da damarlarındaki vızıltının sonunda elektrik kesintisi ve parazit gibi çatırdayarak sönmesini bekledi. Bryn'e göre, uzun sürmese bile çaba göstermiş olmak yeterli olacaktı. Elbette, sürmezdi, sürmesi de mümkün değildi.

Başarısızlığı bekledi ama garip bir şekilde başarısızlık hiç gelmedi.

"Bu oldukça hoş, sence de öyle değil mi?" diye sordu annesi. Saçlarını her zamanki gibi başının etrafında bir taç şeklinde örmüştü.

Hayatı boyunca olduğu gibi hâlâ aynı tatlılıkla on sekizinde görünüyordu ve Bryn ziyarete geldikçe bu durum ona daha da komik gelmeye başlamıştı. Yaşlandıkça aralarındaki dinamik daha da garipleşti.

"Ben karşı değilim," dedi Bryn. Annesi mutfağında yalınayak durduğu yerden çaydanlığı kaldırınca Bryn bir parmağını kaldırarak onu durdurdu. Periler ince jestlere uyum sağlardı, boğazım temizlemek zorunda kalacağı ya da normal insan rolü yapmak

zorunda kalacağı biriyle değil de annesiyle olduğu için mutluydu. "Bana bırak," diye teklif etti ve çaydanlığı masanın üzerine kaldırarak sümbül çayını fincanlarına doldurdu.

"Gösteriş budalası," diye homurdanarak sandalyesine oturdu annesi. Genellikle genç kadınlarda olduğu gibi gizliden gizliye memnun görünüyordu. Sanki şakanın içinde olmaktan hoşlanıyorlardı ama bunu itiraf etmekten nefret ediyorlardı. "Diğerleri nasıl? Şu cadı arkadaşların."

"Cadı arkadaşlarım mı?" diye tekrarladı Bryn şüpheyle, çay fincanını dudaklarına götürerek.

"Onlar cadı ve senin arkadaşların. Zorluk çıkarma, Brynmor."

"Sözde 'cadı arkadaşlarım' zorluk çıkarmamdan hoşlanıyor gibi görünüyorlar, anne."

"Bana öyle deme. Yaşlı hissettiriyor."

"Anne. Annecik."

"Kes şunu."

Bryn gülümseyerek çayını yudumladı.

"Baban nasıl?" diye sordu annesi bir sessizliğin ardından ve yüzü aydınlandı. "Öldü mü?"

"Henüz değil, anne." Senatör Attaway, türünün (yani beyaz erkek politikacıların) çoğu gibi makul bir yaşı görecek kadar yaşayacaktı. Bryn çayı bırakarak, "Eminim yakında onu göreceksin," diye ekledi.

Annesi hülyalı bir tavırla iç çekerek, "Sabırsızlanıyorum," dedi. "Tam anlamıyla bir zevkti."

Bryn omuz silkti. "O bir insan. Hayata tutunmaya çalışıyor, her zamanki gibi."

"Hımm, talihsizlik işte. Peki, ya diğerleri?" diye sordu, birden sorusunu hatırlayarak. "Genç olan nasıl?"

"Lev mi?" diye tahmin etti Bryn ve o da başını salladı. "Şu

anda lanetli Kasaba pozisyonunu elinde tutuyor. Daha önce Dimitri Fedorov'un," diye açıkladı, "ondan önce de Marya'nın kocasının elindeydi."

Annesi bir kaşını kaldırarak, "Lanet mi?" diye sordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, gerçek bir lanet değil." Kimin buna vakti vardı ki? "Sadece sihirsiz batıl inançlar." Bryn yine sinirlenerek gözlerini devirdi. "Bir şeyin sırf başkaları onun için ölecek diye lanetli olduğunu düşündüğünü hayal etsene. O zaman aşk bunun neresinde?"

Annesi en parlak gülümsemesiyle onu düzeltti.

"Aptallık," dedi, "en güzel haliyle."

Bryn daha itiraz edemeden annesi hoş bir edayla omuz silkti. "Diğeri nasıl?"

"Roma mı?" Annesi bir kez daha başıyla onayladı. "Aslında son birkaç aydır benim firmamda stajyer avukat olarak çalışıyor." Bryn bir an durdu. "Ama yakın zamanda ayrılacağını düşünüyorum."

Annesi başını yana yatırmış onun konuşmasını bekliyordu.

"Bazen ellerine bakıyor, anla işte ve onu görüyorum. Elektrik. Bir kıvılcım." Bryn çayını hızlıca yudumlarken umursamaz gibi davranmaya çalışıyordu. "Büyü yeteneği geri geliyor. Bunu uzun süre daha inkâr edebileceğini sanmıyorum."

"O delikanlının bundan kaçmaya çalıştığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Bryn yavaşça, "ama..." Ellerine baktı. Ellerindeki çizgiler şimdi farklı görünüyordu, değişmişti. Avuç içlerinin yarıklarında daha önce olmayan bir şey vardı ve bu tür bir dikkat çekiciliğe sahip olarak doğan birinin, yas tutsun ya da tutmasın, uzun süre ne olduğunu inkâr edecek kadar kendini tutabileceğinden şüpheliydi. Pişman ya da değil. Cezalandırılsın ya da cezalandırılmasın.

"Onun bunu yapabileceğini sanmıyorum," diye tekrarladı Bryn ve annesi ona şaşkınlıkla baktı. Sonra kadın hafifçe ayağa kalktı, sürahilerle dolu dolabı karıştırdı ve şurup kıvamında toz tutmuş, kehribar rengi bir şişe çıkardı.

"İşte," dedi annesi, şişeyi ona uzatarak. "Bunu dene."

Bryn yüzünü buruşturdu. "Ona ilaç vermeyeceğim, anne."

"Ona ilaç vereceğini kim söyledi?" diye sordu annesi masum bir tavırla ve Bryn iç çekerek şişeyi ondan aldı.

"Ne demek istediğini gayet iyi anlamam için söylemene gerek yok," diye bilgilendirdi Bryn ve bunun üzerine annesi göz kamaştırıcı gülümsemesini yeniden gösterdi.

"Bu sadece üzerinde çalıştığım bir şey. Paylaşmak için."

Bryn bir kaşını kaldırınca annesi ona bir öpücük kondurdu.

"Peki," diyerek razı geldi Bryn ve annesi memnuniyetle gülümsedi. "Hediyeyi alacağım ama bilmeni isterim ki gitmek isterse onu durdurmayacağım. Bana borçlu değil ve kesinlikle arkadaş değiliz." Çayının son yudumunu içti. "Kalacağına dair bir anlaşma yapmadık."

"Ah, Brynmor," diye iç geçirdi annesi. "Bazen olaylara çok insani bakıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, elbette. Ama yine de şişeyi al," diye ısrar etti annesi. "Arkadaşın için."

"O benim arkadaşım değil," diye tekrarladı Bryn bezgin bir tavırla, fakat annesi dinlemiyordu. Onun dikkatini çekmek çok zordu. Perilere göre henüz çok gençti.

Sonunda Bryn ayağa kalktığında şişeyi boynunda sıkıca tutuyordu. Giderken eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sence baban yakında ölecek mi?" diye sordu annesi yine dalgın bir ifadeyle, pencereden dışarı bakarak.

Tıpkı daha önce söylemediği gibi, Bryn de ona tanıdığı çocuğun artık gri saçlı ve kırışıklıklarla kaplı, merak duygusundan yoksun bir adam olduğunu, ona yıllar önce olduğundan çok daha az ilginç geldiğini söylemedi. Muhtemelen bunu tamamen ihanet değilse bile, iğrenç derecede ölümcül bir şey olarak değerlendirecekti.

Bryn onun yerine sevgiyle, "Eğer ölmezse onu ben öldürürüm," dedi ve annesi gülümseyerek el salladıktan sonra hayallerine geri döndü. Bryn yürüyüp ön kapıyı açtı ve arkasında bıraktığı ev gözden kayboldu. O zamana kadar yeni ve daha ilginç bir şekle bürünmüş olacaktı. Bu arada, şimdi yürümeye başlamazsa bu diyardan ayrılması bütün gününü alabilirdi.

Bryn patikada sessizce dolaştı ve her adımını düşünerek attı. Bu âlemde hiçbir şey o kadar da kalıcı değildi. Zaman hangi yönde ilerlemesi gerektiğini hissediyorsa o yönde ilerliyor, görünmez akıntılar ve gelgitlerle kendi içinde dönüp geri çekiliyordu. Elini uzatıp zamanın parmaklarında hoş bir şekilde büküldüğünü, fırladığını ve süründüğünü hissetti. Burada bir saat, belki de bütün bir gün kalmış olabilirdi. Yine de artık sabahki ifadeyi kaçırmamak için neye zaman ayrılması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bryn neredeyse adını aldığı köprüye geri dönmek üzereydi ki uzaktaki bir şey dikkatini çekince durakladı. Altın sarısı saçlı genç bir adam yeşil bir meşe ağacının altında oturmuş, kucağında siyah saçlı bir kızla gölgede tembellik ediyordu. Genç adam kızın eğlenmesi için bir şey, küçük bir kanat çırpışı yaratıyordu; kız ise hafif kahkahayla başını kaldırmış parmaklarını ona uzatıyordu.

Bryn'in dikkatle onlara baktığını fark etmesi bir an aldı. Yine de belli bir noktada genç kız çenesini kaldırarak gözlerini ona çevirdi. Genç kadın uzun saçlarının dalga dalga sırtından aşağı

dökülmesine izin vererek hafifçe doğruldu ve ona hafifçe el salladı, yanındaki delikanlı da dönüp onun bakışlarını takip etti.

Bryn elini kaldırarak karşılık verdi. Marya Antonova usulca gülümsedikten sonra neye baktığını unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Bir an için kaybolmuş gibi görünen Dimitri Fedorov'a döndü ve Fedorov dudaklarını şakağına bastırarak onu yatıştırdı. Birbirlerine sarılıp kendi küçük dünyalarına geri çekildiler ve Bryn onlara son kez uzun uzun baktı.

Marya'nın göğsündeki yara izi gitmişti.

Bryn memnuniyetle başını salladı.

Erken saatlerde, saatin pek de sabah sayılmayan dakikalarında yaşayanlar diyarına geri döndü ve annesinden aldığı şişeyi masasına koyarken başını iki yana salladı. Ona karşı tamamen dürüst olmamıştı, gerçi bu insanlara olduğu kadar perilere de haksızlık sayılmazdı. Perilerle gerçeği paylaşmanın bir anlamı yoktu; onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Kendi hayal güçlerini daha çok severlerdi.

Bryn hâlâ açmadığı zarfa baktı ve ön yüzündeki yazıya göz gezdirdi.

Köprü.

Roman Fedorov'un giderken ona ne gibi veda sözleri bıraktığını bilmesine gerek yoktu; henüz değil. Bryn bunun yerine mektubu kenara koydu, masasının çekmecesinden bir bıçak çıkardı ve annesinin konyak şişesinin mührünü kırarak bir anlığına nefes almasını sağladı. Şişenin durduğu yerden buram buram hüzün ve güneşin altında fazla zaman geçirilmiş gibi bir koku yükseliyordu. Annesi kendini zeki sanıyordu ve öyleydi de.

Bryn konyağı DÜNYANIN EN İYİ AVUKATI kupasına doldurdu ve sandalyesine yerleşip ayaklarını masaya dayadı. İçeceği dudaklarına götürüp gözlerini kapattı ve annesinin konyağının

işini yapmasına izin verdi. Ona yaşlı bir meşe ağacı, sonsuz bir yaz ve iki şefkatli kol getirmesine izin verdi.

Bir yudum daha aldı, sonra bir yudum daha.

Bir hevesle elini uzatıp masa lambasının ışığını uzaklaştırdı. Kendi kendine gülümsedi, saatin durgunluğundan garip bir şekilde tatmin olmuştu ve gölgelerin yok oluşunu izledi.

"Bu cadılar ne aptal yaratıklar," diye mırıldandı kendi kendine.

O tekrar kıpırdamadan önce güneş ışınları masasının kenarlarından süzülüyordu.

YAZAR NOTU

Ocak 2019

Bu hikâyenin ilk yarısına ev sahipliği yapan *Witch Way Magazine*'e teşekkür ederim, hikâyenin adı *Fume of Sighs*'dı ve pişmanlık duyulmayacak bir felaketle bitiyordu. (Aslında yine öyle ama biraz daha farklı.) Tonya Brown'a, her zaman olduğu gibi, uygun gördüğüm yıkıcı ve bazen çok tuhaf hikâyeleri yazmama izin verdiği için teşekkür ederim.

Bu öyküyü farklı şekillerde okuyan üç editöre çok teşekkürler. Aurora, lütfen buraya bir ip yumağı emojisiyle birlikte bir *Acemi Prenses* GIF'i ekle. Sabahın dördünde kurmaca dünya metinleri almaktan gerçekten hoşlanıyor musun ya da boşluğa ağlamaya ve baştan başlamaya karar verdiğim için aynı taslakları defalarca okumaktan hoşlanıyor musun bilmiyorum, yine de bunu yapman gerçekten çok hoş. Cynthia, çalışmalarıma olan hevesin ve her zaman yardımıma koşmaktan mutlu görünmen (inanmadığım halde) beni gerçekten hayrete düşürüyor, sırf bu yüzden sana her zaman minnettar olacağım. Eminim karşılığını hiçbir zaman tam olarak ödeyemeyeceğim, ancak deneme sürecini dört gözle bekliyorum. Stacie, bu çılgın hayalin peşinden koşmak sen yanımday-

ken çok çok daha iyi. Bu hikâyeyi sevdiğin ve bana inandığın için teşekkür ederim. Gelecekteki martinilerimizi dört gözle bekliyorum (sadece estetik için).

Chmura, mantı prensesim, en sevdiğim sanatçı, tek kişilik ekibim: Gerçekten, henüz senin hayata geçiremeyeceğin bir hikâye hayal edemiyorum ve bu noktada bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Yaptığın her şey için ve hatta çizerim olmanın ötesinde arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Sen... EN İYİSİSİN.

Aileme. Özellikle de anneme: Güçlü bir kadın olduğun ve (umarım) güçlü bir kadın yetiştirdiğin için teşekkür ederim. Büyükanne, bu hikâyede senin hoşuna gitmeyecek kadar çok seks var, yine de bunun nasıl bir parçası olduğunu görmeni umuyorum. Çalışmalarımı akıl almaz şekillerde (en şaşırtıcı olanı da okuyarak) destekleyen aileme ve arkadaşlarıma: Allie, Cara, Carrie, David, Elena, Garrett, Kayla, Lauren, Mackenzie, Tom. Boxing Book Club'a, Lex ve Nacho'ya. Bay Blake'e: Böylesi bir sevgiyle seni öldürmeliyim. (Bu *Romeo ve Juliet*'ten bir alıntı, tehdit değil. Seni seviyorum ve hayatın tehlikede değil. Yine de göğü öyle bir *süsleyecektin* ki bütün dünya gönül verirdi geceye... ve evet, bu da bir alıntı. Hâlâ iyisin.)

Elbette, burada olduğunuz için size sonsuz teşekkürler. Bunu yazdıktan kısa bir süre sonra bir yaş daha büyümüş, belki biraz daha bilge ama kesinlikle bir yaş daha şanslı olacağım, özellikle de benimle bir dünyayı paylaşmak için birkaç saatinizi gönüllü olarak harcadığınız için. Bu benim için yapabileceğiniz en muhteşem şey ve burada olduğunuz için sonsuz minnettarım.

Her zamanki gibi bu kelimeleri sizin için kaleme almak bir onurdu ve umarım hikâyeyi beğenmişsinizdir.

Eylül 2022

Kitaplarım ikinci bir yaşam şansıyla kutsanmaya devam ettikçe daha fazla minnettarlık duyuyorum. Sevgili ajansım Amelia Appel'e ve Triada US'den Dr. Uwe Stender'a sonsuz teşekkürler. Tor'daki inanılmaz ekibime, editörüm Lindsey Hall ve Aislyn Fredsall'a, reklam ekibim Desirae Friesen ve Sarah Reidy'ye, pazarlama ekibim Eileen Lawrence, Andrew King ve Emily Mlynek'e, yapım ekibim Dakota Griffin, Rafal Gibek, Jim Kapp ve Michelle Foytek'e, sayfa tasarımını yapan Greg Collins'e; yayıncılarım Devi Pillai ve Lucille Rettino'ya; yabancı haklar temsilcisi Chris Scheina'ya; Christine Jaeger ve satış ekibine; ses yapımcısı Steve Wagner'e. İngiltere tarafında editörüm Bella Pagan'a, Lucy Hale ve Georgia Summers'a; pazarlama ekibim Ellie Bailey, Claire Evans, Jamie Forrest, Becky Lushey, Lucy Grainger ve Andy Joannou'ya; reklam ekibim Hannah Corbett ve Jamie-Lee Nadone ile Black Crow PR'dan Stephen Haskins'e teşekkürler. Yapım ve editör ekibim; Holly Sheldrake, Sian Chilvers ve Rebecca Needes'e; pazarlama ekibim Stuart Dwyer, Richard Green, Rory O'Brien, Leanne Williams, Joanna Dawkins, Beth Wentworth ve Kadie McGinley'e; sesli kitap ekibim Rebecca Lloyd ve Molly Robinson'a bir kez daha sonsuz teşekkürler.

İşin sanat tarafında, kapak tasarımcısı Jamie Stafford-Hill ve İngiliz tasarımcı Neil Lang'a, elbette nefes kesici yeni iç çizimler için Little Chmura'ya (@littlechmura) ve muhteşem son sayfa çizimleri için Laura'ya (@WcLasq) çok teşekkürler.

Garrett ve Henry'ye teşekkürler, sonsuza kadar, söyleyebildiğim kadar çok, söyleyebildiğim kadar derin.

Son olarak, bu kitaplara olan sevgileriyle bana hayatımın fırsatını veren kitapsever sosyal medya topluluklarına. Bir anı bile boşa harcamayacağım. Size bir hikâye anlatmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim ve umarım bu yolculuğun tadını çıkarıyorsunuzdur.

Sevgiler,

Olivie

Başka bir Olivie Blake hikâyesine göz atın...

GİRİŞ

Yüzyıllar süren pratikten sonra bile bu şekilde, yani özensizce ve korkunç biçimde gerçekleştiğinde daha az tedirgin edici hale gelmedi. Cinayet hiçbir zaman en sevdiği yok etme yöntemi olmamıştı.

"Bu da ne?" diye sordu adam sabırsızca, yerdeki kana bulanmış dağınıklığa bakarak.

"Ah, Güzel," dedi gölgelerin gizlediği bir figür, odanın karanlığından sadece tanıdık bir kötülük parıltısı görünüyordu. "Buradasın. Sonunda diyebilirim."

Endişe verici. Çok endişe verici.

"Bu," dedi adam histerik sonuçlara atlamak yerine, "giderek kızışan bir durum. Bundan sen mi sorumlusun?"

"Olaya nasıl baktığına bağlı, değil mi?" diye yanıt verdi figür, belli belirsiz omuz silkme hareketiyle. "Pekâlâ, *sorumlu* olabilirsin, değil mi? Eğer bu laf kalabalığıyla devam edeceksen."

Zaman sıralaması açısından, bu doğru değildi. Adam gerçekle umursamazca oynadığını varsaydı.

Yine de... "Bıçağı tutan ben değilim," diye sakin bir şekilde gözlemledi.

"Yeterince adil." Figür, hâlâ dehşet verici bir şekilde kaygan olan yere, aralarına fırlatırken bir kol gölgelerin arasından sıyrıldı. "Gerçi bunun pek önemi yok, değil mi? Artık sen de burada olduğuna göre..."

Sanki faydası olacakmış gibi o titrek, ilkel endişe duygusu tekrar alevlendi. En iyisi neyin doğru olup olmadığı gibi kavramlara bağlı kalmaktı. "Bana *sahip* olmak mı? Seni temin ederim," dedi, "bana *sahip* değilsin."

"Peki, o zaman," diye önerdi ikinci bir figür, dikkatle ışığa doğru adım atarak. "Kaçmaya çalış."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Bu tamamen yanlıştı. Hem de çok yanlış.

"Ama *sen* değilsin..."

"Ama öyleyim," diye itiraf etti ikinci figür, bir kez başını sallayarak.

"Ama siz ikiniz kesinlikle..."

"Ah, sadece zorunluluktan, elbette," dedi ilk figür, ikisi de suç ortaklarıymış gibi başlarıyla birbirlerini selamlarken başka bir ışın hareketi gölgeleri böldü. Bunun etkisi tekinsizdi, sanki iki ayrı varoluş düzlemi arasında paylaşılmış gibiydi.

Tehlikenin -geçmişin sonunda onu yakalamasının- dikeni sonunda eline battı.

"Merak etme, yakında anlayacaksın," diye güvence verdi ilk figür ona.

İki farklı düşünce yerine getirilmiş bir vaat gibi doğal bir şekilde önüne serildi: Bir yüz. Bir anı.

Hayır, üç. Geri dönülmez şekilde mahvolmuş olmanın baş döndürücü hafifliği.

Hayır, dört farklı düşünce. "Bunun bir oyun olması mı gerekiyor?"

İki figür birlikte sürünen Ouroboros* gibi ışık karanlığı tüketircesine kahkahalarla güldü.

"Doğru oynarsan her şey bir oyundur," dedi ikinci figür.

"Ama hayır, açık konuşmak gerekirse bu artık oyun değil," dedi birinci figür. "Artık bu bir savaş."

Ve sonra her şey karardı.

* "Ouroboros", Antik Mısır, Antik Yunan ve diğer eski kültürlerde görülen bir sembol ve mitolojik figürdür. Genellikle bir yılanın kendi kuyruğunu ısırması şeklinde tasvir edilir. Bu sembol, sonsuzluk, döngüsel süreçler, sürekli dönüşüm ve dengenin sembolü olarak yorumlanır. Ouroboros ayrıca yeniden doğuş, sonsuzluk ve sonsuz döngüyü ifade eden bir sembol olarak da kabul edilir. (e.n.)

ESKİ MASALLAR

Merhaba, çocuklar. Ölüm vakti geldi.

Ah, konuşmadığımı mı sanıyordunuz? Konuşuyorum, fevkalade laf kalabalığı yaparım ve son derece okuryazarımdır, açıkçası aksini düşünmeniz beni hayal kırıklığına uğrattı. Tüm büyükleri gördüm ve onlardan bir şeyler öğrendim -oradan buradan parçalar aldım ve insanlığın bildiği her şeyi ben de öğrendim. Aslında tarihin hayranlığının çoğundan ben sorumluyum - hiçbir şey bir kariyeri benden gelen zamansız ziyaret kadar iyi tanımlayamaz. İnsanlığın saygısındaki rolümden dolayı daha çok sevildiğimi düşünebilirsiniz, yine de yanılırsınız. Ben daha ziyade popüler olmayan parti misafiriyim.

Popülerlik bir yana, insanlığın bana olan saplantısının şaşırtıcı olduğunu itiraf etmeliyim. Elbette, gurur verici, ancak sinir bozucu, acımasız ve genel olarak şeytani. Dahası bu kadar sık gözle görülür başarısızlıkla ortaya çıkmasaydı, bununla mücadele etmek için daha fazla çaba sarf ederdim. Ama durum böyle olunca insanlar dünyadaki zamanlarını beni atlatmaya çalışarak geçiriyorlar, bunun yerine beni kovalıyorlar.

İşin komik yanı, aslında her şeyin ne kadar basit olduğu. Birini ölümsüz kılmak için gerçekten ne gerekir biliyor musunuz? Onları korkudan kurtarmak. Artık acıdan korkmazlarsa ölümden de korkmazlar ve çok geçmeden hiçbir şeyden korkmaz hale gelirler, böylece zihinlerinde sonsuza dek yaşarlar ama söylendiğine göre felsefe yapmam zihni pek rahatlatmıyormuş.

Benimle tanışan pek çok kişi bunu anlatma ayrıcalığına sahip değil. Elbette, siz de dahil olmak üzere bazı istisnalar var, ancak bu bir anomali. Genel olarak, sizin türünüze göre bir insanın olabileceği iki şey vardır; insan (dolayısıyla mesleğimin tuzaklarına açık) veya Tanrı (dolayısıyla tamamen benim tarafımda bir diken).

Ancak bu tam olarak doğru değil çünkü bana göre bir insanın olabileceği üç şey var.

Alabileceklerim var (ölümlüler);

Alamadıklarım (ölümsüzler);

Ve hile yapanlar (diğer herkes).

Açıklamama izin verin.

İşim oldukça basit. Özünde bisikleti olmayan bir kurye gibiyim. Teslim alma ve teslim etme için bir zaman ile yer var, ancak oraya ulaşmak için kullandığım rota kusursuz bir şekilde bana bağlı. (Sanırım isteseydim bisiklet kullanabilirdim ve geçmişte de kullandım ama henüz uygulama çeşitlerimin bataklık detaylarına ayaklarımızı daldırmayalım, olur mu?)

Her şeyden önce, ölü olmamak ama hayatta da olmamak diye bir şey olduğunu kavramak önemlidir; arada bir yerde. (Gerekli terminoloji, kültürden kültüre göz, saç ve ten renkleri kadar büyük farklılıklar gösterebilen sayısız enkarnasyona sahiptir, fakat ölü *olmayan* terimi kabul edilebilir bir toparlayıcı olarak hizmet ediyor gibi görünmektedir.) Bunlar hilekârlar, zamanlaması kötü

olanlar, hayata öylesine vahşice sarılanlar ki ben -evrenin doğuşu gibi genişleyen, mantığa meydan okuyan doğaüstü mutasyon uçurumuna dönüşen bir başlangıç kusurunun parçasıyla- onlarla basitçe iletişim kuruyorum. Onların yanında varım ama onlara ne yardım edebilirim ne de onları yok edebilirim.

Aslında çoğu zaman kendilerini yok ettiklerini görüyorum ama bu hikâye, diğerleri gibi bildiğimiz hikâye değil.

Siz bir şey söylemeden önce bunun gösteriş projesi olmadığı konusunda ikimizin de hemfikir olduğundan emin olmalıyım. Anlaştık mı? Bu benim hikâyem değil. Bu *bir* hikâye ve değerli ama bana ait değil.

Öncelikle tüm bunların tamamen başka bir hikâyeyle başladığını ve insanların benim hakkımda anlattığı bir hikâye olduğunu bilmelisiniz. Aptalca (ve açıkçası iftira niteliğinde) ama önemli, işte elimden geldiğince az küçümseyerek anlatıyorum.

Bir zamanlar sağlık durumları kötü olan, yoksullukla lanetlenmiş ve çocuk sahibi olacak kadar aptal bir çift varmış. Artık ne karısının ne de kocasının bu dünyada fazla zamanları kalmadığını bilen ve bunun tadını çıkarmaktansa -ölümlülükten ne kadar zevk alınabilirse artık- detayları hiçbir zaman tam olarak anlayamamış olan koca, hasta karısının kollarından bebeği almış ve çocuğuna bakabilecek birini aramak üzere ormanlık alandaki patikada ilerlemeye başlamış.

Bu arada çocuğumuz bir oğlan. Hem de tam bir sümüklü ama buna daha sonra geleceğiz.

Adam birkaç kilometre yürüdükten sonra bir melekle karşılaşmış. Önce ondan çocuğuna bakmasını istemeyi düşünmüş ama onun Tanrı'nın bir elçisi olarak zavallı adamın ve karısmın içine düştüğü yoksulluğa göz yumduğunu hatırlayınca, reddetmiş.

Sonra Lucifer'in askeri olan bir orakçıyla karşılaşmış ve bunu tekrar düşünmüş ancak şeytanın oğlunu yoldan çıkarabileceği bilgisiyle cesareti kırılmış...

(...bu arada Lucifer kesinlikle öyle *yapardı* ve bunu yaparken de gülerdi. Açıkçası Tanrı hakkında da uzun uzun konuşabilirim ama dedikodu yapmak oldukça kaba bir davranış olduğu için konuşmayacağım.)

(Nerede kalmıştım?)

(Ah, evet.)

(Ben.)

Sonra adam beni bulmuş ya da hikâyeler öyle diyor. Aslında olan şey bu değil, ayrıca sanki *bulunma* konusunda bir tür özgürlüğe sahipmişim gibi izlenim yaratıyor ki böyle bir özgürlüğüm yok ve bunu takdir etmiyorum. Gerçekte durum şuydu: Adam ölmek üzereydi, bu yüzden babalıkla ilgili olmayan sebeplerden, beklenmedik bir şekilde bir bebeğin yükü benim üzerime kaldı. Adamın benden çocuğun vaftiz babası olmamı istediği söylenir; daha doğrusu, tutarsız bir şeyler geveledi (susuzluk, ses tellerini öldürüyor), sonra ben farkına bile varmadan kucağımda bir bebek tutuyordum ve onu eve götürmeye gittiğimde (sorumlu her kuryenin yapacağı gibi) annesi de ölmüştü.

Tamam, yine, onu almak için oradaydım ama anlambilime takılmayalım.

Bu, ölümlülerin Ölüm'ün vaftiz oğlu olan, sonunda sırlarımı öğrenip beni kontrol etmeye başladığını söyledikleri ve bugün hâlâ yeryüzünde yürüyen, sonsuza dek genç kalabilen, Ölüm'ü yanında tutarken, kurnazca ve yiğitçe ruhuna sahip olmamı engellemek için boynuma altın kement bağlayan bir adam hakkında anlattıkları hikâye.

Bu *çok* kaba bir davranış ve buna son vermediği için Fox'a karşı hâlâ derin mutsuzluk duyuyorum ("Asla şikâyet etme, asla açıklama yapma" diye kraliçe olduğunu tahmin ettiğim birinin sesiyle bana mırıldanıyor). Ona ne kadar düşkün olsam da kronik bir orospu çocuğu (genel bir gevşeklik ya da hovarda, ne demek isterseniz) dokunuşundan mustarip, bu yüzden sanırım sonsuza kadar bununla başa çıkmak zorunda kalacağım.

Her neyse, *demek istediğim* de bu, değil mi? Bu benim hikâyem değil, aslında hiç değil.

Bu Fox'un hikâyesi. Ben sadece onu yetiştiren kişiyim.

Neden ona Fox adını verdim? Popüler kültürden biraz uzağım ama iyi bir peri masalını her zaman sevmişimdir ve olabileceği onca şey arasından (saygılı, özenli, kibar, ilkeli ya da hatta birazcık dakik gibi) bir aptal gibi sadece zeki olmasını istedim. Ne de olsa tilkiler zekidir ve onun da minicik bir burnu vardı. Böylece ona tilki anlamına gelen Fox adını verdim ve umduğum kadar zekiydi, ancak istediğim kadar çalışkan değildi. Son iki yüz yılını bir şeyler yaparak geçirdi... Tekrar söylüyorum, bu benim hikâyem değil, sadece Fox'un... bu yüzden ayrıntıya girmeyeceğim.

Şey, o bir ölümlü, bu şekilde aklınızda kalsın. Bir banka soymak ya da bir soygun yapmak istemiyorsanız arkadaş, danışman, sevgili ya da temelde önemli bir şey olarak tavsiye edeceğim biri değil.

Onu seviyorum ama tam bir pislik ve ne yazık ki bu, beni nasıl alt ettiğinin hikâyesi.

Gerçek hikâye.

Ne yazık ki.

